

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POPPY J.
ANDERSON

İçinde Aşk Var

*Aşkın
Tadı*
1

B&S

"Aşkın Tadı" isimli üç
kitaplık dizinin ilk
romanı olan
İçinde Aşk Var, elinizden
bırakamayacağınız,
iştahınızı kabartacak
muhteşem bir
aşk hikâyesi! Bu
romandaki tariflerin
gizli malzemesi aşk,
anlayacağınız!

Aşkın Tadı 1

Andrew Knight, Boston'ın yemek
dünyasında parlayan bir yıldız.
Otuzlarının başında olmasına
rağmen restoranında sunduğu
yemekler dillere destan...

Ama artık tükenmiş durumda.
Kafasını toplamak için çıktığı tatilde
huysuz, inatçı ama bir o kadar da
güzel Brooke Day ile tanışıyor!
Ne var ki Andrew ona şef olduğunu
söylememeye karar veriyor.

Andrew ile Brooke birbirinden
lezzetli yemekler yapıp yerken
aralarındaki çekime karşı
koyabilecekler mi?

Peki ya Andrew'un söylediği yalan
başına bela olacak mı?

ISBN 978-605-192-082-5

TAVSİYE
EDİLEN
PERAKENDE
FİYATI
26 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hep
kitap

AŞKIN TADI – 1 İÇİNDE AŞK VAR

Aşkın Tadı – 1 **İçinde Aşk Var**

Orijinal adı: Taste of Love -
Geheimzutat Liebe Vol 1
© by Bastei Lübbe AG, Köln, 2017
Yazan: Poppy J. Anderson
Almanca aslından çeviren: Gül Gürtunca

© hep kitap 2017
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim
Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden
yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2017, İstanbul

ISBN 978-605-192-082-5

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Yetkin Başarır

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.
Dudullu Organize Sanayi Bölgesi
1. Cadde No:16 Ümraniye İstanbul
Sertifika no: 31345

hep kitap
Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

AŞKIN TADI – 1
İÇİNDE AŞK VAR
Poppy J. Anderson

Çeviren:
Gül Gürtunca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
hep
kitap

*Bana ilk kitabımı armağan eden ve miras olarak
okuma sevgisi bırakan büyükbabama.*

Andrew Knight, başında dikilip duran asistanını görmezden gelmeye çalışıyordu, kızın hevesi gitgide azalıyor gibiydi. Andrew kendine hâkim olmak için cep telefonunu kulağına bastırıyor, sabrının sınırlarını zorlayarak teyzesinin bitmek tükenmek bilmeyen açıklamalarını dinliyordu.

Aslında işi başından aşkındı, gözü kolundaki saate kayınca günün en stresli işinin kendisini beklediğini anımsadı; değerli vaktini Daisy Teyzesi için harcamasa hiç fena olmazdı. Ne var ki Daisy onun sadece teyzesi değil, aynı zamanda menajeri de olduğundan bu tek taraflı konuşmayı sürdürmekten ve yakında karşı tarafın soluksuz kalacağını ummaktan başka çaresi yoktu. Teyzesi yeni fikirlerini anlatırken nefes bile almadan konuşup duruyordu, yakın bir gelecekte telefonu elinden düşüreceği de benzemiyordu.

Andrew, teyzesinin anlattıklarını istemeyerek de olsa sessizce dinlerken bir yandan da genelde sabahları boş olan restoranda volta atıyordu. Restoranın giriş bölümünde yer alan, ustaca eskitilmiş Chesterfield kanepelerin önünden geçerken kaşlarını çatıp tablolarını restoranın duvarlarında sergilemek isteyen ressamı düşündü. Andrew normal şartlarda böyle bir görüşmeye asla yanaşmazdı; ama bu ressam, eski sevgilisinin erkek kardeşinin bir arkadaşı olunca mecburen kabul etmişti.

Birkaç ay önce Boston'da Knight's ismini verdiği restoranı açtığı günden bu yana eski okul arkadaşları, sevgilileri, yüzünü bile hatırlamakta zorlandığı akrabaları telefon açıp farklı farklı taleplerde bulunuyordu. Andrew bu tür taleplerle uğraşmaması gerektiğini biliyordu, ancak bu kez durum farklıydı. Bu ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dın onu çıplak görmüş, Andrew'un istekleri doğrultusunda bazı eyaletlerde hâlâ yasadışı kabul edilen bazı şeyler yapmıştı. O yüzden bu eski sevgili ondan bir şey istediğinde geri çeviremiyordu.

"Yapımcılar hayran kaldı, Andrew! Biz..."

"Bir saniye Daisy Teyze" diyerek böldü teyzesinin monologunu; pırıl pırıl barın önünde durdu. Bara gelişigüzel yanaştırılmış tabureyi iki el hamlesiyle düzelttikten sonra kaşlarını çatıp "Ne? Yapımcılarla mı görüştün?" diye gürledi.

Heyecanlı teyzesi sanki aldığı derin nefesle özür dilemek istemişti. "Biliyorum, önce seninle konuşmam gerekirdi Andy, ama bu fırsat bir anda karşıma çıktı. Demir tavında dövülür demişler, öyle değil mi ama?"

Andrew'un dikkatini o an iki şey çekti. Birincisi, Daisy Teyze ona sadece ve sadece istediğini yaptırmak ya da kendi görüşlerini benimsetmek istediğinde Andy diye hitap ederdi. İkincisi, teyzesi köşeye sıkıştığını hissederse özlü sözlerle başvururdu. Bu nedenle Andrew, teyzesinin televizyon yapımcılarıyla tesadüfen görüştüğüne bir an bile inanmamıştı. Ancak teyzesinin sinir bozucu ve yer yer müdahaleciliğe varan tavrına rağmen yine de onu çok sevdiği için centilmenliği elden bırakmayıp bu şüphelerini dile getirmedi.

Bunun yerine mantığının sesini dinledi. "Daisy Teyze, bu harika bir fikir olabilir, ama restoran zaten tüm vaktimi alıyor. Üstelik nasıl..."

"Ama Andrew, bunun kariyerin için ne anlama gelebileceğini bir düşün! Televizyonda, tüm ülkede izlenen bir kanalda kendi programını yaptığını düşünsene!" dedi üzerine basa basa. Sesinde ilk kez okul balosuna katılmak için süslenen ve daracak elbisesine zar zor sığan bir öğrencinin heyecanı vardı. "Böylece ismin herkesçe bilinir, restoran zinciri açmak istersen bu çok işine yarar."

"Restoran zinciri açmak istediğimi kim söylüyor?" diye sordu Andrew şaşkınlıkla.

Teyzesi onun bu itirazına kulak bile asmadan sözlerine devam etti: "Andrew, Martha Stewart'ı bir düşünsene."

“Gece gündüz onu düşünüyorum” dedi Andrew abartılı bir ciddiyetle. “Ama Martha Stewart’ın senin bana televizyon programı önermenle ne alakası olduğunu anlamadım.”

Teyzesi kırıngınlıkla, “Hadi ama!” dedi. “Martha Stewart Amerika’da aşçılık konusunda bir ikon. Sürekli televizyon programlarına çıkıyor.”

Yılğınlığını gizleyemeyen Andrew, “Mahkemeye de pek sık çıkıyor. Parmaklıklar ardında koğuş arkadaşları için yemek yapmasına da izin vereceklerdir mutlaka Daisy. Martha Stewart’ı gerçekten örnek almamı istiyor musun? O zaman sen de içinde törpü bulunan bir pasta yapıp gizlice cezaevine soka bilirsın.”

“Ne alakası var?” diye sordu Daisy; Martha Stewart çiğnediği sakızı yere tükürdüğü için tutuklanmış gibi konuşuyordu. “Bu kadar karamsar olma. Martha Stewart hoşuna gitmediyse Jamie Oliver ve Gordon Ramsay’i düşün.”

Andrew derin bir nefes aldı. Yan yana dizili, hafifçe aydınlatılmış şişelere bakarken Sommelier ile son gelen Pinot Gris’ler hakkında konuşması gerektiğini düşünüyordu, çünkü şaraplar tam anlamıyla felaketti. “Jamie Oliver ve Gordon Ramsay’e ne olmuş?” diye sordu.

“Ne mi olmuş?” diye haykırdı Daisy Teyze, “Televizyon programları sayesinde ikisinin de ne kadar ünlü olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun. Dünya çapında üne kavuştular, herkes kitaplarını satın alıyor, restoranlarına gidiyor. Başarılarının sırrı medyadaki görünürlükleri. Kendi televizyon programını yapan başarın sadece yerel sınırlarda kalmaz, uluslararası alana yayılır, Andrew.”

Andrew küçümseyici bir ses tonuyla, “İkisi de İngiliz” diye homurdandı. “İngiliz mutfağı hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun.”

“Tanrı aşkına, o zaman sen de Mario Batali’yi düşün!” diye atıldı teyzesi. “Adam resmen havadan para kazanıyor.”

Kamera önünde ucuz plastik sandalet giymekle kalmayıp sosisleri kolye gibi boynuna asmaktan hoşlanan o kızıl saçlı, şişman adamın görüntüsü gözünde ansızın canlanınca Andrew

boğulacak gibi oldu. Öksürdü.

“Para her şey değil, Daisy” dedi.

Andrew kameraların önünde domuz keserek ya da Gordon Ramsay gibi meslektaşlarını azarlayıp ağlatarak ünlü olmak istemediği gibi, sürekli televizyonlarda ya da yemek kitaplarının kapağında görünmek de istemiyordu. O şefti, şovmen değil. Daisy Teyze’nin önerdiği gibi medyada boy göstermek için çabalamaktansa, zamanını ve enerjisini kendi restoranı için harcıyıp günün birinde şehrin en iyi şefi oluncaya kadar konuklarını güzelce ağırlamak istiyordu. Yemek programı olmadan da zaten işi başından aşkındı. Son zamanlarda kendini gitgide daha bitkin hissetmeye başlamıştı. Restoranda her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için sabahın erken saatlerinden gece yarısına kadar canla başla çalışıyordu. Ne var ki şimdi her şey gayet yolunda giderken –hatta fazla yolunda– o kendini yorgun hissediyordu.

En cesur rüyalarında bile bu kadar başarılı olacağını hayal etmemişti. Şu an kendisinden beklenen şey gerçekten de korkutucu ve dürüst olması gerekirse şu ara başını kaşıyacak vakti yoktu. En iyi bildiği ve onu mutlu eden şeyi yapmak istiyordu. Bu da aşçılıktı. Ocağın başında durmak, farklı tatları bir araya getirmek, yeni yemekler düşünmek ve hayalindeki restoranı işletmek onun için kamera karşısına geçmekten de ünlü konuklarla öpüşmekten de daha önemliydi.

Knight’s açıldığından beri tüm rezervasyonlar doluydu, masalar için bekleme listeleri her gün biraz daha uzuyordu, restoranın adı her hafta mutlaka ya bir gazetede ya televizyon haberlerinde ya da internette anılıyordu. Ayrıca şehrin ünlü simaları restorana akın ediyor, sosyal medyada ıstakozlu salatadan, patates gratenle birlikte servis edilen haşlanmış bildircinlerden, Crème brûlée ya da son zamanlarda moda olan tonka fasulyesinden bahsediyorlardı.

Her şey fazlasıyla yolunda olsa da Andrew mutlu olmadığını hissediyordu.

Kendisine neler olduğunu çözemiyordu. Yıllardır bu amaç uğruna çalışıp çabalamış, yenilgileri göğüslemiş, her defasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raptey.org>

yeniden ayağa kalkmayı bilmiş ve otuz beş yaşında Boston'ın en bilinen restoranlarından birinin sahibi ve şefi olabilmek için didinip durmuştu. Amerikan mutfağının en büyük umudu kabul ediliyor, her ay kâra geçiyor, birinci sınıf bir şöhretin tadını çıkarıyordu. Ayrıca boynuna atılıp yatağa o ödüllü tuzlanmış karamelli bisküvi üzeri şamfistıklı mus tatlısından servis etmesini isteyen güzel kadınların sayısı da az değildi.

Fakat gerçekler hayalleriyle örtüşmemişti. Mutfakta koşturmak yerine sürekli sinirine dokunan şeylerle uğraşmak zorunda kalıyordu. Hiç hevesli olmadığı yemek programı hakkında tartışmak da bunlardan biriydi.

Aslında yemek programına duyduğu ilgi kastrasyona duyduğu ilgiden daha yoğun değildi. Ama bunu Daisy'ye nasıl anlatabilirdi ki? İtirazını son derece sakın bir şekilde yapmaya çalıştı: "Daisy Teyze, ben televizyon aşçısı değilim, olmak da istemiyorum."

"Ama Andy, ekrana çok yakışırsın, hem gülümsediğinde yanağında beliren tatlı mı tatlı bir gamzen var!"

Andrew yüzünü ekşitti. Yemek yapmaktan büyük keyif alıyor olsa da, şarabın iyisini sevse de, hatta mükemmel bir Bouillabaisse tarifi için saatlerini harcasa da sonuçta o bir erkekti. Gülümsediğinde tatlı mı tatlı gamzesinin ortaya çıktığını duy-mak hiç hoşuna gitmiyordu, özellikle de yaşlı teyzesi söyleyince.

Daisy her geçen dakika kendini konuya biraz daha kaptırarak yemek programı yapmanın avantajlarını birbiri ardına sıralamaya devam ederken Andrew barın üstündeki aynaya bakmıyordu. Gözlerinin etrafındaki halkaları kafasına takacak değildi, ne de olsa onlar da artık işinin bir parçasıydı. Ancak tertemiz aynada dikkatini çeken başka bir şey daha vardı: asistanı Alice'in yüzündeki fazlasıyla ciddi ifade. Kucağındaki kâğıtları elleriyle sımsıkı kavrayıp altdudağını kemirışine bakılırsa restoranda yine acil bir durum vardı. Alice en ufak şeyi bile fazla önemserdi, hırslı Andrew'u delirtiyordu. Daisy, yeğeninin bir asistana ihtiyacı olduğu konusunda ısrar edince Andrew adaylardan en iyisini işe almıştı. Ne var ki kısa zaman sonra Alice'in mesleki anlamda fazla hırslı biri olduğu ve basit reklam kampanyalarında bile işi-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

ne asker ciddiyetiyle yoğunlaştığı anlaşılmıştı. Ona bıraksa televizyonda beşinci yemek programını yapıyor olurdu. Kızın işine son vermemesinin tek nedeni yeni bir asistan arama zahmetine girmek istememesiydi.

Bu yüzden Alice'e sabırla katlanıyor, fazla sinirine dokunacak olursa onu sos şefine havale ediyordu.

Daisy Teyze, "Yapımcıyla oturup bir konuşsan ne olur, Andrew? Önerilerinin senin de hoşuna gideceğinden eminim" deyince düşüncelerinden sıyrıldı.

Andrew bundan pek emin değildi. Ancak bu konuşma gereğinden fazla uzadığından ve bir an önce mutfağa gidip olan biteni kontrol etmesi gerektiğinden sonunda ayak diremekten vazgeçti, "Alice ile konuşup randevu ayarlırsın" dedi.

"Harika!" diye yanıt verdi teyzesi kulak tırmalayan bir sesle. "Kesinlikle pişman olmayacaksınız."

"Daisy Teyze şimdi gerçekten de kapatmak..."

"Evet evet, biliyorum" dedi teyzesi neşeli bir ses tonuyla, "Detayları paylaşmak için tekrar ararım."

Andrew "Anlaştık" deyip telefonu kapadı. Cep telefonu nu hızlı bir hareketle kot pantolonunun cebine koyarken diğer eliyle de Alice'e işaret etti. Alice elindeki kâğıtları uzatırken neredeyse düşüyordu.

"Bay Knight, toptancı arayıp hafta sonunun balık siparişiyle ilgili bir sorun olduğunu söyledi."

Andrew kaygıyla, "Nasıl bir sorun?" diye sorduktan sonra başını öne eğerek çoğunluğu toptancılar için hazırlanmış sipariş formlarından oluşan kâğıt destesine göz atmaya koyuldu.

"Belon istiridyesi sevkıyatını garanti edemeyeceklerini söyledi" dedi Alice.

Bir bu eksikti!

Andrew sinirle tükenmez kalemi alıp sipariş formlarını imzalamaya başladı. Kafası karmakarışık; bir yandan gelen malzemeleri gözden geçiriyor, bir yandan iki gecesini harcadığı hafta sonu mönüsü için bu malzemelerin yeterli olup olmadığını kontrol ediyor, bir yandan da hangi tedarikçinin hızla belon istiridyesi sevk edileceğini düşünüyordu. Konukların har-

Çerçesiz PDF Kitap Alışveriş Merkezi - <https://fantasy.org>

şeyin en kalitelisini sunmayı ilke haline getirdiği için çok daha kolay bulunan ve fiyatı da daha uygun olan, ancak Andrew'un değer verdiği seçkinlikte bir tat barındırmayan başka bir istiridye çeşidini kullanamazdı.

"Lütfen hemen Mike Flannagan'ı ara Alice. Bana bir iyilik borçlu olduğunu ve benim için beton istiridyesi bulabileceğine inandığımı söyle."

Andrew göz ucuyla baktığında Alice'in not almadığını, hareketsiz bir biçimde yanı başında durduğunu fark etti. Belli belirsiz iç çekerek başını kaldırıp kıza bakınca, bir şeyler söylemek istediğini anladı.

"Bir şey mi vardı, Alice?"

"Bu akşam belediye başkanı ile fotoğraf çektireceksiniz, Bay Knight" deyip baştan aşağı süzdü Andrew'u. "Dilerseniz takım elbisenizi getirtebilirim."

Andrew elindeki kalemi fırlatmamak için kendini zor tuttu, gösteriş meraklısı belediye başkanı hariç her şey için vakti ve enerjisi vardı. Adam bu seçim döneminde yiyip içmek ve sosyal adalet konusunda beylik laflar etmek için sürekli ona uğruyor, sonra da komik bir bahşış bırakıp çekip gidiyordu.

Ailesi de siyasetin içinde olduğundan Andrew işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyor, bu şişko adamla aynı fotoğraf karesinde yer almanın gereksiz olduğunu düşünüyordu. Alice sert bakışlarla onu süzüp durduğuna göre aynı fikirde değildi.

O da aynı sertlikle Alice'e bakıp, "Beton istiridye, Alice. Belediye başkanını düşünme şimdi. Mutfakta bana ihtiyaçları var."

"Fotoğraf..."

"Önce Mike Flannagan'ı ara, sonra da tedarikçimizi arayıp eğer işini yapamayacaksa çalışacak başka birilerini bulmamız gerekeceğini söyle. Geçen ay da sipariş ettiğim İskoç somununun yerine Norveç somonu gönderdi. Şimdi de bu istiridye meselesi. Sabrım tükenmek üzere."

Alice Andrew'la belediye başkanı konusunu tartışmak için yanlış zamanı seçtiğini anlamıştı. Not defterine birkaç şey daha yazdıktan sonra küskün bir çocuk gibi somurtup topuk sesleri

eşliğinde uzaklaştı.

Andrew, bugün başına daha nelerin gelebileceğini düşünmekten alamadı kendini. Saat daha on iki bile olmamıştı, ama kafasını o pek değerli ahşap tezgâha yaslamak için fırsat kolluyordu. Barı iştahla şöyle bir süzdü. Rahatlamak için bir şeyler içmeyi düşündü, saat bunun için biraz erken miydi?

Son zamanlarda kafasındaki karışıklığı iyice dert edinir olmuştu. Yaşadığı stres eskiden olduğu gibi onu kamçılıyor, aksine gitgide bezginliğini artırıyordu. Gerçi her gün elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu –aksini yapamayacak kadar hırslıydı– ancak mesleğine karşı duyduğu o eski tutkunun tükenişini içi acıyarak izliyordu. Restorana şöyle bir göz atarken yüzü çaresizce asıldı.

Daha da kötüsü, yemek pişirme tutkusunu da yavaş yavaş kaybediyordu. Altı ay öncesine kadar birkaç saat uykuyla yetinir, sabahları erkenden yatağından fırlar, restorana gidip işinin başına geçmek için can atardı. Yemek pişirmeye duyduğuna benzer bir tutkuyla idari işlerle ilgilenir, mutfağı çekip çevirirdi. Şimdiye dek küçük detaylarla bile şevkle ilgilenmişti, restoranının kısa zamanda ne kadar başarılı olduğu ortadaydı.

Knight's her şefin gurur duyacağı türden bir restorandı; her iddialı aşçı böyle bir yerde çalışmak için can atardı. Ama Andrew'un yeni günü umutla karşılamak için pek sebebi kalmamıştı. Artık ekibini motive etmek için mutfağına dönmeyi iple çekmiyorsa durum vahim demekti. O zamana kadar ocağın başına geçmek için yanıp tutuşmadığı bir gün bile olmamıştı. Kafa dinlemek için herkes tatile çıkmayı tercih ederken, Andrew'a mutfak malzemeleri yetiyordu; stresli bir günün ardından gereksinim duyduğu şeyler bir ocak ve birkaç gıda maddesiydi. Kendini hiçbir yerde mutfaktaki kadar iyi hissetmiyordu. Yemek yaparken her şeyi unuttur, tüm gerginliğini atardı. Restoran mutfağında yaşanan, işyerinde artık günlük yaşamın bir parçası haline gelen stres bile bu rahatlama yöntemini değiştirmemişti. Bugüne kadar.

Yemek pişirmeye karşı içinde bir isteksizliğin büyümekte olduğunun farkındaydı, bu nedenle kocaman bir boşluk his-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sediyordu. Günün birinde mesleğine duyduğu tutkuyu tamamen kaybetmesi halinde neler olabileceğini düşünmek istemiyor, bu fikrin ne kadar korkutucu olduğunu kendisine bile itiraf edemiyordu. Alice'in bıraktığı kâğıtlara uzandı.

Ama daha bir dakika geçmeden kâğıtları oflayıp puflayarak bir kenara fırlattı. Kimi kandırıyordu? Evlerini Feng-Shui'ye göre dizayn eden ya da içsel dengelerini bulmak için yaşam koçu tutan yogacılara benzemeye başlamıştı. Oysa Andrew o tip biri değildi; son dönemde adı korkuyla anılan tükenmişlik sendromu gibi son moda hastalıklara inanmaz, yaşamını yeniden anlamlı kılmak için bisikletle Hindistan'ı dolaşmaya kalkışmazdı. Hindistan'a hiç gitmemiş, fil sırtında Tac Mahal'den geçmemiş olsa da hayatını neyin anlamlı kıldığını biliyordu. Onun ne kitapçıların kişisel gelişim raflarında duran kitaplara ne de Julia Roberts'ın hayatından bezmiş bir büyükşehir insanını canlandırdığı, kim olduğunu anlamak için tonlarca dondurmayı mideye indirdiği ve dünyayı dolaştığı o filmlere ihtiyacı vardı. O aşçıydı, daha doğrusu şefi ve işinde çok iyiydi.

Şu an kendini yorgun hissetmesinin, isteksiz olmasının nedeni büyük ihtimalle son zamanlarda iş yoğunluğu yüzünden uykuya yeteri kadar vakit ayıramamasıydı; üstelik en son ne zaman iyi bir sevişme yaşadığını hatırlamakta da zorlanıyordu. Dalay Lama bile ona hissettiği bu bezginliğin çok çalışmasından ve yatakta yeteri kadar vakit geçirememesinden kaynakladığını söylerdi. Belki de mutfağı sos şefi Nick'e bırakıp işten bazen biraz erken çıkarak kadınlara yatakta tatlı servisi yap-sa hiç fena olmazdı. Bu gerçekten de tahrik edici bir fikirdi.

Ancak ne yazık ki bu senaryoda bir sorun vardı; Andrew kendi alanını sos şefi Nick'e emanet etmek konusunda kararsızdı, çünkü Nick onun istemediği malzemeleri sipariş ediyordu. Önünde duran sipariş formlarında bu açıkça görülüyordu. Andrew kâğıtları kaptığı gibi Nick'in kulağını çekmek için mutfağa doğru yola koyuldu.

Knigh't's'in müşterilerin ağırlandığı kısmına temizlik malzemesinin hafif esansıyla birlikte huzurlu bir sessizlik hâkimken devasa mutfağında tam bir curcuna vardı. Ocaklarda ve fi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rınlarda farklı yemekler hazırlanıyor, yardımcılar oradan oraya koşuşturuyor, yemek malzemelerini bir yerden diğerine taşıyor, sebze doğruyordu. Mutfak çok kalabalık görünse de herkes kendi yerini bildiğinden kimse kimseye engel olmuyordu. Andrew mutfağındaki bu düzeni çok seviyor, onlar gibi uyum içinde çalışan, gözü kapalı güvenilebileceği bir ekibi olduğu için gurur duyuyordu. Mutfağa henüz adım atmış olsa da herkesin bulunması gerektiği yerde olduğundan, kendi işini yaptığından emindi.

Siyah saçlı sos şefi de ocağının başında tüm dikkatiyle kırmızı şarapla hazırlanmış sosu tadıyor, sosçu ise onu ikna etmeye çalışıyordu.

Andrew kaşlarını çattı, yardımcılardan birini başıyla selamladıktan sonra, mükemmel *Boeuf Bourguignon* tarifi konusunda tartışan iki aşçının yanına gitti. Kokusunu alır almaz sosçunun Malta sosu hazırlarken kan portakalı aromasını abarttığını anlamıştı.

Sos şefi, yüzündeki kızgın ifadeyi dikkate almadan Andrew'u "Merhaba, şef!" diyerek coşkuyla selamlayıp tadım yaptığı kaşığı bir kenara bıraktı. "Calvin bugün bordelez sosunu iyi tutturmuşa benziyor. Sen de denemek ister misin?"

Mutfakta katı bir hiyerarşi uygulamadığı ve çalışanlarla samimi bir ilişki kurduğu için Andrew'un kimi zaman pişmanlık duyduğu oluyordu. Sos şefi umursamaz bir gülümsemeyle yüzüne baktıktan sonra sanki kabahatini bilmezmiş gibi işine döndü. Ancak Andrew'u bu kadar kolay atlatamazdı. Andrew sosçuyu yok sayarak elindeki sipariş formlarını havaya kaldırıp tehditkâr bir biçimde, "Deniztarağı mı sipariş ettiniz?" diye sordu.

Sos şefi yüzündeki umursamaz ifadeyi değiştirmeksizin, "Geçenlerde yeni bir tarif denedim, şef; rezeneli *carpaccio* yatağında deniztarağı. Biraz yesen mutluluktan ağlarsın!" dedi.

Ağlayacak biri varsa o da Nick ve bu da mutluluktan olmayacak. diye geçirdi içinden Andrew. Nick'le son zamanlarda sıkı dost olsalar ve ara sıra basket oynamaya ya da içmeye gitse de bu, sos şefine diğer çalışanlardan ayrıcalıklı davranacağı an-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lamına gelmezdi.

Kendine hâkim olmakta zorlanarak, “Peki, mönüme yeni bir yemek ekleyeceğini bana ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?” diye gürledi. “Seninle mutfak şefi olarak mönüden benim sorumlu olduğum konusunda anlaşmamış mıydık?”

Göz ucuyla görebiliyordu, sosçu sinerek bir adım geri çekilmişti. Andrew onu suçlayamazdı, sonuçta hiç de dostane bir ses tonuyla konuşmamıştı. Çevrelerindeki gürültünün şiddeti gitgide azalırken, sos şefi kaşlarını çatıp söylenenlerden hiç etkilenmemiş gibi, “Yeni bir şey denememiz gerekir diye düşündüm, şef” dedi.

“Demek öyle düşündün?” dedi Andrew ateş püskürerek. “Öncesinde benimle konuşmak aklına hiç gelmedi mi? Öylece ortaya çıkıp mönüü değiştiremezsin!”

“Keşke öncesinde yemeği sana tattırıyaydım.”

Andrew “Teşekkür ederim, büyük lütfü!” dedi alaylı bir edayla. “Mönü seçiminin bütünüyle benim işim olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

Neşesini bir an olsun kaybetmeyen Nick, “Rezeneli carpaccio yatağında deniztarağı yazın iyi gider. Ek bir yaz mönüsünde sunsak, nasıl olur?” dedi.

Suratı iyice asılan Andrew’un kaşları çatıldı, başı ağrımaya başlamıştı. Önce hiç istemediği halde yemek programı görüşmesini kabul etmiş, sonra kendisini sevimsiz belediye başkanıyla dostluk kurmaya ikna etmek isteyen asistanıyla tartışmış, şimdi de tüm planları altüst eden sos şefiyle sorun yaşıyordu.

Andrew kısa bir an dudaklarını büzdü. Aslında mutfakta, tüm ekibin önünde bu tür bir tartışmaya girmek, isteyeceği en son şeydi; fakat bir yanıt vermek zorundaydı: “Birincisi” dedi, “ek bir mönü hazırlamak saçmalığın daniskası olur, neticede her zamanki mönülerimizin yanında günlük sunumlarımız da var. İkincisi, zaten yeterince deniz ürünü sunuyoruz! Hafta sonları balık türlerinin yanında istiridyeye ek olarak dikenli ıstakoz ve kum midyesi servis ediyoruz. Deniztarağı da nereden çıktı?”

“Deniztarağının önemsenmemesi gerçekten büyük hak-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sızlık" diye karşı çıktı Nick. "Gerçek bir değerlendirme yapılacak olsa midyeyi kesinlikle sollar, şef!"

Andrew Nick'in gözlerinin içine baktı. Bir anda kendini çok ama çok yaşlı hissetti. "Yaz mönüsü yok. Deniztarağı yok. Konu kapanmıştır."

Nick gülererek, "Tamam, ama ne kaçırdığından haberin yok!" dedi.

"Kesin öyledir" diye yanıt verdi Andrew. Sonra gözlerini devirip sosçuya döndü. "Calvin, sen de Malta sosuna yine çok fazla kan portakalı koymuşsun. İnsanlar kuşkonmazın tadını alamasın diye mi yapıyorsun bunu?"

Bu sırada Nick, "Hey, şef!" diye girdi söze umursamazca. "Malta sosuyla en iyi ne giderdi biliyor musun?"

Andrew'un yüzü yine asıldı, alaycı bir sesle "Dur tahmin edeyim, deniztarağı mı?" dedi. Buzhanenin önüne geldiğinde bile sos şefinin kahkahalarını duyabiliyordu.

Andrew eve girer girmez sırtını kapıya yaslayıp başım öne eğdi.

Önce derin bir nefes alması gerekiyordu. Gözlerini kapayıp evindeki huzurun tadını çıkardı, başı çatlayacak gibiydi. Akşam zor ve hareketli geçmişti. Gerçi aslında o gün diğer günlerden daha hareketli ya da yorucu değildi, sadece Andrew kendini bugün her zamankinden çok daha yorgun hissediyordu. Gecenin geri kalanında bir şeyler atıştırıp sıcak bir duş aldıktan sonra yatmayı, ertesi gün de öğlene kadar uyumayı planlıyordu. Büyük ihtimalle duşa girmeyi bile başaramayacağım, diye düşündü kendi kendine. Yorgundu, uzun uzun gerindi, nasıl olsa onu burada kimse göremezdi.

Tüm gününü mutfakta geçiren ve sürekli göz önünde olduğunu bilen biri için, kimsenin olmadığı bir eve gelip istediği gibi davranabilmek büyük bir lükstü. Uzun uzun gerinmek de tıpkı her seferinde yeni bir kaşık kullanmak zorunda olmadan, tek kaşıkla yemeğini tadabilmek gibi, bu lüksün bir parçasıydı. Evde iç çamaşırlarıyla dolaşabilmek de bir ayrıcalık diye düşünüp kapıdan girer girmez deri ceketıyla gömleğini çıkardı. Fakat ne yazık ki evine çoğunlukla sadece uyumaya geldiği için

gözlerden uzak, sakın bir yerde bulunan apartmanın faydasını pek görmüyordu. Bir kez daha esnerken içeriye doğru ilerledi, bir elini sarı saçlarında gezdirdi. Bir yandan da kafasında günün muhakemesini yapıyordu. Sos şefini hizaya getirdikten sonra (ya da en azından bunun için çabaladıktan sonra) bir sürü başka facia ile boğuşmuştu. Tedarikçisiyle hiç de hoşnut kalmadığı bir görüşme yapmış, beton istiridyesi tedarik edebilecek birilerini bulması çok zor olmuştu. Sonrasında da yamağın, belediye başkanının sipariş ettiği somonu fazla pişirdiğine şahit olmuştu. Bunlar da yetmezmiş gibi, o berbat tablolarını gördükten sonra ressamı geri çevirmek zorunda kalmıştı. Eski kız arkadaşısı Mia, Andrew'un bu genç ressama bir fırsat vereceğine inandığı için başının onunla da derde gireceğini tahmin edebiliyordu. Yine de restoranının duvarlarına soyut penis karikatürünü andıran o tabloları asacak hali yoktu herhalde. Andrew muazzam bir sanat anlayışına sahip olduğunu iddia etmiyordu, tutucu biri de değildi, ancak kimsenin duvarlardaki neon pembesi penisler yüzüne yüzüne parlarken bir yemeğe üç yüz dolar ödemek istemeyeceğinden emindi. Evet, Mia ile Santa Barbara'da geçirdiği ateşli hafta sonları onun için hatırlanmaya değer anılardı. Bu anılar o tabloların ana fikriyle benzerlik gösteriyor da olabilirdi. Ancak insan ne kadar ileri gidebileceğini bilmeliydi.

Andrew tek kelime etmeden, genç ressamın kendisine coşkuyla gösterdiği resimlere bakıp bunu hak etmek için Mia'ya ne yaptığını düşünmüştü kara kara. Sonuçta iyi ayrılmışlardı. Böyle insanları başına bela etmesini gerektirecek hiçbir şey yapmadığından emindi. Charlie Chaplin'i andıran renkli penisleri hak etmemişti. Gerçekten!

Tiksinerek omuzlarını silkti, başını sallayıp evine şöyle bir baktı. Eşyalarını kapı girişinin yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı, anahtarlarını hemen yan taraftaki masanın üzerinde bulunan dekoratif kâsenin içine koydu.

İyi bir masaja ihtiyacı vardı. Ama onun yerine pencereye doğru yavaş yavaş ilerlerken kapıcının az önce verdiği mektuplara göz attı.

Restoranla ilgili önemli mektuplar ofise geldiği için elin-

dekiler isteksizce göz attığı zarflardan ibaretti, zaten çoğu da reklamdı: kredi teklifleri, botoks tedavileri ve çöpçatanlık ajansları. Bunlara ilgi duymadığı gibi, işi dolayısıyla sevgili arayacak vakti de olmadığı için Amerikan mutfağına geçerken hepsini çöpe attı.

Zarflardan sadece birini yüzü asılarak da olsa açtı. Bu, babasının izinden giderek politikaya atılmak isteyen ağabeyinin seçim yemeği davetiyesiydi.

Andrew düşünceli bir şekilde iki kapaklı buzdolabına sırtını dayadı. Elindeki birinci kalite kâğıda basılmış davetiyeyi bir kez daha okudu. Resmi ifadelerin yer aldığı davetiyede ağabeyi Richard Henry Knight'ın Massachusetts başsavcılığına adaylığını koyduğu, seçim kampanyası kapsamında düzenlenen yemekte kendisini desteklemesini istediği belirtiliyordu.

Andrew sağ eliyle davetiyeyi buruşturdu. Yüzü asılmıştı, ağabeyinin bunu bildirmek için neden telefonla aramadığını düşündü. Aramak yerine ona da herkese gönderdiği resmi davetiyelerden birini göndermişti. Daha doğrusu göndertmişti. Çevresinde bu işi yapacak adamları vardı mutlaka. Halbuki Andrew ağabeyinin planları hakkında bilgi sahibi olsa fena olmazdı. Bu tür yemeklerde işlerin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyordu. Sonuçta bir siyasetçinin oğlu olarak bunun gibi birçok davet görmüştü. Şef olmaya karar verdiğinde bile ailesinin siyaseti hırslarına olan ilgisi azalmamıştı. Babasının hukuk bürosunda işlerin nasıl olduğunu, kız kardeşinin büroya ortak olup olmadığını, ağabeyinin siyaset alanındaki çalışmalarını öğrenmek istiyordu. Hukuk eğitimini yarıda bırakmış olması, ailesinin yaşamıyla ilgilenmeyeceği anlamına gelmezdi.

Fakat ne yazık ki babası aradan geçen on bir yıla rağmen Andrew'un aşçı önlüğünü avukat cübbesine tercih edişini kabullenememişti.

Andrew'un da fark ettiği gibi, babası en küçük oğlunun hizmet sektöründe çalışmasından utanıyordu. Oğlunun kâğıt metinleri okumak ya da siyasi nutuklar çekmek yerine yemek pişiriyor olması Henry Carlisle Knight'ın ağına gidiyordu. Knight'lar Doğu Yakası'nın en zengin aileleri ve nüfuslu bir

aile olmanın yanı sıra, İç Savaş yıllarından beri Birleşik Devletler'in siyasi hayatında da aktif rol alıyorlardı. Andrew'un babası için oğullarından birinin kendi izinden gitmeyip ocağın başında et pişirmeyi tercih etmesi akıl almaz bir şeydi.

Andrew yirmi dört yaşındayken Şükran Günü yemeğinde herkese üniversiteyi bıraktığını, New York'ta Michelin yıldızlı şeflerden birinin yanında ders almaya başlayacağını söylediğinden beri babası onu affetmemiş, öfkesi de dinmek bilmemişti.

Defalarca davet etmesine karşın bir kez olsun restorana gelmemişti babası. Sadece annesi ve kız kardeşi gelmiş, yemeklerini yiyip ton balıklı tartarına kısa bir övgü düzdükten sonra gözden kaybolmuşlardı. Anlaşılan kendilerini pek rahat hissetmemişlerdi. Andrew, annesi bir göz atmak ve yiyeceği yemeklerin sırasını belirlemek üzere aşçıyla konuşmak için mutfığa geldiğinde, hayatını aşçılık yaparak kazanmasını şaşkınlıkla karşıladığını anlamıştı.

Ancak Andrew'un önemsedığı tek şey hayalini gerçekleştirmek şef olmak değildi, aynı zamanda ailesine hukuk sınavlarını vermeden de başarılı olabileceğini göstermek istemişti. Babasına başardığını kanıtlama arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Babasının o aşağılayıcı eleştirisi hâlâ kulaklarında cınlıyordu; başkalarının çorbasına tuz atmak için üniversite eğitimini bırakarak geleceğini mahvettiğini söylemişti ona. Andrew'un ne Michelin yıldızlı bir restoranda eğitimini başarıyla tamamlaması ne Los Angeles'in en genç şefi olarak elde ettiği parlak kariyeri ne de çok iyi işleyen bir restoranın sahibi oluşu babasının hayal kırıklığını giderebilmişti. Oğlu avukat değildi; bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Andrew buzdolabının kapağını açtı, bir şişe bira alarak konforlu oturma odasına geçti. Şişeyi ağır ağır dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Aynalı camdan dışarı baktı, enfes bir Charles Nehri manzarası görünüyordu. Andrew gibi evde pek vakit geçirmeyen biri için fazla büyük olmasına rağmen bu daireyi satın almıştı, bunu da babası için yapmıştı. Evet, müsrifliğin dik âlâsıydı. Daha küçük ve ucuz bir daire de işini görürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - naps.manthey.org

ancak Andrew, Beacon Hill ile Back Bay arasında, Charles Nehri'nin hemen kıyısında teraslı bir evin büyük bir mevki sembolü olduğunu düşünmüştü. Böyle bir eve sahip olmak Boston'da başarıya ulaşmak anlamına geliyordu. Bu nedenle Andrew bir an bile düşünmeden evi almıştı. Babasının nihayet nasıl bir başarı elde ettiğini anlayacağını düşünmüştü.

Ancak babası oğlunun ne yaptığıyla da, nerede oturduğuy-la da, nerede yaşadığıyla da ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Öte yandan Richard'ın siyaset hırsı söz konusu olduğunda yaklaşımı çok farklıydı. Otuz beş yaşına gelmiş birinin babasından takdir görmeyi beklemesi eziklikmiş gibi görünebilir; ancak Andrew, ailesi başarısını fark etse çok daha mutlu olabileceğinin farkındaydı.

Elinde bira şişesiyle televizyona doğru ilerledi. Kumandayı alıp bezgin bezgin kanalları dolaştı. Ne o sıkıcı alışveriş kanallarını ne de neredeyse her kanalda karşısına çıkan ve tüm gün süren reality şovları kaldırabilecek durumdaydı. Sonunda, birbiri ardına felaket haberleri veren haber bülteninde karar kıldı.

Hava durumu başlamıştı, hiç ilgisini çekmiyordu, televizyonun sesini kısıp bir anlığına ekrandaki haritaya baktı. Ardından da televizyona sırtını dönerek telesekreteri dinlemek üzere telefona yöneldi. Birasını yudumlarken bir yandan da atıştırmalık bir şeyler hazırlamayı düşünüyordu. Telesekreterin düğmesine basıp ilk mesajı dinledi.

Eski sevgilisinin ince sesi evde yankılandı. Sesine bakılırsa aşırı heyecanlıydı: "Merhaba Andrew, benim Mia. Bugünkü görüşmenin nasıl geçtiğini merak ettim. Lütfen ara beni. Hoşça kal!"

"Hayır, elbette aramayacağım" dedi içinden Andrew, büyük bir kararlılıkla başını iki yana sallayıp mesajı sildi. Yataktaki maharetlerinin yanı sıra Mia'nın kadınların kocaları karşısında sergileyebilecekleri en kötü ve gürültülü sahneleri yaşatmak gibi bir yeteneği de vardı. Andrew ondan ayrılmıştı, şimdi kendisini azarlamasına izin verecek değildi.

Bu yüzden serinkanlılıkla sonraki mesaja geçti. Mesaj tey-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

zesindendi, onun da sesi en az Mia'nınki kadar coşkuluydu.

"Andy, seni işyerinde rahatsız etmek istemediğim için telesekretere not bırakıyorum. Alice'i aradım ama ne yazık ki ulaşamadım. Bir randevu ayarlaman için sana yapımcının numarasını vereyim dedim. Yarın arasan iyi edersin! Hoşça kal tatlım."

Daisy Teyze numarayı verirken Andrew öylece durup birasından büyük bir yudum daha aldı. Mesajı silmedi, ama teyzesinin bulduğu yapımcıyı kesinlikle aramayacaktı. Bir sonraki mesaj da ilk ikisi kadar gereksizdi.

"Bay Knight, ben bankanızın müşteri temsilcilerinden Irving Sandler. Sizinle yatırım fırsatları hakkında konuşmak istiyoruz. Bizi ararsanız seviniriz."

"Bu mesajı silmek için fazla düşünmeye gerek yok" dedi kendi kendine ve telefonun durduğu komodine yaslandı. Bir sonraki mesaja geçti.

"Merhaba, Bay Knight. Adım Shaw. Ledger'da yazıyorum. Uygun görürseniz sizinle röportaj yapmak isterim."

Andrew yüzünü buruşturdu, birasından bir yudum daha aldı. Bir sonraki mesaj yine teyzesindendi.

"Andy, yine ben. Richard'ın seçim yemeği davetiyesi sana da geldi mi? Ağabeyinin seçime gireceğini biliyor muydun? Görüşmek üzere!"

Dişlerini sıkarak gözlerini telesekretere dikti. Yaraya tuz basmakta kimse teyzesinin eline su dökemezdi. Bu mesajı da sildikten sonra sos şefinin neşeli sesini duydu.

"Selam, Andrew! Benim, Nick. Yanlış anlama ama, deniztarakları hakkında bir kez daha konuşabilir miyiz? Belki birer bira da içeriz?"

Andrew sinirlenmişti, soğuk bira şişesini alnına dayadı, omuzları iyice düştü. Bundan önceki hayatında nasıl bir suç işlemişti acaba? Böylesi berbat bir günün ardından dinlenmeyi hak ettiğini sanıyordu, ama telesekreter mesajlarını dinlerken kan beynine sıçramıştı. Şu an ıssız bir adada olmak için neler vermezdi...

Bir sonraki mesaj da onu yatıştıracağı benzemiyordu. "Andrew yine benim, Mia! Peter'ı ve tablolarını reddetmişsin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bunu nasıl yaparsın? Aramanı bekliyorum!”

Başını öne eğip iç geçirdi.

“Selam, Drew! Kanka, yarın parti vereceğimi unutmadın değil mi? Seni de bekliyorum. Bir de yanında kız getirme, partide bir sürü yalnız kız olacak!” Bu arkadaşı Aaron’dı. Andrew bu daveti unutmuş, daha doğrusu önemsememişti, çünkü katılmayı düşünmüyordu. Şu an hiç parti havasında değildi, eğlenmek için yanıp tutuşan insanların arasına karışmak istemiyordu.

Çaresizce telesekretere baktı, yanıp sönen dokuz rakamını gördü. Dinlemesi gereken dokuz mesaj daha vardı. Hiç vakit kaybetmeden telesekreteri kapattı. Kendini çok yaşlı hissediyordu, bitkin ve isteksizdi.

Partiye gitme fikrinden çok uzaktı.

Ağabeyinin seçim yemeğine gitme fikrinden de.

Televizyon programı yapmak ise hepsinden uzak görünüyordu.

Ancak onu en çok korkutan, sabah kalkıp bir kez daha restorana giderek mutfakta durmak için en ufak bir istek duymayıydı.

Her şey neden bir anda anlamsız gelmeye başlamıştı? Yemek pişirmeye karşı içinde neden en ufak bir istek kalmamıştı?

Andrew kanepeye oturdu. Boş boş etrafına bakıyor, kendisine neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sabah kalkıp kendini restorana gitmeye zorlayabilirdi; ama hiç mutlu değildi, hiçbir şeyden zevk almıyordu. Aklını kaybetmeden önce bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Bu böyle devam edemezdi.

Belki gerçekten de biraz ara vermenin vakti gelmişti. Pes etti, ama kendi kendine ne olursa olsun fil sırtında Tac Mahal’in önünden falan geçmeyeceğine söz verdi.

Andrew iki saat önce Maine sınırını geçerken “Maine’e hoş geldiniz – burada hayat olması gerektiği gibi” yazısını gördüğünde alaylı bir şekilde burun kıvrıp gözlerini devirmişti; ama şimdi iyotlu deniz havasını içine çekiyor, cipinin ön camından uçurumlarla dolu kıyıya bakıyor, enfes bir günbatımı manzarasının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

keyfine varıyordu.

Buraya neden geldiği hakkında bir fikri olmasa da restoranın alevler arasında kalıp kalmadığını ya da e-posta kutusunun doluluk seviyesini bilmiyor, endişeden ve stresten uzak olmanın verdiği o tuhaf duygunun tadını çıkarıyordu.

Andrew uykusuz geçen gecenin sabahında artık dinlenmeye ihtiyaç duyduğuna kanaat getirmişti. Hiç düşünmeden valizini toplamış, evdeki elektrikli aletleri kapatmış ve sos şefine mesaj bırakarak onun yerine işleri idare etmesini istemişti. Ondan bir de Daisy Teyze'ye yeğenin tatile çıktığını bildirmesini rica etmişti. Ne de olsa sos şefiyle teyzesinin arası iyiydi.

Tüm bunların ardından cep telefonunu kapattığında kendini çok iyi hissetmişti.

Arabasına atlayıp hedef belirlemeden yola çıkmıştı. Önce eski arkadaşlarını ziyaret etmeyi düşünüp New York'a doğru ilerlemiş, ama sonra bundan vazgeçmişti. Çünkü eski arkadaşları da şefti ve restoranda çalışıyorlardı. Oysa Andrew iş düşünmeden dinlenmek istiyordu. Bu nedenle geri dönüp çocukken ailesiyle birlikte tatil yaptığı Maine'e doğru ilerlemişti. Büyük şehrin karmaşasından kaçıp kafa dinlemek için kırsaldan daha uygun bir yer olabilir miydi?

Bu süre içinde ne yapacağını bilmese de bir iki gün değişikliğin kendisine iyi geleceğinden ve Boston'a dinlenmiş olarak döneceğinden emindi. Biraz kafa dinlemek ona kesinlikle iyi gelecekti.

Aracını keyifle engebeli yola doğru sürüp sola döndü. Denizi izliyor, en geç iki güne kadar kendini toparlamış olacağını düşünüyordu. Bu kadar kısa sürede büyük talihsizlikler yaşanmaz, Nick Knight's'ta saçma sapan işler yapamazdı.

Tüm bunları düşünürken karşıdan gelen ışık ansızın gözünü aldı, kulakları sağır eden bir klakson sesi duyuldu.

Andrew sola fazla yanaştığını ve karşı şeride geçtiğini dehşetle fark etti. Karşı şeritten gelen eski kamyonet deli gibi selektör yapıyordu. Andrew refleksiyle direksiyonu kırıp frene yüklendi. Cipi yolun karşısına savruldu, bir kez kendi etrafında dönüp sağ çamurluğu ağacı sıyırdıktan sonra kenardaki bankete vura-

rak durdu. Duyduğu patlama sesi ve sarsılmadan sonra Andrew aracın sol ön tekerinde bir sorun oluştuğunu anlamıştı.

Ancak bunları düşüncek durumda değildi, kalp atışlarının gürültüsünden hiçbir şey duyamaz olmuştu. Direksiyonu tutan elleri de hâlâ tir tir titriyordu. Facianın eşiğinden dönmüştü! Neredeyse...

“Kafayı mı yedin sen? Az kalsın öldürecektin beni” diye bir ses geldi sol tarafından.

Nefes almakta hâlâ zorlanan ve olayın şokunu henüz atlatamayan Andrew başını çevirince aracının açık olan camında öfkeli bir yüzle karşılaştı, bir çift hiddetli göz ona bakıyordu. Masmavi gözleri pırıl pırıl parlayan bu yüzün sahibi ona, “Ehliyetini manavdan mı aldın yoksa amacın bana kalp krizi geçirtmek mi?” diye sordu.

Andrew hiçbir şey demeden öylece bakakaldı. Ağzını açtı, fakat o kadar korkmuştu ki ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Brooke Day korkudan titriyordu. Ölümle burun buruna gelmişti ya da en azından öyle hissediyordu. Arkadaşı Lauren'in çamaşırhanesinden çıkmış eve dönüyordu, kafası karışık, ailesinin restoranını iflas etmekten kurtarmak için neler yapabileceğini düşünüyordu. Gerinip gözlerini ovuşturarak kendi şeridinde yoluna devam ederken karşısına ansızın gösterişli bir cip çıkıverdi. O an tüm hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti, var gücüyle babasının kamyonetinin frenine yüklenip direksiyona iki eliyle sımsıkı sarıldı.

Kafasından binlerce düşünce geçti. Aklına ilk gelen şey, beşinci sınıfta girdiği matematik sınavında kopya çektiğini annesine hiçbir zaman itiraf edemediği oldu. Ancak en büyük utanç bacaklarındaki tüyleri almadığını hatırlayınca yaşadı, tam o sırada kamyonet acı bir fren sesiyle yolda kaydı. Brooke aracın takla atacağını ya da uçurumdan aşağı yuvarlanacağını sandı. Kazadan sonra kendisini acil servise götürecek olurlarsa işte bu felaketin daniskası olurdu; orada Süpermen logolu iç çamaşırı giyen kıllı bacaklı hasta olarak tanınırdı.

İnanılır gibi değildi; tam da o gün, temiz çamaşırının kalmadığı ve mecburiyetten Lauren'in doğum gününde espri olsun diye hediye ettiği Süpermen logolu iç çamaşırını giydiği gün kaza yapmıştı! Felaket diye buna denirdi. Restoranı boş bırakmayı göze alamayıp alçılı ayakla ortalıkta dolanacağını düşünmek bile istemiyordu.

Neyse ki yara almamıştı. Frene yüklendikten sonra sımsıkı kapattığı gözlerini açıp önünde uzanan yola baktığında ölümden döndüğünü anladı. Kalp atışlarını duyabiliyordu, mide asi-

dinin ağzına geldiğini hissetti. Kaza olsa sadece ayağını alçıya almakla kalmayacaklardı, en yakın patoloji bölümünde yatmak zorunda da kalabilirdi.

Babasının külüstür kamyonetinin içinde neredeyse öleceğini düşünürken titreyen elleriyle emniyet kemerini açtı. Kendi kendine bu kadar yorgunken bir daha asla direksiyon başına geçmeyeceğine yemin etti. Nefesi yavaş yavaş normale döndü, ama ellerinin titremesini engellemekte güçlük çekiyordu.

Korku tüm hücrelerine işlediği ve araba kullanırken dik-katsiz davrandığını bildiği halde –ya da tam da bu yüzden– hasar gören cipi gördüğünde içinde büyük bir öfke uyandı. Sahil boyunca uzanan virajlı yapısı nedeniyle züppe şehirlielerin yarış pisti haline gelen yolda duran cipin etrafını toz bulutu sarmıştı. Sırf aptalın teki sol şerit de dahil olmak üzere her iki şeridin kendine ait olduğunu düşündüğü için az kalsın canından oluyordu!

Brooke normalde büyük şehirden gelen turistleri her zaman çok iyi karşılardı. Sonuçta onun geçim kaynağıydılar. Turistler park ettikleri araçlarla kasabanın yollarını tıkadığında ve sahiller dolup taşıtığında sinirlenen komşularını yatıştırır, morallerini bozmamalarını söyler; Maine’de birçok işletmenin turistler sayesinde ayakta kaldığını anlatırdı. Ancak Boston plakalı o lüks araç ansızın önüne çıkınca kendini kaybetmişti. Şehirli züppenin teki can sıkıntısından kendini yollara vurup ne kadar harika biri olduğunu kanıtlamak istedi diye, neredeyse canından olacaktı. Yorgunluktan dikkatini toplayamadığı için üzeri-ne gelen aracı çok geç fark ettiğini düşünmek istemiyordu.

Heybetli araca daha dikkatli baktıktan sonra “Saygısız pislik” diye parladı bir anda. Bu cip bir servet değerinde olmalıydı. Aracın tekerleğinin patlamış olması ve kendi kamyonetinden çok daha korkunç görünmesi öfkesini dindirmemişti. Sonuçta ölümle burun buruna geldiği bu kaza ömrünün kim bilir kaç yılını alıp götürmüştü. Aynaya bakmasa da saçlarının bembeyaz olduğunu tahmin edebiliyordu – halbuki daha otuzlarının başındaydı!

Brooke ne yaptığının farkında olmadan kapıyı açıp tir tir titreyen dizlerine rağmen araçtan indi. Öfke saçarak yolun kar-

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranterey.org>

şı tarafına geçti.

İçinde korku, öfke ve son aylarda yaşadığı belirsizlik duyguları birleşip çığ gibi büyürken yolun karşısına geçip diğer aracın kapısına yöneldi. Kapının önüne geldiğinde iki elini beline koyup mirastan hakkını alamayan kardeş edasıyla başını açık pencereden içeri uzattı ve çemkirmeye başladı: "Kafayı mı yedin sen? Az kalsın öldürecektin beni!"

Direksiyondaki sarışın adam karşılık verecekmiş gibi durmuyordu. Başını çevirdi, o da nefes almakta en az Brooke kadar zorlanıyordu. Brooke adamın kireç gibi yüzünü görünce onun da kendisi kadar büyük bir şok yaşadığını anladı. Ne var ki bunu fark etmek Brooke'u sakinleştirmeye yetmedi. Hatta aksi bir etki yarattı! Kendi kendine, karşısındaki adamın masum yüzüne aldanmaması gerektiğini düşündü. Kendisine bakan o dikkat çekici gözlere de aldanmamalıydı! Bir an duraksadı, adamın gözlerinin kahverengi mi, yoksa yeşil mi olduğunu düşündü. Sonra içinden kendi aptallığına söylendi, çok daha önemli bir meseleye odaklanmalıydı. Karşısındaki adama haddini bildirecekti.

Kaşlarını çatıp söylendi: "Ehliyetini manavdan mı aldın yoksa amacın bana kalp krizi geçirtmek mi?"

Brooke tehdit eder gibi başını salladı, fakat adam sanki olan biteni kavramakta zorlanıyordu; ağzım açıp tek kelime etmiyor, boş gözlerle bakıyordu.

Brooke şüpheye yüzünü buruşturdu, "Yoksa alkollü filan mısın?" diye sordu.

Eğer adam alkollü ise hemen yaşlı Max Carpenter'ı araması gerekcekti. Carpenter fi tarihinden beri Sunport'ta başkomiserdi; karısı Chicago'dan gelen bir sigortacıyla kaçtığından beri şehirli turistlerden pek hoşlanmıyordu. Brooke, bir an için karşısında duran adamın Carpenter'ın eline düştüğünü ve geceyi karakoldaki ufacık hücrede geçirdiğini düşününce gülmemek için kendini zor tuttu.

Brooke adamın ağzını bıçak açmadığı için sabırsızlanarak söylenmeye devam etmek üzereydi ki, "Hayır, alkollü değilim. Siz iyi misiniz?" diye sordu adam telaşla.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Brooke bir an duraksadıktan sonra öfkeyle sözlerine devam etti: "Sayenizde ölümden döndüğüm gerçeğini bir kenara bırakacak olursak, gayet iyiyim" dedi alaycı bir tavırla.

Kazaya neden olan adam yanıt vermek yerine emniyet kemerini çözüp Brooke'u birkaç adım geri çekilmek zorunda bırakarak aracından indi. Bu süre içinde tek kelime etmedi, aracının sağını solunu kontrol etti. Brooke'un içinden adamın suratına bir yumruk indirmek geçiyordu. İnsan yolda bu kadar düşünce-sizce hız yaptığı için hiç değilse bir özür dilerdi.

Sinirden köpürüyordu, elleri de hâlâ belindeydi, ama derin derin nefes almaya çalışıyor, yol ortasında bir cinayet işlemek için kendini zor tutuyordu. Brooke, ütülü kotun üzerine polo tişört giymiş olan şehirli züppeye kaba bir yanıt vermedi, emekler gibi eğilip aracın patlayan ön lastiğini inceleyen bu adamı kınayan bakışlarıyla süzmekle yetindi.

Brooke hayatının neredeyse tamamını Sunport'ta geçirmişti; kasabanın eli yüzü düzgün erkeklerinin hemen hepsi ya evli ya da nişanlıydı. Bu nedenle etkileyici gözleri ve orantılı bir yüzü olan bu sarışın adamla normal şartlarda özel olarak ilgilenirdi, ancak şimdi onun iri vücut yapısını, geniş omuzlarını ve tam bir beyaz atlı prens olduğu gerçeğini kasten göz ardı ediyordu. Kafası binlerce şeyle doluydu, şehirden gelen bu düşüncesiz züppe için harcayacak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Yakışıklı olması durumu değiştirmezdi.

"Aracın tekerleği patlamış."

"Yapma yaaa" diye karşılık verdi Brooke. Kendisine bakan adamı kayıtsız bakışlarla süzdü.

İşin garibi adam kadının düşmanca tavrını dikkate almadan sözlerine devam etti: "Tamirci değilim, ama tampon ızgarası pek iyi görünmüyor. Ayrıca çamurluğun da işi bitik."

Brooke, acaba merhamet ya da suçluluk duygusu mu uyandırmak istiyor diye düşünürken ansızın paniğe kapıldı. Adam ondan hasarı karşılama-sını talep ederse ne yapacaktı? Saldırı en iyi savunmadır düsturundan yola çıkarak hemen savunmaya geçti: "Ne yani, aracın hasar aldı diye beni mi suçluyorsun?"

Adam kaşlarını çatarak eğildiği yerden doğruldu, tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Brooke işi şansa bırakmamak için “Sen benim şeridimi ihlal ettin, ben seninkini değil!” diyerek lafı ağzına tıktı.

Görünüşe göre şehirli züppe ne korkmuştu ne de pişmanlık duyuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş Brooke’un gözlerinin içine bakıyordu. “Bir an için dikkatim dağılmış” dedi.

Brooke yutkundu. “Bunu bir özür olarak mı almalıyım? ‘Bir an için dikkatim dağılmış!’” dedi adamı taklit ederek. “Neredeyse ölüyordum ve sen böyle özür diliyorsun, öyle mi?”

Adam ona öyle bir baktı ki Brooke kendini dünyanın gelmiş geçmiş en berbat cadalozu gibi hissetti. Bu da yetmezmiş gibi adam sinirleniyormuş gibi derin bir nefes alınca kadının cinleri iyice tepesine çıktı.

“Bir şey olmadı işte. Şeridini ihlal ettiğim için nazikçe özür dileysem, yeterli olur mu?” diye sordu adam.

Adamın ciddi olmadığı sadece alaycı ses tonundan ve abartılı reveransından değil, gözlerini devirmesinden de belliydi.

“İhlal etmek mi? Şeridimi ihlal etmekle kalmadın, sanki İngiliz bir turistmiş veya intihar edecekmiş gibi resmen yolu mu gasp ettin!” diye karşılık verdi Brooke çatallaşmaya başlayan bir sesle.

“Abartma” diye hafifçe payladı onu adam ve o çekici suratı asıldı. “Birincisi hiçbir şey olmadı, ikincisi sen de kaçabilirdin.”

“Kaçmak mı?” diye sordu Brooke öfkeyle. Büyük bir kararlılıkla adamın üzerine yürüyüp meydan okur gibi tam önünde durdu. Adam ondan neredeyse iki kafa uzundu. “Burası yarış pisti değil, senin de Lewis Hamilton’a pek benzediğin söylemez!”

“Hadi ya!” diye karşılık verdi adam alaycı bir tavırla. “Ne istiyorsun? Hiçbir şey olmadı işte.”

Brooke “Hiçbir şey olmadı mı?” diye sorup derin bir nefes aldı.

Adam elini kaldırıp havada hafifçe salladı. “Virajda biraz savruldu. Sen frene bastın. Ben de bastım. Kimseye bir şey olmadı, sakinleş biraz.”

Brooke işaretparmağıyla imalı bir biçimde adamın hasarlı aracını işaret ederek "Hiçbir şey olmadıysa, bunu nasıl açıklıyorsun acaba?" diye sordu.

Gözleri ıslıl ıslıl parlayan adam yüzünde komik bir ifadeyle "Patlak bir lastik olarak" dedi.

"Ha ha ha!"

"Ha ha ha mı?" diye karşılık verdi adam, "Niye ortalığı birbirine katıyorsun ki?"

Brooke yüksek sesle söylenmeye devam etti: "Ortalığı birbirine katıyorum, çünkü farkında..."

"Tanrı aşkına" diye kesti sözünü adam. "Aracı çekilip tamir edilecek olan benim, sen değil. Yani..."

Bu kez söz kesme sırası Brooke'taydı. "İlahi adalet diye buna derim işte. Sonuçta az kalsın senin yüzünden kaza yapacaktık!"

Adam yine elini kaldırıp kadının gözünün önünde şöyle bir salladı, sonra bir de onaylar gibi başını salladı. "Konuyu kapatabilir miyiz artık? Yol ortasında beni azarlamak yerine aracına binip yoluna devam etmeye ne dersin?"

Aslında Brooke onu orada bırakıp yoluna devam edebilirdi, ancak adamın kibirli tavrı o kadar sinirine dokunmuştu ki tıslar gibi, "Senin yüzünden ani fren yapmak zorunda kaldım. Bu yüzden ben de aracımı tamirhaneye götürüp her şey yolunda mı diye baktırmalıyım" dedi.

Adam manidar bir biçimde kadının aracını süzdü, sanki bakışlarıyla "Bu hurdaya dönmüş düldülün tamir gerektirmeyen bir yeri var mıydı ki?" demek ister gibiydi. Brooke kollarını göğsünde kavuşturup çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Neyse ki adam aklından geçenleri söylememiş, babasının emektar kamyoneti hakkında küçümseyici sözler etmemişti.

Bunun yerine başını eğip teskin eder gibi: "Bak..."

"Brooke" dedi. Adamın dudaklarında gülümsemeyi andıran bir şey belirince şüpheyle gözlerini kıstı.

"Bak Brooke, dikkatsiz davrandığım için özür dilerim ve şeyini... öhöm... aracını tamirhaneye götürmek zorunda kaldı-

ğın için de. Özümlü kabul edersen müteşekkiri olurum.”

Adamın sözleri öyle yapmacıktı ki Brooke gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Derken dudaklarından, “Özümlü kabul ediyorum eee...” kelimeleri döküldü.

“Drew” dedi adam kadının belirsiz sorusuna yanıt olarak.

Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Bu esnada Brooke saygısız adamın gözlerini oymamak için kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Adamınki gerçek bir özür sayılmazdı, yaptığından pişmanlık duyar gibi bir hali de yoktu; ama evde işler kendisini beklerken yol ortasında hiç tanımadığı biriyle tartışarak zaman kaybetmek istemiyordu. Zaten Lauren’la konuşmaya daldığı için yeterince gergindi, sinirli sinirli saatine baktı, geciktiği her dakika için gece uykusundan feragat etmesi gerekecekti. Şimdi yola koyulmazsa işler uzayacak, ailesinin restoranını temizleyip ertesi güne hazırlık yapmak için gece yarısından sonra mutfakta çalışması gerekecekti.

Crab Inn pazartesi günleri kapalıydı. Bu bir günlük ara şu sıralar restoranı neredeyse kendi başına idare eden Brooke için hayati önem taşıyordu. Birkaç geçici çalışan yardıma geliyordu, ama onlara da ücret ödemek gerekiyordu, bu nedenle işin büyük bir kısmını Brooke hallediyordu. O sabah toptancıya gitmiş, yeni bir kredi alıp alamayacağını öğrenmek için bankaya telefon etmiş ve restoranın tam bir faciayı andıran muhasebe hesapları hakkında kafa yorduktan sonra her şey tertemiz olsun diye saatlerce restoranın mutfağında temizlik yapmıştı. Crab Inn onlarca yıldır tadilat görmemiş olabiliirdi, ama bu Brooke’un restoranda pisliğe göz yumacağı anlamına gelmezdi. Öyle temiz olmalıydı ki restorana gelen müşteriler yerde bile yemek yiyebilmeliydi; bu nedenle sırtından ter damlayana kadar çalışması gerekiyordu.

Birkaç ay önce, aile şirketi olan bu restoranı anne babasıyla birlikte işletiyor, işlerin bir kısmını onlarla paylaşıyordu. Ancak annesi ansızın hastalanınca durum değişmişti. O günden beri Brooke restoranın sorumluluğunu neredeyse tek başına üstlenmişti, çünkü babası annesini diyalize ya da doktor kontrollerine götürmek için haftanın birkaç günü Portland’e gidiyordu.

Sadece hastaneye gidiş dönüş bile dört saat sürüyordu, bu nedenle o günlerde Brooke tek başına kalıyor, restorandaki işlerin tümü onun eline bakıyordu.

Bu yeni durum sadece Brooke'un daha fazla çalışmak zorunda kalmasına neden olmamıştı, aile ekonomisini de dara düşürmüştü, çünkü sağlık sigortası annesinin ilaçlarını ödemi-yordu. Geçen ay istemeyerek de olsa babasının yanında mutfakta çalışan aşçı Daniel'in işine son vermek zorunda kalmıştı. Şimdi ise mutfakta önce ne yapması gerektiğini bilmediğinden deli gibi dönüp dururken Daniel'in yokluğunu derinden hissediyordu.

Yeter ki annesi iyileşsin, o deli gibi çalışabilirdi. İşi başından aşkındı, annesinin sağlık durumunu düşünmeye pek vakiti olmuyordu, ancak içten içe annesinin böbrek yetmezliği daha da ilerlerse neler olacağını düşünmeden edemiyordu.

Düşüncelere dalıp adamı unutmuştu. Adam da hasarlı aracını incelemeye koyulmuş, derin derin iç çekerek kadının dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı.

"Evet? Şimdi ne yapıyoruz?"

Brooke kaşlarını çatıp hiçbir şey söylemeden karşısındaki adamı süzdü, sonra da manidar bir şekilde, "Yapıyoruz derken?" diye sordu.

Adam hafifçe başını salladı. "Evet, yapıyoruz. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Senin ne yapacağını bilmem. Ben kamyonetime binip eve gideceğim" dedi.

Adamın yüz ifadesinden, aldığı cevaptan hoşnut olmadığı anlaşılıyordu, Brooke onun sonraki sözlerini duyunca öfkeyle derin bir nefes aldı, çünkü bu zor durumda kendisine yardım etmesini bekliyordu.

"Gördüğün gibi aracım çalışmıyor. Beni hiç değilse en yakın yerleşim yerine kadar götüremez misin?"

"Hiç değilse mi?"

Brooke içinden adamın deli olduğunu düşündüyse de sakince "Hayır" demekle yetindi.

"Yapma Brooke."

Sesteki kaba ama samimi tınıyı duyan Brooke gözlerini kıstı. Adamın gülümseyişi onu ikna edeceğe benziyordu. Güllerken bembeyaz dişleri ortaya çıkmış, dudaklarında tatlı bir gülümseme belirmişti. Hatta sol yanağında ufacık bir gamze vardı. "Eğer bana bu iyiliği yaparsan, minnettar olurum."

Brooke, adamın yanağındaki gamzeyi görünce ne diyeceğini bilememişti, çünkü gamzeli erkeklere karşı ufak bir zaafı vardı. Yine de şüpheyle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Adam başını sallayarak, "Evet, bana çok büyük bir iyilik yapmış olursun" dedi.

Brooke, "Sen de karayolunda deliler gibi terör estirmesen bana büyük iyilik yapmış olurdun" diye geçirdi içinden. Sonra omuz silkip başım iki yana salladı: "Zaten fazlasıyla geciktim, seni bırakamam."

O an adamın kaşları çatıldı. "Ne yani, en yakın yerleşim yerine kadar yürüyeyim mi?"

Brooke, adamın içinde bulunduğu zor durumdan keyif aldığı gizlemekte zorlansa da dostane bir tavırla eliyle güneşin batmakta olduğu ufku işaret etti ve "Yerinde olsam acele ederdim. Sunport buraya altı kilometre uzaklıkta" dedi. Adamın uzun bacaklarına şöyle bir baktıktan sonra "Ama sen bir buçuk saatte orada olursun."

Adam şaşkın şaşkın baktı. "Ciddi olmazsın!" diye gürlledi.

"Çok ciddiylim" diye karşılık verdi Brooke.

Adamın yüzündeki tatlı gülümseme de gamze de kaybolmuştu. Bağırarak, "O zaman ben de çekici çağırırım!" dedi.

"Bol şans."

Brooke ellerini yıpranmış kotunun ceplerine soktu.

"Pazartesileri şehrin pub'ında karaoke gecesi olur."

"Yani?" dedi Drew soran gözlerle.

"Karaoke geceleri içkiler yarı fiyatınadır."

Adam, "Tekrara düşme tehlikesini göze alarak bir kez daha soruyorum: yani?" dedi.

Brooke'un keyfi yerine gelmişti. "Glen karaokeye bayılır, yarı fiyatına içki içme fırsatını da hiç kaçırmaz. Yani, çoktan sarhoş olmuştur."

“İyi de bunun benimle ne ilgisi var?”

“Çünkü” diye yanıtladı Brooke “Glen çekici servisinin sahibi.”

Adamın oflayıp pufladığını duyan Brooke zevkten dört köşe olmuştu. Aslında onun zor duruma düşmesine bu kadar sevinmemeliydi, ama kendini tutamıyordu. Küstah züppe!

“Harika” diye hayıflandı adam. “Şu meşhur New England misafirperverliğine ne oldu?”

Brooke omuz silkip, “Frene basıp Tanrı’nın karşısına çıkmaya hazırlandığım sırada ortadan kaybolmuş olacak” diye karşılık verdi.

“Kinci olabilir misin?”

Kadın kibirliymiş gibi görünmek istemese de başını geriye atarak küskün bir edayla sessizliğe büründü.

Yüzü gitgide daha kızgın görünmeye başlayan adam elini kot pantolonunun arka cebine atarak cüzdanını çıkardı.

“Tamam... Tamam. Beni kalabileceğim bir otele götürmen için sana ne kadar ödemem gerek?”

Brooke bir an duraksadı, şaşkın gözlerle adamı süzdükten sonra hiddetle, “Alnımda taksi mi yazıyor?” diye çıkıştı.

“Neden bu kadar huysuzsun?”

“Huysuz mu?” Kadın cebindeki ellerini yumruk yaptı, çenesini ileriye doğru uzatıp adamın bunu bir tehdit olarak algılamasını umarak ona yaklaştı; “Bu ne cüret!” diyerek gürledi.

Koyu balrengine dönen gözlerini kadıninkilere diken adam gerçekten de şaşkındı. “Ne yaptım ki? Sanırım...”

Brooke “Tamam, tamam” diyerek kesti sözünü. Kendi kendine söylenir gibi, “Şehirli küstah züppelerden başka ne beklenir ki?” diye homurdandı.

“Züppe mi?” dedi adam, gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi. “Ne yani, züppenin teki olduğumu mu düşünüyorsun?”

Brooke alaycı bir edayla elini salladı: “Boş ver!”

Sonra topuklarının üzerinde dönüp kamyonetine doğru ilerledi. Adam arkasından gidip, “Hangi yöne doğru yürümem gerektiğini söyleyebilir misin?” diye sordu kibarca.

Brooke derin bir nefes aldıktan sonra kamyonetinin yanında durup gözlerini kapadı. Pişman olacağından da kendisinin dünyanın en büyük aptalı olduğundan da emindi. ama yine de başını yana çevirip adama bakmadan seslendi: "Bin hadi!"

"Burası pek şehre benzemiyor."

Brooke içten içe onu alaya alarak, neredeyse kaba bir biçimde, "Şehir olmadığı için olabilir" dedi.

Dizlerinin üzerindeki valizini sıkı sıkı tutarak arabanın camından meraklı gözlerle dışarıyı izleyen adam Brooke'a dalgın dalgın "Şehir değilse ne?" diye sordu. Daha on dakikadır yanında oturmasına rağmen Brooke'un sinirlerini zorlamaya başlamıştı bile. Valizini cipten almış, aracın kapısını dikkatle kilitlemişti. Brooke kendi kendine, bu kibirli züppeyi neden arabasına aldığını düşünüyordu. Büyük olasılıkla yorgunluk yüzündendi.

Neyse ki adam şu ana kadar pek konuşmamış, sadece bir kez motordan gelen garip ses hakkında görüş bildirmişti. Brooke da ona bu sesin az önce ani fren yaptıktan sonra gelmeye başladığını söylemişti. Tanrı'ya şükür adam sonrasında çenesini kapamıştı.

Brooke, "İşte Crab Inn burası" dedikten sonra gürültüyle restoranın çakıllı otoparkında ilerledi. Restoranın geri kalan kısmı gibi buranın da tadilata ihtiyacı vardı. Brooke, ailesinin restoranını çok seviyordu. Kayalıkların üzerine kurulmuş olan restoranın tabloları andıran bir koy manzarası vardı. Brooke otoparkın sol yanında bulunan ve deniz kenarına inen ahşap merdiveni de çok seviyordu. Ne var ki buraya ilk kez gelenlerin boyaları dökülmüş dış cepheye ve otoparkın etrafındaki yabani otlara kötü kötü bakıp gerisingeri döndüklerini de gayet iyi biliyordu. Bu harabeye dönmüş binanın bir restoran olabileceği kimsenin aklına gelmediği gibi, Maine'in en iyi ıstakoz çorbasını, en iyi yengeç kekini ve en iyi yabanmersinli pastasını burada bulabileceklerini de bilmiyorlardı.

Crab Inn'de yemekler hâlâ Brooke'un büyükannesinin yazdığı tariflere göre yapılıyordu, tariflerin hepsi de klasik New

England mutfağına aitti. Brooke konuklarına sunduğu yemeklerin her zaman enfes olduğunu göğsünü gere gere söyleyebilirdi. Restoran tam bir gizli hazineydi ve burada yaşayanlar arasında çok tutuluyordu. Sorun bu gizli hazinenin biraz fazla gizli olmasıydı. O kadar gizliydi ki pek müşteri gelmediği için ay sonunda faturaları ödemekte zorlanıyorlardı. Annesi hastalanmadan önce gayet iyi idare ediyorlardı, ancak şimdi durum değişmişti, paraya ihtiyaçları vardı.

Restoranın yıpranmış dış cephesini görüp korkan turistleri çekebilmek için değişiklik yapmaları gerektiğinin farkındaydı. Ama babası bir restoranın şık dekorasyonu ile değil, yemekleriyle öne çıkması gerektiği konusunda ayak diriyordu.

Brooke belli belirsiz iç çekti, babası ile bu konuyu kaç defa tartıştıklarını hatırlamıyordu bile.

Drew denen adam, "Crab Inn" diye tekrarlayınca düşüncelerinden sıyrıldı. "Peki, neden buradayız?"

"Çünkü bana bu gece için kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu söyledin" dedi Brooke; yorgun ve gergindi. Sesli sesli esnememek için kendini zor tutuyordu, aracı giriş kapısının hemen yanına doğru sürdü.

"Ah evet" dedi adam, sonra şüpheyi ekledi: "Kabalık etmek istemem ama, buranın otel olduğuna emin misin?"

Brooke yüzünü ekşitti. Hadi bir hata yapıp adamı yolda bırakmamış, aracına almıştı ama onu bir de birkaç aydır boş duran konuk odasına yerleştirme fikri de nereden çıkmıştı?

Aslında odaların kiralanmasıyla annesi ilgileniyordu; odalar özellikle de sezonda fazladan gelir sağlıyordu. Ne var ki annesi hastalandığından beri odalarla da ilgilenilmiyordu. Brooke'un şu an paraya ihtiyacı vardı, ama daha fazla çalışmayı gerçekten kaldıramazdı.

"Burası otel değil, restoran" diye açıklayıp hâlâ çalışan birkaç lambadan birinin altına park etti.

"Restoran mı?"

Brooke adamın sorgulayıcı tonunu kulak ardı ederek kontağı kapadı. "Restoranın üst kısmında konuk odaları var. Gece-lik kırk dolar karşılığında bunlardan birinde kalabilirsin."

Adam başta yanıt vermedi, ama sonra sızlanarak, “Merkezde bir otelde kalmayı tercih ederim” dedi.

Brooke içinden, “Ben de deli gibi çalışmaktan ve akşam yemeğini hızlıca hazırlanmış bir sandviçle geçiştirmektense, bol peynirli aile boyu bir pizzayla kanepede rahat rahat uzanıp ayak masajı yaptırmak isterdim” diye alay etmek istedi. Ancak bunları söylemek yerine sahte bir kibarlıkla, “Sunport’ta sadece bir otel var, o da tekne yarışı ve düğün nedeniyle tamamen dolu” diye yanıt verdi.

“Peki ya pansiyonlar?”

Brooke nihayet başını sağa çevirip adama baktıktan sonra eliyle yorgun yüzünü sıvazladı. Karanlık çökerken koyu sarı ışığıyla aydınlatan lambanın gölgesinde bu beklenmedik misafirin yüz hatları çok daha belirgindi. Oysa yolda, gün ışığının altında bu kadar çekici değildi. Belki de böyle bir izlenim edinmesinin tek nedeni adamın konuk odalarından birinde kalmaya pek sıcak bakmamasıydı. Demek ki dev cipi ile karayolunda hız yapan ve kamyonetinden çok daha pahalı bir saat takan şehirli züppe için son derece normal bir konuk odası yeterince iyi değildi. Onun gibiler pahalı otellerde konaklar ya da özel golf kulüplerini tercih ederdi. Büyük olasılıkla pansiyonu mecburiyetten sormuştu. Ne yazık ki yakınlarda ne pahalı oteller ne de özel golf kulüpleri vardı.

Brooke el frenini çekti, arkasına yaslanıp adama baktı. “Burada oda kiralayan tek pansiyon Bayan Schneider’inkidir. Eminim seni seve seve kabul edecektir, çünkü hiçbir konuk yanlışlıkla da olsa kapısını çalmaz.”

Adam yüzündeki ifadeyi değiştirmeden, “Neden?” diye sordu.

Brooke misafirinin safiyane merakını gidermek için “Çünkü kimse kahvaltı masasına çıkmaktan ya da yatağa uzanmaktan çekinmeyen otuz kediyle odasını paylaşacak kadar umarsız değil” diye yanıtladı.

“Ne?”

Brooke vakur bakışlarla yanındaki adamı süzerken bir yandan da uydurduğu yalanlar yüzünden cehennemde yanmamak

için dua ediyordu. "Sen sordun, ben de söyledim. Eğer istersen seni aracım ile memnuniyetle Bayan Schneider'e bırakabilirim. Kabul ettiği son müşteri gecenin bir yarısı kayıplara karıştı, çünkü ev sahibesi küvette uzanan adamın sırtını keselemeye kalkmıştı. Bu, yaklaşık sekiz yıl önceydi."

Gözü korkmayan adam kahkahalarla gülmeye başladı, Brooke'u da hafifçe gülümsetmeyi başardı. Adam her ne kadar onun anlattığı hikâyeyi komik bulmuş olsa da Brooke hafif bir vicdan azabı duyuyordu. Güzeller güzeli Bayan Schneider kendisinden tuhaf bir kedili kadın olarak bahsedilen bu fantastik hikâyeyi duyacak olsa acaba ne derdi? Bayan Schneider'in gerçekten de iki kedisi vardı, ama sevimli pansiyonda kalan müşteriler onlara bayılır, şımartmak için ellerinden geleni yaparlardı. Ayrıca duyduğuna göre Bayan Schneider harika Fransız tostunu yapıyordu, erkek müşterilerin sırtını keselemek de aklının ucundan bile geçmezdi. Brooke'un tek umudu, kulağına gidecek olursa Bayan Schneider'in söylediği bu beyaz yalanı pek ciddiye almamasıydı.

Brooke boğazını temizledi, anahtarı alıp araçtan indi.

Adamın arkasından gelip gelmediğini umursamadan çakıl taşlarını eze eze restoranın kapısına doğru ilerleyip kapıyı açtı. Brooke uzun boylu adamın varlığını elinden geldiğince görmezden gelmeye çalışırken bir yandan da üst taraftaki kalasların cılganlığı gerektirdiğini, yerdeki ahşap zeminin eskiden çok daha iyi durumda olduğunu düşünmemek için kendini zorluyordu.

Ailesinin restoranından utanacak hali yoktu, fakat şehirden gelen züppe görümlü şu adam yanındayken Crab Inn'i uzun zaman önce güzelleştirmedikleri için daha çok hayıflanıyordu.

Adam, Brooke'un açıklama yapmasını beklemeden, "Restoran ne zamandan beri kapalı?" diye sordu.

Kadının yüzü asıldı, adama dönüp, "Kapalı olduğunu da nereden çıkardın? Açığız, sadece pazartesi günleri kapalıyız, o gün de tatil günümüz" dedi.

Adam iki elini havaya kaldırıp masum bir ifadeyle, "Restoranın kapalı olduğunu düşündüm, çünkü görünüşe bakılırsa ... yani... tadilata ihtiyacı var sanki" dedi.

Brooke da bunu farkındaydı, ancak her gün canla başla çalıştığı, varını yoğunu ortaya koyduğu restoranın tadilat gerektirdiğini şehirli bir züppenin ağzından duymak hiç hoşuna gitmemişti. “Sen ne anlarsın ya?” diye çıkıştı. “Müşterilere Maine’in en iyi yemeklerini sunuyoruz, ayrıca enfes bir okyanus manzaramız var. Sadece bunlar bile paha biçilemez şeyler!”

Adam dudak bükerek, sesinde kibirli bir tınıyla karşılık verdi: “Yanlış anlama ama müşteriler yemeklerinizin tadının ve okyanus manzarasının keyfini çıkarmadan önce restoranınızı bulmalı, sonra da içeriye girmeye karar vermeliler.”

Adamın söylediklerine soğukkanlı bir bakışla karşılık verdikten sonra, “Crab Inn’in sayfiye evlerine özgü bir albenisi var” diye homurdandı Brooke.

Misafiri iki eliyle saçını geriye atıp “Brooke, söylediklerimi hemen kişisel algılama. Biraz boya, farklı mobilyalar ve biraz daha gösterişli bir dış görünüş mucizeler yaratır” dedi.

Brooke kuşkuyla gözlerini kıstı. “Nesin sen? Restoran polisi filan mı?”

Adam başını eğdi. “Hayır, fakat kendimi yemek yiyebileceği bir yer arayan müşterilerin yerine koyuyorum. Burada yer miydim, yoksa aracıma binip başka bir yer mi arardım diye düşünüyorum.”

Parlak tavsiyeler Brooke’un ihtiyacı olan son şeydi. Adamın ayağının dibinde duran valizi işaret etti.

“Beni sinirlendirecek fikirler bulmadan önce, iyisi mi kendini geceyi burada mı geçiririm, yoksa en yakın bankta uyuklamak üzere yürüyerek şehre mi inerim diye düşünen bir müşterinin yerine koy... Drew.”

Adam neşeyle “Tamam” diye karşılık verip valizini aldı.

Brooke bu sırada sol taraftaki ağır ahşap kapıyı işaret ederek mırıldandı: “Burası restorana gider. Gerçi ziyaretinle bizi onurlandıracağını hiç sanmıyorum ama...”

Adam gülere lafa girdi: “Burada yemek yemek istemediğimi nereden çıkardın?”

Brooke adamı alaycı bir bakışla süzdükten sonra, “Mutfaktan bir lokma bir şey yesen gıda zehirlenmesi yaşayacakmışsın

gibi konuştuğun için olabilir mi?" dedi.

"Hım" dedi adam ılımlı bir edayla, "Maceraları severim."

Brooke bunu hiç komik bulmamıştı. Sağ taraftaki ikinci ahşap kapıyı işaret etti. "Konuk tuvaletleri ve ardiye bu tarafta" dedi. Başıyla birkaç metre ileride duran üçüncü kapıyı gösterip hızlı bir hareketle anahtarı çıkardı; "Buradan da konuk odalarının bulunduğu üst kata çıkılıyor" dedi.

"Sabırsızlanıyorum."

Brooke adamın sesindeki küstah tınıyı duymazdan geleerek kapının kilidini açtı. Eski ahşap merdivenlerden üst kata çıkarken bir yandan da açıklama yapıyordu: "Bu odada birkaç aydır kimse kalmadı. Arada elbette temizlik yapıldı, ancak birkaç toz zerresi ile karşılaşmayı göze alman gerekebilir. Temiz çarşafaları da hemen getiririm."

"Sorun değil" diye karşılık verdi adam; hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra, "Gösterdiğin misafirperverlikten ötürü teşekkür ederim" diye ekledi.

Brooke adamın teşekkürüne omuz silkerek yanıt verdi. Koridordaki ikinci kapıyı açıp odanın ışığını yaktı. "İşte odan burası" dedi.

Drew içeriye girebilsin diye kenara çekildi. Adam odanın ortasında durup etrafına şöyle bir bakındıktan sonra, "Beğendim" dedi.

Brooke içinden "Ben de" diye geçirip misafirinin kalçasını incelemeye koyuldu. Açık mavi kot vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. Hem kalçası güzel hem de yakışıklı olan adamlar neden hep aptal olmak zorundaydı?

Brooke şehir züppesinin kalçasını dikizlerken yakalanmak istemediği için bakışlarını yukarıya kaydırıp adamın ensesine sabitledi. Anlaşılan adam bu çift kişilik odanın ev sıcaklığındaki atmosferini gerçekten beğenmişti. Odadaki her şeyi annesi büyük bir özenle seçmişti. Buranın tavanında da koyu renk kalslar dikkat çekiyordu; eski süpürgeliklere ve düz beyaz duvarlara elden geçirilmiş ahşap mobilyalar ve koyu manzaralı pencerenin geniş pervazı da eklenince oda tam Martha Stewart Living programına uygun bir hal almıştı.

“Bunu duyduğuma sevindim” dedi Brooke dalgın dalgın; adam sorgular gözlerle ona bakıyordu. “Banyoyu soracaksan, tam karşıdaki koridorda. Bir ihtiyacın olursa beni koridorun sonunda bulabilirsin” dedi.

Şaşkınlıkla gözlerini açan adam, “Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu.

Brooke tasarruf etmek ve restorana daha yakın olabilmek için Sunport’taki dairesini boşaltıp buraya taşındığını söylemek istemiyordu. O yüzden başını sallamakla yetindi.

“Ama beni buraya, yaşadığın yere kabul ederken hiç endişelenmedin mi?” dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak, “Sonuçta ben bir yabancıyım.”

Kadın abartılı bir iç çekişle kollarını kavuşturdu. “Endişelenme, daha sekiz yaşındayken babamdan geyik vurup derisini yüzmeyi öğrendim. Ciplerini idare edemeyen şehirliyle de başa çıkabilirim.”

Brooke onun gülüşünü dikkate almadan arkasını döndü, tam odadan çıkarken, “Burada yiyecek bir şeyler bulunur mu acaba?” diye sordu adam.

Brooke kapının eşiğinde durdu, bir an gözlerini yumdu, sonra isteksiz bir biçimde “Birazdan sandviç yapmayı düşünüyorum, istersen bana eşlik edebilirsin” dedi.

Brooke aradan yarım saat geçmeden restoranın misafir ağırlanan kısmındaki masalardan birinde adamın karşısına oturmuş sandviç yiyişini izliyordu; Drew’u davet ettiği için pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Gerçi adam sandviçleri büyük bir istahla mideye indiriyordu, ama hazırlanışlarına ilişkin önerilerde bulunmak gibi bir yüzsüzlükten de geri kalmıyordu... Bu da kadının iştahını kaçırmıştı.

Konuşmak için ağzındakileri yutmayı bile beklemeden, “Balkabağı ve hindi kombinasyonu çok başarılı olmuş” dedi.

Brooke “Teşekkür ederim” diye mırıldanıp tabaktaki hinden bir parça daha aldı.

Bu sabah biri kalkıp ona günün sonunda şehirden gelen adamın tekiyle baş başa akşam yemeği yiyeceğini söylese, gül-

mekten karnına ağırlar girerdi. En son ne zaman bir erkekle baş başa akşam yemeği yediğini hatırlamaya çalıştı. Ne yazık ki bu kişi Will olmalıydı, bunu düşünmek istemiyordu. Aklını dağıtmaya çalışırken kendini gizlice konuğunu izlerken buldu.

Misafiri birkaç dakika önce aşağıya indiğinde üzerinde polo tişörtü değil, yumuşak bir kazak vardı; üstelik çok yakışıklı görünüyordu. O zaman zarfında Brooke mutfağa gidip iki sandviç hazırlamış, bu esnada kendi kendine ne akla hizmet hiç tanımadığı bu züppeyi ağırlamaya kalktığını düşünmüştü. Tamam, paraya ihtiyacı vardı ve kazanacağı her kuruş çok değerliydi, ama zaten işi başından aşkındı, şimdi bir de konuk ağırlayacaktı.

Bu da yetmezmiş gibi adam Brooke'un o güne dek tanıdığı erkeklerin hepsinden yakışıklıydı, bu durum onu daha da kaygılandırıyordu.

"Balkabağını nasıl karamelize ettin?" diye sordu.

Brooke kara kara düşünürken ağzında çiğneyip durduğu lokmayı yuttuktan sonra gönülsüz bir şekilde, "Akçaagaç şuru-buyla" dedi.

"Hımm... Demek öyle. Bu iş için balı da deneyebilirsin. Tadı daha yumuşak ve hoş olur."

Andrew tabağındaki sandviçlerden gözünü alamadığı için görememişti, ama Brooke kaşlarını kaldırıp gözlerini kocaman açmıştı: "Ne?"

Drew çenesiyle önünde duran tabağı işaret edip ağzındaki hızlı hızlı çiğnerken, "Yerinde olsam gelecek sefere bir de balla denerdim. Ekmeğe ne sürdün? Kişniş tadıyorum" dedi.

Brooke şaşırılmıştı, arkasına yaslandı. "Avokado ve misket limonu da var."

"Nefis" diye karşılık verdi adam.

Brooke ikileme düşmüştü, bir yandan yemekleri hakkında talep etmediği halde bir sürü tavsiye veren adama haddini bildirmek, bir yandan da övgüleri karşısında liseli kızlar gibi kıkırdamak istiyordu. Yarım kalan sandviçini önündeki tabağa bırakıp gözlerini adama dikti.

"Anlaşılan o ki yemeklerle yakından ilgileniyorsun. Yemek pişirmekten anlar mısın?"

Adam bir an için duraksadı, başını kaldırdı. Şaşırmışa benziyordu. Hafifçe gülümsedikten sonra, "Pek değil. Yemeyi seviyorum sadece" dedi.

Brooke şüpheyle gözlerini kıstı. "Yemek yemeyi seven çok insan tanırım, ama çoğu balkabağının karamelize edilmesi gerektiğini bilmez, hatta akçağaç şurubuyla balı ayırt bile edemez" dedi.

Adam ağzındakini çiğnerken Brooke'a baktı, sonra mırıldanır gibi, "Büyükannem iyi yemek yapardı. Çocukken hep onu izlerdim" dedi.

Brooke hiç yanıt vermedi, omuz silkmekle yetindi. Nezaketsiz bir ev sahibi olduğunu söylemelerini istemezdi, bu yüzden merakını gizlemeye çalışarak "Seni Maine'e getirenin ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

Şimdi omuz silkme sırası adamdaydı. "Hava değişimi."

Brooke, "Senin de sohbetine doyum olmuyor" deme cesaretini gösterdikten sonra sandviçini eline alıp bir lokma daha ısırdı. "Ne işle meşgulsün?"

Misafirin ağzındakini şimdi daha yavaş çiğnediği ve doğru yanıtı bulmak için çabaladığı Brooke'un gözünden kaçmadı. Adam uzun uzun çiğnediği ekmeği nihayet yutup kolasından bir yudum aldıktan sonra, "Boston'da küçük bir işletmem var. Öyle büyük bir şey değil" dedi.

"Öyle mi?" dedi Brooke; kırıntıları temizlemek için dudaklarını hafifçe yaladıktan sonra ekledi; "Nasıl bir işletme acaba?"

"Halkla ilişkiler, pazarlama gibi bir şey."

Brooke, Drew isimli konuşan sözlerinden tam olarak ne iş yaptığını anlamamış olsa da bu konu hakkında daha fazla sormadı. Onun yerine, "Hava değişimi için neden özellikle Maine'i tercih ettin?" diye sordu.

Adam hafifçe gülümseyip tabağındaki sandviçi işaret ederek, "Burada enfes sandviçler olduğunu duydum" dedi.

Adamın yanağındaki gamze belirginleşince Brooke'un bir an nefesi kesildi. Bu durumu ustalıkla gizledikten sonra, "Enfes sandviçlerimiz haricinde peki?" diye sordu.

Adam gülümsemeyi bırakmadan, "Ailem eskiden tatille-

rini hep burada geçirirdi, bu yüzden tekrar Boston'a dönüp işe gömülmeden önce çocukluk anılarımı tazelemek istedim" diye yanıtladı.

Bu açıklama Brooke'a o kadar sempatik geldi ki bu cevabı kibirli bir şehirli olduğunu düşündüğü Drew'la bağdaştırmakta zorlandı. Rahatlamış bir halde karşısında oturmuş kolasını yudumlayıp çocukluk anılarından bahseden sarışın, o züppe olamazdı.

Neyse ki Drew'un karşı tarafta uyandırdığı olumlu izlenimi yerle bir etmesi uzun sürmedi. Kolunu oturduğu bankın ahşap arkasına yaslayıp restoranı şöyle bir süzdükten sonra gösterişli bir tavırla fikrini beyan etti: "İnsan kollarını bir sıvasa burayı adam edebilir."

Brooke "Pardon, ne dedin?" diyerek tabağını itti.

Adam başını sallayarak, "Böyle yöresel restoranların kendine has bir çekiciliği olur. Birkaç değişiklik yapıp yeniden açılış yaparsanız..."

"Drew" diyerek kesti adamın sözünü Brooke ve tabakları kaldırmak üzere ayağa kalktı. "Önerilerin için teşekkür ederim, ama sanırım biz başımızın çaresine bakabiliriz."

Adam bir kez daha ellerini teslim olur gibi kaldırarak, "Sadece yardım etmek istedim" dedi.

Brooke surat asmamak için zaten büyük çaba harcıyordu, ama alaycı bir yanıt vermeden edemedi: "Teşekkür ederim, ama yardıma ihtiyacım olduğunda işin ustasına danışmayı tercih ederim, halkla ilişkiler alanında çalışan birine değil."

Brooke, konuşunun bir anda gülme krizinin eşiğine gelmesine anlam verememişti.

Aslında Andrew görmüş geçirmiş biri olduğunu düşünüyordu. Ancak anlaşılan başını, krikoyla kaldırılan Buick'in kaputuna yaslamış horul horul uyuyan tamirciyi ve onun her an iniverecekmiş gibi duran kirli pantolonunun altından görünen çirkin poposunu görmeye pek hazır değildi.

Bu sırada Andrew'un yanındaki narin varlık böğürür gibi, "Glen" diye seslenince adam korkuyla sıçradı. "Müşteri geldi!"

Andrew, sabahın köründe odasının kapısını sanki arkasından zombi ordusu kovalıyormuş gibi yumruklayarak kendisini uyandıran kadının dağınık saçlarına baktı. Brooke Day ile daha dün akşam tanışmış olmasına rağmen bu mavi gözlü, ufak tefek kadının şeytanın ta kendisi olduğundan emindi. Huysuz kadınlara gerçekten hayranlık duyardı, ama Brooke Day türünün son örneğiydi. Andrew dün sürekli yanlış bir şeyler yaptığı hissine kapılmıştı, çünkü açık kumral dalgalı saçları olan, yuvarlak yüzlü bu kadın rahatsız edici derecede hazırcevaptı.

Ayrıca kadının yaptığı sandviçleri yerken neredeyse mutluluktan ağlayacaktı.

Dün yatağa yattığında uzun süre uyuyamamış, tavandaki koyu renk kalasları izlerken en son ne zaman bu kadar lezzetli bir şeyler yediğini düşünmüştü. Yolun ortasında ona tam bir cadaloz gibi bağırان ve hayatım harabeye dönmüş bu restoranda sürdüren kadının böyle muazzam sandviçler hazırlayabilmesi inanılır gibi değildi.

Andrew dünkü talihsiz otomobil yolculuğunun ardından kendisine lezzetli bir şeyler ikram edileceğini hiç düşünmemişti. Aslında ev sahibesinin frenleri tutmayan kamyonetiyle bu-

run buruna geldikten sonra gözünde korkunç senaryolar canlanmıştı. Aracının tekerleğinin patladığını ve kendisine sanki bir canıymış gibi bakan kadının ona yardım etmeyeceğini anladığında, küçük şehirde gece kalacak bir oda bulabilmek için deli gibi dolanıp durması gerekeceğini sanmıştı. Brooke Day'in merhamet edip onu aracına alacağı, hatta bir de geceyi geçirsin diye rahat bir oda teklif edeceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Yine de uyku mahmuru tamircinin, cipini bugün teslim etmesini umuyordu. Bar Harbor'a doğru yola çıkacaktı; Boston'a, restoranına dönmeden önce birkaç gün dinlenmek istiyordu.

Az önce, yanındaki inatçı ev sahibesi ile aralarında ölüm sessizliği hüküm sürdüğü sırada içinden geçtikleri küçük kasa-ba çok şirin bir yere benziyordu. Ama tatilini geçirmek istediği yerde restoran sahipleri kendisine sanki kedilerini ezmiş gibi muamele etmemeliydi.

Drew'un naçizane görüşü, Brooke Day'in biraz sert ve inatçı biri olduğu yönündeydi. Üstelik restoranı ve mutfağı konusunda kesinlikle tavsiye kabul etmiyordu. Restoranın topyekûn elden geçmesi gerektiğini göremeyecek kadar kör müydü? Yoksa para kazanmak istemiyor muydu? Dün otoparka girdiklerinde düşündüğü ilk şey, bu restoranın korku filmi çekmek için harika bir mekân olduğuydu. İçeriye adımını atınca da fikri değişmemişti. Duvar boyaları dökülmüş bu mekânda ya bir hayalet cirit atıyor ya da kurbanlarını soğukkanlılıkla kayalıklardan aşağı yuvarlayan bir seri katil yaşıyordu. Kısacası, tek başına uçurumların üzerinde yükselen bu yer insana hiç de çekici gelmiyordu. Ancak Andrew, elden geçirildikten sonra Crab Inn'in turistlerin akınına uğrayacağından emindi. Muazzam manzarası olan, deniz kenarında yürüyüş olanağı sağlayan ve leziz yemekler sunan restoranlara gitmeyi kendisi de çok seviyordu. Alışveriş merkezlerindeki ya da limanlardaki restoranlar zaten her yerde vardı, ama tabiatın ortasındaki تنها bir mekân, gerçek bir cazibe merkezi haline gelebilirdi.

Doğu kıyısındaki gastronomi dünyasını iyi bildiğinden

Crab Inn'in şimdiye dek turistler için hazırlanan broşürlerde ya da gezi rehberlerinde yer almayışına şaşırılmıştı. O enfes sandviçlerin tadına baktıktan sonra restoranın mönüsünde neler olduğunu merak etmeye başlamıştı. Kendisinin hem bir restoran sahibi hem de şef olduğunu neden hâlâ Brooke'tan gizlediğini ise bilmiyordu. Belki de yakın geçmişte arkadaşları sürekli ondan bir şeyler istediği için aynı sektörde çalışan biriyle karşılaştığında artık daha temkinli davranmayı tercih ediyordu. Brooke Day'e kimliğini tabii ki açıklayabilir, ona tavsiyeleriyle destek olabilirdi, ama Maine'e kafasını dinlemek için gelmişti, harap haldeki bir restoranla ilgilenmek için değil.

Biraz hayal gücü, biraz yatırım, biraz da çabayla bu restoranın gerçek bir mücevhere dönüşeceğine emindi. Fakat ne yazık ki Brooke Day'in, ondan gelecek her öneriyi hiç düşünmeden reddedeceğinden de emindi.

Kadın pek cana yakın birine benzemiyordu.

Brooke, sırtında koyu yeşil parkası ve dağınık saçlarıyla tamirhanenin kapısında ellerini beline koyup Andrew'u girişte bırakarak sert adımlarla ilerlemeye devam edince Andrew'un bu tezi bir kez daha doğrulanmış oldu.

"Glen" diye tekrarladı; sesi tıpkı gaddar bir gardiyanınki gibi çıkmıştı. "Uyan! Müşteri geldi."

Andrew, Brooke'un horlayan tamirciye yanaşıp adamın kulağını çekerken bir yandan da yüksek sesle bir kez daha ismini söylediğine şahit olunca biraz şaşırılmıştı. Gerçi Andrew küçük yerlerin örf ve âdetlerini pek bilmezdi; ama içinden bir ses, kulak çekmenin büyükşehirde olduğu gibi burada da pek yaygın bir selamlaşma şekli olmadığını söylüyordu.

Anlaşılan Brooke onun ne düşündüğünü anlamıştı, çünkü dönüp omuz silktikten sonra, "Glen benim okul arkadaşım" dedi.

Andrew ne diyeceğini bilemediği için sadece, "Öyle mi?" demekle yetindi.

Kadın dolgun dudaklarını büzüp sözlerine devam etti: "On altı yaşındayken 4 Temmuz'da yapılan havai fişek gösterisini sabote etmeye kalktı, o günden beri bir kulağı neredeyse hiç

duymuyor. Bu nedenle yanında yüksek sesle konuşmak gerek.”

Andrew, Brooke Day’in o cengâver hamlesini görünce bu kadını kızdırmaması gerektiğini çok daha iyi anlamıştı. İstem-sizce geri çekildi, bulunduğu yerden Glen’in tatlı uykusundan uyandığını görebiliyordu. Uyanır uyanmaz da sızlanmaya baş-ladı: “Brooke! Kulağımı çekmesene!”

Andrew kadının sesini girişten duyabiliyordu. “Müşterin var” diye seslendi tamirciye. “Ayrıca, tamirhaneye geldiğimde seni bir kere de yarı çıplak halde uyurken bulmasam hiç fena ol-maz.”

Adam yanıt vermek yerine “Ahh” diyerek gerinip hafifçe doğruldu. Bu esnada o çirkin işçi dekoltesi biraz daha açıldı. Uy-ku mahmuru gözlerini ovuşturduktan sonra, “Yine mi şu tuhaf motor sesi meselesi? Brooke, sana yeni bir silindir kapak conta-sına ihtiyacın olduğunu bin defa söyledim” dedi.

Andrew büyük bir ilgiyle izliyordu, kadının yüzü birden kıpkırmızı kesilmişti. Çünkü Brooke dün akşam ona, motordan gelen bu tuhaf sesin o gün ani fren yaptıktan sonra başladığını söylemişti. Andrew kollarını kavuşturup gözlerini kocaman aç-tı. Kadın arkasını dönüp bakışlarını kaçıınca Andrew’un duy-duğu vicdan azabı da biraz hafiflemişti.

Brooke ters ters başını salladı: “Konu benim aracım değil, Glen. Çekmen gereken bir araba var, vaktin var mı?”

Görünüşe göre Glen hâlâ tam olarak uyanamamıştı, esne-yerek “Saat kaç ki?” diye sordu.

“Sekiz buçuk” dedi Brooke soğuk bir biçimde. Andrew gü-lümsedi, kendisi dışında birinin bu kadının asabiyetine maruz kaldığını görmek hoşuna gitmişti.

“Sekiz buçuk mu?” Tamirci oflaya puflaya gerindi. “Bu sa-atte çoğu insan uyur!”

“Normal şartlarda insanlar yataklarında uyur, belediye baş-kanının aracının kaportasının üzerinde değil” diye çemkirdi Brooke ve adamın açık ensesine bir tokat atıp geri çekildi.

Anlaşılan tamirci, Andrew’un orada olduğunu hâlâ fark et-memişti. “Dün akşam çok içtim, evin yolunu bulamadım. Ba-yan Murphy’nin kulağına gitmesin” dedi.

Andrew kendi kendine, aracını bu adama emanet etmenin pek de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı. Ne var ki geri adım atmasına fırsat kalmadan Brooke yüzünü tekrar ona döndü. "Onun bu mağara adamı tavırları seni yanıltmasın, Drew. Glen araba tamiri konusunda eşsiz bir cevherdir."

Glen de nihayet Brooke'un yanında birini getirdiğini anlamıştı. Toparlandı, arayan gözlerle etrafına bakınıp başıyla Andrew'u selamladı. Saçları sanki elektrik çarpmış gibi dimdikti.

"Selam, n'aber?" dedi.

Andrew gözlerini açarak sahte bir kayıtsızlıkla, "Ne olsun" dedi.

"Ne?"

Andrew Glen'in bir kulağının duymadığını hatırlayınca az önce Brooke'un yaptığı gibi yüksek sesle, "Ne olsun!" diye bağırdı.

Tamirci sırtınca ağzında kocaman bir dişin eksik olduğu görüldü.

Tanışma ritüelleri Brooke'un ani müdahalesiyle yarıda kesilince Andrew gözlerini devirmekten başka bir şey yapamadı. Brooke "Bu Drew, bu Glen. Cip de onun cipi..." dedi.

Andrew tüm sevimliliğini takınarak, "Brooke, araç benim olduğuna göre gerisini ben halledebilirim, değil mi?" dedi.

Kadın delici bakışlarını doğrudan ona yönlendirdi. Belli ki adamın kendisine laf atması pek hoşuna gitmemişti. Glen'e dönerek, "Drew'un lastiği patladı, aracın çekilmesi gerek. Sen halledebilir misin?" dedi.

Glen doğruldu, poposunu kaşıyıp omuz silkti. Anlaşılan Brooke ile Andrew'un aralarındaki çekişmeyi fark etmemişti. "Olur" dedi.

Andrew'un ev sahibesi Brooke için her şey hallolmuş gibiydi. Hoşnut bir biçimde omzuna vurarak eski okul arkadaşını selamlayıp gitmek üzere harekete geçti. Tamirhanenin kapısına doğru hızla ilerlerken Andrew arkasından bakakalmıştı.

"Brooke, gidiyor musun?"

Arkasını dönüp, "Merak etme, Glen sana göz kulak olur, Drew. Ne yazık ki vaktim yok, elinden tutup dolaştıramam seni."

Andrew'un surati asıldı. "Eşyalarımın sende olduğunu unuttun herhalde."

Brooke eliyle geçiştirerek, "Aracın tamir işleri bittikten sonra restorana uğrar alırsın. Hoşça kal, Glen!"

"Güle güle Brooke" diye vedalaştı tamirci eski okul arkadaşıyla ve bir kez daha esnemeye koyuldu. Andrew, ardından şaşkın şaşkın bakarken kadın onu bırakıp gittiği için hafif bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Glen Brooke'un vedasıyla daha fazla ilgilenmedi, onun yerine yiyecek çantasını karıştırıp içinden domuz ayağına benzer bir şey çıkardı. İçten bakışlarla Andrew'a dönüp "Kahvaltı?" diye sordu.

Yarım saat sonra Andrew, neşeyle ıslık çalan tamirciyle birlikte çekicide oturuyordu. Görünüşe göre bölgenin çöpleri düzenli olarak bu aracın içine boşaltılıyordu. Andrew kendi kendine hangisi daha beter diye soruyordu: Glen'in, onun gözleri önünde ne olduğu belirsiz bir şeyi mideye indirmiş olması mı, yoksa Andrew'un Nuh Nebi'den kalma bir pizza kutusunun üzerinde oturuyor oluşu mu? Araç her dönüş yaptığında ayaklarının altındaki boş bira kutuları oradan oraya yuvarlanıyordu. Andrew, aracın içindeki bu dayanılmaz kokuya, arka koltuktaki yiyecek artıklarının üzerinde koloni kuran yaratıkların sebep olduğuna son parasına iddiaya girebilirdi.

"Eee? Brooke'la aranızda ne var?"

Andrew'un Glen'in neden bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı.

"Ne?"

"Anlarsın ya." Glen Andrew'a dirsek atıp hınzır hınzır göz kırptı. Sadece ara sıra yola bakıyordu; doğrusunu söylemek gerekirse bu durum Andrew'u geriyordu. O an Brooke'a hak verdi. Kendisi de korkmaya başlamıştı. Eğer Glen aracı böyle dik-katsizce sürmeye devam ederse trafik kazasına kurban gitmele-ri an meselesiydi.

"Dışsın dışsın!"

Andrew neredeyse kendi tükürüğünde boğulacaktı. "Ha-

yır hayır, dıkşın dıkşın falan yok.”

“Hadi ama!” Anlaşılan tamirci, yanında oturan adamın, eski okul arkadaşıyla yatmış olabileceğini düşünüyordu. “Ne yani, biraz olsun oynasmadınız mı?”

Andrew üstünde oturduğu pizza kutusunu çekiştirirken, “Arabam bozulunca Brooke sağ olsun bana bir oda kiraladı. Hepsi bu” dedi.

“Hepsi bu mu?”

“Evet, kesinlikle öyle” dedi Andrew.

Glen derin bir nefes aldı, hayal kırıklığına uğramıştı. “Burası pek hareketli bir yer sayılmaz, Brooke ile biraz aşna fişne yap-san oyalanmış olurdu.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm” diye yanıt verdi Andrew soğuk bir şekilde.

Glen yan koltukta oturan adamın sesindeki espriyi yakalamamış olacak ki yakınmasını sürdürdü: “Evet, gerçekten de yazık olmuş. Pornolar genelde böyle başlar çünkü.”

Bir süre sonra Andrew şaşkın şaşkın, “Pornolar genelde nasıl başlıyormuş?” diye sordu.

Tamirci omuz silkip ciddiyetle yanıtladı: “Canım, bilirsin işte... Kadın adamı otoyolda kafesler... Dıkşın dıkşın!”

Andrew sabahın köründe çöplüğe dönmüş bir çekicinin içinde oturmuş pornolar hakkında felsefi açıklamalar dinlediğine inanamıyordu. Hiç sesini çıkarmadı. Böylece tamircinin, pornolar hakkında sohbet etmek istemediğini anlayacağını düşündü. Fakat görünen o ki Glen mesajı almamıştı, çünkü uzun uzun gerindikten sonra, “Birazcık dıkşın dıkşın Brooke’a çok iyi gelirdi. Belki son zamanlardaki kadar huysuz olmazdı.”

Andrew cinselliğin duygu durum değişikliklerine iyi geldiğine inanmıyordu; Brooke’u da cinsel hayatı hakkında yorum yapabilecek kadar tanımadığı kesindi. Ancak kadının huysuzluğu onun da dikkatini çekmişti.

Merakını gizlemek için kayıtsız bir tavırla, “Son zamanlardaki kadar huysuz olmazdı da ne demek?”

“Ne?”

Andrew, Glen’in kulağının iyi duymadığını anımsayıp da-

ha yüksek bir sesle, “Her zaman böyle huysuz biri değil miydi?” diye sordu.

“Brooke mu?” Glen aracın radyosunu karştırmakla meşguldü, o yüzden neden bahsettiklerini unutmuştu. Bu esnada tıpkı bir baykuş gibi gözlerini kırıştırıp durduğu için yine yola bakmıyordu. Andrew koltuğuna sıkıca tutunup sol yanında oturan adama hatırlatmak için, “Evet, Brooke. Nasıl desem... hımm... biraz... dengesiz olduğu benim de gözümde kaçmadı” dedi.

“Şu kulak çekme huyu da olmasa, aslında şahane biridir. Ama Will, Sunport’tan gittiğinden beri, morali çoğunlukla bozuk” diye döküldü tamirci boşboğazlık edip.

“Will mi?”

Glen başını salladı. Bir yandan da elleriyle direksiyona vurarak ritim tutuyordu. “Will Stevenson. Brooke’la benim okul arkadaşımızdı” dedi.

Andrew merakla sordu: “Peki Brooke’un morali neden bozuk?”

Tamirci, karşısında anlayışı kıt biri varmış gibi baktı Andrew’a. “Nişanlıydılar işte! O nişanı attıktan sonra Brooke’un moralinin bozuk olması gayet normal.”

Nedendir bilinmez, belki Andrew uzun zamandan beri ilk kez getirilen malzemenin taze olup olmadığını, soğutulan şarabın akşam için yetip yetmeyeceğini düşünmek zorunda olduğu için ya da belki de Brooke Day’de onun merakını cezbeden bir şeyler olduğu için huysuz ev sahibesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Glen’e dönüp “Brooke nişanlı mıydı?” diye sordu.

“Evet, hem de uzun süre” diye yanıt verdi Glen. Andrew’un neredeyse hiç tanımadığı bir kadına karşı bu kadar meraklı oluşu, adamın dikkatini çekmemişti.

“Uzun mu? Ne kadar uzun?”

Andrew oturduğu yerden Glen’in alnındaki derin çizgiyi görebiliyordu: “Sanırım üç yıl kadar.”

Andrew yutkundü, biriyle üç yıl üst üste aynı evde yaşamışlığı bile olmadığını düşündü. Bu kadar uzun soluklu bir iliş-

ki ona imkânsız gibi görünüyordu. Umursamıyormuş gibi devam etti: “Peki neden ayrıldılar?”

“Ne?”

Andrew dişlerini gıcırdatarak “Neden ayrıldılar?” diye bağırdı.

Glen korkmuş gibiydi. “O kadar bağırarak zorunda değilsin, Drew!”

Andrew sabırsızdı, kaşlarını çatı: “Eee?”

“Bilmiyorum” dedi tamirci omuz silkerek. “Tek bildiğim Will’in bir yıl önce çekip gittiği... Brooke’un da o günden beri tadı tuzu yok.”

Andrew tam geveze tamircinin ağzından laf almak için söze başlayacaktı ki adam bir hamlede planlarını yerle bir etti.

“Şu senin aracın mı?”

Andrew cipini görünce başını salladı. Brooke hakkında daha fazla bilgi alamadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Ama bir yandan da aracına binip, nefis sandviçler yapan, fakat kendisini haşlamaktan da geri durmayan bu mavi gözlü huyusuz kadını ardında bırakarak buradan gittiğinde çok mutlu olacaktı.

Yoksa yanılıyor muydu?

“Çakılıp kaldım da ne demek?”

Andrew, bir elinde cips paketiyle limanda dolaşırken diğer elindeki cep telefonundan teyzesiyle konuşuyordu.

Burun kıvrarak yağlı cips parçalarına baktı; içindekileri koklayınca, aç olmasına rağmen paketi bir sonraki bankın yanında duran çöp kutusuna atmaya karar verdi. Midesini bozmak istemezdi.

Derin bir nefes alarak banka oturdu, boşalan elini gözlerine siper ederek küçük yelkenlilerin ve eski balıkçı teknelerinin bağlı olduğu huzurlu limana baktı. Üzerinden geçen martıların çığlıklarını duyabiliyordu. Hafif bir rüzgâr esti, masmavi gökyüzündeki birkaç beyaz bulut yavaş yavaş hareket ediyordu. Aslına bakılırsa bugün, Andrew acıkmış ve az önce aracının tamirinin birkaç gün süreceğini öğrenmiş olmasaydı hari-

ka bir gün sayılabilirdi. Anlaşılan, sorun sadece patlayan tekerlek ve parçalanmış çamurluk değildi, akslardan biri de kırılmıştı. Şu anda Maine'in en ücra köşelerinden birinde bulunduğu ve Avrupa malı ciplerin yedek parçaları da burada ağaçta yetişmediği için Glen aracı tamir edene kadar ister istemez bekleyecekti.

"Bar Harbor'a giderken aracım arıza yaptı. Tamir edilene kadar beklemem gerekecek" diye açıkladı teyzesine ve ondan bu açıklamayla yetinmesini bekledi. Ne de olsa otuzlarının ortasında, yetişkin bir adamdı; bakıcıya ihtiyacı yoktu.

"Araca ne oldu ki? Ayrıca neden bana hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldun?" Üzerine bu kadar düşen teyzesine, işte tam da gösterdiği bu aşırı müdahaleciliğe varan ilgisi yüzünden kaçıp kafasını dinlemek istediğini nasıl anlatacaktı? Cep telefonunu açıp kendisini defalarca aramış olan teyzesine dönüş yapmak hiç iyi bir fikir değildi. İşte şimdi başı beladaydı!

"Araba bozulduysa gelip seni alayım, Andrew."

Korktuğu başına gelmişti. "Gerek yok teyze, buralar gayet nezih. Sanırım araç tamir edilene kadar vakit geçirebilirim."

"Ama, Andrew..." dedi Daisy Teyze, sesi kırıktı. "Senin için yapımcıyla bir görüşme ayarlamaya çalıştığımı biliyorsun."

Televizyon programı yapmayı kabul ettiğinde çok daha fazla stresle baş etmesi gerekeceğini düşündüğü için Andrew bu görüşmeye zaten pek sıcak bakmıyordu.

"Yapımcının birkaç gün beklemesi gerekecek" dedi.

Bu durum teyzesinin pek hoşuna gitmemişti. "Sen normalde önemli randevuları ertelemezsin."

Gerçekten de son dönemde iş toplantıları konusunda çok tiz davranmış, kendi ihtiyaçlarını hep göz ardı etmişti. Maine'de geçirdiği birkaç saatte bunu çok daha iyi anlamıştı. Bu nedenle teyzesine umursamaz bir biçimde "Birkaç gün gecikse kıyamet kopmaz ya" dedi.

Daisy onunla aynı fikirde değildi. "Peki ya restoranda sorun çıkarsa ne olacak?"

"Ne tür bir sorun çıkacak ki?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Mutfakta yangın çıkarsa herkesten önce haberim olur, merak etme."

“Hiç komik değil Andrew.”

Teyzesinin sesindeki sert tınıyı duyunca başını öne eğdi. “Boşuna endişeleniyorsun. Birkaç gün yokum, hepsi bu.”

“Bana söylemeden!”

“Biraz nefes almaya ihtiyacım var” dedi teyzesine tersler gibi.

“Ama... Restoran... Ve yapımcılar...”

“Bekleyebilir” diyerek kestirip attı. Sesindeki öfkeyi kendisi de fark etmişti. Her koşulda sadece işini birinci planda tuttuğu için üzgündü, ayrıca birkaç gün tatil yapmak istemesinin nedenini teyzesine açıklamak zorunda olması da canını sıkıyordu. Tanrı aşkına o kocaman adamdı, istediğini yapardı! Daisy Teyzesini çok seviyor olsa da artık telefonu kapatıp yavaş yavaş küçük kasabayı keşfetmek istiyordu.

Bir an için gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı ve teyzesine büyük bir kararlılıkla, “Gerçekten dinlenmeye ihtiyacım var” dedi.

Daisy hemen cevap vermedi, bir süre sessiz kaldı, sonra iç çekerek: “İyi o halde, dinlen. Restoran konusunda Nick’e güvenebileceğini düşünüyorsan, sorun yok” dedi.

Nasılsa teyzesi görmüyor diye yüzünü asıp hissettiğinden daha büyük bir özgüvenle “Üstesinden gelecektir” dedi.

“Sen öyle diyorsan...”

“Benim de tatile ihtiyacım var” diye çıkıştı Andrew.

“Aksini söyleyen de yok” dedi Daisy onu yatıştırmak için. “Ama... evet, tamam... tam da şimdi öyle mi? Andrew? Bu televizyon programı senin için büyük bir fırsattı!”

Andrew, teyzesinin bir kez daha onu Jamie Oliver ve Gordon Ramsay ile karşılaştırmasına ya da sosisleri takı niyetine boynuna asan o malum şişko aşçıyı örnek alması gerektiğinden dem vurmasına fırsat vermeden hafifçe öksürdü. “Önemli bir şey olursa, telefonuma sesli mesaj bırakabilirsin.”

“Ama...”

“Seni sonra tekrar ararım, Daisy.” Kararlı bir tavırla telefonunu tamamen kapadıktan sonra tekrar kotunun cebine koydu.

Aslında birkaç gün tatil yapmanın kendisi için bu kadar

zor olacağını hiç düşünmemişti. Ayrıca tatilini küçük bir kasabada geçireceği, üstüne üstlük aracı tamirde olduğu için kasabayı yürüyerek dolaşmak zorunda kalacağı aklının ucundan geçmemişti. Geceyi geçirdiği yere nasıl döneceği hakkında en ufak bir fikri olmadığından ve ev sahibesine odayı neden birkaç gün daha elinde tutmak zorunda olduğunu açıklamak için de can atmadığından bulunduğu yerden kalkmadan limanı izlemeye devam etti.

Büyükşehirde yaşayan biri olarak, taşra hayatım sadece televizyonda gördüğü ve tatillerde deneyimlediği kadarıyla biliyordu, bu nedenle öncelikle bu ıssız yerde geçireceği sürede neler yapacağı hakkında kafa yorması gerekiyordu. Sunport gibi küçük yerlerde insan yabancılık çekmezdi, ayrıca böyle yerlerin harika doğa manzaraları da olurdu, ama Andrew bu sakin ve huzurlu yerde bir haftadan fazla kalırsa sıkıntıdan patlayacağından emindi. Dinlenmek, nefes almak için Maine sahiline kısa bir gezi yapmak iyi fikirdi, ama burada yaşamak söz konusu bile olamazdı.

"Hey!" diye bir ses duydu.

İrkildi, etrafına bakındı. Tam arkasından gürültülü bir klakson sesi duyuldu ve biri konuşmaya başladı. Ses Andrew'a yabancı gelmemişti. Parlak gün ışığının altında Brooke'u tanıyabilmesi için gözlerini kısarak bakması gerekti. Kadın, motordandan gürültülü sesler çıkan kamyonetini Andrew'un oturduğu bankın tam arkasına park etmiş, kontağı kapatmıştı. Araçtan inip ona doğru yürürken Andrew kendisi için huzurlu saatlerin sona erdiğinin farkındaydı.

"Glen'in yanından geliyorum, duyduğuma göre aracının tamiri birkaç gün sürecekmış" dedi damdan düşer gibi ve ellerini ceplerine sokup bankın yanına dikildi.

Andrew yavaşça başını arkaya yaslayıp kadının yüzüne baktı. Yüzünden pek bir şey anlaşılmıyordu. Yorgun görünüyordu, dudağının sağ köşesinde kalan kırıntılara bakılacak olursa kısa zaman önce bir şeyler yemişti.

Umursamaz bir biçimde, "Fiyakalı bir Avrupalı araç kullanınca böyle oluyor işte, yedek parça gelsin diye beklemek zo-

runda kalıyorsun.”

Şaşırtıcıydı ama kadın adamın yanıtına sadece bir gülümsemeyle karşılık verip bankın önündeki çite yaslanmıştı.

“Kavrayış, iyileşme yolundaki ilk adımdır.”

Andrew’un yüzü asıldı. “Ev ödevlerimi yapmayı bir daha asla unutmayacağıma söz verdiğimde matematik öğretmenimiz de böyle söylerdi” dedi.

Brooke gülmeye başlayınca Andrew da kendini tutamadı. Brooke neşeli bir sesle, “İşe yaradı mı bari?” diye sordu.

Ev sahibesinin neşeli hallerini şaşkınlıkla izleyen Andrew ne diyeceğini bilemediği için “Pek sayılmaz” demekle yetindi.

“Hım” dedi kadın ve merakla sordu: “Peki, şimdi ne yapacaksın?”

“Unuttuğum matematik ödevleri konusunda mı?” Omuz silkti. “Artık otuz beş yaşındayım. Ödevlerimi yapmadım diye harçlığımın kesileceğini ya da dışarı çıkma yasağı alacağımı sanmıyorum.”

Kadının nefesi adamın kulağına müzik gibi geliyordu. “Komedyen olduğunu bilmiyordum” dedi.

“Yeteneklerimden sadece biri.”

Tuhaftı ama, kadın gözlerini devirdiğinde Andrew hiç üzerine alınmamıştı. “Burada çakılıp kaldığına göre ne yapmayı düşünüyorsun demek istemiştin, Drew.”

Andrew derin bir nefes aldı, yüzünde etkileyici olduğuna inandığı bir gülümsemeyle bankı işaret ederek, “Aslında burası da çok rahat, ama eğer sakıncası yoksa beni birkaç gün daha misafir etmeni rica edeceğim” dedikten sonra hafifçe sırtıttı.

Brooke yanıt vermeden önce biraz bekledi, düşünceli gözlerle adamı süzdü. Andrew yavaş yavaş huzursuzlanmaya başlamıştı. İçinden, dün binayı gördüğünde verdiği tepki yüzünden kadının rencide olmuş olabileceğini düşünüyordu.

“Crab Inn’e bir süre daha dayanabileceğini düşünüyor musun?”

Andrew anlamamış gibi yaptı: “Ne demek istiyorsun?”

Kadın pek inanmışa benzemiyordu: “Ne demiştin? Müşterilerin çoğu Crab Inn’i görür görmez arkalarına bile bakmadan

kaçarlar diyen sen değil miydin?"

Andrew hiç bozuntuya vermeden, "Yanılıyor olmalısın" dedi.

"Hayır, gayet net hatırlıyorum" diye üsteledi Brooke kibarca. "Belki de Bayan Schneider'in pansiyonunda daha rahat edersin."

"Bayan Schneider mi?" dedi Andrew, endişeyle yüzünü buruşturdu. "Hani şu kedili kadın?"

Başını sallayarak neşeli bir biçimde "Aynen öyle" diye yanıtladı Brooke.

"Banyo yapan konukların yardımına koşmak gibi bir alışkanlığı olduğunu söylemiştin hani?"

Brooke oralı olmadan elini havada şöyle bir salladı, keyfi fazlasıyla yerindeydi. "Her konuğa değil, bu servisi sadece erkeklere sunar" dedi.

Andrew oflaya poflaya, "Aman ne güzel. Sanırım ben sizin..."

Brooke suratında kocaman bir gülümsemeyle sözünü kes-ti, "Tasadüf bu ya, yarım saat önce kendisiyle markette karşılaştık. Ona yaşadığın talihsizlikten bahsettim. Bayan Schneider de sana yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını söyledi."

Andrew dişlerini sıkmış dikkatle Brooke'u dinlerken, neden bu kadar neşeli olduğunu anladı. Adamın içinde bulunduğu zor durumla resmen dalga geçiyordu.

"Kedilere alerjim var" diye uydurdu hiç düşünmeden.

Gözleri sevinçle ışıldayan Brooke, "Sorun değil" dedi; "Bayan Schneider'inkiler uzun tüylü Sibiryalı kedileri. Bildiğim kadarıyla alerji yapmıyorlar."

Dişlerini gıcırdatarak, "Ne yani, önünde diz çöküp yalvarmamı mı istiyorsun?" dedi Andrew.

"Saçmalama. Hem büyük olasılıkla onu da beceremezsin."

Andrew ağır ağır solurken kadının gözlerinin içine baktı: "Hazırladığın sandviçleri öven birine bunu mu reva görüyorsunuz?"

Şimdi gözlerini devirme sırası Brooke'taydı. Ayağının ucuyla hafifçe vurduğu çakıl taşı, kaldırımın üzerinde yuvar-

landı. “Yanlış anlama Drew, ama korkarım övgü ile yemek tarifi arasındaki farkı bilmiyorsun.” Yüzü sanki koca bir kaşık balıkyağı yutmaya çabalıyormuş gibi bir hal aldı. “Bana göre hava hoş, istediğin kadar kalabilirsin.”

“Ama?”

“Aması yok” diye karşılık verdi kadın, adama sırtını dönüp çitten uzaklaştı. Kamyonetine binmek istiyor gibiydi.

“Kaçıyor musun?” diye sordu Andrew şaşkınlıkla. Kadının saçını kulağının arkasına atışını izledi.

“Sonuçta hepimiz huzur içinde oturup limanı izleyerek vakit öldüremeyiz.”

Andrew önce nasıl yanıt vereceğini bilemedi, kadının aracının kapısını açışını izleyip arkasından, “Crab Inn’e nasıl döneceğim?” diye seslendi.

“Ayaklarını kullanmayı dene” diye yanıt verdi kadın umursamazca. Sonra sahili işaret ederek yüzünde masum bir gülümsemeyle, “Sahil yolunu takip et, ama turistlere dikkat et! İçlerinde yarış pisti ile karayolu arasındaki farkı bilmeyenler var” dedi.

Brooke kamyoneti çalıştırıp gürültüyle gözden kaybolurken, Andrew Brooke Day’in sadece huysuz ve kindar biri olmakla kalmayıp aynı zamanda güçlü çene kaslarına da sahip olduğunu anlamıştı.

Bu durum hoşuna gidiyordu.

Drew Knight öyle bir yere oturmuştu ki Brooke ne zaman Crab Inn’in mutfağından başını uzatıp müşterilerin bulunduğu bölüme bakacak olsa, onu görüyordu. Bu durum sinirine dokunuyordu. Az önce onu gözetleyeceğim derken neredeyse parmağını kesiyordu.

Mutfakta işler çok yoğundu. Sanki yardımcısı Megan ile birlikte canlarını dişlerine takarak bu yoğunluğun üstesinden gelmeye çalışmaları yetmiyormuş gibi bir de servis elemanını Lily evde hasta çocuğunu bırakıp işe geldiğinden zırt pırt evi aramak için dışarı çıkıyordu. Şimdi bir de bu adam çıkmıştı. Restoranda oturmuş, kendisi için mükellef bir yemek siparişi vermişti. Brooke, bu kadar gergin oluşuna anlam veremiyor-

du, sanki restoranında ülkenin en önemli yemek eleştirmeni oturuyordu. Drew Knight sadece palavracının tekiydi. Büyük olasılıkla arkadaşlarıyla birlikte yemeğe çıktığında, -Chablis ile Bordeaux'yu bile birbirinden ayıramasa da- onları etkilemek için en pahalı şarabı tercih ediyordu.

Brooke sinirli sinirli soğan doğrarken gözlerini yakan ve burnunu kaşındıran acı soğan kokusunu algılamıyordu.

Kesin olan bir şey vardı: Bu adamın yanında kendini rahat hissetmiyordu.

Geçen akşam, adam büyük olasılıkla bebekler gibi uyurken onun gözüne neredeyse hiç uyku girmemiş, yatağında dönüp durmuştu.

Bütün gece kendi kendine, acaba hata mı ettim diye sorup durmuştu. Crab Inn'de bir başına kalırken, yalnız bir adama kendisiyle aynı çatı altında kalmayı teklif ederek yanlış bir şey mi yapmıştı? Aslında şimdiye dek bir kez bile yalnız bir adama oda kiraladığında neler olabileceğine kafa yormamıştı. Ama adam, kadınların hazırladığı sandviçleri afiyetle yedikten sonra, gamzesiyle akıllarını başlarından alarak kafalarını uçurmak gibi iğrenç zevklere sahip bir seri katilse durum değişirdi, gerçi böyle birine benzemiyordu. Daha ziyade başkalarına iyi tavsiyelerde bulunduğu inanan gıcık bir tipti.

Gözlerini kısarak, "İnsan kollarını bir sıvasa burayı adam edebilir" diye tekrarladı adamın dün akşamki sözlerini Brooke.

Nasıl bir egosu vardı ki her konuda bilgi sahibi olduğunu iddia edebiliyordu? Neticede Brooke sırf hastane dizileri izliyor diye doktora gribe karşı nasıl bir tedavi uygulaması gerektiğini öğretmeye kalkışmıyordu!

Zaten dün de adamın dertsiz tasasız ortalarda dolanıp durması onu gıcık etmişti. O da büyük olasılıkla şu, bir şeyleri başarmak için hayatı boyunca fazla çaba harcamak zorunda kalmamış tiplerdendi. Brooke, Drew'un kendisini şehzadeler gibi yetiştiren zengin bir babası olduğundan ve her şeyi önüne al-tın tepsıyla sunduğundan emindi. Ne yazık ki herkes onun gibi kusursuz bir dünyada yaşamıyor, restoranını dizayn ettirmek ve yenilemek için iç mimarlar ordusuyla çalışma olanağı bu-

lamıyordu. Yoksa elbette Brooke da telefona sarılıp restoranın tadilatı için gereken yerleri aramaya can atıyordu, çünkü Crab Inn'in yabancılar üzerinde nasıl bir izlenim bıraktığının farkındaydı. Ancak bunu karşılayacak parası yoktu.

Kaçamak bakışlarla içeride oturan Drew'u izliyordu. Hiçbir şeyi umursamadan orada oturmuş beyaz şarabını yudumluyordu. Üzerindeki açık mavi gömlekle çok hoş görünüyordu. Şu ana kadar bir porsiyon deniztarağı çorbası ile kızılıcsık sosu eşliğinde tatlı patatesi mideye indirmiş, üzerine bir de yengeç keki yemişti. Brooke adamın gıcıklık olsun diye yemeklerin yarısını tabakta bırakacağını sanmıştı, fakat tabaklar mutfağa getirildiğinde bomboştı. Şefler için boş bir tabaktan daha büyük bir iltifat olmadığını daha küçücük bir çocukken öğrenmişti, fakat yine de emin olamıyordu. Şimdi içeri, Drew'un yanına giderek yemekleri nasıl bulduğunu soracak olsa büyük ihtimalle ona yemekleri hakkında tavsiye üzerine tavsiye verecekti.

Brooke, Drew Knight'ın tam bir küstahlık abidesi olduğunu düşünüyordu. Adamın çoraplarını bile ütöleyen şu aşırı titiz insanlardan biri olduğu kesindi.

Hazretleri mönüyü inceliyordu, bu durum Brooke'u iyiden iyiye sinirlendirmişti. Megan'ın göz ucuyla kendisini izlediğini görmezden gelmeye çalıştı.

"İyi misin, Brooke?"

"İyiyim, iyiyim" diye yanıt verdi hemen, içinden ise umarım yanaklarımın neden al al olduğunu anlamaz, diye geçirdi. Yoksa bir de yardımcısının patalojik boyutlara ulaşan merakını gidermek için adama her baktığında neden yanaklarının kızardığını açıklamak durumunda kalacaktı. Fakat ne yazık ki Megan'ın gözünden hiçbir şey kaçmazdı. "Emin misin? O zaman gözün neden sürekli dışarıda?"

Bu ne aptallıktı, nasıl olur da Drew Knight'ın düşüncelerini ele geçirmesine izin verirdi? Zor bir gün olmuştu, üstelik bir de annesi fazla yorulmasın diye ona iki saat boyunca bahçe işlerinde yardım etmişti. Müşteriyi dikizlerken Megan'a yakalanması eksikti!

Brooke bir an duraksadı önündeki kesme tahtasının üze-

rinde duran doğranmış soğanlara baktı. Terayağında kavrulmayı bekliyorlardı. Aslına bakılırsa, bu akşam canı mutfakta sebze doğramak değil, yatağa uzanmak ya da annesiyle bir şeyler yapmak istiyordu. Gerçi annesi bugün gayet sağlıklı ve mutlu görünüyordu, ama Brooke onun için yine de endişeleniyordu.

Bir an için gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı.

Yorgundu.

Restoranın sorumluluğu, annesinin hastalığı, babasıyla Crab Inn'in tekrar hayata döndürülmesi konusunda yaşadığı derin fikir ayrılığı...

Tüm bunların üzerine bir de Drew Knight gibi gıcık bir şehirli züppe gelince sinirleri iyice gerilmişti.

"İyi olduğuna emin misin?"

Brooke irkilerek başını kaldırınca yardımcısının kendisini endişeyle izleyen bakışlarıyla karşılaştı; zavallı soğanları resmen katletmiş, onlardan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Anlaşılan Brooke hırsını soğanlardan çıkarmıştı. Şimdi önünde hangi sebzededen yapıldığı anlaşılmayan bir bulamaç duruyordu.

Brooke utanarak dudağının iç kısmını ısırdı, pelte haline gelen soğanları toplayıp çöpe attı.

"Bir şey düşünüyordum" diye kestirip atmaya çalıştı.

"Bana da öyle geldi zaten" dedi yaşlı kadın, sesinde belli belirsiz bir alayla. "İyi misin sen gerçekten?"

Brooke, kır saçlı kadına kaygılı gözlerle baktıktan sonra, "Hasta olup olmadığımı merak ediyorsan, endişelenme. Turp gibiyim" dedi.

Megan, soslanmış hindi butlarını cızırdayan yağın içine bırakırken omuz silkerek, "Hım, demek ki gözlerinin etrafındaki halkaları ve keyifsizliğini yanlış yorumlamışım" dedi.

"Öyle görünüyor" diye karşılık verdi Brooke. Sonra da eğilip birkaç tane daha soğan aldı. "Ayrıca keyifsiz falan değilim, Megan."

Brooke Megan'ın elinde büyümüşü, kadın onu altında beziyle sahilde dolandığı günlerden beri tanıyordu, bu yüzden hiç bozuntuya vermedi; "Öyle diyorsan öyle olsun tatlım" demekle yetindi.

Brooke başını geri atıp içinden ona kadar saydı. Sonra elinden geldiğince sabırlı olmaya gayret ederek, "Keyifsiz değilim. Sadece mutfakta ısıklık çalıp dans edemeyecek kadar gerginim, Meg" dedi.

Megan cevap vermeden bir süre düşündükten sonra konuyu değiştirmeye karar verdi. "Annen nasıl? Geçen gün karşılaştık, babanla birlikte hastaneye gidiyorlardı."

Aslında Brooke dışarıda bekleyen aç müşterileri doyurmak için mutfakta elini çabuk tutması gerekirken annesi hakkında konuşmak istemiyordu. Ancak annesini seven başkaları da olduğunu düşündüğünde utanç duydu. Onun için endişelenen tek kişi kendisi değildi neticede. O yüzden başını eğip utana sıkıla, "Durumu aynı, ama... İşte" diye mırıldandı.

Mutfakta derin bir sessizlik oldu. Sessizliği bozan tek şey, müşterilerin bulunduğu kısımdan gelen gürültüler ile cızırdayan tavaların sesiydi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Biliyorum. Teşekkür ederim" diyerek içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. Annesini gerçekten seven ve onun için endişelenen insanların desteği onu mutlu ediyordu, Meg de bu insanlardan biriydi. Çünkü herkes onun gibi değildi. Brooke kimilerinin sırf merak gidermek ya da vicdan rahatlatmak için annesini sorduğunu düşünüyordu. Hiç durmadan sorulan bu sorular nedeniyle annesinin hastalığı bir an olsun aklından çıkmıyordu. Ailede sağlık sorunu ve maddi sıkıntı yaşanıyor olsa da Brooke herkes gibi benzinciye giderek, kasada belediye başkanının acıyan bakışlarına maruz kalmadan ve herkesin gözü önünde kendisini soru yağmuruna tutmasına fırsat vermeden alışveriş etmek istiyordu. Her alışverişe gittiğinde aynı dramı yaşamak istemiyor, annesinin eski sınıf arkadaşlarından Bayan Leroy'un, sanki annesi ölüm döşegindeymiş gibi gözyaşlarına boğuluşuna seyirci kalmak canını sıkıyordu.

Evet, Brooke'un son zamanlarda hırçınlaşmasının ardında yatan neden, karşılaştığı insanların acıyan gözlerle kendisine bakmasına, bitmek bilmeyen geçmiş olsun dileklerine ve tuvalet kâğıdı reyonunun önünde verdikleri duygusal tepkilere ar-

tık dayanamıyor olmasıydı.

Derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi, öfkesini bastırıp yemiden soğan soymaya koyuldu. Uzun zamandır her gün huysuz, sinirli ve asık suratlı olduğunu düşündü. Kısa zaman önce yeni doğan her günü güler yüzle karşılar, sorunlara kolaylıkla göğüs gererdi. Bir yıl öncesine kadar iş yükü onun için hiç sorun değildi, ama o zamanlarda annesi henüz hastalanmamıştı, restoran iyi kazandırıyor, özel hayatında da büyük bir çöküş yaşamamıştı.

Neyse ki Meg "Lily'nin nerede olduğunu biliyor musun?" diyerek onu bu karamsar düşüncelerden kurtardı. Servise hazır iki tabağı tezgâha koyup gözleriyle içeriyi şöyle bir kolaçan ettikten sonra, "Yine mi telefonla konuşuyor?" diye sordu.

"Herhalde" diye yanıt verdi Brooke omuz silkerek ve önlüğüünü çıkardı.

"Ufaklık hastaymış. Tabaklar kaç numaralı masaya gidecek? Bana ihtiyacın yoksa Lily'ye yardım edeyim."

"Tamam" diyerek başını salladı Megan. "Mutfakla ben ilgilenirim. Tabaklar beş numaranın."

Kısa süreliğine de olsa mutfaktan çıktığı için mutluydu, sıcak tabakları alıp servise çıktı. Crab Inn salı akşamı için biraz fazla doluydu, ama saat ilerlediğı için müşterilerin çoğu yemeğini yemişti, bu sayede Brooke biraz nefes alabiliyordu. Bu gece fazla geç olmadan restoranı kapatabilmeyi umuyordu. Yaşlı bir çiftin siparişini masaya bırakırken onlarla biraz havadan sudan konuştu. Sonra tam yan masadan boşları alacakken konuk odasında kalan müşterinin kendisine el ettiğini gördü.

İçinden gelen ahlaksız güdüye yenik düşerek masadaki kirli tabakları toplamaktansa adamın yanına gitmeye karar verdi.

"Evet bayım, ne istemiştiniz?" diye sorup hoşnut görünen müşterinin yüzüne baktı. Adamın gamzesi belirginleşti.

"Yengeç keki harikaydı."

"Harikaydı öyle mi?" diyerek neredeyse istemsiz bir biçimde gözlerini kıstı Brooke, öfkesini frenlemekte zorlanıyordu.

Adam başını salladı, görünen o ki ondaki bu ani öfke patlamasını fark etmemişti. "Tatlı patatesin yanındaki sos beni şaşırttı."

“Şaşırttı mı?” dedi Brooke kuşkuyla ve kollarını kavuşturarak meydan okurcasına “Şaşırtmak derken?” diye sordu.

“Yani lezzeti şaşırtıcıydı.”

“Olumlu anlamda mı olumsuz anlamda mı?”

Adam bıyık altından gülüyordu, rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Nedendir bilinmez ama bu Brooke’u inanılmaz derecede sinirlendirmişti. Adam, sorusunu yanıtlamak yerine “İtiraf edin, deniztaragı çorbasında jambon değil, somon kullanmışsınız” dedi.

Brooke, yemeklerle bu kadar ilgilenen bir adamla ilk kez karşılaşıyordu. Dişçi ziyaretlerindeki yakın coşkusuyla “Bu büyük bir sır sayılmaz...” dedi.

“Ayrıca çorbada tuhaf bir kişniş tadı var, öyle değil mi?”

Adamın gelişmiş tat alma duyusuna şaşırsa da, “Çünkü içinde kişniş var” diyerek kestirip attı Brooke.

Adam, kadının kaba tavrına pabuç bırakacağına benzemiyordu. Keyifle önündeki masaya bir göz attı ve kadına dönüp, “Her yerde deniztaragı çorbasında defne yaprağı kullanmak gerektiği söylene de onsuz çok daha lezzetli oluyor... nasıl desem... daha hafif oluyor” diye ekledi.

Kadın şaşırmıştı. “Bizim deniztaragı çorbasında defne yaprağı kullanıp kullanmadığımızı nereden biliyorsun?” diye sordu. Şimdi öfkelenme sırası Andrew’daydı.

“İnsan bunun tadını alır herhalde! Tarifi nereden öğrendiniz?”

“Tarif üç kuşaktır ailemizin mirasında” diye yanıt verdi Brooke. Eliyle alnına düşen saçlarını düzeltti.

“Demek öyle” dedi Drew sağ elinin parmaklarıyla masaya hafif hafif vururken. “İçinde muskat da vardı, değil mi?”

“Evet, vardı.”

Adam halinden memnun bir edayla başını sallayıp çocuksu bir coşkusuyla, “Tatlı olarak neleriniz var?” diye sordu.

Brooke kollarını kavuşturup yanı başındaki ahşap sütuına yaslandı.

“Hâlâ aç mısın?”

Andrew gülümsedi. “Tatlı için her zaman yerim var. Yaban-

mersinli bir şeyleriniz var mı?”

Adamın yemekleriyle ilgilenmesi Brooke’un gururunu okşamıştı. Dudağında hafif bir gülümsemeyle, “Yakında geleneksel Sunport panayırı var. Orada yabanmersinli pasta yeme yarışı yapılacak. Belki de ona katılmalısın” dedi.

“Evet, fena olmaz. Ama bu akşam da bir dilim pasta yemek istiyorum.”

“O zaman hemen gidip getireyim” dedi Brooke uzlaşmacı bir tavır sergileyerek, sonra da “Akça ağaç musunu tavsiye ederim” diye ekledi.

“Bademli mi fıstıklı mı yapıyorsunuz?”

Kadın keyifli bir kahkaha atıp boş sürahiyi almak için uzanırken, “Yoksa tariflerimizi mi çalacaksın?” diye sordu.

Andrew hemen yanıt vermedi, fakat ağzını açar açmaz Brooke bu şehirli adama karşı neden antipati beslediğini bir kez daha hatırladı.

“Kusura bakma Brooke, ama burada böyle güzel yemekler bulacağımı tahmin etmemiştim. Bu restoranda böylesi muhteşem bir deniz tarağı çorbası içebileceğine kim inanır?”

Brooke içinde yükselen o büyük arzuyu bastırmaya çalışıyordu, çünkü eline geçirdiği bir mutfak aletiyle adama haddini bildirmesi an meselesiydi. “Çok sağ ol ya!” dedi.

Adam şaşkınlıkla ayakta duran kadının yüzüne baktı; yüzünü buruşturarak, “İltifat etmek istemiştim!” dedi.

“Restoranımı yererek mi?” diye yanıt verdi Brooke.

“Bu sabah solundan kalkmış olabilir misin?” diye sordu Andrew gayet rahat bir tavırla. “Senin yerinde başkası olsa benden övgü aldığı için sevinirdi.”

Brooke adama bakıp insanın egosu nasıl bu kadar büyük olabilir diye düşündü. Ancak restoranın orta yerinde onunla tartışacak değildi, “Ben yabanmersinli pastayı getireyim” demekle yetindi.

Boğazına dursun, dememek için kendini zor tutuyordu.

“Onun kadar kibirli, kaba ve kendini beğenmiş bir salağı hayatımda görmedim, Lauren!”

“Bunu çoktan söyledin zaten, Brooke.”

Brooke arkadaşının sesindeki neşeli tınıyı duymazdan geldi. Bir yandan kulağıyla omzu arasına sıkıştırdığı cep telefonundan Lauren’la sohbet ediyor, diğer yandan da canla başla restoran mutfağının tezgâhını siliyordu. Sabah kalktığında büyük olasılıkla her yanı ağrıyor olacaktı, çünkü Crab Inn bir saat önce kapanmasına rağmen o hâlâ çalışıyordu.

“İnsan nasıl böyle şeyler söyler? Sözlerinin ne kadar kırıcı olduğunun farkında değil mi?”

Görünüşe göre Lauren onunla aynı fikirde değildi. “Öyle demek istemediğine eminim” diye karşılık verdi.

Brooke başını kaldırdı ve telefonu, yeni temizlediği zeminin üzerine düşmemesi için eline aldı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Yani erkekler kimi zaman aptalca şeyler söyleyebilirler Brooke” dedi Lauren her zamanki sabırlıyla.

Buna rağmen Brooke öfkeyle atıldı: “Ne demek istiyorsun, pireyi deve yaptığımı mı ima ediyorsun?”

“Bunu söyleyen sendin” dedi Lauren, “ben değil.”

“Lauren!”

Arkadaşının sessizce güldüğünü duyabiliyordu.

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Evet, söyle lütfen” diye mırıldandı Brooke dişlerinin arasından.

“Bana kalırsa o aslında gayet hoş biri, sen de bunun farkındasın, ama bir nedenden ötürü adamın her sözünü ölçüp biçiyorsun. Ve ölüm fermanımı imzalamadan önce bir kez daha düşün, çünkü kızımın vaftiz annesi sensin.”

“Aman ne komik” diye mırıldandı Brooke ve ekledi. “Bu adam tahammül edilmez biri.”

“Bunu da çoktan söyledin.”

“Söylediklerimi ciddiye almıyorsun” dedi Brooke karşı çıkarak.

“Elbette alıyorum, sadece tahammül edemediğin halde onu kapı dışarı etmemeni anlamıyorum.”

Brooke bunu hiç düşünmemişti. “Düzenli ödeme yapan

bir müşteriye nasıl kapı önüne koyayım? Her insanın paraya ihtiyacı var sonuçta!”

“Tamam, tamam” dedi Lauren iç çekerek. “Madem seni bu kadar sinir ediyor, o zaman çıkma adamın karşısına.”

“Sence ben ne yapıyorum?” diye çıkıştı elindeki bezi öfkeyle ayağının dibinde duran su dolu kovanın içine fırlatırken. Kovadaki pis su temiz zemine sıçrayınca da bir küfür savurdu.

“Brooke sana ne oluyor böyle?” dedi Lauren endişeyle. “Sen böyle sinirli biri değildin.”

Brooke eliyle yüzünü sıvazlayıp başını iki yana salladı. Sırtını çaresizce tezgâha yasladı. Arkadaşının son sözleri düşündürücüydü. Sinirleri daha fazlasını kaldıramıyordu, o yüzden sürekli gergindi. Ayrıca, herkese ateş püsküren, asık suratla etrafta dolanan ve en ufak şeyde köpüren biri olmak onun da hoşuna gitmiyordu.

“Biliyorum” diye mırıldandı.

“Brooke, tatile ihtiyacın var.”

Kuru bir kahkaha atıp “Tatil mi? Nasıl tatil yapayım Lauren? Bacaklarımı bile tıraş etmeye vaktim yok” dedi.

“Ben, Bessie’nin doğduğu günden beri bacaklarımı almıyorum” diye yanıtladı Lauren.

Brooke gülmeye çalışırken az kalsın boğuluyordu, çatlak bir sesle, “Bessie üç ay sonra iki yaşına girecek!” dedi.

“Gördün mü, sana acıyacak durumda değilim” dedi Lauren, sesinde sevecen bir tınıyla. “Bacak tıraşı, büyük bir lükstür.”

Brooke esprili bir biçimde “Ben sana değil, eşine acıyorum” deyip kendi kendine güldü. “Sağ ol, Lauren.”

“Teşekkürü gerek yok” dedi arkadaşı, Brooke’un neyi kastettiğini hemen anlamıştı. İki arkadaş arasında anaokulundan beri büyük bir uyum vardı, çok fazla açıklamaya ihtiyaç duymazlardı. “Ama yine de günlük hayatından biraz uzaklaşman gerektiğini düşünüyorum. Tükenmişlik sendromuna girişini izlemek istemem” dedi.

Brooke “Saçmalama” diyerek tepkisini dile getirdi. “Annem biraz daha iyileşip restoranda da işler iyiye gidince rahatlayacağım.”

“Senin için kaygılandığımı biliyorsun.”

“Evet, anne” diye yanıtladı Brooke esprili bir biçimde ve gözlerini devirdi.

Ama Lauren şaka yapmıyordu. “Geçen yıl senin için çok zor bir yıldı...”

Brooke arkadaşının sözünü kesti. “Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?”

Her zaman uysal biri olan Lauren gürleri gibi, “Will’i gebertmek istiyorum!” dedi.

Brooke kahkahalar atacak durumda değildi, ama hafifçe gülümsedi. “Sıranı beklemen gerekecek.”

“Seve seve” dedi Lauren neşeyle. “Bir daha karşıma çıkacak olursa... işte o zaman...” Bir an duraksadı, “neler olur bilemem.”

Lauren’i, en iyi arkadaşını bir yıl önce terk eden adamı soğukkanlılıkla boğazlarken düşününce Brooke’un yüzünde bir gülümseme belirdi. Lauren gibi bir dostu olduğu için çok mutluydu. Saat geç olmasına rağmen Lauren çamaşırvhanesini, küçük bebeğini ve yemeği sürekli ateşte unutan kocasını bir yana bırakıp yaklaşık yarım saattir telefonda Brooke’un Drew hakkındaki yakınmalarını dinliyordu.

Anlaşılan Drew Knight, Brooke’un aklına geldiğinde Lauren da aynı anda adamın varlığını hatırlamıştı. Aralarındaki bu telepatik bağlantı neredeyse ürkütücü boyutlara ulaşmıştı.

“Bir şey daha soracaktım. Senin şu müşteri nasıl bir tip? Yakışıklı mı?” Neyse ki Lauren yüzünü göremiyordu, çünkü onun gözünden hiçbir şey kaçmazdı; daha üçüncü sınıftayken Brooke Stuart Sanderson için yanıp tutuştuğunda bunu ilk fark eden yine en yakın arkadaşı Lauren olmuştu.

Brooke “Sarışın bir adam... fena sayılmaz yani...” diyerek geçiştirmeye çalıştı arkadaşını; o sırada Bessie altına yapsın da ağlamaya başlasın diye içinden dua ediyordu. Fakat ne var ki normalde annesinin yaptığı her telefon konuşmasını mundar eden ufaklığın bu akşam sesi soluğu çıkmıyordu. Oysa Brooke’un şu an vaftiz kızının işbirliğine ihtiyacı vardı.

“Fena sayılmaz demek...” diye karşılık verdi Lauren. “Fena sayılmaz derken, ne kadar fena; sadece birlikte sinemaya gidile-

bilecek kadar mı, yoksa sinemadan çıktıktan sonra gecenin geri kalanında bir şeyler yapılabilir kadar mı?”

Brooke derin bir nefes aldı. “İki yılı aşkın zamandır bacaklarını tıraş etmeyen bir kadın mı söylüyor bunu?”

“Çıkar ağzındaki baklayı” dedi Lauren. “Yalan söylediğini biliyorum.”

Brooke tereddüt içinde altdudağını kemirirken iç çeker gibi, “Lauren...” dedi.

“Demek o kadar yakışıklı ha?”

“Pek yardımcı olduğun söylenemez” dedi Brooke yakınırcasına, sonra da usulca itiraf etti: “Kendini beğenmiş erkek güzelllerinden hoşlananlar için çekici sayılabilir.”

“Kendini beğenmiş erkek güzelleri mi dedin?”

Brooke geçiştirir gibi bir el işareti yaparak mırıldandı: “Bilirsin işte...”

“Neyi bilirim?”

Lauren’in alaylı yaklaşımı sinirini bozmaya başlamıştı, yine de “Sarışın, uzun boylu, kocaman bir gülümsemesi ve gamzesi var...” diye açıkladı.

“Gamzesi var ha? Tanrım sana geliyorum!”

Brooke yüzünü buruşturdu, “Kendine gel, Lauren. Gamzesi sadece gülümsediği zaman görünüyor.”

Arkadaşı yüksek sesle kahkaha attı: “Aman Tanrım! Demek o kadar ileri gittin, gülümsediği zaman gamzesinin çıktığının farkındasın yani? Abayı yaktın mı yoksa adama?”

Brooke kızgın bir ses tonuyla, “Komik olma! Ona tahammül bile edemiyorum!” dedi.

“Ama gamzesinin çok tatlı olduğunu düşünüyorsun” diyerek üzerine gitti Lauren.

“Saçmalık” diye karşılık verdi Brooke. “Burnu havada, şehirli bir aptal o. Tesadüfen bir de gamzesi varsa ne olmuş yani? Bunu çekici bulan kadınlar olabilir, ama benim onlardan biri olmadığım kesin!”

“Ona ne şüphe” diye yanıt verdi Lauren. “Çekici adamlardan hoşlanmazsın sen. Hiçbir kadın hoşlanmaz zaten! Biz kadınlar dişleri dökülmüş, göbekli, kel ve ereksiyon sorunu yaşa-

yan erkekleri tercih ederiz.”

Brooke gözlerini kısarak, “Evli bir kadın bu kadar ahlaksız şeyler söylememeli. Ereksiyon sorunundan bahsetmenin bir nedeni olmalı, değil mi?”

“Ne bileyim” dedi Lauren neşeyle.

“Ben sadece Drew Knight’ın sarışın ve yakışıklı biri olduğunu söyledim, adamın ereksiyon sorunu var mı yok mu bilemem.”

“Öğren o zaman akıllım.”

Brooke dişlerini gıcırdatarak, “Kapatıyorum, Lauren” dedi.

Arkadaşı hülyalı hülyalı şöyle dedi: “Tüm büyük aşk hikâyeleri böyle başlar Brooke. Adamın aracı yolda kalır, kadın acıyarak, ona yardımcı olmak ister ve aracına alır. Ve buuum!”

“Buuum falan yok! Ayrıca böyle başlayan, aşk hikâyeleri değil pornolardır!”

“Bana ahlaksız diyene de bak” dedi Lauren.

“Sohbet için teşekkürler, Lauren. Yatmalıyım.”

“Yalnız mı?”

“Hayır” dedi Brooke şakayla karışık; “muhasebe defterini alacağım koynuma.”

“Kulağa pek erotik gelmiyor” diye yakındı arkadaşı.

Neyse ki tam bu anda arkadan Bessie’nin sesi duyuldu, anlaşılan uyanmıştı. Brooke başını salladı, ufaklık birkaç dakika önce uyanmış olsa, vaftiz annesi Drew, ereksiyon sorunu ve pornolar hakkındaki o utanç verici sohbete dahil olmak zorunda kalmayacaktı.

“Bessie ile ilgilenmeliyim, Brooke.”

“İlgilen tabii” diye yanıt verdi Brooke hızlıca, “Yarın tekrar konuşuruz.”

Telefonu kapatırken Lauren gevezeliğe devam ediyordu: “Eğer pornolar sizin dünkü karşılaştığınız gibi başlıyorsa, o zaman...”

“İyi geceler, Lauren!”

Brooke sinirlenmişti, kendisini çığ altında kalmış gibi hissediyordu. Telefonu kapayıp başını salladı. Şimdi tek umudu Lauren’in Drew ile yüz yüze gelmemesiydi. Yoksa arkadaşının

alaylı yorumları dolayısıyla duyduğu utanç Brooke'un kendini uçurumdan aşağı atmasına neden olabilirdi.

Esneyerek buzdolabına doğru yürüdü; bir şişe su ve bir muz aldı. Alt katın ışığı kapattı, giriş kapısını kilitledi. Elindeki muzı soyup ısıra ısıra üst kata giden merdivenleri çıktı.

Koridoru geçerken kendi kendine, muhasebe işini yarına mı bıraksam diye düşünüyordu. Bugün çok çalışmıştı ve şu an dikkatle bilançoları inceleyebileceğini hiç sanmıyordu. Ayrıca muhasebe işleri keyfini daha da kaçırarak, büyük olasılıkla uykusuz kalmasına neden olacaktı.

Muzun geri kalanını ağzına atıp şiş yanaklarıyla banyonun kapısını açtı. Ve hayatının şokunu yaşadı.

Drew Knight lavabonun önünde çırılçıplak dikilmiş dişlerini fırçalıyordu. Sorgulayan gözlerle ona baktı. Görünen o ki Brooke'un onun o muhteşem vücudunu görmüş olmasını hiç sorun etmemişti.

Oysa Brooke'un şoku atlatması biraz zaman aldı. Taş kesmiş gibi adama bakıyordu. Nefes almayı akıl ettiğindeyse ağzının muzla dolu olduğunu fark etti.

Öksürüp tıksırarak ağzındaki muz parçalarını yutmaya çalıştı. Şu an tam bir aptal gibi görünüyormuş olmalıydı. Tanrım, karışısında bir adam anadan doğma bir biçimde o harika vücudunu sergiliyor ve dişlerini fırçalarken bir yandan da alaycı bakışlarıyla onu izliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ağzı diş macunuyla dolu olan adam.

Brooke yüzünün kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı. Başını salladı. Bakışları istemsizce adamın bedeninde dolandıktan sonra, "Ben... ben... senin... burada... banyoda olduğunu bilmiyordum" diye kekeledi.

Drew ağzını çalkalayıp elindeki küçük gül desenleriyle bezeli havluyu sol omzuna attı.

"Sorun değil."

Brooke, adamın sol kulak memesinden damlayarak omzuna düşen ve oradan da geniş omuzlarını aşarak çıkıntısız karnına doğru ilerleyen su damlalarını takip etmekten başka bir şey

yapacak durumda değildi.

İçinden bir ses ona bakışlarını yukarılara doğru kaldırmasını söylese de Brooke damlaları takip etmeyi bırakamıyordu. Suların neden kurumadığına anlam veremiyordu, sonuçta banyo çok sıcaktı.

“Duş alma sırası sana geldi, değil mi?” diye sordu adam masumca. “Yoksa hiçbir şey söylemeden beni izlemeye devam mı edeceksin?”

Kadın irkildi, teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp geri çekildi. Geri çekilirken de banyo paspasına takılarak ayağını çarptı.

Lanet okuyarak kafasını sallarken az daha başını da kapıya çarpacaktı, çünkü o esnada gözünü tavana dikmişti. “Tamam! Ben... çıkıyorum!”

“Benim için fark etmez. Kalabilirsin” dedi adam. Brooke artık yanıt vermeliydi, ama banyodan çıkmayı tercih etti, arkasından kapıyı kapadı ve adamın şen kahkahaları eşliğinde odasına gitti.

Brooke, anne babasının buzdolabına göz atarken kararsızdı, altdudağını kemiriyordu: “Anne sana bir çay daha vereyim mi, yoksa su mu istersin?” dedi. Bu sırada o gün yapacaklarını aklından geçiriyordu. Anne babası için alışveriş yapmalıydı, ama buna nasıl vakit ayıracağını bilmiyordu. Brooke, annesi diyalize girmek için hastaneye giderken babasının da onu yalnız bırakmayacağını ve eve dönmelerinin akşamı bulacağını biliyordu. Sadece Portland’e gidip dönmeleri bile dört saatlerini alacaktı. O yüzden alışverişle Brooke’un ilgilenmesi gerektiği gün gibi ortadaydı.

Kaygılı bir şekilde sebzeleri gözden geçirirken, babasının organik ürünler almaya dikkat ettiğini umuyordu. Annesine konan teşhisin ardından, Brooke ilaç ve kimyasal içermeyen gıda maddeleri tüketmeleri gerektiği konusunda onları uyarmıştı. Babası, onu fazla kaygılanmakla suçlasa da Brooke annesinin sağlık durumunu çok ciddiye alıyordu.

Anne babasını yola çıkmadan önce görmek için sabahın yedisinde Sunport’a doğru yola çıkmasının nedeni de buydu. Tanrı biliyor ya, annesinin haftada birkaç kez bu uzun yolu gidip gelmesi hiç hoşuna gitmiyordu. Ama Sunport kırsalında yaşadıkları için başka çareleri yoktu.

Brooke restoranda kalması gerektiğinden, hastaneye giderken annesine refakat edemiyor, bu durum çok canını sıkıyordu. Yine de annesiyle daha çok zaman geçirebilmek için her fırsatı değerlendiriyor, vakit buldukça onların evine gidiyordu. Bir sene önce konan teşhisten sonra, annesinin değerini daha iyi anlamıştı.

“Canım, bir şey içmek istemiyorum” dedi annesi neşeli bir ses tonuyla.

“Anne, biliyorsun ki, sen...”

“Birazdan yola çıkacağız ve iki saat boyunca arabanın içinde oturmak zorunda kalacağım” dedi annesi gayet sakin bir şekilde. “Çalılıkların arkasına gidip tuvaletimi yapmak için babanı yirmi dakikada bir durdurmak istemiyorum.”

Brooke gözlerini devirerek dolabın kapağını kapadı. Anne babasının oturduğu yuvarlak mutfak masasının başına döndü; kaygılı değillerdi, sakin bir şekilde oturuyorlardı.

“Baba sen de bir şey desene.”

Angus Day gazetesinden gözlerini ayırmadan, sevecen bir tavırla, “Annen çocuk değil Brooke. Hem annene bir galon çay içirirsen yirmi dakikada bir mola vermemiz gerekecek ve bu cidden benim de hiç işime gelmez.”

Brooke içinde hafif bir kırgınlıkla ilk aşçılık denemelerinin izlerini taşıyan mutfak tezgâhına yaslanıp ellerini pantolonunun cebine soktu.

“Endişeni anlıyorum tatlım, ama bu sabah yeterince sıvı aldım” dedi annesi.

“O zaman en azından sana aldığım ısırgan otu çayından yanma biraz al.”

Annesi kıs kıs gülerken, babası severek içtiği kahvenin bu laşık suyuna döndüğünü anlatmak ister gibi homurdandı.

Umutsuzca anne ve babasına bakan Brooke’un omuzları düştü. “Ne oldu ki?” dedi.

Kendini koltuğuna bırakan Sally Day “Hiçbir şey” derken kızına sevgi dolu gözlerle gülümsüyordu.

Brooke şüpheli bir şekilde başını çevirip gözlerini annesi kadar politik davranmaya gerek duymayan babasına dikti.

“Baba?”

Babası göz ucuyla ona bakarak, kahvesinden büyük bir yudum almak için gazeteyi kenara koyup, “Bu yeni moda organik şeylerden bir daha sipariş etmene gerek yok canım. Aslına bakarsan çayın tamamını tuvalete döktüm” dedi.

Brooke’un ağzı açık kalmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. O

modern organik şeyler için elli dolara yakın para ödediğini düşündü bir an. "Ne yaptın ne yaptın?"

Babası memnun bir şekilde kafasını salladı. "Annemi zehirlemek mi istiyorsun? Ben ölüme giden birine bile ikram etmedim onu."

"Baba!" diye haykırdı Brooke. "Anneme faydam dokunsun istedim. Isırgan otu diyaliz hastaları için faydalıymış. Biliyorsun, çayı Avrupa'da organik ürünler yetiştiren bir çiftlikten sipariş ettim."

Babası kızının sözlerinden hiç etkilenmemişti. İnatla başını sallarken güvensiz bir şekilde "Sen hiç içmeyi denedin mi?" dedi.

Dişlerini gıcırdatarak "Hayır" dedi Brooke, "tadının nasıl olduğu önemli değil, faydalı olması yeterli." Annesine sert bir bakış attı. "Anne, senin çayını atmasına nasıl müsaade edersin?"

Hafif bir suçluluk hissiyle omuz silken annesi "Özür dileirim tatlım. Çok çaba sarf ettiğini biliyorum, ama cidden içemedim ben o çayı."

Babası da annesini desteklercesine, "Tadı gübre gibiydi" dedi.

Brooke gözlerini devirerek, "Sen gübrenin tadını nereden biliyorsun ki?" diye sordu.

"Saygısızlaşmayın küçük hanım" dedi babası gözleri parlayarak.

"Küçük hanım mı?" dedi Brooke yüzünü buruşturarak. Evde bulundurmamalarını rica etmiş olmasına rağmen babasının yine de kahve almış olduğunu görmezden gelerek kendisine de bir bardak kahve koydu. Annesi için kaygılanması son derece doğaldı, ama senelerdir kahve tiryakisi olan anne babasından artık sadece yeşil çay içmelerini isteyerek biraz ileriye gittiğinin de farkındaydı. Yine de çabaları boşa çıkmasa daha mutlu olacaktı.

Babasının yaptığı sert kahveden bir yudum alıp bardağın kenarından göz kırparak, "Pek küçük sayılmam hani" dedi.

Annesi "Ama yaşlı bir kadın olmana da çok var" derken anlayışlı bir şekilde gülümsüyordu.

Brooke, annesinin bütün günü diyalizde geçireceği zamanlarda bile ısıltısını kaybetmeyen gözlerine baktı.

“Bir ev dolusu kediyle birlikte yaşayacağım ve komşu çocuklarının yüreğine korku salacağım günlerin yakın olduğu kesin.”

“Bence bu kulağa çok eğlenceli geliyor” dedi annesi. “Ama otuzların başları kedi oteli açma yaşından çok uzakta, hayatım.”

Başka ailelerde bu diyalog kolayca, o kritik otuz yaş sınırını aşmış kızlarının hâlâ evlenmemiş ve onlara bir torun bile verememiş olması hakkında bir tartışmaya dönüşebilirdi. Ama Brooke son ilişkisinin aniden bitmesinin ardından bu tarz konuşmalardan korunduğunu biliyordu. Annesi Brooke’un ilişki meselelerini konuşmayacak kadar hassastı, babası da bu konular hakkında konuşmayı sevmezdi.

Olabildiğince esprili bir şekilde “Kedi alerjim olduğunu da unutmamalıyım” diye ekledi Brooke.

Annesi komik bir şekilde homurdanmaya başlayınca Brooke da gülümsedi. Babası da bekâr kadınların kedi sahibi olması hakkında yorum yapmaya başladı.

Kızına geyik avlamayı öğreten ve gençlik yıllarında mezahada çalışmış olan Angus Day tırnaklarına bakarak soğuk bir şekilde, “*Cosmopolitan* dergisinde bugünün kırk yaşının eskinin otuz yaşına tekabül ettiği yazıyordu Brooke. Bu yüzden korkmana ve kedi ordusu kurmana gerek yok” dedi.

Bunu duyan Brooke kahvesinin son yudumunu mutfağın tahta zeminine püskürtürken sıcak kahve boğazına kaçtı. Aksırırken, modadan pek anlamayan ve modaya ilgi de duymayan babasının karışık kır saçlarına, güneşten yanmış yüzüne ve iddiasız kıyafetlerine baktı.

“Nasıl?” derken kafasını şaşkın şaşkın salladı. “Sen *Cosmopolitan* dergisinde yazanları nereden biliyorsun baba?”

Babası sokağa atılmış bir köpeğinkini andıran bakışlarıyla, “Hastanenin bekleme odasındaki dergilerin neredeyse hepsi kadın dergisi, annen tedavi görürken ben başka nasıl vakit geçirebilirim ki?” diye yanıt verdi.

Brooke hâlâ şaşkın gözlerle babasına bakıyordu.

“Sen ciddi misin?”

Babası omuz silkerek, “Yırtık pırtık finans dergisini yaklaşık yüz kere okuduktan sonra başka çarem kalmadı. Ne yapabiliyordum?” dedi.

Annesinin sesi gurur ve alaycılık arasında gidip geliyordu. “Babanın artık ünlüler hakkında epey bilgisi var.”

Karısının iddiasını doğrularcasına, “Her şeyi anlıyorum da, şu Kardashians’ların neden bu kadar ünlü olduklarına bir türlü akıl sır erdiremiyorum” diye açıkladı babası.

Brooke kafasını sallarken sanki o anda dünya tersine dönmüştü. Karşısında konuşan adam babası mıydı? Büyük olasılıkla kendi düğününde bile takım elbise giymeyip daha rahat olduğu için karısının ördüğü kazağı tercih eden ve düne kadar Oprah Winfrey’in bile kim olduğunu bilmeyen bir adamdı o. Anlaşılan kadın dergisi okumaktan hiç gocunmuyordu.

Babasının bir uzaylının kontrolü altında olmadığından emin olmak için dikkatle baktı.

“Anne, karşımda oturan adamın babamın tanımadığımız bir ikizi olmadığına emin misin?”

Annesi buğday sarısı saçlarını geriye atarak “Ben babanı anasınıfından beri tanıyorum canım. Eğer bir ikizi olsaydı bilirdim” dedi.

Brooke abartılı bir şekilde iç çekti, omuzları düşmüştü. Bakışları annesinin yüzünden kayıp tek bir ak düşmemiş olan harika saçlarında takılı kaldı. Brooke çocukluğundan beri annesinin sarı saçlarına hayranlık duyar, kendi saçları babasının başına buyruk saçlarına benzediği için kadere çoğu kez lanet okurdu. Annesi dümdüz saçlarını örerek harika modeller yaparken, Brooke ne kadar uğraşırsa uğraşsın kıvrıkcık saçları hep kuş yuvası gibi görünüyordu. Sabah ya da akşam hiç fark etmiyordu. Brooke’un saçları hep karmakarışık. Sahil kıyısında yaşamaları ve iyotlu havanın saçına nüfuz etmesi de fayda etmiyordu.

Babasının eskiden şefkatle, rengi sokak köpeklerini andırıyor dediği inatçı kıvrıkcık saçları, büyük olasılıkla her kuaförün en büyük kâbusuydu.

Babası, "Dün restoranda işler nasıldı?" diye sorunca Brooke kötü düşüncelerinden sıyrılıp, "Gayet iyi" dedi.

Annesinin önünde, buraya gelmek için yola çıkmadan hemen önce muhasebe kayıtlarına şöyle bir göz attığını ve gördüklerinin kendisini saçlarından çok daha fazla üzdüğünü söylemek istemiyordu. "Müşteri çoktu. Yengeç kekleri peynir ekmekek gibi gidiyor" dediğinde annesinin yüzünün mutlulukla aydınlandığını fark etti.

"İyi o zaman" dedi babası, "Yarın burada olacağım. Dönünce her şeyle ilgilenirim."

Brooke dişlerini gıcırdattı, hiçbir şey söylemedi. Babasıyla tartışmak da annesini üzmekek de istemiyordu. Ancak babasına bu kibirli hallerin ona hiç yakışmadığını söylememek için kendini zor tutuyordu. Kendisine restoran işletmesinden anlamayan küçük bir çocukmuş gibi muamele edilmesi hiç hoşuna gitmiyordu. Son zamanlarda sadece muhasebe işleri, mal alımı, para işleri ve çalışanlarla ilgilenmekle kalmıyor, giderleri mümkün olduğunca kısabilmek için mutfakta çalışıyor, müşterilerle ilgileniyor ve herkes gittikten sonra temizlik yapıyordu. Crab Inn o güne dek ne Sağlık Bakanlığı'na kapatılmış ne de alevlere teslim olmuştu, ama babası sanki o olmadan işler yürümezmiş gibi davranıyordu.

Annesi Brooke'un kızmaya başladığını anlayınca, konuyu değiştirdi; fakat bu defa da kızının bahsetmek isteyeceği son kişi hakkında konuşmaya başladı.

"Misafirin nasıl, tatlım? Bizim orada kendini rahat hissediyor mu?"

Misafirin dün akşam kapıyı kilitleme gereği bile duymadan cırılçıplak vaziyette banyoyu gasp ettiği düşünülecek olursa Brooke adamın kendini evindekinden de rahat hissettiğini rahatlıkla söyleyebilirdi.

Ancak anne babasına Drew Knight'ı cırılçıplak gördüğünü anlatmak yerine başını sallayarak, "Öyle görünüyor" demekle yetindi.

Annesi kolundaki şık saate baktı: "Bu sabah sen çıkarken uyanmış mıydı?"

Brooke tahammülsüz bir tavırla, "Nereden bileyim?" dedi. Annesi başını kaldırdı, şaşkınlıkla "Brooke neler oluyor?" diye sordu.

"Bir şey yok" diye yanıt verdi Brooke hemen.

Annesi endişeyle mavi gözlerini açarak, "Yoksa sana yaklaşmaya falan mı kalktı?" diye sordu.

Brooke göz ucuyla babasına baktı. O an başını kaldırdığını görünce derin bir nefes aldı. "Elbette hayır, anne. Kimsenin bana yaklaşmaya çalıştığı falan yok."

"Münasebetsiz tavırlar mı sergiledi?"

Eğer, Brooke'un içi acıyarak en son ne zaman çıplak bir erkek gördüğünü sorgulamasına ve karın kaslarına zaafı olduğunu anlamasına yol açmak münasebetsizlik ise, evet adam münasebetsizin önde gideniydi.

Ancak Brooke anne ve babasına dönüp başını sallamakla yetindi.

"Endişelenecek bir şey yok anne, sadece dün akşam iyi uyuyamadım."

Yalan da sayılmazdı. Bir kadın olarak o manzarayı gördükten sonra nasıl rahat uyuyabilirdi ki?

"Sohbetinizi bölmek istemem ama artık yola çıkmamız gerek" dedi babası imalı imalı mutfak duvarında asılı olan saate bakarak. "295. karayolunun sabah trafiği beni deli ediyor."

Brooke'un annesi ayağa kalktı. "Eşyalarımı alıp geleyim öyleyse" dedi.

"Tuvalete gitmeyi de unutma lütfen" dedi kocası, koridora gözden kaybolan kadının ardından. "Yirmi dakikada bir mola vermek zorunda kalmayalım, Sally."

Brooke kararsızlıkla altdudağını kemiriyor, gazetesini tekrar eline alan babasına bakıyordu. Sonra boş kahve bardağını bulaşık makinesine koyup annesinin boşalttığı sandalyeye oturdu. Koridoru hızla kontrol ettikten sonra babasına dönüp, "Dün akşam muhasebe defterlerini inceledim, baba" dedi.

"Evet?" dedi babası başını gazeteden kaldırıp; pek de huzursuz olmuşa benzemiyordu.

Babasının bu vurdumduymazlığı karşısında Brooke dişle-

rini sıkarak, “Haberler iyi değil. Kâra geçiyoruz, ama bu ayakta kalmamız için yeterli değil” dedi.

Babası sükûnetle omuz silkti. “Ben tekrar restorana dönene kadar bekle. Her şeyin tekrar yoluna girdiğini göreceksin.”

“Baba” diye başladı söze Brooke, sesindeki öfkeyi bastıramamıştı. “Sorunumuz giderlerin artmış olması. Giderleri karşılamak için müşterinin artması gerek.”

Babası nihayet gazetesini bırakıp kaşlarını çatarak kızına baktı. “Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?”

Brooke başını iki yana salladı; “Hayır, elbette sanmıyorum; ama her fırsatta, sen restorana döndüğünde her şeyin yoluna gireceğini söylemenin de bize bir faydası yok” dedi.

“Ama...”

“Baba” dedi Brooke kendine hâkim olmakta zorlanarak, “Canımı dişime takıyor ve harika bir iş çıkarıyorum.”

“Buna hiç şüphem yok” dedi babası.

Kavgaya hazırlanır gibi çenesini öne uzatarak “O halde niye sürekli sen döndüğünde restoranda işlerin düzeleceğini söyleyip duruyorsun? Müşteriler memnun, yemekler harika ve her yer tertemiz. Ekonomik durumumuzun kötü olmasının nedeni, Crab Inn’in başına benim geçmem değil, giderlerimizin artması ve gelirimizin az olması” dedi.

Ne yazık ki babası inatçı keçinin tekiydi. Kollarını göğsünde kavuşturması bunun en bariz kanıtıydı. “Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? Annenin tedavisi pahalıya patlıyor.”

“Bunun farkındayım baba” dedi Brooke. Öne doğru eğilerek kararlı bir biçimde, “Daha çok para kazanmamız gerek” diye ekledi.

“Öyle mi? Peki bunu nasıl yapacağız?” diye sordu babası.

Brooke babasının her türlü yeniliğe ayak dirediğini bildiği için önce yutkundu, sonra da gergin bir biçimde, “Crab Inn’i restore ettirmeliyiz.” dedi.

“Restore ettirmek mi?” diye kesti sözünü babası. “Az önce paramız olmadığını söyleyen sen değil miydin? Restorasyon için parayı nereden bulacağız?”

“Baba” diye söze başladı Brooke kendine hâkim olmaya ça-

lışarak, annesi korkmasın diye sesini yükseltmek istemiyordu.

“Daha çok para kazanmak için, önce yatırım yapmamız gerek.”

“Bu parlak fikri hangi ekonomi dergisinden edindin?”

Brooke, babasının sözcüklerinde gizli olan hakarete kulak asmadan sakin bir edayla, “Daha fazla müşteriye ihtiyacımız var, fakat restoranımız çağ dışı ve pek davetkâr da sayılmaz. Bu şekilde daha fazla müşteri çekmemiz imkânsız” dedi.

“Müdavimlerimiz yemeklerimizin ne kadar iyi olduğunu biliyor, Brooke” diye araya girdi babası.

Brooke babasının ses tonundaki alıngan tınıyı es geçip, “Elbette biliyorlar, ama özellikle bize para kazandırabilecek olan turistler Crab Inn’i bir şekilde bulsalar bile restoranı görünce korkup kaçıyorlar” dedi ve derin bir nefes aldı. “Durum bundan ibaret baba. Daha çok reklam yapmalıyız.”

Babası gözlerini hiddetle açtı. “Restoranımız çöplerini oraya buraya bırakan turistlerin uğrak yeri olsun diye mi yapacağız bunu? Sahil boyunca mantar gibi biten ve turistlere hitap eden o yeni moda mekânlar hakkında ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun Brooke. Biz sadece pizza ve taco servis eden o zincir restoranlardan biri olmayacağız.”

Brooke bu cümleyi on binlerce kez duyduğundan gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. “Crab Inn’i güzelleştirip daha fazla müşteri çekmeye çalıştığımız zaman o tür yemekler servis edeceğimizi kim söyledi ki? Biz her zaman ne pişiriyorsak onu pişirmeye devam edeceğiz baba; restoranı biraz daha modern bir biçimde düzenlemenin olumsuz bir etkisi olmaz.”

Görünüşe bakılırsa babası Brooke’la aynı coşkuyu paylaşmıyordu.

“Crab Inn bugüne kadar müşterileri için yeteri kadar iyi bir yerdi, bundan sonra da öyle olmaya devam edecek” dedi.

Brooke karşı çıkar gibi derin bir nefes aldı: “Baba...”

“Kapat bu konuyu, Brooke” diyerek kesti sözünü babası sert bir biçimde. “Crab Inn nasılsa öyle kalacak. Son sözüm budur.”

Brooke aslında çenesini kapatmayı düşünmüyordu, babasını ikna edinceye dek konuşmak istiyordu; fakat annesinin ahşap merdivenden indiğini duyunca daha fazla konuşmadı. Gerçi Brooke annesinin bu konuda ona destek çıkacağına emindi, ancak onu restoranın sorunlarıyla rahatsız etmek istemiyordu. Annesinin iyileşmesi gerekiyordu, restoranın batacağını düşünerek uykusuz geceler geçirmesi değil.

O yüzden Brooke hiç bozuntuya vermeden yüzünde bir gülümsemeyle, Portland'deki kliniğe gitmek üzere otomobile binen anne babasıyla vedalaştı.

Koyu gri Dodge Caravan gözden kaybolduktan sonra Brooke bir süre daha anne babasının sevgiyle düzenlenmiş bahçesinde durup kalçasına kadar gelen beyaz boyalı çite dayanarak bekledi. Babası bu kadar inat etmemiş olsaydı, o da annesinin hatırına konuyu kapatmak zorunda kalmasaydı, Crab Inn'i kazançlı bir yer haline getirmek için çoktan bir strateji geliştirmiş olurdu. Amacı büyük paralar kazanmak ve müşterilerin ilğini sömürmek değildi, o müşterilerine hizmet etmeyi seviyordu; onlar için hoş bir restoran ziyareti olsun, iyi yemekler yesinler istiyordu. Ayrıca ailesinin restoranıyla gurur duyuyordu. Bu yüzden de daha fazla kişinin restoranlarını ziyaret etmesi, yemeklerinin ne kadar enfes olduğunu fark etmesi tek arzusuydu.

Ziyaretçilerin restorana dışarıdan bakıp kikirdeyerek burun kıvırdıklarını, sonra da taleplerini karşılamayacağını düşünerek gözden kaybolduklarını görmek canını acıtıyordu.

Brooke müşterilere pizza ya da taco sunacak değildi, iki zar gibi pırasa parçasıyla servis edilen üç kaşık çorbaya yirmi dolar fiyat koyan o allı pullu restoranlardan biri olmak da istemiyordu. Hele müşterilere o kaçık moleküler mutfak saçmalığı gibi bir şey sunmaktansa ölürdü daha iyi. Ancak restoranın dış görünüşü söz konusu olduğunda çağı yakalamak zorunda olduklarını düşünüyordu. Tadilat işiyle ilgili planlar yapmak için yanıp tutuşuyordu, ancak babasına kalırsa on yıl daha o midye baskılı, demode kâğıt peçeteleri kullanacaklardı.

Bezgin gözlerle saate baktı. günlük işlerini yetiştirmek için elini çabuk tutmalıydı. Bu nedenle eski kamyonete atlayıp dön-

düklerinde yiyecek bir şeyler bulabilsinler diye anne babasının buzdolabını doldurmak üzere süpermarketin yolunu tuttu.

Birkaç dakika sonra kafasında binlerce düşünceyle marketin koridorlarında alışveriş arabasını iterek dolaşıyordu. İçinden sürekli esnemek geliyordu, çünkü dün gece işler çok zamanını almıştı.

Buzdolabının önüne geldiğinde süt, peynir, tereyağı ve annesinin en sevdiği taze peynirden alıp arabaya koydu. Sonra da sebzelerin bulunduğu bölüme geçmeden önce çocukken severek içtiği çilekli sütleri gördü. İçinde bir sürü katkı malzemesi ve bir o kadar da şeker olduğunu bilmesine rağmen parlak renkli paketi görünce rafın yanından geçip gidemiyordu. Bu yüzden ayak uçlarında yükselerek plastik şişeye ulaşmaya çalıştı. Onun boyunda biri için çilekli sütün bulunduğu üst rafa ulaşmak hiç kolay değildi. Parmak uçlarıyla süt şişesine değebilmek için konsantre olup altdudağını ısırarak uzandı. Tam o sırada başının üzerinden bir kol uzanıp şişeyi aldı.

Korkuyla arkasına döndü. Neredeyse rafın üzerine düşecekti.

“Bu şeyi içiyor musun yoksa?” diye sordu Drew Knight merakla; sonra da şişenin içindekiler kısmına göz attı.

Brooke kalbi deli gibi çarparken yüzünün şişenin üzerindeki çileklerin rengini aldığını hissedebiliyordu. Birkaç saat önce çırılçıplak karşısına çıkan adam şimdi ona dokunacak kadar yakındı. Gözlerini adamın yüzüne dikip öylece bakakaldı. Arkasında raflar olduğundan geri de çekilemiyordu, olduğu yerde durmak zorundaydı. Adamın geri çekilmesini beklemekten başka çaresi yoktu.

“Evet, içiyorum” dedi Brooke. Adamın elinden şişeyi almayla kalktı, ancak adam buna izin vermedi.

Brooke’un gözlerinin içine bakmaya devam ederken şişeyi de uzakta tutuyordu. “İçinde neler olduğuna baktın mı?” diye sordu.

“Onu bana ver” diye buyurdu Brooke ve yüzünü buruşturarak utancını gizlemeye çalıştı.

Andrew “Hiç sağlıklı değil” diye dalga geçerek şişeyi ver-

meyi reddetti.

“Tehlikeye bayılırım” diye sert bir tonla yanıt verdi Brooke, sonra da gözlerini kısarak adama baktı.

Keyfi son derece yerinde olan sarışın adam küçük şişeyi açıp kocaman bir yudum almak için dudaklarını şişenin ağzına dayadı.

“Hey” diye seslendi Brooke, sonra da adamı taklit ederek, “İçinde neler olduğuna baktın mı?” diye sordu.

Andrew hiç pişmanlık duymadan sütü içip bitirdi, süt duğının üzerinde pembe bir iz bıraktı.

“Tehlikeye bayılırım” diye yineledi kızın sözlerini.

Brooke karnının guruldadığını fark etti. Adam, sütün bıraktığı büyüleyici bıyığı ve belirgin gamzesiyle karşısında duruyordu. Ona bakınca tüm vücudunu bir sıcaklık kapladı. Tişört ve kot giymiş olsa da Brooke geçen akşam onu çıtırçıtırak gördüğünü aklından çıkaramıyordu. Boğazı düğümlendi, adamın süttten bıyığına odaklandı, dudaklarından gözünü alamıyordu, yumuşacık olmalıydılar. Tam derin derin iç çekecekti ki bir uyarı zili duyuldu, ardından ikinci kasanın açılacağı anons edildi.

Brooke sırlıslıkam âşık olmuş yeniyetmeler gibi adama hayranlık beslediği anlaşılırsa rezil olacağını düşündüğü için homurdanarak elini yüz hizasında ileri geri salladı.

“Sen de bir yudum içmek istemez misin?”

“Artık istemem” dedi Brooke sinirli sinirli.

“Kusura bakma, ama henüz kahvaltı bile etmedim.”

Brooke bir an duraksadı, sonra da “Çilekli süt sende kalsın, ama lütfen bana müsaade et, Drew” dedi.

“Çilekli süt mü?” diyerek kuşkuyla şişeyi kokladı adam.

“Eğer bu şeyin içinde bir tane bile çilek varsa ben de şimendiferim.”

“Kendini zorlama” dedi Brooke. Meydan okurcasına alışveriş arabasını ileri geri hareket ettirerek adamı yana doğru itip kurtuldu.

Ancak iki metre kadar ilerledikten sonra adam yine dibinde bitmişti.

“Bugün yemekte ne çıkacak?” diye sordu.

Brooke yanıt vermektense salamların bulunduğu raflara yönelip omzunun üzerinden, “Umarım sütün ücretini ödersin” dedi.

“Tadı berbattı” dedi adam, şöyle bir silkindi. “Ama eğer seni rahatlatacaksa, ödeyeceğim.”

“Çok teşekkür ederim” diye yanıt verdi Brooke ironik bir biçimde. “Yüreğime su serptin.”

Brooke tam ballı jambon alacakken Andrew “Pekâlâ” deyip arabaya yaslandı: “Bugün için bana ne önerirsin?”

Brooke adamın yüzüne bakmadan mırıldanır gibi, “Hava şahane. Tekne gezisi ya da yürüyüş yapabilirsin. Boston çok güzel olmalı” dedi.

Gölüşü tüm süpermarkette yankılandı. “İşte senin bu yönüne bayılıyorum, Brooke. O kadar dürüstsün ki.”

Brooke duydukları karşısında istemsizce gülümsediği anlaşılmaya başlandı. “Sabah erken saatlerde iltifat öyle mi Drew? Pek senin tarzın değil.”

“Ne diyebilirim? Tam bir karizma abidesiyim.”

Brooke burnundan soluyarak bir paket jambonu alıp arabaya koymuştu ki konuğunun paketi alıp geri koyduğunu, onun yerine başka bir jambon seçtiğini fark etti.

Brooke ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, öfkeli değil ama meraklı bakışlarla onu izliyordu. “Sonunda ne bulacaksın bakalım?”

Andrew elinde tuttuğu bir paket jambonu göstererek açıklamaya başladı: “Bana bir iyilik yap ve bu cevizli jambonu al, Brooke. Ballı jambonu insan kendisi marine edip pişirirse daha iyi olur.”

Brooke gözlerini devirdi, hafif bir gülümsemeyle karşılık vermeden edemedi: “Endişelenme, jambon restoran için değil, ailem için. Sana elbette cevizli jambon sunarız, Drew.”

Şimdi gözlerini devirme sırası Andrew’daydı, elindeki jambon paketini gayet doğal bir biçimde arabaya bırakırken bilgiçlik taslamaya devam etti: “Bu jambonu kendin marine edip pişirirsen ailen ayaklarına kapanır.”

“İyi güzel de bir şeyleri marine etmek için zamanım olmadığını unutuyorsun” dedi Brooke başını iki yana sallayarak. Arabadan almak üzere harekete geçtiği sırada Drew jambonu arabanın uzak bir köşesine itti. “Drew” dedi Brooke kahkahasını bastırarak, “ellerini jambonumdan uzak tut.”

Andrew ağzını şapırdattı. “Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Tanrım, Drew, kes şunu artık” diye çıkıştı Brooke. O sırada raflara malzeme yerleştiren market görevlisinin işini gücünü bırakmış dikkatle onları izlediğini fark etti. Görünüşe bakılırsa yanı başındaki odalardan birinde uyuyan bu adam için özel hayatı hakkında ileri geri konuşmak sorun değildi; çünkü alışveriş arabasından bir elma alıp ısırıktan sonra, “Bu kadar utan-
gaç olma Brooke, altı üstü beni çıplak gördün” dedi.

“Hatırlatma için teşekkürler, neredeyse unutuyordum” diye çıkıştı kulaklarına kadar kızaran Brooke. Tam o sırada kulağına Bayan Simm’in o derin nefes sesi geldi. Yaşlı kadın tüm batı kıyısının ayaklı gazetesi olarak nam salmıştı. Brooke yanındaki adama öldürücü bir bakış atıp arabasını hızla diğer koridora doğru sürdü. Ne var ki oraya vardığında bu işkencenin kendisini takip ettiğini fark etti.

“Sunport Boston’a benzemez biliyorsun değil mi?” diye sordu fısıltıyla, “Süpermarketin orta yerinde yüksek sesle seni çırılçıplak gördüğümü ilan edemezsin!”

Keyfi gayet yerinde olan Andrew kanunsuz yollarla elde ettiği elmayı ısırarak omuz silkip “Beni çırılçıplak gören ilk kadın sen değilsin” dedi.

“Senin adına çok sevindim” diye yanıt verdi Brooke tüm sevimliliğini takınarak. “Banyonun kapısını niye kilitlemedin?”

Andrew ciddi bir tavırla, “Yoksa sana travma mı yaşattım?” diye sordu.

Brooke derin bir nefes aldı, soğuk bakışlarla adamı süzdükten sonra kayıtsızca. “Travma yaşamam için çıplak bir şehirli-
den daha fazlası gerek” dedi.

Görünüşe göre Andrew bu sözleri pek ciddiye almamıştı,

göz kırpıp sırtarak, "Yüreğime su serptin, Brooke. Sen banyo-
dan öyle alelacele çıkınca, istemeden ödünü patlattığımı san-
dım" diye yanıt verdi.

Brooke başını yana eğerek alaylı bir biçimde, "Hayallerini
yerle bir etmek istemem ama, beni de çıplak gören erkekler ol-
du" dedi.

Adam kıkır kıkır gülüp "Bingo" dedi.

Drew Knight ile muhtelif giyim safhaları hakkında daha
fazla çene çalmamak için arabayı iterek ilerledi ve bir paket ta-
hıllı ekmek aldı.

"Bu, bu akşam da senin banyo kapısını kilitlemeyeceğin
anlamına mı geliyor? Adalet yerini bulsun diye, yani" diye ses-
lendi merakla kadının arkasından.

Brooke başını önüne eğdi. "Emin ol kilitleyeceğim!" dedi.

"Tüh!" dedi adam numaradan. "Beni görür görmez, sanki
bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi korkuyla gözden kaybolman
egomu yaraladı."

Bu adam marketin orta yerinde nasıl oluyor da onunla bu
konuda konuşabiliyordu? Yoksa onunla flört etmeye mi çalışı-
yordu? Brooke bunu düşünürken şaşkınlıkla başını adama doğ-
ru çevirdi. Bu konuyu kapatmak için adamın elindeki yarım el-
mayı işaret ederek, "Onun parasını da ödemelisin" dedi.

"Endişelenme. ödeyeceğim" diye yanıt verdi Andrew. Mer-
hamet uyandırmak ister gibi, "Biliyor musun, şu sıralar kaldı-
ğım pansiyonun akşam yemekleri harika, ama anlaşılan sabah-
ları kahvaltı verilmiyor" dedi.

Brooke kısa bir an gözlerini yumdu. Bir yandan iltifat aldı-
ğı için mutluydu, diğer yandan konuya sabah hiç değilse bir fin-
can kahve servis etmediği için vicdan azabı duyuyordu.

Hatasını kabullenerek "Özür dilerim" dedi, "Kahvaltın ya-
rın sabah erkenden hazır olur."

"Kahvaltıda çilekli süt yoksa sorun yok" diye karşılık verdi
Andrew.

Brooke aniden adamın sözünü keserek, "Buraya nasıl gel-
din?" diye sordu.

Andrew suratında kocaman bir gülümsemeyle, "Binanın

arka tarafında duran bisikletle. Umarım sorun olmaz” dedi.

Andrew hiç de pişmanmış gibi görünmediği için Brooke omuz silkti ve neredeyse sevinçle, “Bisikleti elbette kullanabilirsin, ancak seni uyarmalıyım, frenleri sağlam değil. Bazen tutar, bazen tutmaz. O yüzden senin yerinde olsam bisiklete elimi sürmezdim. Geri dönerken binmesen iyi edersin, bence iterek götürmelisin” dedi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle alış-veriş arabasını iterek yanından geçip gitti. Arkasından adamın kahkahaları duyuluyordu.

“Tekrarlamakta bir sakınca görmüyorum Brooke, sendeki bu dürüstlük hoşuma gidiyor. Böylesi bir karakter bir kadını fazlasıyla çekici kılar.”

Sandalyede oturan Andrew arkasına yaslanıp önündeki tabağa baktı. Eğilip tabağı yalamamak için kendini zor tutuyordu.

Daha önce bu kadar lezzetli bir yabanmersinli pasta yemediğine emindi. Karnı patlayacak kadar şişmiş olmasaydı bir porsiyon daha isteyebilirdi. Burada geçirdiği ikinci günün akşamında da yine yemeğini Crab Inn’de yemiş ve sipariş ettiği tüm yemeklerin ne kadar lezzetli olduğunu görünce bir kez daha hayrete düşmüştü. Bugün muhteşem bir istakoz çorbası içmiş, tüm zamanların en lezzetli *shepherd’s pie*’ını yemişti. O mükemmel mönünün üzerine sipariş ettiği yabanmersinli pastanın kremasında badem, vanilya ve limon tadı hâkimdi. Doğruyu söylemek gerekirse, birçok eleştirmen tarafından övgüyle bahsedilen yıldızlı restoranlarda eğitim almış ve çalışmış olmasına rağmen Crab Inn’deki bazı tariflere ulaşmak için yapmayacağı şey yoktu.

Andrew, yemeğin üzerine bir kahve içmeyi düşünürken, işinin başından aşkın olduğu her halinden belli olan garson kızın sağ taraftaki masalardan birine doğru giderek müşterinin öfkeli sözlerine maruz kaldığını fark etti. Andrew pek meraklı biri sayılmazdı, ancak istemese de tüm konuşulanları duymuştu; çünkü siyah metal çerçeveli gözlük takan ve saçlarını geriye taramış bu müşterinin sesini duymamak imkânsızdı.

“Yemek tam bir fiyaskoydu! Ödeme yapmayı reddediyo-

rum. Bu ne rezillik!" diye bağıırıyordu adam basit ahşap masaya dayanan kocaman göbeğini düzeltmeye çalışırken.

Andrew kaşlarını çatmış, şaşkına dönen garson kızın adamı sakinleştirme çabalarını dikkatle izliyordu. Adam yemeği afiyetle mideye indirmiş olmasına rağmen daha önce hiç bu kadar berbat bir yemek yemediğini söylüyordu. Yavaş yavaş diğer müşteriler de dönüp sorgulayan gözlerle onlara bakmaya başlayınca, adam da bağıra bağıra şefle konuşmak istediğini söyleyince garson kız sonunda mutfğa gitmek zorunda kaldı.

Az sonra Brooke mutfaktan çıkıp ellerini önlüğüne sileyerek kocaman adımlarla müşterilerin bulunduğu bölüme geldi. Normalde onun kadar ufak tefek bir kadının böyle kocaman adımlar atması komik görünürdü, ancak Brooke'un gözlerindeki kararlılık ve yüzündeki ciddi ifade hiç komik değildi. Adam daha fazla dikkat çekmek için elinden geleni yapsa da Brooke müşterinin şikâyetlerini profesyonel bir sükûnetle karşıladı. Yemeğin hiç de kötü olmadığını –çünkü garson kız tabakları bomboş geri getirmişti– herkesin bilmesi gerekiyordu. Adamın tek derdi yemeği bedavaya getirmekti.

Nezaket abidesi Brooke da bunu anlamış olmalıydı ki müşteriye kuşkuyla süzüyordu. Her ne kadar tüm şeflere eğitim sırasında müşterinin her zaman haklı olduğu defalarca söylense de Andrew terbiyesizlik karşısında sessiz kalınmaması gerektiğini düşünüyordu. Bu nedenle Brooke'un bu bağırıp çağıran adamın karşısında kendini ezdirmeden sergilediği sakin tavır hoşuna gitmişti.

"Müşterilerinizin önüne böyle bir yemek getirmeye utanmıyor musunuz?" diye çıkıştı adam.

Andrew onun yerinde olsa daha fazla dayanamayıp deliye döneceğini biliyordu, çünkü yemeğine hakaret edilmesine asla katlanamazdı.

Brooke'un ne yanıt verdiğini anlamak için kulaklarını iyice açması gerekti. "Hangi yemeği beğenmediğinizi söylerseniz, o zaman..."

"Hiçbirini beğenmedim" diye çıkıştı adam. Öyle öfkeliydi ki sesi Kanada'dan duyulabilirdi. "Bunu anlamıyor musunuz

küçük hanım?”

Neredeyse tüm müşteriler dönmüş, bağırıp çağıran adama bakıyordu. Andrew bu kadar iri bir adamın ufak tefek bir kadının karşısında sesini yükseltmesine ve saygısızca konuşmasına daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı.

Brooke’a bakınca onun kendine mukayyet olmak için nasıl büyük bir çaba sarf ettiğini görebiliyordu. Ona doğru yürüyüp yanı başında dikildi. Tipik bir korumacı tavır sergilediğinin farkındaydı. “Eğer yemeği beğenmediyseniz, neden tabağınızda ne var ne yoksa silip süpürdünüz, merak ediyorum” diye başladı söze gayet rahat bir biçimde ve kaşlarını kaldırdı.

“Siz de kimsiniz?” diye sordu adam şaşkınlıkla Andrew’a bakarak, sonra gözlerini yine Brooke’a çevirdi.

Andrew abartılı bir samimiyetle, “Ben buranın demirbaşlarından sayılırım ve sesinizi alçaltırsanız mutlu olacağım. Yemeği afiyetle yediğinizi gördüm, bu nedenle ses tonunuzu ayarlarsanız hiç fena olmaz.”

Gözlük camlarının arkasından Andrew’a bakan adam, karşısında ansızın lafa giren başka bir adamla karşılaşınca nasıl tepki vereceğini bilememişti. “Ben... Siz...”

“Drew” diye araya girdi Brooke. “Ben hallederim.”

Andrew, söylediklerini duymamış gibi davrandı ve abartılı bir nezaketle adamın üzerine gitmeye devam etti: “Elbette dilerseniz şu an çıkıp gidebilirsiniz, fakat öncesinde hesabı ödememiz gerekiyor.”

Adam kendini toparlamışa benziyordu, bir kez daha gürlemeye başladı. Bu esnada Brooke ateş saçan gözlerini Andrew’a dikmiş kolundan tutup çekiştiriyordu. Andrew kayıtsız gözlerle, dudaklarını sımsıkı kapatıp burnundan solumaya başlayan Brooke’a baktı. Burun kanatlarının iniş kalkışına bakılırsa Andrew’u boğazlamamak için kendini zor tutuyordu. Ancak Andrew bununla başa çıkabilirdi.

“Hesabı ödemeyeceğim!” dedi adam.

“O halde biz de polis çağırıp durumu açıklığa kavuştururuz” dedi Andrew. Görünen o ki hedefi on ikiden vurmuştu, çünkü bunu duyan adamın yüzü kireç gibi oldu.

Brooke durumdan pek hoşnut kalmışa benzemiyordu, ayak uçlarında yükselerek Andrew'un kulağına, "Adamın hesabı ödemesi gerekmiyor! Yeter ki yakamdan düşsün!" diye fısıldadı.

Andrew başını ona çevirdi, neredeyse kadının burnuna değecekti. Sakin bir biçimde, "Hayır, ödemek zorunda" dedi.

"Drew!"

Tam o anda beleşçi bozuntusu abartılı bir hareketle birkaç tane kâğıt parayı masaya bırakıp yüksek sesle lanet okuyarak oradan uzaklaştı. Müşteriler derin bir nefes aldı.

Ne yazık ki Andrew zaferini kutlamaya fırsat bulamadan Brooke onu kolundan tutup hiçbir şey söylemeden arkasından sürükledi. Kadınla birlikte Crab Inn'in mutfağına gitmekten başka şansı kalmamıştı.

"Az önce dışarıda yaptığın da neydi öyle?"

Andrew sakin sakin, "Sana yardım ettim" diye yanıt verdi.

"Yardım etmek mi?" dedi Brooke ateş saçan gözlerle adama bakarak. "İşime burnunu soktun!"

Andrew gözlerini devirdi: "Adam hesabı ödemedi çıkıp gidecekti..."

"Çok teşekkürler" dedi Brooke alaylı bir edayla. "İzin verseydin bir noktadan sonra bunu ben de fark edecektim!"

"Niye sinirleniyorsun ki?" diye sordu Andrew. "Sana arka çıkmak istedim."

Anlaşılan Brooke durumu pek öyle görmüyordu. "Bana arka çıkmaya gerek yok, Drew! Tek başıma gayet iyi idare ediyorum."

"Hadi ama Brooke" diye üsteledi Andrew "Adam sana hakaret etti! Üzgünüm ama o noktada sabrım taşıtı. Gelecek sefere işine burnumu sokmam, hiç sesimi çıkarmadan seni aşağılamalarını izlerim."

Kadının sudan çıkmış balık gibi nefes almak için çırpınıp durduğunu görebiliyordu. "Sen..."

Kadın onu haşlamadan önce Andrew tertemiz mutfağı büyük bir ilgiyle gözden geçirip orada hüküm süren düzeni takdirle karşıladı. Sonra bir şey fark etti.

"Mutfakta yalnız mı çalışıyorsun?"

“Bu seni hiç ilgilendirmez.”

Andrew inler gibi, “Ağzımdan çıkan her şeyi neden saldırı olarak algılıyorsun?” diye sordu.

Kadının kaygıyla kaşlarını çatıldığını görebiliyordu. Ancak yanıt vermesine fırsat tanımadan, “Tüm müşterilere tek başına yetismeyi nasıl başarıyorsun?” diye sordu.

“Şu ana kadar başardım!”

“Yani her akşam mutfakta yalnız çalışıldığını, sonra da servis işine yardım ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?” dedi Andrew başını iki yana sallayarak. “Sihir de yapabiliyor musun?”

“Hayır, yapamıyorum” derken Brooke’un sesinde çaresizlik vardı. Ocağın ateşini kısıp omuz silktilti. “Aşçımız bugün hasta.”

Andrew şaşkın şaşkın etrafına bakınıp “Sen de mutfak işini tek başına idare ediyorsun, öyle mi?” diye sordu.

Kadın gözlerini açarak “Evet, aynen öyle” dedi.

“Bunu nasıl başarıyorsun? Yani demek istediğim...”

Brooke, kollarını sinek kovar gibi sallayarak, “Eğer bir an evvel mutfağımdan çıkarsan müşterilere yemek çıkarmak için çalışmaya başlayabilirim. Yolumda dikildiğın için tüm yemekleri vaktinde yetiştirmekte zorlanıyorum.”

Andrew hiç düşünmeden mutfak kapısının yanında asılı duran önlüklerden birini alıp beline bağladı. Andrew kavga çıkmasın diye bir şey demiyordu, ama onu kolundan tutup mutfağa getiren kendisiydi, şimdi de çekip gitmesini istiyordu. Kadınlar böyleydi işte!

“Sen... sen ne yapıyorsun öyle?”

Tezgâha yaklaştı. “Ne yapıyormuş gibi görünüyorum? Sana yardım ediyorum.”

“Ama sen... nasıl yapacaksın...”

Kekelemesine aldırmadan kadına soran gözlerle bakarak, “Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

Brooke derin bir nefes aldıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. Normalde adamın tüylerini diken diken edecek olan bir ses tonuyla ona haddini bildirmek üzere konuşmaya başladı: “Sırf büyükanneni yemek yaparken izledin diye mut-

fakta bana yardım edebileceğini düşünmüyorsun herhalde, Drew. Bilmem farkında mısın ama burası bir restoran.”

“Öyle mi, demek bu yüzden dün akşam kendi bulaşığımlı kendim yıkamak zorunda kalmadım” dedi Andrew esprili bir biçimde. Tezgâha yaslanıp gözlerini Brooke’un gözlerine dikti.

Brooke derin bir nefes aldı. “Bana yardım etmek istemen çok hoş, Drew” dedi; “ama ayağımın altında durursan işimi kolaylaştırmaz, daha da zorlaştırırsın.”

Brooke’un onun mutfakta kendisine yardım edemeyeceğini ve sadece ayak bağı olacağını düşünmesi tuhaf bir biçimde Andrew’un hoşuna gitmişti. Elbette ona kendisinin de şeflik yaptığını, hatta bir de restoranı olduğunu söyleyebilirdi. Ama birincisi, gerçeği söylemek için artık çok geçti; ikincisi, kimliğini gizlemekten müthiş bir zevk alıyordu. Bu nedenle yüzünde kocaman bir gülümsemeyle “Soğan doğramakta kimse benimle yarışamaz” dedi.

Kadının endişeli sesi Drew’un kulağına hoş bir melodi gibi geldi: “Bak...”

Garson kızın gergin sesi imdadına yetişti: “Brooke, üç numaralı masa çorba bekliyor. On numaradaki müşteriler de uzun zamandır ana yemeklerini bekliyorlar.”

Brooke’un yüzünden ne düşündüğü anlaşılıyordu. Brooke garson kızın arkasından “Elimi çabuk tutacağım, Lily” diye seslenirken Andrew onun aslında ne kadar zor durumda olduğunu farkındaydı.

Drew gayet rahat bir biçimde tırnaklarına bir göz attıktan sonra. “Karıştırma işinde de hiç fena sayılmam” dedi.

Brooke çaresizce iç çektikten sonra ellerini havaya kaldırıp “Pekâlâ, öyle olsun! Ama şunu unutma, yemeklerime dokunmayacaksın! Sebze doğramak ve yemek karıştırmak için buradasın. Anlaştık mı?” dedi.

Andrew neşeyle yanıt verdi: “Emredersiniz, efendim!”

“Meslek değiştirmeyi düşünmelisin, Drew” dedi Brooke.

Andrew elindeki bezle tezgâhı siliyordu, başını çevirip Brooke’un yüzüne baktı. Kadın yüzünde anlaşılması zor bir ifa-

deyle ona bakıyordu, bir kadeh kırmızı şarap uzattı.

Keyfi yerine gelen Andrew bezi tezgâha bırakıp kadehe bakarak "Yamakların alkol alması ne zamandan beri serbest?" diye sordu.

Kadının dudaklarında hafif bir gülümseme belirmediğini büyük bir mutlulukla fark etti. "Eğer yamaklar Paul Bocuse gibi yemek yapabiliyorlarsa, bir kadeh şarabı da hak ederler" dedi ve ona şarap kadehini uzattı. Başını sallayarak "Tezgâhı silmek zorunda değilsin, Drew" dedi.

Andrew omuz silktikten sonra bir yudum aldı, boğazından inen şarabın tadını hissetti. Sonra da "Sorun değil, Brooke" dedi; "Tezgâhı silmek beni öldürmez. Ayrıca misafirler gittikten sonra etrafı temizlemenin de yamağın görevleri arasında olduğunu düşünmüştüm."

Kadının hiç değilse bu akşamdan sonra ondan gerçek anlamda etkilenmeye başlayacağı kesindi. Brooke, Andrew'a göz kırparak, "Yamaklar da bir noktadan sonra dinlenmeyi hak eder" dedi.

Kadının ses tonu ve şarap onu zaten şaşkına çevirmişti, ancak Brooke onun için bir sandalye çekip yanındakine de kendisi oturunca, üstüne bir de şerefine kadeh kaldırınca Andrew'un adeta dili tutulmuştu. Çekinerek masaya gidip Brooke'un yanına oturdu ve Brooke'un gözlerini yere dikip düşüncelere dalışını izledi.

Mutfakta geçirdikleri üç saat boyunca Brooke oradan oraya koşturmuş, Andrew'u da bir an olsun boş bırakmamıştı. Gerçi uzun zamandır Andrew'un patates soymak, soğan doğramak ya da bulaşık gibi mutfak işleri yapması gerekmemişti. Ancak şimdi karşısında yorgun bir kadın oturuyordu ve restoranı temizlemek zorunda olmasa büyük olasılıkla hiç vakit kaybetmeden yatmaya gidecekti.

Andrew tüm bu işlerin altından bir insanın tek başına nasıl kalkabildiğini düşünüyordu. Neticede o da yoğun saatler dışında bile restoran işinin ne kadar stresli olduğunu çok iyi biliyordu. Bu nedenle Brooke Day'in Crab Inn'de her şeyi yalnız başına hallediyor olmasını dehşetle karşılıyordu. Restoranında

ne kadar büyük bir ekibin ona yardımcı olduğunu düşününce “Acaba bendeki stres sadece bir yanılsamadan mı ibaret?” diye sormadan edemedi kendine.

“Doğru söyle” dedi Brooke, “böyle yemek yapmayı öğrendiğine göre büyükannenin mutfağında çok zaman geçirmiş olmalısın.”

Andrew tedirginliğini gizlemek için omuz silkip kadehini ağzına götürdü. “Çabuk öğrenirim” dedi. Brooke kaşlarını çatınca Andrew’un artık aşına olduğu alın çizgileri daha da derinleşti.

“Daha önce hiç bu kadar muntazam doğranmış soğan görmedim. Mutfakta bana yardım etmek istediğinde en iyi ihtimalle parmağını keseceğini düşünmüştüm.”

Andrew güleyim derken az kalsın içtiği kaliteli şarap burundan fışkıracaktı.

Brooke başını salladı. “Ayrıca karides sufleyi fırından çıkarmakla iyi ettin. Bana kalsa birkaç dakika daha fırında bekletir, yemeği rezil ederdim.”

Onun hatasını kabul ettiğini, üstelik bunu yaparken dişlerini bile gıcırdatmadığını gören Andrew’un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Andrew, harika kokular yayan karides suflenin kıvamı hakkında sokak dövüşçüleri gibi tartıştıklarını düşündüğünde içini büyük bir tatmin duygusu kapladı. Kendi restoranını açtığından beri mutfakta ona karşı çıkan kimse olmuyordu – sos şefiyle girdiği tartışmalar hariç. Andrew mutfak konusunda teveccüh göstermediğinin, yemeklerinin eleştirilmesine de pek katlanamadığının farkındaydı, ama itiraf etmeliydi ki huysuz Brooke Day ile tartışmak hoşuna gitmişti. Kadının hatasını kabul etmesi Andrew’u daha da keyiflendirdi.

Yine de yüce gönüllü bir şampiyon gibi davrandı: “Ama de-reotu yerine kişniş kullanmak da senden gelen harika bir fikirdi.”

Brooke neşeyle gülümseyince Andrew başını kaldırıp, önce kendisini kolundan tutup mutfaka sürükleyen, sonra da mutfakta ona gardiyan gibi emirler yağdıran kadının yüzüne baktı. Hayatı boyunca ne mükemmeliyetçi insanlar görmüştü, ama Brooke Day hepsini alt edecek cinsten biriydi. Bu yüzden minik kafalı kıvrıcık kadından emir almak onu rahatsız etme-

mişti, çünkü onun yerinde olsa kendisi de aynı şeyi yapardı. Fakat o yanındayken kadının böyle neşeyle kıkırdaması son derece şaşırtıcıydı.

“Sanırım maydanoz ile kişnişi birbirinden ayırt edebilen ilk müşterimiz sensin” dedi. Brooke gülümsüyordu. “Maine mutfağı hakkında kitap yazmak isteyen bir restoran eleştirmeni olduğunu ne zaman itiraf edeceksin?”

Kadının yüzüne karşı yalan söylemek hiç hoşuna gitmiyordu, bu yüzden kadehini şöyle bir çalkalayıp sanki hayran kalmış gibi şarabın koyu kırmızı rengine odaklandı. “Eğer restoran eleştirmeni olsaydım çok daha şişman olur, pantolonlarıma sığmazdım. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse buradan giderken beni aracıma büyük olasılıkla vinçle yerleştirmeleri gerekecek.”

Ne yazık ki Brooke meselenin peşini kolay kolay bırakacağı benzemiyordu. “Restoran eleştirmeni olmadığına ve Crab Inn’i yerden yere vuran bir eleştiri yazısı yazmayacağına dair şeref sözü verir misin?”

Andrew, “Söz veriyorum” dedi. Brooke bir kez daha yemek pişirip pişiremediği meselesini kurcalamasın diye hafifçe öksürerek kayıtsız bir tavırla, “Restoranın ne zamandan beri işler vaziyette?” diye sordu.

“Restoran benim değil” diye yanıt verdi Brooke ve bacaklarını uzattı. “Crab Inn’i otuz yıldır annem ve babam işletiyor. Ben sadece onlara yardım ediyorum.”

Andrew şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı, “Nasıl yani, sen şef değil misin?”

Brooke diliyle tuhaf bir ses çıkarıp kadehini kaldırarak, “Yakalandım” dedi.

“Ama...” Andrew başını sallarken doğru sözcükleri arıyordu. “Eğitilmiş bir şef olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Suflen mükemmeldi!”

Kadın öyle bir kahkaha attı ki Andrew’un tüyleri diken diken oldu. “İltifatın için teşekkür ederim, ama ben gerçek bir şef değilim.”

“Mesleğin ne peki?” diye sordu Andrew kadının yuvarlak yüzüne ilgiyle bakarak.

Brooke yüzünde kuru bir gülümsemeyle fısıldar gibi, "Gazeteciyim" dedi.

"Demek öyle!" dedi Andrew ve sonra az önce kadının yaptığı gibi bacaklarını uzattı. "Yani restoran eleştirmeni olan sensin, öyle mi?"

Brooke Day gözlerini devirerek "Kesinlikle değilim!" dedi.

Andrew ona pek inanmasa da derin bir nefes aldı. "Şef olduğundan o kadar emindim ki bu konuda bin dolara iddiaya girebilirdim."

"Bunları bugüne kadar gördüğüm en muntazam soğanları doğrayan kişi mi söylüyor?" dedi Brooke gözlerinde hafif alaycı bir ifadeyle.

Kulaklarının birazdan kızarmaya başlayacağını hisseden Andrew çekinerek mırıldanır gibi: "Yani... İşte büyükanne..."

"Tabii, tabii" diyerek kesti sözünü Brooke. "Sen büyükanne yemek yaparken izledin, ben de anne babamı." Eliyle tüm restoranı kapsayan bir hareket yaptı. "Ben Crab Inn'de büyüdüm. Böyle olunca insan çok fazla şey öğreniyor."

Andrew fazla meraklı olduğu anlaşılın istemiyordu ama yine de "Sadece yardım eden birine göre iş yükün çok fazla" dedi.

Brooke büyük olasılıkla rahat görünmeye çalışıyordu, ama Andrew onun yanıt verirken pek de öyle olmadığını anlamıştı: "Normalde buranın işletmesiyle anne babam ilgilenir. Annem hastalandığı ve zamanının çoğunu hastanede geçirdiği için geçici olarak işleri bana devrettiler."

Andrew yutkunup mırıldandı. "Özür dilerim, Brooke. İstemeden..."

"Sorun değil."

Brooke hafifçe gülümseyerek onu her şeyin yolunda olduğuna inandıracığını sanmıştı, ama Andrew bunu yutmadı. Elinden geldiğince hassas davranmaya çalışarak, "Merakım seni rahatsız ediyorsa, çekinmeden söyleyebilirsin" dedi.

Brooke bir kaşını kaldırarak, ironik bir biçimde, "Şu ana kadar çekingenlik gösterdiğime hiç şahit oldun mu?" diye sordu.

Andrew kaşını onun gibi kaldırmaya çalışarak "Pek sayılmaz" dedi.

Brooke “Gördün mü?” dedikten sonra başını yana yaslayıp kadehini masaya bıraktı. “Bir yıl önce anneme böbrek yetmezliği teşhisi kondu. O günden beri burada tam zamanlı çalıştığım söylenebilir. Öncesinde ara sıra gelir, yardım ederdim. Normalde Crab Inn’i babam işletiyor, ama bu sıralar haftada birkaç kez diyalize giren anneme refakat ettiği için zamanının çoğunu hastanede geçiriyor.”

Andrew’un duyduklarını sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Arkasına yaslanıp Brooke’u şöyle bir süzdü. Brooke ona hiç beklemediği kadar içten bakıyordu.

“Aslında serbest çalışan bir gazeteciyim, buradaki yerel gazeteler için yazıyorum. Çok büyük bir iş değil, sonuçta Maine’de gazete tirajları da çok yüksek değil, ama yazmak hoşuma gidiyor.”

“Sonra da burada yemek yapmak zorunda kaldın” dedi Andrew sessizce.

“Zorunda kalmadım” diye karşı çıktı Brooke. “Ergenliğimde anne babamın izinden gitmek gibi bir amacım hiç olmadı, aksine hep ünlü bir gazeteci olmak istedim, ama yine de Crab Inn’i her zaman çok sevdim. Burada çalışmak bana hiç zor gelmiyor.”

“Ünlü bir gazeteci olmak istiyordun, öyle mi?”

Brooke hafif alaycı bir tavırla bir kez daha gözlerini devirdi. “Gazetecilik okuyan her üniversite öğrencisi CNN’de Christiane Amanpour’un yerine geçmeyi hayal eder. Ama bunu başarabilen kaç kişi var? Nihayetinde çoğu yerel gazetelerde yazar.”

“Artık yazmıyorsun, öyle mi?”

“Ara sıra iş alıyorum” dedi Brooke diliyle altdudağını yalarken. “Zaman yetmiyor. Geçen yıldan beri annemin hastalığı dolayısıyla, tedavi masraflarını ödemek için bazı çalışanlarımızın işine son vermek zorunda kaldık. O nedenle birçok işi benim halletmem gerekiyor.”

“Bugün olduğu gibi” dedi Andrew.

“Aynen öyle” diye onayladı Brooke.

Andrew nedenini bilmese de Crab Inn ile yakından ilgileniyordu. “Crab Inn’in potansiyeli yüksek. Kazancınızı çok rahat yükseltebilirsiniz.”

“Evet kesinlikle yapabiliriz” diye yanıtladı Brooke. “Hem sezon daha yeni başlıyor. Ama bu tip planlar, uygulama aşamasında çoğu kez başarısızlıkla sonuçlanır.”

Andrew derin bir nefes aldı, tam bir şey diyecekti ki Brooke konuşmaya başladı.

“Crab Inn’in elden geçmesi gerektiği konusunda çok haklısın, ancak takdir edersin ki şu an farklı önceliklerimiz var” diyerek onun hevesini kursağında bıraktı.

Andrew, kadının bilinçli olarak ona vicdan azabı yaşatmak istediğini hiç sanmıyordu, ama yine de suçluluk hissetmişti. Derin bir nefes alıp “Söylediklerimi unut Brooke. Crab Inn gerçekten de harika bir restoran” dedi.

Kadın keyifli bir kahkaha patlattı. “Tanrı aşkına, sırf anem hasta diye tükürdüğünü yalamak zorunda değilsin.”

“Brooke...”

“Gerçek şu ki, daha çok reklam yapmalı ve restoranı daha modern bir hale getirmeliyiz” dedi Brooke gülümseyerek.

“Fikirlerimi ciddiye almıyorsun” diye çıktı Andrew kadının kendisiyle dalga geçtiğini düşünerek.

“Ne münasebet” dedi Brooke yüzünde ciddi bir tavırla. “Bana bilmediğim bir şey söylemedin zaten.”

Andrew iç geçirdi. “Demek fikirlerimi ciddiye aldın. Ve sözlerime içerledin.”

Brooke oflayarak ellerini yıpranmış kot pantolonunun cebine soktu. “O gün on iki saat çalışmıştım, üzerimden tır geçmiş gibiydi. Az kalsın direksiyon başında uyuyacaktım, sonra aracını üzerime sürdün, neredeyse kaza yapıyorduk. Bir de Crab Inn’i görünce yüzün kibirli züppelerinkine benzer bir ifade alınca, evet biraz içerledim.”

Andrew gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Kararlıydı, kaza tehlikesini tek başına yaratmadığını, kadının da bunda payı olduğunu açıklamak için çaba harcamayacaktı. O nedenle hüzünlü bir ses tonuyla, “Yüz ifadem kibirli züppelerinkine mi benziyordu?” diye sordu.

Kadın hafifçe gülümser gibi oldu. “Hem de nasıl! Ama enişelenme, tüm şehirlilerin tavrı böyledir.”

Andrew homurdanır gibi, "Aman ne komik" dedi. Başını sallayıp öne doğru biraz daha eğildi. Daha önce hiç düşünmemiş olmasına rağmen ağzından şunlar döküldü: "Aracımın tamiri bitene kadar burada kalıp sana yardım edebilirim."

Bu sözler sadece onun için değil, Brooke için de sürpriz olmuştu: "Pardon?"

Andrew kararlılıkla başını salladı, "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Brooke başını iki yana sallayarak teklifini reddetti. "Söz konusu bile olmaz. Hem sen tatildesin!"

Evet, tatildaydı, restoranındaki stresi ardında bırakıp dinlenmek üzere Maine'e gelmişti. Tam da bu noktada çılgınca bir yoğunluğun hâkim olduğu restoranda işlere yardım etmek ne kadar da parlak bir fikirdi! Andrew bu fikri hayata geçirmek, hırçın mekân sahibine yardım etmek için yanıp tutuşuyordu. Belki de ona cazip gelen, Crab Inn'deki büyük potansiyeli açığa çıkarmanın zorluğuydu.

"Tatilimi nasıl istersem öyle geçiririm" dedi neşeyle. Neler yapacağına dair binlerce fikir kafasında cirit atıyordu.

"Sen misafirimsin, Drew. Senden böyle bir şey beklemek..."

"İşte olay da bu ya" diye kesti kadının sözünü Andrew büyük bir şevkle. "Sen benden bir şey beklemiyorsun."

Brooke elini kaldırdı "Teklifin gerçekten de çok hoş, ama mutfakta hiç fena değildin diye, hemen..."

"Fena değildim, öyle mi?" diye karşı çıktı Andrew. Şaşkınlığından kırmızı şarabı neredeyse pantolonuna dökecekti. "Mutfakta fena olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Kızdın mı bana?"

"Elbette hayır."

"Tamam o zaman" diye karşılık verdi Brooke eğlenerek. "Ne olursa olsun, önerini kabul edemem."

Andrew dişlerini gıcırdatarak başını salladı, kadehi bir kenara koyup kollarını göğsünde kavuşturdu. İçindeki tutku ateşi yanmıştı. "Çok geç" dedi kararlı bir ses tonuyla. "İstesen de istemesen de sana destek olacağım." Kadının karşı çıkışlarına kulak asmak yerine her an saldırmaya hazır gibi bakan gözleri-

ni ona dikti. Hiç istemediği halde tuhaf bir hoşnutsuzluk kaplamıştı içini.

Fena değil.

O kıvrıcık saçlı asi kadına “fena değil”in çok ötesine geçebilecekğini gösterecekti.

“**M**erhaba! Siz Brooke’un konuğu olmalısınız, hakkınızda o kadar çok şey duydum ki... Ben Debbie Murphy, Debbie diyebilirsiniz. Sunport belediye başkanıyım.”

Andrew tam tezgâhtaki elmalara doğru eğilecekken biri omzuna dokundu. Ürküp geri çekilince, belediye başkanı fırsat tan istifade meyve reyonunun önüne geçerek meraklı gözlerle Andrew’u süzmeye başladı. Andrew, uzun boylu kadının gözlerinin içine bakabilmek için başını biraz geri çekmek zorunda kaldı. Belli ki kadın, uzun boyunun Andrew’u ürküttüğünü fark etmemişti. Sorgulayan gözlerle başını yana çevirdi. Selamına karşılık vermesini bekliyor olmalıydı.

“Öhöm...” Acaba sabahın yedisinde yabancıları abartılı bir neşeyle selamlayıp sebze reyonunu görmelerini engellemek bir kasaba geleneği miydi? Andrew omuz silkerek kendisine uzatılan eli kavradı ve kadınla tokalaştı. “Evet, ben Brooke Day’in konuğuyum. Adım Drew.”

Belediye başkanı Andrew’un yüzüne en ufak sırrını bile gözden kaçırmak istemiyormuş gibi bakıyor, merakını gizleme gereği duymuyordu.

“Güzel kasabamıza geliş nedeniniz nedir? Brooke’u uzun zamandır mı tanıyorsunuz? Duyduğum kadarıyla ona yardım edecekmişsiniz.”

Andrew küçük yerlerin insanları hakkında pek bir şey bilmiyor olsa da kadının lafı nereye getirmek istediğini anlamıştı. Zaten bu kadının sağduyudan nasibini almadığı da gayet açıktı. Demek ki dedikodu almış yürümüştü, herkes birkaç dakika önce eline listeyi tutuşturup onu sebze almaya gönderen Brooke

ile aralarında bir şeyler olduğunu konuşuyordu. Bu durum kasabalı esnafın meraklı bakışlarını da açıklıyordu. Andrew, kasaba dedikodularını alevlendirirse Brooke'un bunu nasıl karşılayacağını gayet iyi bildiği için başını sallamakla yetindi.

"Ben sadece geçerken uğradım. Bayan Day de sağ olsun bir odasını kiralamama müsaade etti, ben de ona yardım ediyorum."

Belediye başkanının yüzü asıldı. "Sadece geçerken uğramış olmanız çok üzücü, Drew" dedi. "Burası küçük bir kasaba, nüfusumuza yeni birinin eklenmesi bizi memnun ederdi."

Andrew yüzünde sahte bir hüznle, "Evet, gerçekten de üzücü" derken içinden, Sunport gibi küçük bir yerde yaşamının tam bir kâbus olacağını düşünüyordu.

Belediye başkam onu sanki yıllardır tanıyormuş gibi anlatmaya başladı: "Biliyor musunuz, bizimkisi gibi küçük kasabalarda pek genç erkek yoktur. O yüzden burada kalmak isteseydiniz çok sevinirdim." Ne diyeceğini bilemiyordu, kadının yüzüne bakmakla yetindi. Zaten sessizlik de uzun sürmedi. Kadın iç çekerek sözlerine devam etti: "Küçük kasabalarda doğum oranı çok düşük. Genç erkekler büyükşehirlere yerleşiyor. Bu yüzden Sunport'ta kalmaya karar verirsiniz burada yaşayan bekâr kadınları çok mutlu edersiniz."

Andrew kadının yüzüne hayretle baktığı sırada, ona kendini damızlık gibi hissettiren bu tuhaf durumdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Hem Debbie ile Maine eyaletindeki kasabaların nüfus gelişimi hakkında tartışamayacak kadar yorgundu, hem de belediye başkanının kasabanın yarısıyla onun arasını yapmaya çalıştığı Brooke Day'in kulağına giderse neler olacağını tahmin edebiliyordu. Brooke kesin bunu ağzına sakız eder, Andrew'la dalga geçer dururdu.

Ayrıca sabahın altısında kalkıp Andrew için Eggs Benedict hazırlayan huysuz ev sahibesi, umutsuz belediye başkanı tarafından alıkonulduğu için henüz bir elma bile alamadığını öğrense hiç şüphesiz deliye dönerdi.

Andrew tam kadının omuzlarını aşır reyona ulaşmak üzereydi ki hemen arkasında Debbie'nin az önce andığı kadının çekingeni sesi duyuldu.

“Günaydın Bayan Murphy.”

“Günaydın Brooke” dedi yaşlı kadın tatlı bir ses tonuyla.
“Az önce yakışıklı misafirinle tanıştım.”

Brooke anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra çaktırmadan Andrew’a baktı. Bunu fark eden Andrew sırtıtmaya başladı, çünkü Brooke’un bakışından belediye başkanıyla neler konuştuklarını öğrenmek için yanıp tutuştuğunu anlamak hiç de zor değildi.

Bayan Murphy, Andrew ile Brooke’un arasında geçen bu sessiz diyalogu fark etmemişti. Yaşlı kadın Andrew’a dönerek sözüne devam etti: “Drew, ben Brooke’u çocukluğundan beri tanırım. Kendisi çok çalışkan bir genç hanımdır.”

Andrew anlayışla başını salladı. Ancak Bayan Murphy’nin bakmadığı zamanları kollayan Brooke’un delici bakışlarım ensesinde hissediyordu.

“Elbette Bayan Murphy, buna ne şüphe.”

“Bana lütfen Debbie deyin canım.” Belediye başkanı gözlerini kırıştırdı. “Biraz erken biliyorum ama bence birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Harika bir çift olursunuz” dedi.

Brooke, belediye başkanıyla aynı fikri paylaşmıyor olacak ki küçümseyici mırıltılar çıkardıktan sonra yumuşak bir ses tonuyla, “Bayan Murphy, müsaade ederseniz, yarım saat içinde tekrar restorana dönmemiz gerek” dedi.

“Tabii, tabii” diye karşılık verdi kadın, sonra hevesle sözlerine devam etti: “Bu genç adamı hafta sonu açılacak olan panayıra getirsene! İkiniz de çok eğlenirsiniz. Otuz sene önce eşimle ben de ilk randevumuzda orada buluşmuştuk.”

Andrew’un içinde isterik kahkahalar atma isteği dalga dalga yayılıyordu, ancak Brooke kolundan tutup büyük bir kararlılıkla çekiştirerek hülyalı hülyalı iç çeken belediye başkanını başıyla hafifçe selamlayıp buna engel oldu.

“Hey” diyerek yakınmaya başladı Andrew, “son derece ilginç bir sohbetin ortasındaydım.”

Brooke bezgin bezgin, “Seni de beş dakika yalnız bırakmaya gelmiyor” deyince Andrew kahkahayı bastı.

“Belediye başkanınızın çevresindeki insanlar için çöpça-

tanlık yapmayı kendine vazife edindiğini nereden bilebilirdim? Öncesinde uyarıydın hiç fena olmazdı.”

“Of Tanrım” dedi Brooke inler gibi. Alnına düşen inatçı bukleyi yüzünden çekerken suratı asıldı. “Neler söylediğini öğrenebilir miyim?”

“Öğrenmesen daha iyi olur” diye karşılık verdi Andrew.

Brooke, “Aman ne güzel” diye mırıldanırken yüzü kıpkırmızı kesildi.

Andrew, kadının utancını da marketteki diğer müşterilerin meraklı bakışlarını da görmezden gelip Brooke’un sağ koluna asılı sepetin içindeki üç düzine yumurtayı dikkatle süzmeye koyuldu. Brooke’u sol dirseğinden tutarak durdurup diğer kolunda taşıdığı ağır sepeti aldıktan sonra “Sebze almayacak mıydık?” diye sordu.

Brooke’un mavi gözleri sabah güneşinin altında ıslıl ıslıl parlıyordu. Saat çok erken olmasına rağmen hava şaşılacak derecede sıcaktı. “Bunu başka bir reyondan da alabiliriz, hem böylece belediye başkanı nikâhımızı kıymaya kalkışmaz!”

Andrew elinde olmadan kıkırdamaya başladı. “Benimle evlenmek için yanıp tutuşmuyorsun diye kederlenmeli miyim? Debbie bana buradaki genç kadınlar için evlenecek erkek bulmanın ne kadar zor olduğunu anlattı.”

Andrew bir an Brooke’un düşüp öleceğini sandı, ama neyse ki öyle olmadı. Brooke’un ağzı açık kalmıştı, karşısındaki adam sanki ansızın canavara dönüşmüş gibi dehşetle bakıyordu. Sonra kurulan bir köpek gibi silkinip hayretle “Ne söyledi sana?” diye sordu.

Andrew omuz silkip Brooke’un sorusuna soruyla karşılık verdi: “Kadının karşıma geçip, Maine eyaletindeki kasabalarda doğum oranının düştüğünden bahsetmesi gururumu mu okşamalı? Sanki beni korunmasız ilişkiye özendirmek ister gibiydi.”

Brooke’un yüzündeki kırmızılık yavaş yavaş morumsu bir renk alıyordu, homurdanarak lanet okuduktan sonra bir sonrakine reyna doğru ilerledi.

Andrew tek kelime etmeden arkasından gitti. Kendisiyle gurur duyuyordu; başarmıştı, Brooke Day’in yüzünün mo-

rum su bir renk almasını sağlamıştı. Kadının dün yaptığı yorum Andrew'un içine oturmuştu; yemeklerine *fena değil* yorumu yapılması hiç hoşuna gitmemişti. Adalet yerini bulmuştu, şimdi sıra ondaydı; Brooke'un morumsu yüzüne bakmanın keyfini sürüyordu.

Brooke balık reyonunun önünde durup dikkatle vitrine bakarken Andrew yanına gitti, bakışlarının hızlı hızlı bir sağa bir sola kaydığını fark etti, biraz huzursuz olmuş gibiydi.

"Clint, mezgiti nasıl?" diye sordu.

"Şahane, Brooke. Ne kadar istersin?"

"Kaça bırakırsın?"

Andrew kolunda alışveriş sepetiyle topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken bir yandan da süregiden pazarlığı dinliyordu. Clint isimli balıkçı mezgiti paketlerken Andrew merakla sordu: "Belediye başkanı aramızı yapmak için neden bu kadar uğraşıyor, Brooke?"

Andrew göz ucuyla bakınca Clint'in duraksadığını fark etti. Tam o sırada Brooke bir kez daha kolundan tutup onu çekti. "Biraz daha yüksek sesle söyler misin? Korkarım çiçekçi söylediklerini duyamadı!" diye söylendi.

Fakat Andrew'un gözünü korkutmayı başaramamıştı. "Aslına bakarsan, birilerinin bana çöpçatanlık etmesine pek alışık değilim, bu yüzden biraz meraklandım."

"Burada kimsenin kimseye çöpçatanlık yaptığı yok" dedi Brooke ters ters.

"Emin misin?" diye sordu Andrew gözlerini kocaman açarak. "Bana sanki Bayan Murphy beni seninle çıkmaya ikna etmeye çalışıyormuş gibi geldi."

Brooke'un yüzü asıldı, dolgun dudakları düştü. "Bayan Murphy bir gazetede Maine eyaleti sakinlerinin soyunun beş yüz yıl içinde tükeneceğine dair bir yazı okumuş. Bu nedenle insanları evlendirmeyi kendine vazife biliyor. Şimdi için rahatladı mı?"

"Bu yüzden mi ikimize bir randevu ayarladı?"

"Ne randevusu?" dedi Brooke başını kesin bir tavırla iki yana sallayarak. "Randevu falan yok!"

Andrew gözlerini kocaman açarak şaşkın şaşkın, "Gayet iyi duydum, Bayan Murphy bizi panayıra davet etti" dedi.

Brooke'un burun delikleri titredi: "Drew..."

Andrew yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını yana eğdi. Çok eğleniyordu. "Ne zaman çıkıyoruz?" diye sordu.

"Çıkma falan yok" diye çıkıştı Brooke, ellerini yumruk yapmıştı. "Çıkmak yok. nikâh yok, korunmasız ilişki yok!"

Andrew kaşlarını kaldırarak, "Biraz daha yüksek sesle söyler misin? Korkarım çiçekçi söylediklerini duyamadı!" dedi.

"Drew" dedi Brooke tehditkâr bir ses tonuyla, "Aklımı kaçırmadan önce buna bir son ver." Andrew ona bakınca, üzerine atlayıp kellesini uçurmasına ramak kaldığını görebiliyordu.

Andrew hiç çekinmeden kadının yanına kadar gelip onun ateş saçan bakışlarını görmezden gelerek balıkçıya seslendi: "Dostum bize istakozlarını gösterir misin?"

Brooke afallamıştı. "İstakoz mu?" dedi. Başını şiddetle iki yana sallayarak "İstakoza ihtiyacımız yok ki!" diye ekledi.

"Olmaz olur mu?" diye karşı çıktı Andrew, "İstakoza ihtiyacımız var. Büyükannemden kalma harika bir istakoz tarifi var."

"Beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. İstakoz falan almıyoruz. İşte o kadar!"

Balıkçının kararsız bakışlarla onları süzdüğünü fark eden Andrew başıyla işaret ederek, "Hadi Clint, istakoz lütfen" dedi.

"Hayır, Clint" diye karşı çıktı Brooke buyurgan bir tavırla. "Ona istakoz falan göstermeyeceksin!"

"Hadi ama, Clint" dedi Andrew derin bir nefes alarak; içinde bulunduğu durumda hemcinsinden anlayış bekler gibi gözlerini devirdi.

"Akıldan bile geçirme, Clint!"

Tezgâhın arkasındaki adam ellerini havaya kaldırıp bir adım geri çekildi. "Aranızda halledin."

Brooke ellerini beline koyarak Andrew'a döndü. Andrew'un bakışları da en az onunki kadar soğuktu. "Tarifi seveceğine eminim" dedi.

Brooke mavi gözlerini kıstı: "Ben o kadar emin değilim! Mönüde yeterince taze balığımız var ve hiç ihtiyacımız..."

"Bu kadar inatçı olma, Brooke."

"İnatçı mı?"

"Evet keçi gibi inatçısın. Söz veriyorum, ıstakoz tarifime bayılacaksın."

Brooke şüpheyle yüzünü buruşturarak, "Senin tarifin, öyle mi?" dedi. "Büyükannenin tarifi olduğunu sanıyordum."

Andrew hayatında neredeyse hiç mutfağa girmemiş olan kibirli büyükannesinin ıstakoz pişirdiğini gözünde canlandırınca neredeyse kahkahayı basacaktı.

Neredeyse.

Ama bunun yerine "Benim ya da büyükannemin, ne fark eder? Bu bir aile tarifi sonuçta" dedi.

"Bak..."

"Hadi ama" dedi Andrew sırtarak, "İstakozu mönüye ko-yarsan söz ben de randevu konusunda ısrar etmeyeceğim."

Brooke önce yüzünü buruşturdu, sonra ellerini havaya kaldırıp sallayarak, "Tamam! İstakozu alalım, ama eğer şikâyet gelirse müşterilerin karşısına sen çıkarsın!" dedi.

Andrew'un yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirdi. Ne de olsa şimdiye dek hiçbir müşteri ıstakozdan şikâyetçi olmamıştı. En son ne zaman bir yemeği berbat ettiğini düşündü, meslek eğitimini bitirdiğinden beri böyle bir şey yaşanmamıştı. Tam Brooke'a yanıt verecekti ki Brooke'un Clint'e döndüğünü fark etti. Yüzünden isteksizlik okunsa da ıstakozu alacaktı. Andrew yemeğine neden bu kadar güvendiğini daha sonra anlatmaya karar verdi, şu an sessiz kalsa daha iyi olacaktı. Bu sırada Brooke balıkları taşıma işini ona bırakıp bir sonrakine reyna yöneldi.

Clint samimiyetle tezgâhın üzerine eğilip Brooke'un gittiği yöne şöyle bir baktıktan sonra Andrew'a, "Benden size tavsiye, randevu meselesini bir kez daha düşünün" dedi.

Crab Inn'e dönüş yolunda neredeyse hiç konuşmadılar. Andrew için bunun bir sakıncası yoktu. İstakozu almışlardı, bu onun için zafer demekti, Brooke'un surat asmasına katlanabiliyordu.

Crab Inn'in otoparkına geldiklerinde Brooke fume Dodge Caravan'ı görür görmez sızlanmaya başladı.

"Bir bu eksikti."

"Her şey yolunda mı?"

Brooke motorundan tuhaf sesler gelen kamyoneti restoranın giriş kapısının hemen yanına çekerken sürücü koltuğunda kıvranıp durdu, sonunda başını önüne eğdi.

"Nereden baktığına bağlı" diye yanıt verip motoru durdurdu. "Görünen o ki babam her şey yolunda mı diye bir göz atmak istiyor" deyip Andrew'a döndü. "Ne yazık ki o da senin gibi her şeyin en iyisini bildiğine inanan adamlardan."

Andrew karşı çıkıp yanıt vermeye fırsat bulamadan Brooke emniyet kemerini çözüp araçtan indi.

Andrew başını iki yana salladı, aceleyle araçtan inip arka tarafa geçti. Brooke aldıkları malzemeleri indirmeye başlamıştı. "Ben her şeyin en iyisini bildiğine inanan o adamlardan değilim" diyerek savunmaya geçti Andrew. Tam o sırada Brooke içinde ıstakoz ve mezgıt bulunan kocaman kartonu eline tutuşturdu.

"İdrak, iyileşme yolunda atılan ilk adımdır" diyerek haylaz haylaz gülümsedikten sonra içinde yumurtaların bulunduğu sepeti koltuğunun altına alıp elma poşetine uzandı.

Andrew başıyla içinde marul ve sebzelerin bulunduğu küçük kartonu işaret etti, Brooke bu kartonu deniz mahsulleri bulunan kartonun üzerine yerleştirebilsin diye biraz eğildi. "Ayrıca senin de çok fazla eleştiri kaldırabilen biri olduğun söylenebilir."

Brooke yanıt vermek yerine önce onun eline bir karton daha sıkıştırdı, sonra halinden gayet memnun bir ifadeyle, "Demek bir ortak noktamız var" dedi.

Andrew restorana girerken dikkatli adımlarla Brooke'u takip ediyor, bir yandan da kucağındaki kartonları düşürmemek için büyük çaba gösteriyordu.

Müşterilerin oturduğu kısma henüz girmişlerdi ki Andrew bir kadın sesi duydu: "Brooke! İnsan tüm yükü misafirine taşıtır mı?"

“Anne, senin ne işin var burada?” dedi Brooke endişeyle. Sesi o kadar yumuşaktı ki Andrew kulaklarına inanamamıştı. Kartonların arkasından şaşkın gözlerle elindeki sepeti ve elma poşetini masaya bıraktıktan sonra bir kadınla kucaklaşan Brooke’u izledi. Kadın büyük olasılıkla az önce yerleri siliyordu.

Merakla, aydınlık yüzlü, ufak tefek, sarışın kadını izledi. Brooke Day’in o narin endamını kimden aldığı gün gibi ortadaydı.

“Baban her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için uğramak istedi, ben de onu yalnız bırakmadım” dedi Brooke’un annesi neşeye.

Brooke annesinin elinden paspası aldı. “Ama anne, kendini yormamalısın! Yerleri ben zaten silecektim...”

Annesi gülümseyerek sözünü kesti. “Yerleri silmek beni yormuyor.” Sonra da Drew’a dönüp başıyla onu selamlayarak en üstte duran kartonu aldı.

O an Andrew, Brooke’un sadece endamını değil mavi gözlerini de annesinden aldığını fark etti. Ancak annesinin bakışları Brooke’unkiler gibi saldırgan değil aksine sevgi doluydu.

“Merhaba, tatlım. Yoksa kızım sizi köle olarak mı kullanıyor?”

“Anne!”

Andrew’un Brooke’un annesine kanı ısınmıştı, bu yüzden gülümsemesine karşılık verip “Kim bilir, belki bir gün o da olur, hanımefendi” dedi. Brooke’un arkasında iç geçirdiğini duyabiliyordu.

Annesi gözlerini devirdi, elini sıkabilmek için Andrew’un elindeki diğer kartonları da aldı. “Adım Sally? Ve siz de..?”

Kadının elini sıkarak, “Drew” dedi.

“Umarım kızım size kahvaltı hazırlamıştır, Drew. yoksa yemek yemeden alışverişe mi sürükledi?” Sally Day, yüzü olgun domatesler gibi kızaran kızına dönüp “Hayatım, konuğunu kendin için çalıştırman çok yanlış!” dedi.

“Anne!”

Brooke’un bu kadar uysal davrandığını görmek onun için hoş bir değişiklik olsa da Andrew yanıt vermesi gerektiğini dü

şünerek, "Sabah mükellef bir kahvaltı sofrasından kalktım, Sally" dedi.

Ufak tefek kadın kolundaki saate baktı. "Saat henüz çok erken, anlaşılan Brooke sizi gecenin bir yarısı uyandırdı. Emin olun normalde konuklarımızın geç saatlere kadar uyumasına izin verir, onlardan iş gücü olarak istifade etmeyiz."

"Aman Tanrım. Anne, abartma" diye mırıldandı Brooke mahcup mahcup.

Andrew hafifçe öksürerek yaşlı kadına döndü. "Endişelenmeyin. Aracım tamir oluncaya kadar kızınıza yardım etmeyi ben istedim."

"Gönüllü olarak yardım ediyorsunuz yani?"

Andrew gülerken, bunu mahcubiyetle reddeden Brooke, bir sağ bir sol ayağının üzerinde duruyordu. Elindeki paspasa öyle bir sarılmıştı ki gören onun az sonra gladyatör dövüşüne katılacağını sanırdı. "Anne, lütfen keser misin şunu? Hun hükümdarı Attila'yımışım gibi davranmanın bir anlamı yok!"

"Tatlım, biraz huysuz olduğunu hepimiz biliyoruz" diyerek karşılık verdi Sally. "Ayrıca hoş delikanlıların iş gücünden faydalanman değil, onlarla çıkman gerektiğini biliyor olmalısın."

"Anne!"

Andrew, normalde çenesi hiç durmayan kıvrıkcık kızın söyleyecek söz bulamadığını görünce kahkahalarla gülmek için kendini zor tuttu.

"Tanrı aşkına anne" diye söylendi Brooke. "Drew'un önünde beni daha fazla utandırmadan gidip babamı bulsan, o da seni eve götürse nasıl olur?"

Yaşlı kadın elini havada şöyle bir sallayıp, "Baban kilerdeki kalorifere bakmaya gitti. İş uzun sürer" dedikten sonra Andrew'a göz kırptı. "Hadi Brooke, sen malzemeleri mutfağa taşı, ben de kahve yapıp misafirinle biraz çene çalayım."

Anlaşılan annesinin önerisi Brooke'un pek hoşuna gitmemişti. Yüzünü buruşturdu. "Çene çalmak mı? Kahve eşliğinde öyle mi?"

"Evet, aynen öyle!" diye yanıtladı annesi neşeli bir edayla.

Brooke'un yüzü bir anda asıldı. "Ne kahvesi anne?"

Sally Day, "Ben çay içerim" dedi uzun uzun iç çekerek, "Ol-
du mu tatlım?" Andrew şaşırmıştı.

Ancak Brooke ikna olmuşa benzemiyordu. "Sen onunla çe-
ne çaldıktan sonra, yeni bir kimlik edinmem gerekecekmiş gibi
hissediyorum, yanılıyor muyum?"

"Elbette gerekmeyecek, tatlım. Bu da nereden çıktı? Sen
iyisi mi balığı bozulmadan dondurucuya kaldır."

Andrew, dik kafalı ev sahibesinin annesinin dediklerini
harfiyen yerine getirdiğine şahit olunca şaşırp kaldı. Brooke
tek kelime etmeden malzemeleri toplayıp mutfığa götürdü.
Kısa bir süre sonra Andrew kendini Sally Day ile aynı masada
oturmuş "tatili" hakkında konuşurken buldu.

Andrew, mesleği konusunda bu tatlı ve yumuşak başlı ka-
dına yalan söylerken utandığını fark etti. Ancak bir kez halkla
ilişkiler alanında çalıştığını söylemişti, artık bu yalandan döne-
mezdi. Bu nedenle, istemeye istemeye de olsa Sally Day'e de ye-
mek pişirmeyi büyükannesinden öğrendiğini söyledi.

"Brooke da öyle sayılır. Küçük bir kızken mutfığa yanın-
da hep ahşap bir tabureyle gelir, üzerine çıkıp tencerelerin içine
bakardı. Minicik önlüğünü takıp ocağın başında duruşu, baba-
sını taklit edişi o kadar tatlıydı ki... Angus'a çoğu zaman ayak ba-
ğı oluyordu, ama o küçük kızımızı mutfaktan göndermeyi aklı-
nın ucundan bile geçirmedi. Onunla gurur duyuyordu."

Böylece Andrew, kadının kocasının adının Angus olduğu-
nu öğrenmişti. Kendi restoranını işletme hayaliyle yanıp tutu-
şan Angus'un, babasının isteğine karşı çıkarak istakoz avcısı ol-
mayı reddettiğini de öğrendi.

Yabancı biri ona hayat hikâyesini anlattığında Andrew
normalde sadece dinlemekle yetinirdi, ancak bu neşeli kadı-
nın da o inatçı kızının yanında da kendini çok rahat hissediy-
yordu. Tuhaf bir şekilde anlaşıldığını hissediyordu. Çünkü kı-
zın babasının yaşadıklarına benzer şeyleri kendisi de yaşamış-
tı. Andrew'un babası da en küçük oğlunun kendisinin izinden
giderek avukat olacağını düşünmüştü. O ise avukat olmak ye-
rine restoran açmıştı. Andrew, Brooke Day'in babasıyla henüz
tanışmadıysa da kendisini ona yakın hissediyordu. İkisi de ba-

balalarının isteklerine karşı çıkmış, kendi hayallerinin peşinden gitmişlerdi.

“Kızınızın pişirdiği birkaç yemeğin tadına bakan biri olarak şu kadarını söyleyebilirim, sanırım babasıyla mutfakta fazla vakit geçirmiş.”

Karşısında oturan kadının yanakları kızarmıştı. “Brooke’un harika yemekler yaptığını biliyorum. Peki siz gastronomi alanında çalışmayı hiç düşünmediniz mi Drew? Restoran ve mutfakla ilgili görünüyorsunuz.”

Andrew omuz silkip “Fırsatım olmadı” gibi bir şeyler mırıldandı.

“Yazık olmuş” dedi Sally. “Angus ve ben otuz yıldır Crab Inn’i işletiyoruz. Kimi zaman stresli oluyor, ama başka bir iş yaptığımı hayal bile edemiyorum. Normal bir büro işi hiç bana göre değil.”

Andrew Sally’ye daha fazla yalan söylememek için konuyu değiştirmenin yerinde olacağını düşündü. “Peki Brooke aşçı olmadı mı?”

“Aha... İşte bu zor bir soru oldu” dedi Sally neşeyle gözlerini devirerek. “Birbirlerine çok benzerler. İkisi de kafasının dikine gider. Bana sorarsanız Brooke’un üniversiteye gidip gazetecilik eğitimi alması iyi oldu. İkisi birlikte uzun süre mutfakta çalışacak olsa emin olun kan çıkar.”

Andrew gülme isteğini son anda bastırdı.

“Peki ya siz? Şimdi de siz anlatın bakalım” dedi kadın imalı bir biçimde başını çevirip adamın sol elini işaret ederek. “Yüzüğünüz yok. Sizin gibi sempatik biri nasıl oluyor da bu zamana kadar bekâr kalabiliyor?”

Andrew en ufak bir utangaçlık belirtisi göstermeden arkasına yaslanıp gülümsedi. “Aslına bakarsanız, Sally” dedi, “bugün medeni durumumla ilgilenen ikinci kişisiniz. Endişelenmeli miyim sizce?”

Kadın şaşkın şaşkın gözlerini açtı. “Yoksa Brooke mu sordu size? Gerçi pek onun tarzı değil ama!”

Andrew kıs kıs gülerken başını iki yana salladı. “Bayan Murphy diye biri bugün beni sebze reyonunun önünde sorgu-

ya çekip burada çok az erkek olduğu için Sunport'a gelmekle iyi ettiğimi söyledi. Sonra da Brooke'la çıkmamızı istedi."

Sally derin bir nefes almadan önce bir süre duraksadı. "Peki Brooke buna ne dedi?"

"Sanırım Bayan Murphy'nin önerisi pek hoşuna gitmedi."

Brooke'un annesi iç çekerek gözlerini devirdi. "Debbie Murphy biraz sırnaşık biridir. Brooke'un onun önerisine sıcak bakmaması çok normal."

Andrew kıkır kıkır gülerken, "Kızınızın bu öneriye sıcak bakmadığını benimle mönüye istakoz koyma meselesini tartışmaya başladığında anladım. Ben koymaktan yanaydım, o koymayalım diyordu."

Sevimli yaşlı kadın yüzünde bir tebessümle kollarını göğsünde kavuşturup "Kim kazandı?" diye sordu.

"Ben" diye yanıt verdi Andrew gerine gerine.

Sally "Kendinizle gurur duymalısınız" dedikten sonra mutfağa doğru kaçamak bir bakış atıp bardağına biraz kahve koydu. Hızlıca kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Lütfen Brooke'a kahve içtiğimi söylemeyin. Diyalize başladığımdan beri sadece sağlıklı besinler almam konusunda ısrarcı. Bana kahveyi yasakladı. Onun yerine tadı hiçbir şeye benzemeyen ısırgan otu çayını öneriyor" dedi.

Andrew işaretparmağını dudaklarına götürüp hafifçe başını salladı. Şaşırmıştı, o ana dek Brooke'un şefkat gösterecek birine benzemediğini düşünüyordu. Ama annesinin yanında inanılmaz iyi huylu ve şefkatli birine dönüşmüştü.

"Benden laf çıkmaz" diyerek başını hafifçe eğdi. "Kızınız burada tembel tembel oturduğumu fark etmeden tekrar işimin başına dönsem iyi olacak."

Sally Day hiç gücenmişe benzemiyordu. Andrew'a sağlam bir öğüt verdi: "Sizi köle gibi çalıştıran o kadına sakın boyun eğmeyin!"

Andrew ayağa kalkıp asker selamı vererek, "Anlaşıldı, efendim" dedi.

Kadını son kez selamlayıp mutfağa giderken bunun ne kadar hoş bir karşılaşma olduğunu düşünüyordu.

Brooke'un annesi öyle doğaldı ki Andrew onun yanında kendini daha ilk andan itibaren çok rahat hissetmişti.

Keyfi gayet yerinde olan Andrew doğruca mutfğa gitti, ancak mutfakta kimseler yoktu. Brooke'u aramak için tam dondurucunun bulunduğu bölüme ve kilere gitmeyi düşündüğü sırada arka bahçeye bakan pencereden Brooke'un kır saçlı bir adamla tartıştığını gördü. Brooke ona baba demeseydi de Andrew, yüzü güneş yanığı olan ve kalın bir örme kazak giyen adamın onun babası olduğunu hemen anlardı. Şimdi Andrew, Brooke'un kıvrıcık saçlarını kimden aldığını görebiliyordu.

"Baba bu harika bir fikir! Panayırda buralar dolup taşacak. Her yıl Crab Inn'i tanımayan bir sürü turist buraya geliyor. Sürprizlerle dolu küçük bir kasaba..."

"Peki ya restoran? Kapalı mı olacak yani?"

"Elbette!"

Andrew uzaktan, Brooke'un kollarını havaya kaldırdığını görebiliyordu. "Cumartesi günü tabii ki kapalı olacağız! Herkes eğlenmek için panayıra gideceği için o gün bize zaten müşteri gelmeyecek. Reklamımızı yapmak için harika bir fırsat bu, baba."

Babası kollarını kavuşturup kıvrıcık kır saçlı başını salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Reklamdan" dedi Brooke derin bir nefes alarak. "Bizim için harika bir reklam olur, baba! Sadece el ilanı dağıtsak bile yeter. Hasılatı artırmak zorundayız..."

"Crab Inn zaten iyi kazanıyor..."

"Artık değil" diyerek kesti Brooke babasının sözünü. "Ayakta kalmak için daha çok müşteriye ihtiyacımız var. Şimdi yaz sezonundayız, turist çekmemiz gerek, baba. Bunu neden anlamıyorsun?"

"Restoranımızı bir turist yuvasına dönüştürmek istiyorsun, bunu gayet iyi anladım!"

"Tek istediğim Crab Inn'in batmasını önlemek" diyerek karşılık verdi Brooke babasına.

Brooke babasını ikna etmeye çalışırken Andrew yüzünü buruşturarak, orada durduğunu fark etmesinler diye geri çekil-

di. Nefesini tutmuş onları dinliyordu.

“Cumartesi günü Crab Inn’i kapatmıyoruz Brooke! Reklam falan da yapmayacağız.”

“Aman iyi, aptal bunak” diye bağırdı Brooke öfkeyle. “Nasıl istiyorsan öyle yap. Ama ben cumartesi günü ocağın başında durmayacağım, çünkü zaten kimsecikler gelmeyecek!”

“Brooke? Bana tavuk suyunu uzatır mısın?”

Brooke düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırınca kendisine yardım eden adamın sabırlı bakışlarıyla karşılaştı. Adam o kadar yakınındaydı ki Brooke yemek kokularına rağmen onun teninin kokusunu duyabiliyordu.

Adama ne zaman bu kadar yaklaşırsa, karnından tuhaf gurultular çıkıyordu; gitgide alışmaya başlasa da bu tuhaf durum Brooke’u sinir ediyordu. Başını eğdi, hiçbir şey söylemeden tavuk suyunu uzattı. Ayrıca Crab Inn müşteri dolu olsa ve onlar başlarını kaşıyacak vakit bulamasalar da mutfaktaki bu sakin çalışma ortamı için adama müteşekkirdi. Sabah babasıyla tartıştığından beri kara kara düşünüp duruyordu. Öfkesi hâlâ dinmemişti; Sunport’ta düzenlenecek panayırda Crab Inn’in reklamını yapmayı planlamış, fakat babası buna şiddetle karşı çıkmıştı. O ana dek Drew ile mutfakta nasıl uyum içinde çalıştıklarını fark etmemişti. Ona itiraf edemeyecek olsa da adamın kaos yaratmadan kendisine yardım ettiği ortadaydı. Başlangıçta onun mutfaktaki varlığının daha büyük stres yaratacağını düşünmüştü. Fakat adam gayet verimli çalışıyordu, üstelik özenliydi de. Sorular sorarak kafasını şişirmiyor, siparişleri başarıyla takip ediyordu. Ayrıca bu kadar temiz ve düzenli çalışan birine pek sık rastladığı söylenemezdi.

Brooke kafasında binlerce düşünce dönüp dururken az ötesindeki tezgâhın başında durmuş, usta hareketlerle deniz taraklarını açan adamı izledi. Brooke o güne dek elini kesmeden ya da midye etini zedelemekten o sert kabuğu nasıl açacağını öğrenememişti. Oysa Drew Knight midyeleri birbiri ardına hiç zorlanmadan açıyordu. Şaşırmıştı, elindeki bıçağı tezgâha bıraktı.

Şöyle bir düşündü: son birkaç saattir adam ne kadar da uysallaşmıştı. Oysa birkaç gündür Brooke'u kızdırmayı kendine vazife edinmişti, bundan büyük zevk alıyor gibiydi. Sabah alış-veriştten döndüklerinden beri fazlasıyla çekingen davranıyordu. Neredeyse sevimli bir adama dönüşmüştü. Derin bir of çekerek adamın dikkatini üzerine çekti ve o an yeşil yeşil ışıldaayan gözlerindeki sorgulayan ifadeyi fark etti.

"Bunu çok sık yapar mısın, Drew?"

"Neyi?"

Brooke deniztaraklarını işaret ederek, "Ya sana çok kolay açılan deniztarakları rast geldi ya da daha önce bu işi defalarca yaptın" dedi.

"Ah, onu mu diyorsun?" diye karşılık verdi Andrew omuz silkerek. "İnsan tekniğini bilince kolay oluyor."

Brooke'un içine şüphe düşmüştü, ama yine de bir şey demedi. Adam deniztaraklarıyla ilgilenmeye devam etse daha iyi idi.

"İki numaralı masanın mezeleri hazır mı?"

Drew'un ne demek istediğini anlamak, onu profilden izlemekle meşgul olan Brooke'un birkaç saniyesini aldı. İçinde küp küp avokado parçaları bulunan karides kokteylinin üzerine ev yapımı sirkeden dökmeyi unutmuştu. Gamzesine bakarken dalıp dalıp gittiği uzun boylu adamda bir şey vardı, onun yanında Brooke en basit şeyleri unutuyor, mutfak işinden anlamayan çömezler gibi davranıyordu. Hemen sirkeyi döküp mezeleri servis bölümüne uzattı. Adamla bir kez daha muhatap olmak istemiyordu, çünkü delici bakışlarını ne zaman ona çevirse eli ayağına dolaşıyordu.

Andrew "Brooke sanırım yengeç kekini nasıl yaptığını bana söylemen gerekecek" deyince kendine geldi. "Hazırladığın hamur bitti ve az önce üç sipariş daha aldık."

Ona bu kadar yakın dururken Brooke'un dili damağına yapışmış olsa da sakın bir biçimde yanıt vermeye çalışarak, "Süt yerine krema kullanıyorum ve ekmek kırıntılarını da önceden porto şarabıyla ıslatıyorum. Hiç mayonez kullanmıyorum" dedi.

“Peki onun yerine ne koyuyorsun?”

Brooke yutkundu. “Hiçbir şey. Kırıntılar porto şarabıyla ıslanınca kuru kalmamış oluyor, ben de tarifte yazandan bir yumurta fazlasını kullanıyorum. Mayonez konunca yengeç kek biraz ekşi oluyor bence. Mayonezsiz çok daha taze ve yağsız.”

Andrew merakla kadının yüzüne baktı: “Porto şarabı ve limon ha? Lezzetli olacağını hiç sanmam.”

“Olmaz da zaten” dedi Brooke yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Sonra da bir portakal alıp adamın burnunun dibine kadar getirdi. “Biraz portakal suyu biraz da portakal kabuğu kullanıyorum.”

Andrew sırtarak portakalı kadının elimden alıp önündeki kesme tahtasının yanına koydu. Bu sırada parmak uçlarının kadının kılere değmiş olmasını önemsemiyor gibiydi. Oysa Brooke parmaklarının karıncalandığını hissedip elini yumruk yapmıştı.

“O halde bana açıklamam gereken son bir şey daha var. Istakoz çorbasına ne koyuyorsun?” dedi yalvarır gibi. “İki saattir çorbanın içinde ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama hâlâ bulamadım.”

Söylenenler karşısında gururu okşanan Brooke keyifle omuz silkti. Parmaklarını önlüğüne silerek kuruladı. Yakışıklı yardımcısı merak dolu gözlerle onu izliyordu.

“Biraz rezene ekliyorum, üzerine de vermut ekliyorum, tabii eğer kastettiğin şey buysa” dedi Brooke hafiften övünerek.

“Rezene ve vermut ha! Hayatta aklıma gelmezdi” dedi Andrew rahat bir nefes alarak ve elini alnına götürdü. Brooke işinin başına dönmeden önce Andrew hemen küçük bir tabak alarak içine kızaran istakozlardan birini koydu. Müşteriler buna bayılmıştı, sürekli sipariş geliyordu.

Andrew, yüzünde gamzesini tüm çekiciliğiyle ortaya çıkaran bir gülümsemeyle tabağı Brooke’a uzattı. Istakozdan hem nefis bir koku yayılıyordu hem de inanılmaz lezzetli görünüyordu. Brooke, onun öve öve bitiremediği yemeğin neye benzediğini çok merak etmesine rağmen inatla tadına bakmaktan kaçmıştı. Ancak şimdi başka şansı kalmamıştı, tadacaktı.

Yine de Drew’un karşısında geri adım atmaya niyeti yoktu,

burun kıvrarak kızarmış kışkaçlardan birini tuttu.

"Hayvanı bütün bütün mü kızartıyorsun? Bu şekilde hamuru israf etmiş olmuyor musun?"

"Bir denesene" diye karşılık verdi Andrew.

Brooke şaşkın gözlerle baktı ona, kışkaçlardan birini ayırdı, parmaklarıyla istakozun sulu etinden aldı. Çok güzel pişmişti, dilinin üzerinde kayıyordu. Deniz hayvanının tatlımsı etine eşlik eden limon, tuz ve maydanozun tadını alabiliyordu. Çıtır çıtır kızarmış hamurun ağzında dağıldığını hissetti. Farkında olmadan kendinden geçiyormuş gibi sesler çıkarıyordu, gözlerini kapayıp diliyle dudaklarını yaladı. Gözlerini açtığı anda iştahla istakozun geri kalanına bakmaktan kendini alamadı.

"Nasıl, haksız mıymışım?" diye sordu Andrew bunun üzerine.

Yanıt veremeyecek durumda olan Brooke başını salladı. Boston'dan gelen bir halkla ilişkiler danışmanının bu kadar enfes bir tarifi nereden bildiğini çok merak ediyordu. Kabuklu hayvan nerdeyse onu pişiren kadar nefisti. Brooke ne yapacağını bilemez haldeydi: istakozdan bir parça daha mı almalı yoksa adamın dudaklarına mı yapışmalıydı?

"Eğer lezzeti de kokusu gibiyse bir tane de ben alayım" diye neşeli bir ses duyuldu mutfakta. Brooke on sekiz yaş üstüne hitap etme yolunda ilerleyen düşüncelerinden sıyrıldı.

Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. En iyi arkadaşı küt diye mutfığa girmiş, kollarını arkasında bağlamış, meraklı gözlerle ona ve Drew'a bakıyordu.

Brooke "Lauren!" dedikten sonra tabağı tezgâha bırakıp ellerini önlüğüne sildi. "Hangi rüzgâr attı seni böyle?"

"Sen zahmet etme diye çamaşırları ben getireyim dedim."

Lauren'in gözlerindeki abartılı parlamayı fark eden Brooke, geveze arkadaşını Drew'dan hızla uzaklaştırması gerektiğini düşündü, yoksa ikisini de mahcup edebilirdi. Hızla Lauren'a doğru yürüyüp mutfaktan uzaklaştırmak için kolundan yakaladı. Ancak arkadaşısı etrafında şöyle bir dönerek Brooke'un elinden kurtuldu. Büyük bir adım atarak ocağın başında onları izleyen Drew'a yaklaştı.

"Selam! Siz Drew olmalısınız" dedi elini uzatarak. Drew da kendisine uzanan eli gülümseyerek sıktı.

"Doğru tahmin."

"Ben Lauren, Brooke'un en iyi arkadaşıyım" dedi. Brooke endişeyle yerinde sallanıyordu. "Sonunda sizinle tanışabildiğime sevindim. Hakkınızda çok şey duydum."

"Öyle mi? Neler duydunuz?" diye sordu Drew. Brooke aşçı şapkasının ona ne kadar yakıştığını fark etti. Bu akşam ne kadar sakin, çekici ve sevimliydi. "Brooke'un en iyi arkadaşı olduğunuza göre onu çok iyi tanıyorsunuzdur."

"Evet, kesinlikle!"

Drew ağzını şapırdatarak, "Yeni keşiflere hazırım! Arkadaşınız hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" dedi.

Hain Lauren liseli ergenler gibi kıkırdayarak, "Ne öğrenmek istersiniz?" diye sordu. Brooke, daha fazla gecikmeden Lauren'ı mutfaktan çıkarması gerektiğini düşünüyordu. En iyi arkadaşının, mezun oldukları sene Brooke'un ilk kez kimine yattığını sınıf arkadaşları arasında bilmeyen kalmasın diye büyük çaba sarf ettiğini unutmamıştı. Gerçi Lauren o sırada alkol komasının eşiğindeydi ve arkadaşının sırrını farkında olmadan açığa vurmuştu; ama Brooke yine de kısa kızıl saçlı, kilolu arkadaşının gevezenin teki olduğunu çok iyi biliyordu.

Lauren'ın koluna girerek, "Hiçbir şey bilmek istemiyor, zaten senin de eve dönmen gerek" dedi kararlılıkla. Arkadaşı Drew'un elini bırakmıştı, ancak Brooke'a kalırsa hâlâ fazla yakınındaydı. Eğer bu ikiliyi şu an ayıramazsa Lauren büyük olasılıkla gece yarısına kadar orada kalacak, o zamana kadar da eteğindeki bütün taşları dökenecekti.

"Daha yeni geldim!" diye karşı çıktı Lauren hemen.

Brooke yalvaran gözlerini kocaman açarak üzerine basa basa, "Kızın evde seni beklemiyor mu?" diye sordu.

"Yoo!" dedi Lauren aldırış etmeden, "Bessie'ye Dave göz kulak oluyor."

"Dave mi?" dedi Brooke yüzünde sahte bir endişeyle. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Onun bunu yapabileceğine emin misin?" diye ekledi.

Arkadaşı bakakaldı, sanki Brooke az önce uzaylıların kurduğu bir tarikata mensup olduğunu açıklamıştı. “Elbette yapabilir. Sonuçta babası” dedi.

“Öhöm...” Brooke yutkundu ve Drew’a profilden şöyle bir baktı. Lauren ile yaptığı konuşmayı ağzı açık izliyordu.

“Tanrı aşkına, Brooke” dedi Lauren yakınır gibi ve arkadaşının kolundan sıyrılıp çıktı. “Neyin var senin? Sanki sizi dudak dudağa yakalamışım gibi davranıyorsun. Artık lisede değiliz, farkındasın değil mi?”

Mutfağının her köşesinde keskin bıçaklar duruyor olmasına rağmen Brooke gözünü karartıp Lauren’in icabına bakmadığı için kocaman bir madalyayı hak ettiğini düşünüyordu. Arkadaşı nasıl olur da Drew Knight’in önünde öpüşmekten bahsedebilirdi? Brooke son zamanlarda tüm Sunport sakinlerinin onun kuyusunu kazmak için işbirliği yaptığını düşünmeye başlamıştı. Bayan Murphy bir yana, kendi annesinin bile Drew’un önünde onun yalnız bir kadın olduğunu ima etmesi yetmezmiş gibi, şimdi bir de Lauren sazi eline almıştı.

Brooke yüzünde ciddi bir ifadeyle arkadaşına, “Araba kullanacaksan alkol almamalısın” dedi. Sonra Drew’a dönerek, “Küçük bir alkol problemi var da... Onu ciddiye alma” diye ekledi.

Neyse ki Lauren şakadan anlıyordu. Brooke’un elini okşayarak “Benim alkol sorununum, cumartesi akşamı bir kadeh beyaz şarapla sınırlı” diye açıkladı sükûnetle. “Öte yandan Brooke’un daha ciddi bir sorunu var; hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda kafasından hikâyeler uydurmaya bayılır, sonra da onları dallandırıp budaklandırır.” Lauren gözünü sarışın adama dikti: “Yani, öpüştünüz mü?”

Brooke dişlerini gıcırdatarak arkadaşının ayağına bastı. Sonrasındaysa Drew’un dehşet dolu bakışlarını görmezden geldi.

“Ah!” dedi Lauren can havliyle, “Neden ayağıma basıyorsun?”

Brooke, “Peki ya sen neden benim üzerime basıyorsun? Beni ne kadar utandırdığını görmüyor musun?” diye çıkıştı; ateş gibi yanan yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Belli ki Lauren'in arkadaşının duygularını dikkate almak gibi bir âdeti yoktu.

"Amacım seni utandırmak değildi. Sadece misafirinin nabzını ölçmek istedim, çünkü bütün kasaba aranızda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor."

Brooke gözlerini kısıp sızlayan burun direğini ovuşturdu.

"Lauren, belki siz beni kasabanın yarısının neden arkadaşınızı baş göz etmeye çalıştığı konusunda aydınlatabilirsiniz" dedi Drew. "Yavaş yavaş kendim için de endişe duymaya başlıyorum, sonuçta Brooke ile aynı çatı altında yatıp kalkıyorum."

Brooke bir hışımla başını kaldırıp gücenik bakışlarla Drew'u süzdü. O ise Brooke'un bakışlarına hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Brooke'un içine tatlı bir sıcaklık yayılmaya başlamış olsa da suratını astı. "Eğer endişeleniyorsan o zaman akşamları banyo kapısını içeriden kilitle. Seni banyodaki aynanın önünde çıırılçıplak vaziyette yakaladığımda, bu durumu pek önemsiyormuş gibi görünmüyordun" dedi.

Lauren böğürür gibi bir kahkaha patlatınca Brooke mutfakta Drew ile yalnız olmadıklarını hatırladı, ama bu küçük detayın üzerinde durulmayacağını düşündü.

Ancak Lauren elbette hemen atladı. "Onu çıırılçıplak mı gördün Brooke? Bunu bana neden söylemedin?"

Brooke sinir olmuştu, ellerini beline koydu. "İyice bir düşün bakalım!" Drew ya da Lauren'in aptalca bir şeyler söylemesine fırsat vermeden ters ters "Kilerden bir şeyler almam lazım" dedi

Yanıt vermelerini beklemeden mutfaktan çıkıp binanın arka tarafına, Crab Inn'in derin dondurucusu ve kilerinin olduğu yöne ilerledi.

Bugün Brooke için çok yorucu bir gündü. Kendi kendine, şehrin içme suyuna bir şeyler mi karıştı acaba diye düşünüyordu. Kasabanın bütün kadınlarının bir anda Brooke'un medeni haliyle bu kadar yakından ilgilenmelerinin bir nedeni olmalıydı

Kendisi bekâr oluşunu hiç takmazken, başkaları bu meseleyi neden bu kadar büyütüyordu? Will'in onu terk edip nişanı atması canını yakmıştı, ama aradan bir yıl geçmişti, bu mesele-

yi artık neredeyse hiç düşünmüyordu. Eğer annesi ve Crab Inn için endişelenmese, çok daha mutlu olacaktı – bir sevgilisi olması şart değildi. Ancak anlaşılan, insanlar onunla aynı fikirde değildi.

Brooke’a kalsa sadece belediye başkanının değil kendi annesinin ve Lauren’in da kafasını koparırdı, çünkü Brooke’u Drew’a tanıtırken hepsi de etrafı yakıp yıkan bir T-rex’e yakışır tarzda incelik göstermişlerdi. Büyüleyici gözleri olan bu büyükşehir züppesi büyük olasılıkla kendine, bu kızda ne var ki çevresindeki tüm kadınlar onun biriyle çıkması için böyle çaba-lıyorlar, diye soruyordu.

Rezil olmaktan duyduğu sıkıntının yanı sıra Lauren’in gelerek Drew ile aralarındaki hoş atmosferi dağıtmasına da bozulmuştu. Aralarında ilk kez böyle inanılmaz bir uyum oluşmuştu. Brooke hiç ihtimal vermese de Drew ona karşı sadece inanılmaz sempatik davranmakla kalmamış, aynı zamanda çok iyi anlaşılmışlar, hatta birlikte gülmüşlerdi. Eğer onu tanımasa az daha arkadaşının kendisini kıskandığını düşünecekti.

Başını sallayarak zihnine üşüşen saçma fikirleri savuşturdu. Kilerdeki raftan büyük bir paket un alıp hızlı adımlarla mutfağa döndüğünde Lauren’ın çılgınlıklarıyla karşılaştı.

“Of Tanrım! Bu nasıl bir şey? Tarifini mutlaka Brooke’a vermelisin, Drew.”

Drew “Kızarmış istakoz” diyerek ikinci bir tabak uzattı Lauren’a. Sırtı Brooke’a dönüktü. Görünüşe göre ne o ne de Lauren Brooke’un tekrar mutfağa döndüğünü fark etmişti. “Bunu da bir dene bakalım. Sonra da bana nasıl bulduğunu söyle!”

Brooke olduğu yerde durmuş Lauren’in kendisine sunulan yemekleri afiyetle silip süpürüşünü izliyordu. Sonra Drew ve Lauren kafa kafaya verip yemek hakkında konuşmaya başladılar. Drew’un bundan sonra söyledikleri Brooke’u çok şaşırttı.

“Geçen gün Brooke’un yabanmersizli pastasını denedim. Onun tarifleri nerede sakladığını bilmiyorsundur, değil mi?”

“Neden ki?” diye sordu Lauren ağzını şapırdatarak.

Drew da boğazını temizledikten sonra, zevkle ağzını şapırdattı. “Daha önce hiç bu kadar iyi bir pasta yememiştim! Bir da-

haki sefere büyük olasılıkla bütün pastayı tek başıma yiyeceğim” dedi.

Brooke gözlerini kırpıştırarak başını eğdi. O sırada Lauren onu görüp gülümsedi. Lauren, sırtı Brooke’a dönük olan Drew’a, “Tarifini almak için büyük olasılıkla Brooke’la evlenmekten başka seçeneğin yok. Malum eski aile geleneği falan...”

Attığı kahkahalara bakılırsa, Drew Lauren’in tavsiyesini komik bulmuştu; ama Brooke gözlerini kısıp arkadaşına keçile-ri mi kaçırdın der gibi bir el işareti yaptı.

Brooke odasına henüz girip kapısını kilitlemişti ki ahşap kapı dışarıdan hafifçe vuruldu.

Brooke esnerken ağzını eliyle kapadı, yüzüne düşen ıslak buklelerini düzeltti ve tereddüt ederek kapıyı açtı. Drew elinde dumanı tüten iki bardakla karşısında duruyordu.

Brooke son yarım saatini banyoda, sıcak su dolu küvette uzanarak geçirdiği için Drew’un ne yaptığından haberi yoktu. Ancak burnuna gelen enfes kakao kokusuna bakılırsa hem konuğu hem de “yamağı” olan bu adam o sırada tekrar mutfığa inmişti. Gerçi ikisi de mutfaktan birlikte ayrılmış, yukarıya çıkmışlardı; ama onun aksine Drew günlük kıyafetlerini henüz çıkarmamıştı. Oysa Brooke kareli pijamasını giymişti ve o an içinden keşke pazen kumaşın üzerinde bir de minik kedicik desenleri olmasaydı diye geçiriyordu.

“Birer bardak kakao içmeye ne dersin?”

Brooke yavaşça yalandı, kapıya yaslanıp havayı koklayarak “Kakao mu? Hem de Marshmallow’lu mu?”

“Elbette” diye yanıt verdi Drew mırıldanarak. “En iyi kakao bile marshmallow’suz bulaşık suyundan farksızdır.”

Brooke yüzünde tebessümle kenara çekildi ve içeri buyur eder gibi kapıyı tuttu. Sonra hiç vakit kaybetmeden adamın elindeki bardaklardan birini alıp kendisini takip edeceğini bile-rek ona arkasını döndü.

Brooke kakaosunu yudumlarken yatağının köşesine oturup bacak bacak üstüne attı. Drew ise başta biraz tereddüt etse de koltuğa yerleşti. Etrafa göz attığı anlaşılsın istemiyordu. Za-

ten o anda Brooke eski evinden getirdiği eşyalarla döşediği odası hakkında Drew'un söyleyeceklerini umursayacak durumda değildi. Büyük bir zevkle kakaosunu içiyordu, tamamen dilinde kayıp giden yumuşak lezzete yoğunlaşmıştı.

Gevşemişti, gözlerini tekrar açıp ayaklarını uzatmış oturan adama baktı. O da kendi düşüncelerine gömülmüş gibi görünüyordu. Drew Knight ile yatak odasında oturmuş karşılıklı kakao içiyorlardı, bu durum ona öyle tuhaf geldi ki gülümsemesini elindeki bardağın ardına gizleme ihtiyacı duydu.

Kısa bir süre sessiz kaldılar, sonra Brooke "Böyle bir servisi hak etmek için ne yaptığımı bilmesem de teşekkür ederim" dedi.

Konuğu dağınık saçlarını geriye iterek, "Teşekküre gerek yok. Böyle bir günün ardından küçük bir desteğe ihtiyaç duyacağını düşündüm" dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Brooke şaşkınlıkla. "Kötü bir gün müydü? Aslında bana kalırsa gayet sakın bir gündü." Biraz mahcup bir şekilde başını eğdi. "Ben sana asıl bugünkü desteğin için teşekkür etmek istiyorum. İşimi büyük oranda hafiflettin. Bu çok hoştu."

Drew omuz silkerek, "Önemli değil" dedi. "Seninle mutfakta olmak benim için zevkti."

Brooke gülümseyerek kakaosundan bir yudum daha aldı. "Benim için de öyle. Ayrıca kızarmış ıstakozun da enfesti."

"Gördün mü!" dedi Andrew gururla. "Söylememiş miydin?"

"Evet, söyledin." Brooke keyifle gerindi, sonra gözlerini devirerek, "Alışveriş sırasında inat ettiğim için özür dilerim" dedi.

Drew yalanarak "Unuttum bile" diye yanıtladı.

Brooke "Hoh" diyerek alnındaki teri silermiş gibi yaptı. "Ayrıca sanırım bir hemcinsinin karşısında sana emir verdim diye bana biraz kızdın."

Konuğu kaşlarını kaldırarak baktı ona.

"Eminim ki sahnelenmeye hazır şovumuz Clint'i çok güldürmüştür."

"Kesinlikle" dedi Brooke, "Broadway'de sahne almalıyız."

Andrew "Bende sahne korkusu var" deyip gülümsedi. "Ama

şunu da söylemeden geçemeyeceğim, yerinde olsam ve sırnaşık belediye başkanı birileriyle aramı yapmaya çalışsa ben de bozulurdum.”

Brooke konuyu bir kez daha değışmek istemese de “Sen de benim gibi kasabanın içme suyunda bir tuhaflık olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi? Sonuçta bugün sadece Bayan Murphy değil annem ve Lauren da fazla üzerine geldi” deyiverdi.

Andrew elini geçıştirircesine salladı. “Bayan Murphy ayrı bir vaka ama annen ve Lauren çok tatlıydılar. Ayrıca endişelenmene hiç gerek yok, çünkü ikisinin de ciddi olmadığını biliyorum.”

Brooke “oh” diyerek derin bir nefes aldı. Konuğu annesinin ve arkadaşının çöpçatanlık girişimlerini espri olarak algıladığı için rahatlamışa benziyordu. Ama ne yazık ki içi hiç de rahat değildi, aksine büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Ve bu hayal kırıklığının nedenini kendisi de bilmiyordu. Ama iki şeyden emindi; bugünden çok keyif almıştı ve Andrew yanındayken kendini iyi hissetmişti. Hatta uzun zamandır ilk kez birkaç saatliğine de olsa sorunlarını unutmuştu.

Drew kendisini dolaylı yoldan geri çevirdiği için incinmişti, ancak bunu belli etmek istemediğinden esner gibi yaptı ve aceleyle, “Kakao için çok teşekkür ederim Drew, ama daha fazla ukusuz kalmanı istemem” dedi.

Sıkılğan bakışlarla onu süzen Drew’un gözleri lambanın altında yeşil yeşil parlıyordu. “Senin için bir sakıncası yoksa, bir teklifim olacak” dedi.

“Teklif mi?”

“Evet” diyerek başını salladı ve kaygıyla iç çekti: “Bana kızma ama, babanla aranda geçen tartışmaya kulak misafiri oldum, Brooke” dedi.

“Gerçekten mi?”

Drew bir an duraksadı. “Aslında sizi dinlemek gibi bir niyetim yoktu. Tartıştığınızı tesadüfen duydum.”

“Sorun yok, sana kızmadım” dedi Brooke.

“Buna sevindim. Doğruyu söylemem gerekirse, gecenin köründe seninle bir tartışma daha yaşamak istemem.”

Brooke burun kıvrıp adamın son söylediklerini duymazdan geldi. Sonra ilgiyle, "Teklifin nedir? Crab Inn'i yakalım ve sigortadan gelecek parayı cebe atalım mı diyecektin?"

Drew gözlerinde abartılı bir kınamayla ona baktı. "Aslında, planım bu değildi" dedi.

"Benimki de değil zaten" dedi Brooke. "Söylediklerimi unut, lütfen. Saat geç oldu, zaten babamla yaptığım tartışma da resmen içime oturdu."

"Seni anlıyorum" diye mırıldandı Drew.

"Gerçekten mi?"

Konuğu başını salladı. Yüzünü buruşturup hafifçe gülümseyerek, "Ben de babamla çok sık tartışırım, bu yüzden seni çok iyi anladığımı söyleyebilirim" dedi.

Adamın açık yürekliliği Brooke'u şaşırtmıştı, tek kelime etmeden ona bakıyordu.

Drew hafifçe omuz silkerek, "Hukuk eğitimini bıraktığımda babamla çok şiddetli kavgalarımız oldu. O günden beri bana hayatının en büyük hayal kırıklığıymışım gibi davranıyor. Bu durumu umursamadığımı söylesem de bugün hâlâ kafamı kurcalıyor" dedi. "Her insan, ebeveyninin kendisiyle gurur duymasını ister."

Brooke ne diyeceğini bilemedi, çünkü o an Drew Knight gözüne hiç olmadığı kadar uysal, sempatik ve gerçek görünmüştü. Ayrıca sözleri ona çok yakın gelmişti. Gerçi Brooke anne babasının onunla gurur duyduğunu biliyordu, ama babası ona sadece yabanmersinli pasta pişirmesi ve kendisi dönene kadar Crab Inn'i işletmesi konusunda değil, her konuda güven sin istiyordu.

Brooke çekinerek, "Peki ya annen? O seninle gurur duyuyor olmalı, sonuçta kendi şirketini kurmuşsun" dedi.

Brooke bir an için adamın yüzünün hüznüyle kaplandığını sandı, sonra Drew yüzünde kaygısız bir gülümsemeyle, "Evet, annem benimle gurur duyuyor. Sadece babam duymuyor. Benim büyük iki kardeşim var, ikisi de hukuk okudu, ailenin kara koyunu benim yani. Babam da bunu fazlasıyla hissettiriyor. Off..." dedi başını çevirirken. "Karmaşık bir durum ve o kadar

da önemli değil aslında.”

Brooke onun bu meseleyi önemseydiğini görebiliyordu, ancak babası hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını da anlamıştı; o yüzden üzerine gitmedi, Drew’u yüreklendirmeye çalıştı. “Kardeşlerinin mutfakta senin kadar becerikli olmadığına eminim.”

Drew göz kırptı. “Ayrıca ikisi de araba kullanma konusunda benden çok daha kötüdür.”

Brooke’un yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi. “Hımm... Aslına bakarsan kabul etmem gereken... hmm... nasıl desem?” Derin bir nefes aldı ve istemeye istemeye de olsa, “Sanırım pazartesi akşamı dikkatim biraz dağınıktı, o yüzden galiba seni geç fark ettim” dedi.

“Demek öyle” diye yanıt verdi Drew uzata uzata, halinden memnun görünüyordu. “Anlıyorum.”

Brooke yüzünü buruşturdu, kendini savunma yapmak zorunda hissediyordu: “Ama yine de şeridimi ihlal ettin!”

“Evet öyle yaptım” dedi Andrew keyifli bir ses tonuyla. “Ama karayolunu yarış pistiyle karıştıran şehirli bir züppe olarak dikkatsiz araç süren tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.”

“Aman ne komik” diye mırıldandı Brooke. “Bana nasıl bir teklifte bulunacaktın? Kakaom buz gibi oldu da!”

Görünen o ki Brooke’un bu sahte huysuzluğu onu korkutmamıştı. “İçseydin o halde” diye yanıt verdi iyi niyetle.

Brooke altdudağını hızlıca yaladı: “Teklifin ne, Drew? Yoksa beni pijamalarım ile izlemek için uydurduğun bir bahane mi bu?”

“Ha ha ha!” diye güldü Andrew. “Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor! Aslında üzerinde hiçbir şey olmasa işte o zaman adalet yerini bulurdu.”

Brooke az daha mahcubiyetten yerin dibine girecekti. gözlerini yere indirip homurdanır gibi, “Drew... Pek sabırlı biri olduğum söylenemez” dedi.

“Bunu bilmem gerekirdi.”

“Sanırım bu bardaklar silah olarak kullanılmaya çok müsait” dedi Brooke ve meraklı gözlerini Andrew’un yüzüne çevir-

di. "Artık teklifinin ne olduğunu söyler misin lütfen? Yoksa beni acilen bir akıl hastanesine kaldırmaları gerekecek."

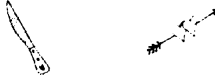
Heyecanla göz kırttı Drew. "Crab Inn'in nasıl kâra geçeceğini biliyorum."

Brooke tek kelime etmedi, nefes bile almıyordu, ayağa kalktı.

"Büyük olasılıkla baban bunu sıcak karşılamayacak, ama..."

Brooke "Babam at gözlüğü takıyor" diye kesti Drew'un sözünü, gözleri adamın gözleri ve gamzesi arasında mekik dokuyordu. "Ama bu durumun beni engellemesine izin veremem, Crab Inn'i daha iyi duruma getirmeliyim."

Drew keyifle arkasına yaslandı. "Senin böyle düşünüyor olman güzel. Teklifimi duyunca havalara uçacaksın Brooke."

“**B**unu neden yapıyoruz?”

“Sen hiç kurumsal casusluk diye bir şey duymadın mı?”

“Kurumsal casusluk mu?” dedi Brooke; alaycı gözlerle Drew’un büyük bir zevkle dişlediği elmaşekerine bakıyordu. “Altı üstü panayırdayız Drew, büyük güvenlik şirketlerinden birinin çok gizli belgelerini kopyalamaya falan çalışmıyoruz. İtiraf et hadi, tek derdin mideni doldurmaktır!”

Andrew’un son yarım saatte bu küçük panayırdaki kendisine sunulan ne varsa hepsini afiyetle mideye indirdiği düşünülecek olursa Brooke pek de haksız sayılmazdı. Ama Andrew başını iki yana sallayarak elindeki elmayı ısırın diye ona uzattı.

“Eğer tek derdim midemi doldurmak olsaydı buraya gelmez, Crab Inn’de kalıp dilediğimi yer içerdim” dedi.

Şimdi de Brooke başını iki yana sallıyordu, onun elmasını ısırarak istememişti. “Crab Inn’in bugün kapalı olduğunu unuttursun, Drew.”

“Öyle mi?” dedi Drew haylaz haylaz bakarak. “Biliyor musun, Crab Inn’in şefini tanıyorum ve eminim ki kendisinden rica etsem o enfes yengeç kekinden bana mutlaka pişirirdi. Kadın bana hayır diyemiyor.”

Brooke’un şen kahkahasını duyan Drew sırtında aşağıdan yukarıya çıkan tuhaf bir karıncalanma hissetti. İstemsizce Brooke’u izliyordu, onu gülerken görmenin hoşuna gittiğini fark etti. Brooke Day sadece nefis yabanmersizli pasta yapan maharetli biri değildi, onu izlemek insana keyif veriyordu. Drew, onun sanki yataktan yeni kalkmış da taramaya vakit bulamamış gibi dağınık görünen dalgalı saçlarını seviyordu. Kadının yuvar-

lak yüzü ve masmavi parlayan gözleri ilk andan itibaren dikkatini çekmişti. Yumuşacık dudaklarından gözlerini alamıyordu. Özellikle de -tam da şu an olduğu gibi- gülümsediğinde.

Başlangıçta Brooke cadalozun biri gibi davrandıysa da Andrew kısa zamanda onun özünde hayatı asık suratla karşılayan biri olmadığını anlamıştı. Sert kabuğunun altında fazlasıyla neşeli ve merhametli biri vardı.

Birkaç gün birlikte takılıp çalıştıkları için Andrew artık onun nasıl biri olduğunu, nelere tepki verdiğini öğrenmişti. Bu durum kadını daha da sempatik kılıyordu.

Brooke Day tuttuğunu koparan, çalışkan biriydi; annesi için çok endişeleniyordu. Görünüşe bakılırsa ailesine yardım edebilmek için hayatım değiştirmişti. Sadece bu bile Brooke'a saygı duyması için yeterliydi.

Brooke "Sen öyle san" deyip Andrew'u hafifçe kenara iter gibi yaptı. Ancak Drew'un omzuna kadar gelse de mücadelecisi bir tavırla başını dimdik kaldırıp gözlerinde muzip bir ifadeyle "Hayır demeyi de bilirim, Drew" dedi.

Drew onunla ağız dalaşına girmekten büyük keyif aldığı için kaşlarını kaldırıp elmaşekerini bir kez daha ısırdıktan sonra, "Hiç sanmıyorum Brooke. Cazibem karşısında fazla direnemiyorsun" dedi.

Brooke kahkahalarla gülerken gözleri Andrew'daydı. Ancak bakışlarında öfke yoktu. "Cazibe mi? Geceleri rüyanda ne görüyorsun sen acaba?"

Andrew kızgınmış gibi bakarak, "Bunu herkesin önünde konuşmasak iyi olur" dedi.

Brooke bir kez daha onu kenara iter gibi yaptı, ancak bu kez yüzü kızarmıştı.

"Artık ilerleyebilir miyiz? Yolu tıkadın, Drew."

Arkalarında yolunu tıkayabilecekleri kimse olmadığından Drew yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Brooke'un peşi sıra ilerlemeye devam etti. Bakışları kadının narin bedeninde dolaşp şeftali rengi şortunun altındaki biçimli kalçasında takılıp kaldı. Hafta sonu hava sıcak olduğu için Brooke ince giyinmişti. Andrew onu daha önce hiç böyle görmemişti, Brooke'un

üzerinde her zaman giydiği sıradan mutfak önlüğü değil, biçimli bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir şort ve zırt pırt açılarak göbeğini gösteren bir tişört vardı.

Andrew kabul etmek istemese de onu terleten tek şey ilk yaz güneşinin sıcaklığı değildi.

Brooke olduğu yerde durup arkasını döndüğünde, neyse ki Andrew aceleyle kadının kalçasına bakmayı bırakıp gözünü başka yöne çevirmeyi başardı, az kalsın bedeninin bazı bölgelelerini büyük bir ilgiyle izlerken Brooke'a yakalanacaktı.

Brooke omuzlarını silkip mırıldanır gibi, "Bunun çılgınca bir fikir olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Brooke" dedi Andrew ciddiyetle ve elmaşekerinin geri kalanını çöpe attı. Normalde onu yüreklendirmek için kolunu omzuna atardı, ama şimdi Sunport'ta kalabalık bir panayırın ortasındaydılar; büyük ihtimalle Brooke onun kendisine bu kadar yaklaşmasını hoş karşılamazdı, bu nedenle Drew bu refleksini bastırdı. Daha önce yaptığı gibi Brooke'u hafifçe kenara itip ciddiyetle yüzüne bakarak, "Crab Inn için reklam yapmak hiç de çılgınca bir fikir değil" dedi.

Brooke endişeyle altdudağını kemirirken Andrew'a bir adım daha yaklaştı. Andrew şimdi kadının saçındaki şampuan kokusunu alabiliyordu. "Bizim için ayarladığın etkinlik reklamdan çok daha öte. Eğer söylediklerin doğruysa bu büyük bir organizasyon olacak."

Burnuna gelen tatlı hindistancevizi kokusu dikkatini dağıtsa da Drew kendini toplayıp, "Bu sadece 4 Temmuz'da yapılacak tek bir etkinlikle sınırlı değil, Brooke. Bundan sonra senin resmi yetkili turizm bürolarıyla, gazetelerle ve özel turizm şirketleriyle işbirliği içinde olman gerek. Sadece uzun soluklu çabalarla sürekli müşteri çekebilirsin. Ama bunun gibi bir etkinlik sana yeni bir başlangıç imkanı sağlayacaktır" dedi

Günlerdir Drew'un Crab Inn'i daha popüler hale getirecek planı hakkında konuşuyor olsalar da Andrew Brooke'un ilk günkü kadar endişeli olduğunun farkındaydı.

"Biliyorum" dedi Brooke iç çekerek. "Haklısın Drew, ama senin düşündüğün şey için ciddi bir yatırım gerek. Bu parayı

nereden bulacağımızı gerçekten bilmiyorum.”

“Brooke” dedi ve bu kez hiç düşünmeden kadının elini alıp sıkıca tuttu. Yumuşak bir sesle, “Bunun için endişelenmene hiç gerek yok. Öyle dengeli bir sistem kuracağız ki etkinliğin giderini sponsorlar karşılayacak. Gazetelerde çıkacak, böylece reklam ortaklarının dikkatini çekeceksiniz. Bu parayla tadilat masraflarını karşılayabilirsiniz. Her şey yolunda gidecek, hiç şüphem yok” dedi.

Brooke ona karşılık vermeyip başını eğerek gözlerini ilerde bir noktaya dikince Andrew bu sessizliğin ne anlama geldiğini düşünmeye başladı. Tam o sırada hâlâ kadının elini tuttuğunu fark etti. Hemen bıraktı, hafifçe öksürdü ve iki eliyle saçlarını düzeltti.

“O halde...”

“Ben...”

İkisi de aynı anda konuşmaya başladı, aynı anda sustular ve sonra kahkahayı bastılar.

Aslında bugün buraya 4 Temmuz’da düzenlemeyi planladıkları etkinlik için fikir almaya gelmişlerdi. Üç gündür etkinlikten başka bir şey konuşamaz olmuşlardı. Kendi aralarında bu etkinliğe “yıldızlı bayrak festivali” diyorlardı. Özellikle Andrew planlama işine kendini fazlasıyla kaptırmıştı, ilgilenmesi gereken bir restoranı olduğunu unutmuşa benziyordu.

İki gündür olduğu gibi bu sabah da henüz güneş doğmadan uyanmıştı. Büyük bir şevkle yataktan fırlayıp giyinmiş, düşüncelerini kağıda dökmek ve sonra da kahvaltı hazırlamak için Crab Inn’in restoran bölümüne inmişti. Geceleri, Crab Inn’i nasıl gerçek bir mücevhere dönüştürebileceklerine dair binlerce fikirle yatağa giriyordu. O da biraz ileri gittiğinin farkındaydı, neredeyse yeni bir restoran konsepti yaratmak üzereydi. Ancak bunun farkında olmasına rağmen yine de Brooke’un başının etini yiyor, onu Crab Inn’in 4 Temmuz’da düzenleyecekleri etkinlikte büyük kazanç sağlayacağına, o gün her şeyi düzgün yapmaları gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu.

Bu nedenle panayır ziyareti aslında bir iş gezisiydi. Ancak Brooke’un yanında olmak Andrew’u o kadar mutlu ediyordu ki

sadece iş düşünemiyordu. Birlikte panayırları dolaşırlarken elmaşekeri yiyip onunla flört etmek çok hoşuna gitmişti. Sanki çıkıyor gibiydiler.

Brooke da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü etrafa bakınırken yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Hiç değilse Andrew öyle olmasını umuyordu.

Tam ağzını açıp bir şey diyeceği sırada arkadan neşeli bir ses, "Hey, genç adam! Atış yaparak kız arkadaşın için pelüş ayı kazanmak istemez misin?" diye sordu.

Otuz beş yaşındaki Andrew artık genç bir adam sayılmasa da arkasını dönüp birkaç metre ileride duran panayırcıya baktı. "Bana mı dediniz?" diye sordu gülümseyerek. Puantiyeli önlük giymiş olan adam keyifle: "Kız arkadaşınız pelüş ayı istiyormuş gibi görünüyor."

Andrew gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sonuçta, birincisi Brooke onun kız arkadaşı değildi, ikincisi çatık kaşlarıyla endişeli görünüyordu, üçüncüsü de atış standında duran ya da iple tavana asılmış fosforlu pelüş ayılardan birini kesinlikle ama kesinlikle istemezdi.

Yine de Andrew kolunu omzuna atıp Brooke'u hafifçe kendine doğru çekti. Çünkü poligonun bulunduğu standda doğru ilerlerken Brooke inatçı bir katır gibi ayak diriordu. Neyse ki hâlâ şaşkın görünüyordu, bu sayede Andrew fırsattan istifade ederek onu yanına çekip adama "Bir pelüş ayı almak için ne kadarlık atış yapmak gerek?" diye sordu.

"Ne kadar iyi nişancı olduğunuza bakar" diye yanıt verdi adam.

"Drew, pelüş ayı falan istemiyorum ben" diye söylendi Brooke.

"Olur mu hiç" dedi Andrew. "Panayırdan pelüş ayı kazanmadan dönmek mi? Bu tam bir felaket olurdu."

Adam ellerini önlüğünün cebine sokup ileri geri sallanarak, "İşte tam benim kafada bir adam!" dedi.

Brooke elbette karşı çıkmaya devam etti. "Pelüş ayıyı nereye koyacağımı bile bilmiyorum! O yaşı çoktan geçtim. Drew. Bırak şunu da ilerleyelim..."

Andrew onu duymazdan gelip elini cüzdanına attı. İki yirmi dolarlık banknotu yeşil halı kaplı tezgâhın üzerine koydu. “Bu kadarla kaç atış yapılır?” diye sordu.

“Bir sürü” diye yanıt verdi adam sevinçle ve duvarda asılı duran tabancalardan birine uzandı.

“Drew” diye fısıldadı Brooke sıkıntıyla ve elini onun koluna attı. “Saçmalık bu! Pelüş ayıya ihtiyacım yok, paranı al da gidelim.”

Andrew onun itirazlarına kulak asmak yerine kadının çıplak kolunu tutan eline odaklanıp büyük olasılıkla Tayvan’da üretilmiş olan komik pelüş hayvanlara baktı.

“Hadi seç birini Brooke. Bence şu mavi olan çok havalı.”

Brooke oflayıp pufliyordu, haksız da sayılmaz, diye düşündü Andrew. Şaşı gözlü mavi pelüş ayı çocuk programlarındaki karakterlere benziyordu, üstelik uyuşturucu etkisindeymiş gibi görünüyordu.

“Drew...”

Panayırıcı “Buyurun genç adam” diye kesti Brooke’un sözünü. Drew’a tüfeği uzatarak “Sizin için en iyi silahımı seçtim” dedi.

“Çok teşekkürler” diye karşılık verdi Andrew ciddiyetle ve silahı aldı, hafifti.

“Drew” diye tekrarladı Brooke bir kez daha.

“Hişt” dedi ve silahı omzuna dayadı. Eline hiç yakışmadığının farkındaydı. Filmlerde silah kullanmak çok kolay görünüyordu, ama gerçek hayatta öyle değildi, Andrew kendini tam bir budala gibi hissediyor, rezil olmamayı umuyordu. “Konsantre olmam gerek. Sonuçta ilk kez silah kullanıyorum.”

“Acele etmeyin” dedi panayırıcı adam, “ustalaşmak zaman ister.”

Birkaç saniye sonra Andrew berbat bir atış yapıp pelüş ayıyı kazanmak için vurması gereken levhaları ıskalayınca adama hak verdi.

“Hah, karavana” dedi Andrew kendiyle dalga geçer gibi, adam ona fişeği namluya nasıl süreceğini gösterdi. Silah kurşun değil de mantar attığı için çok fazla endişelenmesi gerek-

miyordu, sonuçta yanlışlıkla birini öldürmesi söz konusu olamazdı, ancak diğer yandan Andrew mantarların görüntüsünün havalı adam imajını zedelediğini düşünüyordu. İkinci kez silahı omzuna yasladığında yanında duran Brooke bir şeyler mırıldandı.

Andrew dönüp, “Ne var?” diye sordu.

“Silahı yanlış tutuyorsun” dedi Brooke. Andrew’a yaklaşıarak elini elinin üzerine koyup namluyu tuttu. “Sol elinle namluyu sabit tutmalısın ki hedefi ıskalamayasm.”

Andrew silahı kaydırınca “Hayır...” dedi Brooke başını iki yana sallayarak. “Dipçik sağ omzuna yaslanacak.”

Brooke silahı nasıl tutması gerektiğini anlatmak için tüm bedenini onunkine yaslamıştı, bu da Andrew’un dikkatinin iyice dağılmasına neden olmuştu.

Ve elbette ikinci atışta da ıskaladı.

“Hedefe odaklanırken bir gözünü kapayıp tek gözünle bakmalısın” diye açıkladı Brooke sabırla.

Andrew bu öneriye uydu, ancak üçüncü atışı da ıskaladı. Dördüncü atış da diğerleri kadar başarısızdı.

“Kaç atış hakkı kaldı?” diye sordu Brooke sükûnet abidesi panayırı adama.

“Yeteri kadar var. Endişelenmeyin küçük hanım, pelüş ayı sizin olacak.”

“Aman ne güzel” dedi Brooke kıs kıs gülererek. Andrew yüzünde beliren kocaman gülümsemeyi gizleyerek bir kez daha tetiğe bastı. Hedefi beşinci kez ıskaladı.

Bir kez daha rezil olmaya niyeti yoktu. Silahı Brooke’a uzattı.

Brooke soran gözlerle baktı: “Ne yapacağım bununla?”

“Atış yapacaksın!” diyerek göz kırptı Andrew. “Babasıyla geyik avına giden biri için masum pelüş ayılar sorun olmasa gerek.”

Brooke “Ha ha ha” deyip gözlerini devirerek silahı ondan aldı. “Sadece bil diye söylüyorum, Drew. Yıllardır ava çıkmıyorum.”

“İnsan böyle şeyleri bir kere öğrendi mi unutmaz” dedi

Andrew kadının silahı ustalıkla tutuşunu izlerken.

“Ne yani, kendi pelüş ayımı kendim mi kazanmalıyım?” dedi Brooke. “Nasıl bir ülke oldu burası böyle?”

Brooke’un yaptığı iki atıştan biri isabetliydi, vurduğu levha parçalanarak dağıldı.

Yanındaki ufak tefek kadın sadece iki atışta o lanet levhayı vurdu diye Andrew’un belki de utanç duyması gerekiyordu, fakat Brooke kendisine uzatılan çirkin mavi ayıyı alıp da ona dil çıkarınca inanılmaz mutlu olmuştu.

Andrew memnuniyetle başını sallayıp kendisi kadar memnun görünen panayırıya döndü. Parayı cebine yerleştirmiş, silahı yerine koymakla meşgul olan adama, “Bayım, 4 Temmuz için bir planınız var mı?” diye sordu.

Adam kırışmış kaşlarını kaldırarak, “Neden sordunuz? Yoksa beni düğününe mi davet etmek istiyorsunuz?” diye karşılık verdi.

Andrew ellerini ceplerine sokup adama gülümsedi. “Zamanı geldiğinde şahidim olabilirsiniz, ama 4 Temmuz’a kadar hazırlanmamız imkânsız.” Brooke sırtına vurunca, “Hayır, aslında size bir iş teklifinde bulunacaktım” diye toparladı.

“Öyle mi?” dedi adam. İlgiyle eğilip bir Brooke’a bir Andrew’a baktı. “Nasıl bir işmiş bu?”

“Maine’in en iyi restoranı Crab Inn için sansasyonel bir tekrar açılış töreni yapmayı planlıyoruz” diye karşılık verdi Andrew ve kolunu omzuna atarak Brooke’u kendine doğru çekti. “Restoranın bulunduğu arazide düzenlenecek büyük festivale çok sayıda turist katılacak. Muhteşem bir barbekü partisi, havai fişek gösterisi olacak, bir de konuklarımıza küçük etkinlikler sunmak istiyoruz. Ve işte bu aşamada devreye siz giriyorsunuz” dedi. Adamın yüzüne gülerken bir yandan da ikaz etmek amacıyla Brooke’un koluna dokundu.

“Crab Inn mi?”

“Evet!” dedi Andrew enerjik bir biçimde başını sallayarak. “Hiç geldiniz mi? Yemeklerimiz eşsizdir. Yengeç kekimizi ya da yengeç çorbamızı denediniz mi?”

Adam burun kıvrarak, “Hani şu tepedeki harabe yeri mi

diyorsunuz?” diye sordu.

Hemen yanında duran Brooke öfkeyle dikildi, her an ağzını açıp bir şey söyleyebilirdi, bu nedenle Andrew aceleyle, “Restorasyon çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor. Temmuz’da Crab Inn yepyeni yüzüyle karşınıza çıkmaya hazır olacak ve festivalimize tüm konuklarımız bayılacak” dedi

Panayırı kararsızlıkla başını kaşıdı. “Yani, ne bileyim. Kaç konuk gelmesini bekliyorsunuz?”

Neyse ki Andrew gençliğinde çok poker oynamıştı, bunun iş görüşmeleri için iyi bir antrenman olduğunu düşünüyordu. Yüzünde belirsiz bir ifadeyle anlatmaya başladı: “Reklam kampanyası sürüyor. Boston’ın kuzey bölgesindeki tüm gazeteler Crab Inn’in yeniden açılış yapacağını duyurdu. Böyle giderse ek binaya ihtiyaç duyacağız.”

Brooke şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Panayırı ağzını açmış Andrew’u dinlediği için Brooke’un durumunu fark etmemiş gibi görünüyordu. “Yani... madem öyle... hım... kartım neredeydi? İşte burada. Bahçede ailemle birlikte kutlamayı düşünüyordum, ama etkinliğinize o kadar fazla konuk katılacaksa, 4 Temmuz’u sizinle birlikte geçirmek benim için bir zevk olacaktır!”

Andrew başını hafifçe eğerek adamın uzattığı kartviziti aldı, en kısa zamanda onu arayacağını söyledi ve Brooke’u kolundan tutup oradan uzaklaştı.

Brooke, Drew’un aksine olan bitenden hiç memnun değildi, mavi ayıyı siper ederek, “Cehennemde yanacaksın, Drew” dedi.

Andrew omuz silkti. “Neden? Yalan söylemedim ki.”

“Evet ama fazla abarttın” dedi Brooke şikâyet eder gibi yüzüne bakarak. “Şimdi korkmaya başladım işte. Tüm bunlar bir fiyaskoyla son bulacak.”

“Hayır, öyle olmayacak” diye karşı çıktı Andrew. “Çok çalışmamız gerekecek ama sonunda buna değecek. Söz veriyorum.”

“Hadi bakalım, göreceğiz” diye mırıldandı Brooke belli belirsiz. “Bu arada babamla geyik avına gittiğimi nereden biliyorsun?”

Andrew hafifçe altdudağını yaladıktan sonra "Sen söylemiştin. Benim de o an aklıma geldi" dedi.

"Hımm."

Andrew, Brooke'un dikkatini dağıtmak için hızla dönen ahtapotu işaret etti. Panayırda çocuklar için getirilen atlıkarınca haricinde ahtaptan başka binilecek bir şey olmadığı için tüm kasabanın gençleri önünde sıra olmuştu. Andrew ahtapotun renkli ışıklarla bezeli kollarını heyecanla izliyordu.

"Ah, hayır!"

Andrew şaşkın şaşkın kaşlarını kaldırdı. "Korkuyor musun yoksa?"

Brooke yüzünü buruşturarak, "Elbette hayır! Ama aletin başında duran adamla gidip konuşmam ve düzenleyeceğimiz festivale roller coaster getirtmeye kalkmanı istemiyorum" dedi.

"Bu roller coaster değil ki!"

Brooke gözlerini kıstı. "Seni uyarıyorum, Drew. Park alanımıza bu şeylerden getirtmeyeceksin! Sirk açılışı değil bu."

Andrew pes eder gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Ama yine de bir kez binmemizin bir sakıncası olmaz, değil mi?"

Brooke başını salladı. "Böyle bir şeye son bindiğimde boyunum zedelendi. O yüzden dikkatli olmalıyım."

Andrew ahtapota bakıp biraz düşündükten sonra, "Hımm... En son böyle bir şeye bindiğimde yanımda Sandra Wilkins vardı. On dört yaşımdaydım" dedi.

"Sandra Wilkins kimdi?"

Brooke'un merakla sorduğu soruyu Andrew bir kahkaha atarak yanıtladı.

"Sandra Wilkins benim ilk kız arkadaşımdı. Aşkımız tam dört hafta sürmüştü."

"Ahh... Ah..." diye iç geçirdi Brooke numaradan. "Gençlik aşkı! Ne güzel! Neden bitti?"

Andrew kadının yüzünü profilden şöyle bir süzüp hüzenlenmiş gibi bir ifadeyle, "İkimizde de diş teli vardı. Panayırda bunun gibi bir oyuncağa binmiştik. Öpüşürken diş tellerimiz birbirine takıldı. Çok utanç vericiydi, canımız da çok yandı.

Sonra Sandra diş tellerimizi ayıran sağlık memuruna âşık oldu” dedi.

Brooke öyle bir kakhaha attı ki çevredeki insanlar dönüp baktılar. “Tanrım, olanları bir an gözümde canlandırdım!”

Andrew gözlerini devirerek, “İlk aşkını diş teli çarpışması sonucunda yitiren bir delikanlı için hiç mi üzülmüyorsun?” diye sordu.

“Üzüldüğüm söylenemez!” deyip omuzları sarsıla sarsıla gülmeye devam etti Brooke.

“O kadar da komik değildi” dedi Andrew surat asarak.

“Gayet de komik” diye yanıt verdi Brooke gözlerinden gelen yaşları silerken.

“Brooke” dedi tehditkâr bir ses tonuyla, “travma yaşamış, bu olaydan sonra bir kez bile roller coaster’a binmemiş bir çocukla dalga geçiyorsun.”

Brooke kıkırdayarak ona karşı çıktı: “Bu roller coaster değil, Drew.”

“Ha ha ha” dedi Andrew suratını buruşturarak. “Aman ne komik.”

Yalandan üzüdür gibi yapan Brooke, “Ah, zavallı. Şu alete bir tur binsek travmanı atlatmana yardımcı olur mu? İstersen elimi bile tutabilirsin” dedi.

Andrew burnunu havaya dikti, sonra da incinmiş gibi bir ses tonuyla, “Hayır, teşekkür ederim” dedi.

“Emin misin?” diye sordu Brooke. “Benim diş tellerim de yok.”

Andrew birden yüzünü ona döndü. “Ne yani, benimle öpüşür müydün?”

“Binmeyi reddettiğin için bunu asla öğrenemeyeceğiz.”

“Brooke...”

Brooke topukları üzerinde dönüp gülerek az ilerideki yiyecek standına doğru ilerledi.

Kalbi deli gibi atan Andrew onu takip etti. Brooke çikolata kaplamalı dondurma alırken sessizce izledi. Dondurmayı elinde tutan Brooke’un parmaklarına bulaşan çikolatayı yalayışı ve sonra da inler gibi bir ses çıkarması içini gıcıklayınca, Andrew

kendini biraz sapık gibi hissetti.

Ansızın zihninde canlanan erotik sahneleri kovalamaya çalışarak kendini dondurma çeşitlerini incelemeye verdi, fındıklı dondurmayı ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

“İşte! Tadına baksana, Drew.”

Andrew daha ne olduğunu anlamadan Brooke dondurmayı uzatıp yalamasını bekledi.

“Tanrım, nefis bir şey bu” dedi bir kez daha inleyerek ve dudaklarına bulaşan çikolatayı yaladı.

Dili damağına yapışan Andrew dondurmanın tadına bakarken bir yandan da gözlerini hipnotize olmuş gibi kadının dudaklarına dikmişti. Brooke’un hâlâ çikolatalı olan dudaklarını yalamamak için kendini zor tutuyordu.

“Sana da bir tane ısmarlayayım mı?” diye sordu Brooke saf saf. Andrew’un yıllardır süregelen ateşli fantezisini yeniden uyandırdığının farkında değildi.

Andrew yanıt verebilecek durumda değildi, başını sallamakla yetindi. Brooke’u dondurma yerken izlediği sırada panayırın ortasında acılı bir ereksiyon yaşamaktan öylesine korkuyordu ki soğuk fish and chips düşünerek kendine hâkim olmaya çalıştı.

“Brooke, tatlım? Bugün buraya gelmeni beklemiyordum. Nasılsın?” diyen yumuşak kadın sesini duyan Brooke’un yüzü asıldı. Andrew ise bu sırada zihninde canlanan çıplak ten üzerindeki çikolata görüntülerinden yavaş yavaş uzaklaşmıştı. Merakla arkasına dönünce yanında iki küçük çocuk olan yaşlı kadını gördü. Kadın Brooke’a sevgi dolu gözlerle bakıyordu. Brooke’un yüzünde ise sanki köpek pisliğine basmış gibi bir ifade belirmişti. Sonra yüzünde sahte bir gülümsemeyle, “Bayan Schneider... eee.. şey... Merhaba... Ben iyiyim. Ya siz?” dedi.

Bayan Schneider mi? Andrew’un zihninde hemen bir ev dolusu kediyle birlikte yaşayan, erkek konuklarının sırtını ke-selemekten zevk alan kaçık pansiyoncu kadın canlandı. Ancak karşısında duran bu yaşlı kadın hiç de tuhaf biriymiş gibi durmuyordu, üstelik öyle bakımsız falan da değildi. Üstü başı gayet düzgündü, üzerinde ütülü bir yazlık elbise vardı, kır saçla-

rını belli ki akşamdan sarmıştı ve çekingen bir merakla Brooke ile Andrew'a bakıyordu.

"Ben çok iyiyim, canım. Bugün torunlarım beni ziyarete geldiler, biz de panayırı bir dolaşalım dedik" dedi Bayan Schneider. Sonra da yüzünde pişmanlık ifadesiyle, "Tanrım, Crab Inn açık olur diye düşünüp konuklarımı size göndermiştim. Yoksa bugün restoranla baban mı ilgileniyor?" diye sordu.

Brooke başını iki yana sallayarak, "Hayır, bugün kapalıyız" dedi.

"Hay aksi" dedi yaşlı kadın. "Bu olmadı işte. Umarım konuklarım kapalı olduğunuzu görünce hayal kırıklığı yaşamamışlardır." Andrew'a bakarak, "Kavalyen kim, tatlım?" diye sordu.

Andrew göz ucuyla bakınca Brooke'un şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemediğini fark etti. "Eee.. Bu Drew. Drew Knight. Şey... benim... arkadaşım olur."

"Merhaba, tatlım" diyerek selamladı yaşlı kadın Andrew'u, sonra da imalı imalı gülümseyerek "Nasılsınız?" diye sordu.

"Gayet iyiyim" diye yanıt verdi Andrew. "Brooke ve ben panayırda güzel bir gün geçiriyoruz. Burada herkesin... hımm... hayal gücü ne kadar da genişmiş."

Brooke çaktırmadan ayağına basarak kalçasıyla ona hafifçe vurdu. Anlaşılan Bayan Schneider aralarındaki itiş kakışı fark etmemişti, çünkü heyecanla, "Çok haklısınız evladım. Tüm çadırlar ve standlar çok güzel süslenmiş. Panayırımızı ziyaret edenlerin sayısının her geçen yıl daha da artması boşuna değil" diyerek onu tasdik etti.

Andrew kısaca "Hımm" diyerek karşılık verip hemen ardından ilgiyle, "Siz, Brooke'un sıkça bahsettiği şu güzel pansiyonun sahibi olmalısınız?" diye sordu.

"Evet, ta kendisiyim" dedi yaşlı kadın gözleri parlayarak ve gururla başını salladı. "Brooke'un bundan bahsetmesi ne hoş! Pansiyonum üç senedir aralıksız Maine bölgesinin en rahat pansiyonu seçiliyor. Yarın bir uğrasanıza. Her pazar kahve eşliğinde sohbet etmek üzere toplanırız. Ev yapımı pasta da var."

Brooke üçüncü kez bastığı için ayağı zonklu oluyor olmasına

rağmen Andrew nezaketi elden bırakmadan, "Büyük bir zevkle! Kedilerinizle tanışmayı çok isterim" dedi.

Yaşlı kadın hafifçe gülümseyerek, "O ikisi yeni bir misafir geldiğinde ortalıktan kaybolur. Ne yazık ki çok nazlılar" diye karşılık verdi.

Andrew kaşlarını kaldırıp meraklı gözlerle Brooke'u süzdü. "İkisi mi?"

"Flecky ve Flopsy" diye yanıt verdi Bayan Schneider'in elini tutan peltek ufaklık. "Flecky benekli olan, beyaz olan adı ise Flopsy."

"Büyükanne" diye sızlanmaya başladı daha büyük olan diğer çocuk. "Atlıkarıncaya binmek istiyorum!"

Bayan Schneider af diler gibi başını eğip "Ne yazık ki artık gitmeliyiz. Sizi tanıdığımı memnun oldum, Drew. Yarın Brooke ile birlikte kahveye gelerseniz çok sevinirim" dedi.

Andrew Bayan Schneider ile vedalaştı ve kollarını keyifle göğsünde kavuşturup Brooke'a döndü.

"Flecky ve Flopsy, ha?"

"Hımmm..."

"Erkek misafirlerin sırtını keseleyen kadın bu mu yani?"

Brooke'un yüzü kıpkırmızı kesildi. "Hımmm... evet... yani... hayır."

Gülümsemesine engel olamıyordu. "Şimdi söyler misin bana Brooke; bu kadın hakkındaki o korkunç hikâyeyi neden uydurdun? Yoksa benimle baş başa kalmak için mi yaptın bunu?"

Brooke yüksek sesle "Elbette hayır" deyip dondurma külahını Andrew'un eline tutuşturdu. "Tutsana şunu, benim tuvalette gitmem gerek."

Andrew gülerek onun tuvaletin merdivenlerinden çıkışını izledi. Mahcubiyeti hoşuna gitmişti. Hiç aldırış etmeden Brooke'un dondurmasını yiyip kendi kendine ne kadar güzel bir gün geçirdiğini düşündü. Moralini bozan tek şey, hiç durmadan titreşerek Daisy Teyzesinin sesli mesaj bıraktığını bildiren cep telefonuydu.

Brooke aylardır ilk kez işe bir gün ara vermiş olmasına rağmen kendini çok çalışmış gibi hissediyordu. Aynı zamanda rahatlamış, çok da eğlenmişti. Bunu yanında dolaşıp gün boyu pozitif enerji yayan adama borçluydu.

O adam şimdi de neşeyle etrafında dolanıyor, yüzündeki kocaman gülümsemeyle gamzesi ortaya çıkıyordu. Birkaç saat önce Bayan Schneider ile karşılaştıklarından beri gamzesi yüzüne yapışmış gibiydi.

Brooke çaktırmadan ona yandan bir bakış atıp o tuhaf pelüş ayıya sarıldı. Başta ayıya ihtiyacı olmadığını söylese de şimdi onu fazlasıyla tatlı buluyordu. Daha doğrusu tatlı bulduğu ucuz pelüş ayının kendisi değil, ayının içinde uyandırdığı o sıcak duyguydu. Çünkü ayıyı kazanmak için kendisi atış yapmak zorunda kalmış olmasına rağmen fikir Drew'dan çıkmıştı. Ve her ne kadar ikisi de buraya "casusluk yapmak" için gelmişlerse de saatlerdir sanki çıkıyorlarmış gibi bir hava esiordu.

Acı ama gerçek olan bir şey vardı: Drew ile çıktığı bu gezinti, geçen yıl yaşadığı şeyler arasında randevuya en yakın olan buluşmaydı. Aslında ondan önceki yıllarda da pek heyecan verici şeyler yaşadığı söylenemezdi. Ateş ederek onun için pelüş ayı kazanmak gibi bir şey Will'in aklının ucundan bile geçmezdi. Hatta Will ile birlikte panayıra geldiklerini bile hatırlamıyordu. Öğrenciyken elbette her yıl sınıfça Sunport panayırına geliyorlardı, ama büyüdükten sonra Will ile bir kez olsun buraya gelmemişlerdi. İlişkilerinin son yıllarında zaten birlikte neredeyse hiçbir etkinliğe katılmamışlardı.

Brooke'un boğazına bir düğüm saplandı, otuzlu yaşların başında olmasına rağmen kendini hem çok yaşlı hem de tam bir çaylak gibi hissediyordu.

Uzun bir ilişkiyi ardında bırakmıştı - ilk ve son ilişkisi. Will ile birbirlerine daha lisedeyken âşık olmuşlardı. Ancak sonrasında işler çok iyi gitmemişti. Buna rağmen ilişkiyi sürdürmek ikisinin de işine gelmiş, nişanlı oldukları üç yıl boyunca bir kez olsun evlilikten bahsetmemişlerdi. İkisi de gerçek anlamda mutlu değildi, ama bu meseleye takılmıyorlardı; sonuçta duruma alışmışlardı.

Ve sonra olan Brooke'a olmuştı.

Otuz bir yaşındaydı; küçük bir kasabada yaşıyor, ebeveyninin restoranında çalışıyor, "işletmenin" üst katında yaşıyordu, tasarruf etmek için kendi evinden vazgeçmişti. Bir yıl önce sevgilisinin gidişini sessizce izlemişti. Neyse ki hiçbir şey yapması gerekmemişti. Kulağa ne kadar da acınası geliyordu! Ama asıl acınası olan böylesine yakışıklı bir adamın; yüzüne her gülümseğinde dizlerini tir tir titreten, inanılmaz iyi, yardımsever ve komik bir adamın yanında yürümekti. Yaptığı her espriye gülüyor, kendini nefes almaksızın onun yüzüne bakarken buluyordu. Hâlâ adamın şehirli bir züppe olduğunu düşünmesine ve ara sıra gözlerini devirmesine rağmen Drew Knight hiç de fena biri değildi. Aslında gayet iyi biriydi.

"Şuradaki Glen değil mi?"

Brooke başını kaldırıp Drew'un baktığı yöne döndü. Bir elinde bira bardağı diğerinde sigara tutan Glen, barın önünde durmuş kahkahalarla gülüyordu.

Brooke Gordon's'a en son ne zaman uğradığını hatırlamıyordu, ama yine de kalabalık olduğundan neredeyse emindi. Cumartesi akşamıydı, panayır tüm hızıyla devam ediyordu, akşamlar uzundu. Bu nedenle Sunport sakinleri kendilerini dışarı atmıştı. Gordon's da çevredeki tek bardı, biraz dağıtmak isteyen herkes buraya gelirdi. Mesela Glen evindense burada vakit geçirmeyi tercih ederdi. Brooke elinde arabanın anahtarını çevirerek mıcırli otopark zemininde kamyonetine doğru ilerliyordu. "Evet, bu o" dedi.

"Burada ne işi var?"

Omzunun üstünden Andrew'a uzun uzun baktıktan sonra, "Ne işi olacak? Glen içmeyi sever" diye yanıt verdi.

"Aha!" Andrew meseleyi kavramıştı, yüzü aydınlandı. "Demek burası kasabanın barı."

Anahtarla aracın kapısını açtığı sırada, "Birahane demek daha doğru olur" dedi Brooke esneyerek. Aynı anda Andrew kolunu tutunca irkildi.

"Hadi gidip bir bakalım."

Brooke başını çevirip yüzüne baktı. "Nereye?"

“Bara” dedi Drew başıyla Gordon’s’u işaret ederek. “Birer bira içmek istemez misin?”

Brooke derin bir nefes alıp bara gitmemek için geçerli bir bahane aramaya başladı. Ne yazık ki aklına hiçbir şey gelmiyordu. “Ama...”

“Hadi ama, Brooke” dedi Andrew, “Sadece bir bira.”

Bir saat sonra Brooke, Drew ve Glen’in arasında oturmuş kara kara eve nasıl gideceğini düşünüyordu, çünkü daha ikinci birayı içerken çakırkeyif olmuştu. Diğer yandan Drew’a bu kadar yakın olmak hiç şüphesiz çok hoştu, iki adamın spor hakkındaki sohbetini de zevkle dinliyordu. Gerçi Drew’un Red Sox’un defansı hakkında söylediklerinin tek kelimesini anlamamıştı, ama yine de onu dikkatle dinliyor, burnunu adamın boynuna dayayıp kokusunu içine çekmemek için kendini zor tutuyordu. Bu temiz erkek kokusunun Glen’den değil ondan geldiğinden emindi. Çünkü Glen liseden beri bira, sarımsak ve motor yağı karışımı gibi kokardı.

“Tampa Bay Rays’e karşı oynadıkları maçın ikinci devresi korkunçtu!”

“Barnes daha iyi bir atış yapmalıydı!”

“Hep söylüyorum! Iska yaptırmaya çalışması çok gereksizdi.”

Her ikisi de o berbat hareketten yakındığı için Brooke da araya girip onaylar gibi başını salladı ve “Evet, kesinlikle korkunçtu!” dedi.

“Sarhoş mu oldun Brooke?”

Glen’in bu şüpheli sorusuna dehşet verici bir bakışla karşılık veren Brooke “Elbette, hayır!” dedi.

“Sanırım Brooke beysbol hakkında konuştuğumuz ve onu dikkate almadığımız için rahatsız oldu” diye açıkladı Drew keyifle.

Brooke emin değildi, ama galiba Andrew baldırını baldırına daha sıkı bastırmaya başlamıştı. Çok sıcak olmuştu. Brooke emin olamıyordu: İçerisi mi çok sıcaktı yoksa bu sıcaklığın nedeni yanında oturan adam mıydı?

“Sohbetimize sen de katılabilirsin” dedi Glen lütfeder gibi.

Brooke istemsiz bir ses çıkararak iç geçirdi, ellerini saçla-

rına atıp Glen'e yan yan bakarak, "Beysbol hakkında mı? Sağ ol, almayayım!" dedi.

"Hey..."

Drew Brooke'a doğru eğilerek başının üzerinden "Anlatsana Glen. Brooke ergenken nasıldı?" diye sordu.

Brooke dehşet içinde başını geri atıp altdudağını kemirmeye başladı. "Hayır! Eski defterleri açmak yok! O kadar da sarhoş değilim."

"Sana bir bira daha alayım mı?" diye sordu Glen o kendine özgü tarzıyla.

"Hayır teşekkür ederim" dedi Brooke, "Daha fazla içmeyeceğim!"

Drew, "Çok yazık" deyip bir yudum daha almak üzere bardağını kaldırdı.

Dili damağına yapışan Brooke, birasından bir yudum aldıktan sonra Drew'un ademelmmasının inip kalkışını izledi. Gözlerini ondan alamadığı için kendine kızıyordu. Drew o sırada kendisini izlediğini fark etmiş olmalıydı, çünkü bardağı masaya koyarken yüzüne bakmış, sanki aklından geçenleri biliyor-muş gibi gülümsemişti.

Görünüşe bakılırsa Glen bu sessiz diyalogdan habersizdi. "Lisedeyken Brooke tam bir inekti."

"Glen!" diye çıkıştı Brooke "Bunu dinlemek isteyen yok."

"Aaaa" dedi Drew uzatarak, "Ben istiyorum."

Brooke derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Bu sırada ensesi Drew'un onun sandalyesine yaslanan koluna dokununca sırtında bir ürperti hissetti.

Ne yazık ki Glen dedikoducunun önde gideniydi. Andrew'a Brooke'un okulun en hırslı öğrencilerinden biri olduğunu, serviste bir kez olsun ödevlerini onunla paylaşmadığını söyledi.

Brooke gözlerini devirdi. Öğrencilik dönemine ait sıkıcı hikâyeler dinlemek Drew için pek matah bir şey olmasa gerekti.

Brooke tam ağzını açıp tekrar beysbol konusuna dönmele-rini önerecekti ki Glen ondan önce davranarak, "Mezuniyet balosunda Will ile Brooke gecenin kral ve kraliçesi seçilmişti. O

zamanlar herkes bu ikisinin daha on yedi yaşındayken birlikte olacaklarını düşünmüştü. Onlar gibi mükemmel bir çiftin ayrıldığını görmek ne tuhaf!" deyiverdi.

Glen'in açıklamasının ardından derin bir sessizlik yaşandı. Sonra Brooke bir kez daha iç çekip ellerini masaya koydu. "Ortamı neşelendirmek istiyorsan yanlış yerden başladın Glen. Cumartesi akşamı kimse bu tür hikâyeler dinlemek istemez."

Glen "Hmmm... haklısın. Bira isteyen var mı?" dedikten sonra kalkıp kalabalığın arasından geçerek bara doğru ilerledi. O sırada ahşap bankta dip dibe oturan Brooke ve Drew tek kelime etmeden boşluğa bakıyorlardı. Brooke'a kalsa Glen'in kulağına yapışıp ona haddini bildirirdi. Will hakkında konuşmak istemiyordu; üstelik Drew, Will meselesini bilmese daha iyi olurdu.

"Will eski erkek arkadaşın mı?"

Brooke "Evet" diye yanıt verdikten sonra birasından bir yudum aldı.

"Kötü bir hikâye mi?"

Başını iki yana sallayarak ellerini dizlerine dayadı. "Pek sayılmaz."

"Himm."

Brooke kuruyan dudaklarını yaladı. "Yani demek istediğim... Hiçbir ayrılık iyi değildir. Ama bizimkisi... fena değildi."

"Fena değildi derken?"

Andrew'a şöyle bir baktı. "Evet, sorunsuzdu. Bilirsin işte... O yeni kız arkadaşıyla karşıma çıkmadı, ben de tabak çanağı yerlere atıp kırmadım. Her şey gayet... medeni bir şekilde oldu."

"İlişkiniz ne kadar sürdü?"

Brooke omuz silkti. "Epey uzun."

"Sanki bu konuyu hiç umursamıyormuşsun gibi görünüyor."

Brooke aslında Will ile yürümeyen ilişkisini Drew Knight'la masaya yatırmayı hiç istemiyordu, ancak şimdi konu hakkında birkaç kelime etmek zorundaydı.

"Benim için hepsi geçmişte kaldı."

"Yani?"

Elinden geldiği kadar rahat olmaya çalışarak. "Ayrıldığı-

mızdan bu yana hiç konuşmadık, ama karşıma çıkacak olsa kafasını gözünü yarmam. Bilmek istediğin buydu değil mi?”

Andrew'un gözleri barın puslu ışığı altında parladı. “Normalde kadınlar eski erkek arkadaşlarına karşı daha şiddetli tepkiler verirler.”

“Bunu tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun, Drew?”

Andrew yanıt vermek yerine bardağı hızla kafasına dikti.

“Ne kadar da ketumsun. Sana hiç yakıştıramadım” dedi Brooke gülerek.

Andrew birasından bir yudum aldıktan sonra bardağı masaya bıraktı ve onun kadar rahat bir tavırla, “Şimdiye dek hiç ciddi bir ilişkim olmadı” dedi.

“Nasıl yani?”

Andrew omuz silkti. “İşimden dolayı. Ama sana dönelim. Sizin aranızdaki ilişki ciddi miydi?”

“Göreceli” dedi Brooke. “Will ve ben ilkokuldan beri arkadaştık, lise sonda da sevgili olduk.”

“Ucuz romanlardaki gibi” diye mırıldandı Drew şakayla karışık.

Brooke onun bu sözüne alınmadı. Omuz silkerek yüzünü buruşturdu. “Haklısın.”

“Aynı üniversiteye mi gittiniz?”

Başını iki yana sallayarak, “Will batı sahilinde okudu, ben ise doğu sahilinde. Ama buna rağmen ilişkimiz bir şekilde sürdü” dedi Brooke.

“Bir şekilde mi?”

Derin bir nefes aldı: “Sanırım ilişkimiz hakkında çok fazla düşünmedik. Ayda bir ya da iki ayda bir buluşurduk. Bunu sorun etmiyorduk.”

“Bu kulağa pek... romantik gelmiyor.”

Brooke hafifçe güldü. “Haklısın, Drew. İkimiz de çift olmaya öyle alışmıştık ki ilişkimizi sorgulamadık. Sıkıcı gibi görüldüğünün farkındayım, ama bu... rahattı.”

Brooke ona yan yan bakınca, Andrew'un kendisini dikkatle incelediğini fark etti. Kendini savunmak ister gibi, “Will'in kendine ait bir hayatı vardı, benim de öyle. İyi anlaştığımız sürece

ikimiz de bir şeyleri değiştirmeyi düşünmedik” dedi.

“Aha.”

“Aha mı?”

Andrew ahşap bankın üzerinde sağa sola kıpırdandı, sonra yüzünü Brooke’a döndü. Bu sırada adamın baldırı onunkine daha da yapışmıştı. “Merakımı mazur gör Brooke, ama senin bu ilişkiden çok da memnun olduğunu sanmıyorum.”

Bu tespiti o kadar doğrudu ki Brooke Drew’un bakışlarına katlanmakta zorlandı. “Bunu anlamam zaman aldı.”

“Ayrıldıktan sonra mı anladın?”

“Ayrılık ikimizin ortak kararıydı” dedi Brooke. Açıklama yapma gereği hissetmişti. “Will dört yıl önce okulu bitince Sunport’a geri döndü, biz de nişanlandık. Bugün geri dönüp bakınca, Will bunu ondan beklediğimi düşündü sanırım. Ya da belki de tüm Sunport’un böyle bir beklentisi olduğunu düşündü” deyip omuz silkti.

“Nişanlanmıştınız yani?”

Drew ile bu meseleyi daha fazla konuşmak istemiyor olsa da “Tam tarihi bilmek istersen üç yıl nişanlı kaldık” diye mırıldandı.

“Üç yıl mı? Çok uzun bir zaman bu.”

“Evet” dedi Brooke başını yana eğerek. Önemsemediği bir ilişkiyi yıllarca sürdürdüğü için utanç duymaya başlamıştı. Bu yüzden Will ve onunla olan ilişkisi hakkında konuşmaktan kaçınıyordu. Ancak ne yazık ki Drew’dan kaçamamıştı. “Ama ikimiz de evlilik için gün almaya falan kalkmadık. Bir yıl önce San Francisco’daki bir şirketten iş teklifi alınca bana onunla gidip gitmeyeceğimi sordu. Bunu laf olsun diye yaptı, beni yanında götürmeyi istediği için değil. O sırada annem rahatsızlandı, ama hastalanmasıydı da büyük olasılıkla onunla gitmezdim. Biz de ilişkiyi bitirdik.” Çekinerek bir elini havaya kaldırdı. “Pek ilginç bir hikâye değil.”

Drew bir süre sessiz kaldıktan sonra arkasına yaslandı. “Bu yüzden mi kasabanın yarısı aramızı yapmaya çalışıyor?”

Brooke küçük bir kahkaha attı. “Yarısı denmez. O kadar kalabalık değiller.” Konuyu değiştirmek için ciddi bir tavır takına

rak, "Doğru söyle Drew, ailede de seni baş göz etmeye çalışan teyzelerin, yengelerin, halaların vardır değil mi? Sonuçta yaşın da var" dedi.

Yanında oturan adam neşeli bir kahkaha attı. "Ne kadar zarfırsın, demek yaşlıyım öyle mi?"

"Aman ne komik" diye mırıldandı Brooke, "Biraz daha konuşkan olabilirsin."

"Merak mı ediyorsun?"

Brooke omuz silkti. "Glen geri dönüp de lise yıllarına ait hikâyeler anlatmaya başlayana kadar bir şekilde vakit geçirmemiz gerek."

"Ne bilmek istersin?" diye sordu uzun parmaklarıyla masaya damlayan mum kalıntılarını kazırken.

"Bilmem ki" diye yanıtladı Brooke, "Senin hiç ciddi bir ilişkin olmadı mı?"

Andrew yüzünü buruşturdu. "Annem gibi konuştun."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. Demek sen de ilişkiler konusunda anne tavsiyelerine maruz kalanlardansın."

Andrew derin bir nefes alınca göğüs kafesi şişti. Konuşmaya başladığında ses tonunun kulağa neşeli gelmesi için uğraştı, ama Brooke'u kandıramazdı. "Annem yoğun bir insan, benim aşk meşk işlerimle ilgilenecek vakti yok."

"Öyle mi?"

Andrew gülümsedi, ama gamzesi çıkmamıştı. "Ben ailenin yüzkarasıyım."

Brooke gerçekten de şaşırmıştı; yüzündeki kuru gülümsemeye rağmen Andrew'un gözlerindeki acı ifadeyi görebiliyordu.

Espriyle bu havayı dağıtmaya çalıştı: "İyi bir sürücü olmadığın için mi?"

Neyse ki onu gülümsetmeyi başarmıştı. Andrew başını sallayarak, "O kadar da kötü bir sürücü sayılmam" dedi.

"Kişiden kişiye değişir."

Drew öksürdü. "Sürüş tecrübeyle ilgili bir durum değil sanırım. Ailem fazla elitisttir. Ben hukuk eğitimimi yarıda bırakınca babam büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. O günden beri ara-

mız pek iyi değil.”

Brooke şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. O ana dek Drew’un çok rahat bir hayat sürdüğünü, başarılı olmak için çok fazla çabalaması gerekmediğini düşünmüştü. Evet tahmini doğrudu, Drew zengin bir aileden geliyordu; ancak Brooke’un sandığı gibi babasının işini devralmamıştı. Önyargılı davrandığı için utanç duydu, ne de olsa Drew son günlerde ona çok yardımcı olmuştu, onun sıkı çalıştığına kendisi de şahitti.

“Sadece hukuk okumak istemediğin için mi?”

“Ailemi tanıyorsun” dedi Drew gözlerini devirerek. “Büyük büyükbabam avukatmış, büyükbabam ve babam da öyle, hatta annem bile, gerçi hiç çalışmadı ama olsun. Erkek kardeşim de kız kardeşim gibi avukat. Şükran Günü’ndeki aile buluşmasında üniversite eğitimimi yarıda bırakmak istediğimi söyleyerek nasıl bir hayal kırıklığı yarattığımı tahmin edemezsin.”

“Bozuldular mı?”

“Hem de nasıl” dedi Drew bir kez daha gözlerini devirerek. “Babam, oğullarından birinin nasıl olup da hukuk metinleri üzerinde çalışmak istemediğini hâlâ anlamış değil. Ama seminerlere girmek bile benim için tam bir kâbustu. Ben...” Hafif çekingen bir tavırla omuzlarını silktiler. “Yaratıcılığımı kullanmayı seviyorum.”

“Bunu çok iyi anlıyorum” diye yanıt verdi Brooke ve elini elinin üzerine koydu.

Drew şaşkınlıkla başını kaldırıp ona derin derin bakınca Brooke bu dokunuşla ona nasıl bir mesaj verdiğini fark etti. Hızlıca elini çekip yutkundu. Brooke özür dilemeye ya da bir şey söylemeye fırsat bulamadan Glen gelip yanlarına oturdu.

“İşte geldim! Brooke sana anlattı mı, sekizinci sınıftayken az kalsın öpüşüyorduk!”

“Sen ve Glen mi? Eminim ki küçük sınıflar arasında en ideal çift sizdiniz.”

“Çok komik” diye homurdandı Brooke ve yanağını soğuk bira bardağına dayadı. Bacaklarını ileriye doğru uzattı. “Sen böyle devam et.”

“Sonra ne olacak?”

“Onu da kendin görürsün.”

Yaklaşık bir saat geçtikten sonra barın önünde durdukları sırada Brooke endişeli bir tavırla kollarını önünde kavuşturup sırf Drew’u sinir etmek için, “Kamyoneti kazasız belasız Crab Inn’e kadar götürebileceğinden emin misin? Önümüzde dört kilometre var” dedi.

“Benim hesaplarıma göre yolumuz sadece bir kilometre” diye yanıt verdi Drew sırtarak. “Önden buyurun.”

Drew birkaç dakika sonra Brooke’un babasının kamyonetini virajlı yolda sorunsuz bir şekilde kullanırken, “Az kaldı, varmak üzereyiz” dedi.

“Oh!” diye derin bir nefes aldı Brooke. “Bir sorun daha ortadan kalktı! Belki de önce ehliyetini göstermeni istemeliydim.”

“Hiç fena fikir değil” dedi Drew aldırış etmeksizin. “Büyükhşehir züppelerinin sürüş tarzı berbattır.”

“Bu sözlerimi asla affetmeyeceksin değil mi?”

“Biraz beklemen gerekecek” dedi Drew göz kırparak. “Güzel bir gündü.”

Konudan uzaklaşan Brooke’un Drew’un yeşil gözlerinin etkisinden kurtulup düşüncelerini toparlaması birkaç saniyesini aldı. Sonra fısıldayarak, “Evet haklısın. Çok güzel bir gündü” dedi.

“Glen ile birlikteyken bu kadar eğlenebileceğimizi hiç düşünmezdim.”

“Erken döndük” dedi Brooke, esnediğini gizlemeye çalışarak. “Daha uzun kalsaydık sarhoş olup bar tezgâhında soyunarak dans edişine de şahit olurduk kesin.”

Drew gülerek “Çok mu sık oluyor bu?” diye sordu.

“Sanırım sarhoş olunca Glen’in teşhircilik damarları kabarıyor.”

Drew yine kıkırdayarak güldü ve kamyonetle sert bir virajı rahatça aldı. “Tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun bunu?”

Brooke, aracın yan camından geçip giden karanlık sahilin manzarasını izlerken başını iki yana salladı “Gordon’s’a uğ-

ramayalı çok oldu. Bugün işe uzun zaman sonra ilk kez bir gün ara verdim." Vicdan azabı duymaya başlamıştı. "Aslında bugün orada bir saat kalıp eve dönmeliydim. Bir yığın iş beni bekliyor."

"Senin de ara sıra işi gücü düşünmeden tatil yapmaya ihtiyacın var. Sürekli çalışırsan bir gün yıkılır gidersin."

Brooke onun haklı olduğunu biliyordu, ancak yine de alaycı bir tavırla "Tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun bunu?" diye sormadan edemedi.

"Evet, aynen öyle" diye yanıt verdi Drew samimiyetle. "Beni buraya, Maine'e hangi rüzgâr attı sanıyorsun? Çok yorulmuştum, biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı."

Brooke'un duyduklarını kavraması biraz zaman aldı. Sonra suçlu suçlu altdudağını kemirdi. "Öyle mi? Dinlenmek istemene rağmen ben seni yanımda mı çalıştırıyorum?"

Drew aracı yavaşça Crab Inn'in girişine doğru döndürüp gülümseyerek, "İster inan ister inanma ama sana yardım etmek benim için gerçekten bir zevk" dedi.

Gülüşünü ve gamzesini görünce Brooke'un karnında kelekler uçuşmaya başladı. Neyse ki aracın içi karanlıktı da Drew kızaran yanaklarını göremiyordu. Bugün yeterince utanç yaşamıştı. Ondan ne kadar çok hoşlandığını Drew asla bilmemeliydi.

Crab Inn'in otoparkına giden engebeli yolda ilerledikleri iki dakika boyunca ikisi de tek kelime etmedi.

Drew aracı Crab Inn'in giriş kapısının hemen önüne park edip de motoru susturduğunda Brooke eve geldiği için mutluydu, ancak aracın içinde kalıp uzun uzun Drew'u izlemek de istiyordu.

Drew "İşte geldik" deyip kontağı kapadı. "Sağ salim vardık hanımefendi."

"Hanımefendi mi?" dedi kıkırdayarak Brooke. "Sen sandığımdan da sarhoşsun."

"Pek değil" dedi Drew yüzüne bakarak. "Çıkalım mı?"

Brooke başını sallayıp araçtan indi. Arabanın yanından geçerken taşa takılıp sendeledi.

Neyse ki Drew sanki bekliyormuş gibi atıldı ve düşmeden Brooke'u kolundan yakaladı.

Brooke bir anda kendini Drew'un güçlü göğsüne yaslanmış vaziyette buldu. Adamın bedeninden yayılan tatlı sıcaklığı hissetti, kokusunu içine çekti. İçinde kelebekler tekrar kanat çırpmaya başladı ve bu his vücudunun her yerine yayıldı. Hipnotize olmuş gibi başını geri yasladı. Tek kelime edecek durumda değildi.

Drew'un sokak lambasının loş ışığında siyaha dönen gözleri parlıyordu. Önce hiç konuşmadan Brooke'un gözlerine uzun uzun baktı, sonra da gözleri kadının dudaklarına yöneldi.

İkisi de hiç kıpırdamadan duruyordu. Drew yavaşça başını eğdi. Onun nefesini teninde hisseden Brooke gözlerini kapadı.

Drew'un dudaklarını dudaklarında hissettikten sonra artık kendini daha fazla frenlemedi. Kollarını boynuna dolayıp ayak uçlarında yükselerek dudaklarını Drew'unkilere teslim etti. Kalbi deli gibi atarken öpüşüne karşılık verdi. Tadı ve kokusu Brooke'u iyice sarhoş etmişti.

Drew kollarını kalçasına koyup onu kendine çektiğinde bacakları neredeyse tutmaz oldu. Bu sırada dilini de Brooke'un dudaklarının arasında dolaştırınca Brooke bir kez daha hafifçe inledi.

Brooke tam ellerini Andrew'un sarı saçlarında dolaştırmaya başlayacaktı ki gözkapaklarının arkasında beliren parlak ışığı fark etti.

Ne olduğunu anlamadan dudaklarını Drew'unkilerden uzaklaştırdı ve yaklaşan aracın göz alan farlarına doğru döndü. Çok sağlıklı düşünemiyor olsa da Drew'u iterek kendinden uzaklaştırıp sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

Tam o an gayet iyi tanıdığı koyu gri Dodge Caravan diple-rine kadar gelip durdu. Babası araçtan indi, öfkeden kıpkırmızı olmuştu, elindeki gazeteyi yelpaze gibi sallayarak, "Brooke, burada neler oluyor, bana açıklar mısın?" dedi.

Andrew, hemen yanında kayıtsız bir edayla elindeki boya fırçasını duvara süren Brooke'u izliyor, gülmek için kendini zor tutuyordu; çünkü Brooke'un onu bilerek görmezden geldiği çok açıktı. Anlaşılan küçük boyacı kız dün geceki öpüşmenin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Bu sabah Drew'un gözlerine bakamıyordu.

Brooke dün akşamdan sonra utancın çok farklı bir boyutunu keşfetmiş gibi görünse de Andrew'un tek derdi öpüşmelerinin yarıda kesilmiş olmasıydı. Brooke'un babası gazete ilanları için sinirlenecek başka zaman bulamamış mıydı sahiden? Ne yazık ki o gelir gelmez aralarındaki romantizm son bulmuştu.

Brooke'a yandan şöyle bir bakıp da onun, sırf yüzüne bakmak zorunda kalmasın diye hipnotize olmuş bir sincap gibi davranı izlediğini görünce sırtmaya başladı.

Andrew'un keyfi yerindeydi, eline aldığı boya rulosunu yanında duran boya kovasına batırdı, fazla boyayı akıtıp Crab Inn'in dış cephesini boyamaya kaldığı yerden devam etti.

Bu sırada sanki önemsiz bir mevzudan bahsedermiş gibi, "Konuşacak mıyız, yoksa bu konu hakkında susmaya devam mı edeceğiz?" dedi.

Göz ucuyla bakınca Brooke'un kısa bir an duraksadığını gördü. Sonraysa kayıtsız bir mırıldanma geldi kulağına: "Hımm. Neyi kastediyorsun?"

Andrew omuz silkip ruloyu duvara sürdü, ardından da Brooke'a dönerek gayet net bir biçimde, "Dün akşamki öpüşme hakkında henüz tek kelime konuşmadık" dedi.

Brooke'un ağzından çığlığa benzer bir ses çıktı. Bunun

üzerine Brooke bir de fırçayı duvara telaşla sürüp sonra da taşırdığını anlayarak lanet okumaya başlayınca Andrew neredeyse kahkahayı basacaktı. Belli ki söyledikleri onu şaşkına çevirmişti.

“Eee yani?” diye üsteledi Andrew. Brooke yanıt vermek yerine taşırdığı yerleri temizlermiş gibi yapıyordu.

“Yani ne?”

Andrew derin bir nefes aldı ve kollarını önünde kavuşturup tulumu boyaya bulanmış olan şirin ömür törpüsünü izlemeye koyuldu. “Dört saattir binayı boyamakla meşgulüz, fakat bu süre içinde sen bir kez bile gözlerime bakmadın. Ciddi anlamda endişelenmeye başlıyorum.”

“Saçmalama” diye yanıt verdi Brooke. Hâlâ gözlerinin içine bakamıyordu.

“Aha.”

“Ahası falan yok” dedi üstüne basa basa. “Benim... kafam çok karışık.”

“Nasıl yani?” diye sordu Andrew merakla ve kadının çatılan kaşlarını keyifle izledi. Brooke’u çileden çıkarmak ona inanılmaz keyif veriyordu.

Brooke sinirle nefes aldı, omuzları düştü. “Sen de çok iyi biliyorsun, Drew! Crab Inn’i düşünüyorum, babamla aramızda geçen tartışmayı ve annemi...”

“Ve baban araya girmeseydi dün gecenin ikimiz için yatakta son bulacağını...” diye ekledi Andrew sevimli bir biçimde.

“Ne?” deyip sendeleyerek döndü Brooke. Sağ elindeki fırçayı sopa gibi tutunca beyaz boya yere aktı, ancak o bunu fark etmişe benzemiyordu.

Andrew başını kararlılıkla sallayıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Evet! Sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun” diye karşılık verdi.

Brooke ağzını açtı, tekrar kapadı. Sonra nihayet konuşmayı başardı: “Asla!”

Andrew yüzünde sahte bir sevecenlikle yanıt verdi: “Hadi ama, Brooke. Kendine karşı dürüst ol. Bana daha fazla karşı koyamazdın.”

“Ne? Kafayı mı yedin sen?”

Andrew af diler gibi ellerini havaya kaldırdı. “Üzgünüm, ama kadınlar üzerinde böyle bir etkim var.”

Brooke öfkeyle üzerine yürüyüp elindeki fırçayı gözünün önünde salladı.

Onun bu öfkeli hali ve ateş saçan gözleri Andrew’un çok hoşuna gidiyordu, ama yine de bir adım geri çekildi.

“Hangi etkiden bahsediyorsun sen?” dedi Brooke gözlerini kısarak.

Andrew numaradan derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı. “Beni kandıramazsın Brooke. İkimiz de benim için yanıp tutuştuğunu biliyoruz. Ve dünkü öpüşme...” Ağzını şaklattı ve kaşlarını imalı imalı kaldırıp indirdi.

Brooke öfkeden deliye dönmüştü. “Ben mi senin için yanıp tutuşuyorum? Pardon ama, dün gece kim kimi öptü acaba?”

Andrew biraz düşündükten sonra, “Gayet ortada, sen beni öptün” dedi.

Brooke sinirden kudurmak üzereydi. “Ne? Beni öpen sendin!”

“Öyle bir şey olsa hatırlardım.”

“O zaman iyice bir düşün!” dedi Brooke ve derin bir nefes aldı. “Ben sendeledim, sen de beni tutup öptün! İsteseydim bile sana engel olamazdım Drew!”

Andrew zevkten dört köşe olmuştu, sırıtmaya başladı.

Ancak Brooke onu terslemekten vazgeçecek gibi değildi. “Ne var?”

Andrew yaşadığı hazzı gizlemekte zorlanıyordu. “Az önce ‘isteseydim bile sana engel olamazdım’ dedin. Bu demek oluyor ki engel olmak istemedin, seni öpmemi istedin. Bunu bildiğim iyi oldu.”

“Öyle... Ben öyle demek istemedim!”

“Demek öyle demek istemedin...” dedi Andrew yutkunarak. “Peki ne demek istedin o zaman?”

Brooke ne diyeceğini bilemiyordu. gözlerine bakmayı bırakıp kararsızca altdudağını kemirdi. O an Andrew’un gözüne öyle tatlı göründü ki adam onu kendine çekip öpüşmeye dün

akşam kaldıkları yerden devam etmek istedi. Ama ne yazık ki Brooke fırçayı hâlâ bir silah gibi tutuyordu; onunla neler yapabileceğini kim bilebilirdi... Andrew, Brooke'un babasının eski kıyafetlerini giymiş olsa da yüzünün boyanmasını istemiyordu.

"Yani... ben... sen..." diye kekeleydi Brooke çaresizce. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun!"

"Pek değil" dedi Andrew meraklı gözlerle onun şaşkın yüzüne bakarken. "Ve eğer sekteye uğramadan öpüşmeye devam etmek istiyorsan..." deyip cümleyi yarım bıraktı.

Brooke ona yanıt vermek yerine boya kovaasına baktı. "Çalışmak için geldik buraya, gevezelik etmek için değil."

Andrew "Emredersiniz efendim" diyerek selam verip duvarları boyamaya kaldığı yerden devam etti.

Andrew birkaç saniye sessizce çalıştıktan sonra dostane bir tavırla "Hayır demedin" dedi.

Brooke'un oflayıp puflaması kulağına müzik gibi geliyordu. "Ama evet de demedim."

Andrew bıyık altından gülererek boyayı duvara dağıttı. "Ya baban ansızın çıkıp gelmeseydi" diye lafa girdi önündeki duvara bakarken, "Bana tokadı yapıştıracak mıydın? Yoksa..."

Brooke'un yanıt vermesi birkaç saniye sürdü, ama Andrew'a bu süre çok uzun gelmişti. "Bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Andrew dilini şaklatarak "O halde sen de sana neler yapacağımı asla öğrenemeyeceksin" deyiverdi.

"Çok yazık" dedi Brooke üzgün üzgün, sonra da ilgisizce "Sen de benim kasten sendeleyip sendelemediğimi asla bilemeyeceksin" diye ekledi.

Andrew sorgulayan gözlerle yan yan baktığında, hiç bozuntuya vermeden duvarı boyamaya devam eden Brooke'un dudağının kenarında beliren gülümsemeyi fark etti. Kendini daha fazla tutamadı, attığı kahkaha tüm otoparkta yankılandı.

Kısa bir süre sonra öğle arası verdiler, açık havada sandviç yiyip büyük bir heyecanla yapılacak restorasyon hakkında lafladılar. Neyse ki bu dostane muhabbet aralarındaki gergin atmosferi yumuşatmıştı. Şimdi aralarındaki ilişki eski haline dönmüştü, sanki o ateşli öpüşme hiç yaşanmamış gibi davranıyor-

lardı; ancak Andrew olanları unutmuş değildi. Brooke'un varlığı onu gerçekten çok mutlu ediyordu. Dört saat fırça salladıktan sonra kollarını hissetmiyor olsa da Crab Inn'in girişindeki merdivenlerde Brooke'un yanında oturmuş sandviçini yerken kendini uzun zamandır hissetmediği kadar iyi hissediyordu.

Brooke ile birlikte yenilenmesi gereken restoranın önünde oturup enfes bir sandviç yemek ve bir şişe limonatayı bölüşmek... En son ne zaman bu kadar mutlu olmuştu?

Tepeden tırnağa boyaya bulanmış olsa ve kendi restoranında bulunması gerekse de Andrew Boston'a ilişkin ne varsa her şeyi bir kenara bırakmış, kendisini güldüren, harika öpüşen ve tüm bunların yanı sıra doğu yakasının en iyi yabanmerisimli pastasını yapan bu kadına konsantre olmuştu. Sanki kadının dağınık saçları ellerini içine gömmesi için onu çağırıyor gibiydi. Ayrıca motor gürültüsünden uzaklaşıp şehrin karmaşasını unutmamanın keyfini çıkarıyor, iyot kokusunu içine çekiyor. birkaç metre ilerideki kayalıklara vuran dalgaların sesini dinliyordu.

"Yavaş yavaş yemek konusunu düşünmeye başlasak iyi olacak" dedi Brooke. Sandviçteki marine edilmiş hindi göğsünden parmaklarına bulaşan enfes sosu yalayıp kendinden geçer gibi bir ses çıkardı. O an Andrew başka bir boyuta geçti.

Çünkü aynı enfes tat hâlâ damağındayken. Brooke'un sandviç yiyişini izleyip tensel çekimi hissetmek Andrew'un içini titretiyordu. Ona kalsa Brooke'u kolundan tutar, dün kaldıkları yerden öpüşmeye devam ederdi. Onun gibi yemeğin iyisinden ve kadının güzelinden gayet iyi anlayan biri için bu durum artık çekilmez bir hal almaya başlamıştı. Tuhaftı ama Andrew'un zihninden son derece masum başlayan ve ödüllü tatlısını Brooke'a yatakta servis etmesiyle son bulan binlerce sahne geçiyordu. Tabii bu sırada kendisi de Brooke gibi çırlıçıplak olacaktı.

Andrew huzursuzca bir ileri bir geri kıpırdanmaya başlayınca yanındaki büyüleyici kadın söze başladı: "Eğer barbekü yaparsak ordövr büfesi hazırlamanın bir anlamı var mı diye düşünmeliyiz. Belki de garnitür sunmak daha iyi olur Ne dersin?"

Andrew Brooke'un parmağındaki sosu yalayışına kafayı

takmış, yatağında çıtırçıplak yatarken ne kadar güzel görüneceğini hayal ederken, nasıl oluyor da Brooke böyle umursamaz bir edayla ordövrden bahsedebiliyordu?

Brooke'un memnuniyetle ve afiyetle inler gibi çıkardığı sesler Andrew'un sağ kulağından girip içine işleyince dişlerini sıkıp içinden ona kadar saymaya başladı, çünkü bu sesler ona bir kadının ağzından duyduğu en erotik iniltirmiş gibi geliyordu.

"Ara sıcaklar da hazırlayabiliriz. Temmuzda çorba olmaz tabii, ama mesela... soğuk gazpaço sunabiliriz, yanında da taze karides cipsi! Harika bir fikir değil mi, sen ne dersin?" diye sordu Brooke.

Andrew yutkunup onaylar gibi mırıldandı.

Brooke endişeli gözlerini Andrew'un yüzüne çevirdi. "Kötü bir fikir mi?"

Asıl kötü fikir, parmaklarını yalayan Brooke'u izlemek ve bu sırada çıkardığı inlemeye benzer sesleri dinlemektir, çünkü ona yatak odasını hatırlatmıştı. Brooke'u dağınık saçlarıyla yatakta çıtırçıplak uzanıp şamfistıklı mus tatlısını afiyetle yerken hayal ediyor, bu görüntü gözlerinin önünden gitmiyordu. Sorduğu soruya cevap verecek durumda olduğu söylenemezdi.

"Gazpaço ile karides cipsi gayet iyi olur" diyebilirdi sonunda.

Brooke'un kaşları kuşkuyla çatıldı ve kayarak ona doğru yaklaştı. O kadar yakındı ki Andrew elektrik akımına kapıldığını sandı. "Ne dersin? Elbette, ev yapımı mayonez ve sebze garnitürüyle birlikte hazırlanan şu istakoz etli mini sandviçlerden de ikram edebiliriz. Ağzım sulanmaya başladı bile" deyip bir kez daha inler gibi bir ses çıkardı. Andrew artık Brooke'un bunu kasten yaptığından şüphelenmeye başlamıştı. Çünkü onun da ağzının suları akıyordu, ama nedeni yemekler değildi.

Andrew tam kalkıp soğuk bir duş almayı düşünürken içerde restoranın telefonu çalmaya başladı.

Brooke "Aman ne güzel" diye homurdanıp kalktı. "Tam zamanını buldu, yemeklerden bahsediyorduk."

"Evet" dedi Andrew üzülmüş gibi, "Tam da zamanını buldu."

"Birazdan dönerim" dedi Brooke özür diler gibi gülümse-

yerek ve içeri girdi.

O içeri girer girmez Andrew başını geriye yasladı.

Acıyla sızlanmamak için kendini zor tutuyordu. Brooke ona resmen işkence ediyordu, bundan emindi. Rahat bir nefes alsın diye onu bir süre yalnız bırakacağını umarak bacaklarını uzatıp cebindeki telefonu çıkardı. Cep telefonunu açar açmaz bir sürü sesli mesaj olduğunu gördü. Büyük olasılıkla Noel zamanında bile bu kadar çok mesaj almamıştı. Listeyi şöyle bir gözden geçirdi. Düşünüp taşındıktan sonra teyzesinin bıraktığı mesajlardan birini dinlemeye karar verdi.

Teyzesinin sesi her zamanki gibi telaşlıydı. “Andrew, artık endişelenmeye başlıyorum! Sen sorumluluklarını aksatacak, restoranım ihmal edecek bir çocuk değilsin. Televizyon programını bir kenara bırak. Aramalarımın bir tanesini bile yanıtlamazsan senin için nasıl bir randevu ayarlayabilirim? Bunun ne kadar amatörcü olduğunu farkındasın değil mi? Beni hemen ara! Çünkü yapımcılarla...”

Telefonu aceleyle kapatıp cebine koydu. Çok geçmeden Brooke’un ayak seslerini duydu. Elinden geldiğince sakin davranmaya çalışarak dönüp ona baktı. “Önemli bir şey mi?”

Brooke başını iki yana salladı, kaşlarını çatıp “Arayan anemdi, benimle açılış hakkında konuşmak istiyormuş” diye yanıt verdi.

“Ooo” dedi Andrew dudaklarını büzerek ve ayağa kalktı: “Kızdı mı?”

Brooke kaygılıydı, başını eğip omuz silkmekle yetindi.

“Hadi ama” dedi Andrew mırıldanır gibi; yüreklendirmek için elini omzuna koydu, “Bu da geçecek.”

Teselli etmek için onu kendine doğru çekip bağrına basmak istiyorken, Brooke hüzünlü gözlerle ona baktı.

“Anlaşılan babam dün çok kızmış. O kadar dik kafalı ki...”

Andrew neredeyse gülümseyecekti, neticede karakter özellikleri açısından bakıldığında Brooke da inatçılıkta babasından geri kalmıyordu.

“Yani?” diye sordu sessizce. “Dün onunla tartıştığın için vicdan azabı mı duyuyorsun?”

Brooke iç geçirdi. "Hayır. Sorun babamla tartışmam değil. Zaten sürekli tartışıyoruz" dedi sıkıntıyla ve derin bir nefes aldı. "Ben sadece annemin endişelenmesini, bizim yüzümüzden üzülmesini istemiyorum. Onun durumu..."

Andrew hafifçe omuz silkerek sözünü kesti. "Annen gayet iyi. O senin sandığından çok daha güçlü bir kadın."

Andrew'un amacı onu teselli etmek olsa da Brooke ateş saçan mavi gözleriyle ona bakarak "Öyle mi? Peki sen bunu nereden biliyorsun bakalım?" diye sordu.

"Senin gibi bir kızı yetiştirip bu günlere getirdiğine göre güçlü bir kadın olmalı."

Gözleri yaşarıp dudağı seğirmeye başlayan Brooke sevin sin mi, üzülsün mü bilemiyordu.

"Anlamıyorsun, Drew. O hasta. Tek istediğim tekrar sağlığına kavuşması."

"Kavuşacak" diye yanıtladı Andrew kendinden emin bir ses tonuyla.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eminim. Annene bir şey olmayacak."

Yutkundu, ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Ama sonra başını kaldırıp kendinden emin bir şekilde, "Çalışmaya devam etmeliyiz" dedi.

Andrew, Brooke'un yaz güneşinin altında tüm çekiciliğiyle parlayan saçlarının üzerinden denize doğru baktı. İçgüdüsel olarak elini önce Brooke'un omzundan koluna, sonra da eline doğru kaydırıp elinden sıkı sıkı tuttu.

"Biraz ara vermelisin" dedi kesin bir ses tonuyla. "Hadi sahile inelim."

Brooke her zamanki gibi hiç düşünmeden karşı çıktı. "Hayır, Drew. Daha bir sürü..."

"Kafanı boşaltman gerek."

"Ama..." dedi, gerisini getiremedi, çünkü o sırada Andrew kolundan tutmuş çekiştiriyordu. Otopark alanından geçip kol kola merdivenden indiler.

"Drew" dedi, vazgeçeceğe benzemiyordu. "Daha çok işimiz var! Şimdi sahile gitmenin zamanı mı?"

Andrew ona hiç kulak asmadan olağanüstü güzellikteki ıssız sahile indi, Brooke'u da peşi sıra sürükledi.

Bembeyaz incecik kum, açık mavi deniz ve sahilin ötesinde yükselen beyaz kum tepeleri kasabayı gerçekten eşsiz bir yer haline getiriyordu. Görünen o ki Crab Inn'in yan tarafındaki ahşap merdiven haricinde buraya girmenin başka yolu yoktu. Böyle bir manzara ve bunun gibi hususi bir plaj için insanlar çuval dolusu para döküyorlardı. Sayfiye yerlerine özgü bu sessizliği bir tek gökyüzünde dönüp duran martıların çığlığı bozuyordu.

Andrew burada günlerce kalabilirdi. Bu cennet köşesinin huzurunu bozan hiçbir şey yoktu.

Çocuk gibi sızlanan Brooke dışında.

"Çalışmaya devam etmeliyiz! Günü bu şekilde savsaklayarak geçiremem, Drew!"

"Neden olmasın?" diye sordu Andrew dosdoğru. Gözlerini kapadı, tenine değen yaz güneşinin keyfine vardı, denizden gelen iyot kokusunu içine çekti. "Sen kendi işinin patronusun ve bu eşsiz sahilin dibinde yaşıyorsun. Senin yerinde olsam her gün buraya gelir, denizi izlerdim."

"Doğru ya, sen şehirli bir züppesin" dedi Brooke çıkışır gibi, ancak sesinden keyfinin yerine geldiği anlaşılıyordu.

Andrew ona döndü, dalgaların sesini bir kenara bırakıp boşta kalan elini parlak güneşe siper eden Brooke'a yoğunlaştı.

Brooke diğer eliyle Andrew'un elini tutuyor olmaktan rahatsızmış gibi görünmüyordu.

Andrew gürleri gibi, "Şehirli züppe mi?" dedi.

Brooke Andrew'a şöyle bir baktıktan sonra gözlerini gözlerine dikti. Onun tehditkâr gürlemesine pabuç bırakmaya niyeti yoktu. Başını hafifçe yana eğdi ve fısıldar gibi, "Gerçi başta sandığım kadar korkunç biri değilmişsin" dedi.

"Bak sen..."

Brooke başını iki yana salladı. "Hatta istediğin zaman gayet iyi biri olabiliyorsun."

"İyi mi?"

"Evet" dedi sessizce gülerek. "Ayrıca arada çok tatlı olduğun da oluyor."

Andrew şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. "Tatlı mı?"

Keyifle dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir de papağan gibi her şeyi yineleme alışkanlığın var."

"Aman ne komik." Andrew hiç alınmamıştı, Brooke'un elini daha sıkı tutup gözleriyle atkuyruğundan sıyrılarak rüzgârda bir o yana bir bu yana savrulan asi buklelerini takip etti.

"Demek ben pek korkunç sayılmayan, istediği zaman iyi biri olabilen, arada çok tatlı olduğu da olan ve papağan gibi her şeyi tekrar eden şehrili bir züppeyim, öyle mi?" dedi Andrew homurdanır gibi.

Yanı başında oturan kadınla aralarında hiç mesafe kalmamıştı ve görünüşe göre o kadın saçlarının dağıldığını da Andrew'un onun dağılan saçlarını büyük bir hayranlıkla izlediğini de fark etmemişti. O sırada sadece trip atmamakla meşguldü. "Ayrıca berbat bir şoförsün, ama yemeklerin hiç fena değil."

Normal koşullarda biri çıkıp da ona "yemeklerin hiç fena değil" diyecek olsa Andrew küplere binerdi. Ama söz konusu Brooke olunca içinden gelen tek şey onu öpme arzusuydu.

Yumuşak bir hareketle Brooke'un saçlarını kulaklarının arkasına atıp elini yanağına koydu. "Fena değil mi?" dedi fısıldar gibi; kadının mavi gözlerinin kocaman olduğunu fark etti.

"Hımm" diye mırıldandı Brooke efsunlanmış gibi ve yanağıyla eline sürtündü. Gözlerini gözlerinden bir saniye bile ayırmıyordu.

Andrew başparmağıyla kadının yumuşacık tenini okşadı. İçi ısındı.

"Geçen gün çorba biraz tuzsuz olmuştu" diye fısıldadı Brooke muzip muzip sırıtarak.

Andrew'un gözleri bunu duyar duymaz açıldı. "Biraz daha tuz mu lazımdı?"

Brooke coşkuyla başını salladı: "Kesinlikle!"

"Ama..."

Brooke kahkahalar atarak Andrew'un heyecanla başlayan sözlerini yarıda kesti ve onu öpmek için parmak uçlarında hafifçe yükseldi.

Andrew o kadar gafil avlanmıştı ki öpücüğe karşılık ver-

mesi ve Brooke'u kendine doğru çekmesi tam iki saniye sürdü. Midesinde tatlı bir ağırlık hissetti, başı dönüyordu. O an düşündüğü tek şey, Brooke'un tadının dünyadaki tüm tatlılardan daha tatlı olduğuydu.

Andrew ancak dudakları Brooke'un dudaklarından ayrıldığında yavaş yavaş kendine gelip kadının buğulu gözlerine baktı.

Yakınlaşma anı çok kısa sürmüştü. Andrew bir kez daha öpmeye fırsat bulamadan Brooke'ı hafifçe iterek uzaklaştırdı, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle, "İşimizin başına dönmeliyiz, Drew. Çok işimiz var" dedi.

Andrew olduğu yerde kuma saplanmış gibi dondu kaldı, merdivenlerden çıkan Brooke'u izliyordu öylece... Sonra arkasından seslenebildi: "Hey! Kanunlara göre öğlenleri mola vermek benim hakkım!"

Merdivenin altıncı basamağına ulaşmış olan Brooke arkasını döndü, ellerini beline koyup neşeyle seslendi: "Beni dava et o zaman bay şehir züppesi!"

Andrew hızlı hızlı nefes alıp verdiği sırada, merdivenden çıkan kadının buklelerinin rüzgârda ahenkle dans edişini izliyor, ne yüzündeki kocaman gülümsemeye ne de göğsünde heyecanla atan kalbine engel olabiliyordu.

"Onayımı almadan böyle bir şeye kalkışamazsın, Brooke!"

Brooke sırf kavga çıkmasını istemediği için ellerini af diler gibi kaldırdı. "Tamam, baba. Öncesinde seninle konuşmam gerektiğini kabul ediyorum. Ama iş işten geçti artık. Ne yapmamı bekliyorsun? Her şeyi iptal mi edeyim?"

Babası mutfak masasının diğer tarafından tehditkâr gözlerle ona bakıyordu. "Baştan beri planın buydu değil mi? Bana emrivaki yapmak istiyordun."

Elbette planı buydu. Yıllardır edindiği tecrübeler neticesinde babasının yaşlandıkça her geçen gün biraz daha kafasının dikine gittiğini gayet iyi öğrenmişti. Buna rağmen yine de başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi.

"Tabii ki hayır, baba! Bu işlerin organizasyonuyla seni yor-

mak istemedim. Sonuçta annemle ilgilenmen gerekiyor. Tek derdim omzundaki yükü hafifletmekti!" dedi pişmanmış gibi bir edayla. "Kendini ciddiye alınmamış gibi hissettiysen, gerçekten özür dilerim."

Bu kez biraz abartmıştı, bunun farkındaydı. Anlaşılan o ki bu durum babasının da gözünden kaçmamıştı, ona gözlerini şüpheyle kısararak bakıyordu. Ancak annesi mutluydu. "Gördünüz mü! Birbirinizi yanlış anlamışsınız, üstesinden geldiniz işte. Çay isteyen var mı?"

Babasının delici bakışları Brooke'u geriyordu. Bu yüzden yüzünü annesine döndü ve ıslak ellerini fark ettirmeden kotuna silerken tüm sevecenliğiyle ona gülümsedi. "Ben istemiyorum, anne. Çok teşekkür ederim."

"Angus? Sen bir çay daha içer misin?"

Babası biraz duraksadıktan sonra homurdanır gibi içmeyeceğini söyledi. Brooke konuyu değiştirmenin tam zamanı diye düşünerek "Baksana, anne, senin de kulağına geldi mi, Debbie Murphy..."

"Daha bitmedi Brooke" diye araya girdi babası. "O saçma sapan etkinlik yapılacaksa beni bilgilendirmeni istiyorum. Bundan sonra her şeyi benimle konuşacaksın."

"Ama, baba..."

"Crab Inn hâlâ benim restoranım, evlat. Nasıl idare edileceğine ben karar veririm ve madem benim hiçbir şekilde onaylamadığım bir etkinlik düzenliyoruz, o zaman hiç değilse bana kaç patlayacağını bilmek isterim." Başını iki yana salladı. "Bu parti sonumuzu getirirse neler olacağını bir düşün!"

Bu sözler Brooke'un gururuna dokunmuştu, oturduğu yerde doğruldu. "Baba, ben çocuk değilim, aptal hiç değilim" diyerek kendini savunmaya başladı. "Bunun için bir şeyler düşündüğümden emin olabilirsiniz!"

"Bütün turistleri buraya çekeceksin. Onlara hiç ihtiyacımız yok."

Brooke başta annesinin hatırına çenesini tutmaya kararlıydı, ancak babasının son sözleri onu çileden çıkardı: "Tanrım, herkese ihtiyacımız var baba! Hele söz konusu turistlerse. Gör-

müyor musun? Daha çok müşteriye ihtiyacımız var, ama yeni fikirlere öyle kapalısın ki!"

Babasının yüzü bir anda karardı. "Yirmi yıldan fazla zamandır Crab Inn'i ben işletiyorum, Brooke! Bu konuda benden daha çok şey bildiğini zannetme!"

"Ben asla böyle bir şey söylemedim" diye karşı çıktı Brooke. Gümbür gümbür atan kalbinin sesini duyabiliyordu. "Koşullar değişiyor, biz de değişen bu koşullara ayak uydurmalıyız, baba. Elimiz kolumuz bağlı oturmanın kimseye bir faydası olmaz."

Bu sözler babasını deliye döndürdü. "Restoranımızın ucuz turist duraklarından birine dönüşmesini istemediğimi bal gibi biliyorsun! Crab Inn demek gelenek ve kalite demektir."

Brooke babasına bağırıp çağırmak istese de sakın kalıp laf anlatmak için kendini zorladı. "Kimsenin Crab Inn'i ucuz turist duraklarından biri haline getirmek gibi bir amacı yok. Ama rekabet edebilmek için bir şeyler yapmamız gerektiğini sen de göreceksin."

"Ama..."

"Angus" diye girdi araya, o ana kadar eşi ve kızı arasındaki tartışmayı izlerken sessizliğini koruyan annesi. Sakinleştirmek için eşinin omzuna elini koydu. "Kızın zeki bir kadın ve restoran için en iyisini istiyor. Şimdi öncelikle ona kulak ver."

Anlaşılan Angus Day o gün dik kafalılığının zirvesindeydi. Başını iki yana salladı, ayağa kalkarken az daha sandalyeyi devirecekti. "Bu saçmalığı kafana o adam soktu!" diye gürledi.

Brooke şaşkına dönmüştü, babasının nereye varmak istediğini anlayınca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Drew mu? Ondan mı bahsediyorsun?"

"Böyle saçma bir fikri başka kimden almış olabilirsin?"

"Baba, kendi saçma fikirlerimi kendim üretebilecek yaşıyım. Bunun için bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Hiç komik değil."

"Gülüyormuş gibi mi görünüyorum?" diye karşılık verdi Brooke. "Bu fikir bana ait, bundan emin ol. Kâra geçmek için daha fazla müşteriye ihtiyacımız olduğunu düşünen kişi benim. Hoşuna gitmese de durum bu."

Babası öfkeyle çıktıktan on saniye kadar sonra mutfak kapısı ardından gürültüyle kapandı.

Brooke başını sallıyordu, "Klasik babam işte!" dedi.

"Brooke..." Annesinin sesi hüzünlüydü. "Tartışmadan, güzellikle halledebilirsiniz."

"Bunu ona söyle."

Annesi, az önce eşinin kalktığı sandalyeye oturdu, üzgün görünüyordu. "Bağışmak kimseyi bir adım öteye götürmez."

"Yeni fikirlere karşı neden bu kadar önyargılısın?" dedi Brooke gözlerini umarsızca annesinin gözlerine dikerek. Omuzlarını kaldırıp hüzünle tekrar indirdi. "Bunu anlayamıyorum!"

Annesi ellerini güzelce şekillendirilmiş sarı saçlarından geçirdi, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Babana karşı sabırlı davranmalısın, tatlım. Onun yaşında biri için bu yaşta çalışmak zorunda olmak kolay değil. Ne kadar gururlu biri olduğunu sen de biliyorsun" dedi.

Brooke yavaş yavaş vicdan azabı duymaya başlamıştı; enişyeyle altdudağını kemirdi.

"Ama ben onun kızıyım, anne. Tek istediğim yardımcı olmak!"

"Olaya bir de babanın açısından bakmayı denesene" dedi annesi her zamanki sakinliğiyle. "Onun yaşındaki insanlar çoktan emekli oldular, yaşlılık döneminin keyfini sürüyorlar. Ama o bunu yapamıyor, çünkü o zaman restoranı satması gerekir."

Brooke o an taş kesildi. Crab Inn'i kaybetme düşüncesi kalbine bıçak gibi saplanmıştı.

"Anne..."

"İki yıldır büyük restoran zincirlerinden sürekli teklif geliyor, restoranı ve üzerinde bulunduğu araziyi satın almak istiyorlar, ama baban için Crab Inn o kadar önemli ki ondan vazgeçemiyor. Yıkılıp yerine restoran zincirlerinden birinin şube açmasına seyirci kalmak istemiyor."

Brooke şaşkın şaşkın mırıldandı. "Bundan neden hiç bahsetmedi?"

"Angus yetişkin bir adam; senin de bu restoran için nasıl

çalabaladığını görüyor, tatlım. Erkekler kolay kolay başkalarından yardım isteyemezler.”

“Başkalarından mı?” diye homurdandı Brooke. “Ben başkası değilim ki anne, sizin kızınızım.”

Sally Day derin bir nefes aldı. “Bize destek olmak zorunda kaldığın için ne kadar üzüldüğünü biliyor musun? Emin ol ki restoranda çalışmak zorunda olmasan baban yastığa başını çok daha rahat koyardı.”

Brooke uzanıp, masanın diğer tarafında oturan annesini yüreklendirmek için elini sımsıkı tuttu. “Anne, Crab Inn’de çalışmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun değil mi? Size destek olmak benim için bir yük değil.”

“Senin için yük değil belki, ama sırf bize destek olmak için hayatından vazgeçtin diye baban kendini suçluyor.”

“Saçmalık” diyerek karşı çıktı Brooke. “Hayatımdan vazgeçmiş falan değilim. Crab Inn benim bir parçam, başka hiçbir yerde çalışırken burada olduğum kadar mutlu olamam.”

“Büyük bir gazetenin yazı işlerinde çalışsan bile mi?” diye sordu annesi.

Boğazı düğümlenen Brooke yutkunup “Evet, orada çalışsam bile” diye yanıt verdi annesine net bir biçimde.

Belki hayatında, Christiane Amanpour gibi dünyayı sarsan haberleri sunmayı her şeyden çok istediği bir dönem olmuştu. Ancak liseli genç kızken kurduğu hayallerin gerçeğe örtüşmediğini üniversitedeyken anlamıştı, çünkü gazeteciliğin sandığı gibi cazip bir şey olmadığını görmüştü. Ona göre yemek yapmak, yazı işlerinde oturup sıkıcı sokak gösterileri hakkında yazılar yazmaktan daha zevkliydi. Hatta Brooke artık kendi restoranına gelen müşterileri memnun etmek kadar güzel bir şey olmadığını inanmaya başlamıştı.

“Belki de babanla oturup sakın sakın konuşmalısın” dedi annesi kızını yüreklendirmek için elini sıkarak. “Crab Inn’de çalışmanın seni ne kadar mutlu ettiğini bilmek onu sevindirecektir.”

“Tanrım, anne” diye mırıldandı Brooke ve başını salladı. “Ne yani, babam restoran için kendimi feda ettiğimi mi düşünüyor? Oysa beni daha iyi tanıması gerekirdi.”

Sally Day gözlerini devirdi, sonra şefkatle, "Will ile aranızda geçenlerin ardından baban senin için çok endişelendi. Sanırım seni daha fazla yıpratmak istemedi" dedi.

Şimdi gözlerini devirme sırası Brooke'taydı. "Will çoktan tarih oldu. Babamın bu meseleye daha fazla kafa yormasına hiç mi hiç gerek yok!"

Annesinin gözleri parladı. "Konusu açılmışken senin şu şahane misafirin neler yapıyor?"

Brooke her ne kadar dün akşam babasının onları öpüşürken görmediğini düşünmüş olsa da annesinin yüzünde beliren imalı gülüşten sonra bundan pek de emin değildi.

Kayıtsız bir biçimde annesinin bakışına direnerek omuz silkti. "Ben size gelmek için yola çıkmadan önce mutfakta gözden kayboldu."

"Onu Crab Inn'de yalnız bırakmak yerine buraya da getirebilirdin."

Annesi yakında bir damadı olacağını düşünsün diye mi getirecekti onu buraya? Brooke her ne kadar Drew ile vakit geçirmekten hoşlanıyorsa da ne kendisi büyük beklentilere girmek ne de annesini böyle bir beklentiye sokmak istiyordu. Restoranın kapalı olduğu günde binanın dış cephesini boyamalarına önayak olan ve harika öpüşen bu adam pek yakında cipine binip Boston'a geri dönecekti. O güne dek restoranın altını üstüne getirecek, böylece o gittikten sonra Brooke'un da canı sıkılmayacaktı. Ancak Brooke onun tüm hayatını tepetaklak etmesine tabii ki izin vermeyecekti.

Flört etmekte bir sakınca yoktu, ama Brooke âşık olmayı göze alamazdı. Will ile yaşadıklarından sonra ilişkide çiftler için ortak hedefler doğrultusunda ilerlemenin ne kadar önemli olduğunu görmüştü. Brooke taşralı bir çocuktü, şehirde uzun vadede mutlu olamazdı. Oysa Drew tipik bir şehirliydi, şirketi için büyük planları vardı.

Hayır, ikisi bir araya gelseler bile ilişkileri, daha başından biteceği düşünülen bir ilişki olurdu. Bu yüzden Brooke gelecek hayalleri kurmayı bir yana atıp bu akşam ailesinin yanına gelirken onu mutfakta bırakmıştı. Aralarına biraz mesafe koymak

ona çok daha mantıklı gelmişti.

“Gastronomi alanında çalışmayan biri için mutfakta dikkat çekecek ölçüde fazla zaman geçiriyor” dedi annesi imalı imalı gülümseyerek. “Böyle bir adamı elinden kaçırmamalısın.”

“Aman, anne” diye sızlandı Brooke. “Sen de mi çöpçatanlığa başladın?”

Sally Day neşeyle omuz silkti. “Drew iyi biri. Kibar, yardımsever... ve çok seksi.”

“Anne!”

“Ne var?” dedi annesi. “Ne kadar yakışıklı olduğunu görmemek için insanın kör olması lazım.”

“Bu sohbeti sürdürmek istediğimi sanmıyorum” dedi Brooke homurdanır gibi ve sandalyesinde sinirli sinirli ileri geri sallanmaya başladı. Sonra da “Benim yaşımda bir adama asıldığını babam biliyor mu?” diye sordu.

“Birincisi ona asıldığım falan yok, sadece hoş görüldüğünü düşünüyorum; ikincisi kadınların hayatında eşleriyle paylaşmamaları gereken bazı şeyler vardır.”

“Öyle mi?” Brooke merak duyduğu için pişman olacağını bilse de sormadan edemedi: “Ne gibi?”

Annesinin gözleri keyifle parladı. “Kadınlar gizli gizli genç erkekleri süzdüklerini, karşısındakinin kelinin iyice göze çarpmaya başladığını ve bir de taklit yeteneğimizin baş ağrısıyla sınırlı olmadığını eşlerine asla söylememeli.”

Brooke hemen atladı. “Anne, lütfen! Detaya girme!”

“İki yetişkin olarak baş başa konuşuyoruz, Brooke.”

“Sanırım yavaş yavaş kalksam iyi olacak” dedi Brooke. “Sohbet bu şekilde devam ederse çıkınca terapiye gitmem gerekecek.”

“Anne babanın da bir cinsel hayatı var.”

Brooke yüzünü buruşturup çantasını omzuna attı. “Yanlış anlama anne ama bu sohbeti sürdürebilmek için sarhoş olmam gerek.”

Annesi keyifli bir kahkaha attı. “Yoksa baban ve ben utanç bir kız mı yetiştirdik?”

Brooke saçlarını geriye atarken. “Kimse anne ve babasının

cinsel hayatı hakkındaki detayları bilmek istemez” dedi.

“Anne ve babanın aktif bir cinsel hayatı olduğu için sevinmelisin, Brooke. Cinsellik gerçekten de zaman geçtikçe daha iyi hale geliyor. Gerçi baban artık eskisi kadar genç değil, ama yine de...”

Brooke elleriyle kulaklarını kapatıp annesinin söylediklerini duymamak için yüksek sesle şarkı söyleme ihtiyacı duymaya başlamıştı. Ama onun yerine annesinin sözünü kesmekle yetindi. “Anne, detaylı anlatımın için çok teşekkür ederim, ama artık gitmeliyim.”

“Tüh...” dedi annesi hayıflanarak. “Anne kız muhabbetiimize de iyi gelirdi. Belki ileride bunun için vakit ayırabilirsin, tatlım. O zaman sen de bana Drew hakkında daha fazla şey anlatabilirsin.”

“Belki” diye karşılık verdi Brooke. İçinden annesiyle gelecekte asla anne kız muhabbetine girmeyeceğine dair kendi kendine söz verdi, hele konunun bir kez daha Drew’a gelmesine asla göz yumamazdı. Eğer dikkat etmezse annesi gelecek sefere bir de cinsellikle ilgili tavsiyeler vermeye kalkabilirdi!

Annesinin yanaklarına hızlıca iki öpücük kondurdu, daha fazla ev işi yapmak yerine dinlenmesi gerektiğini söyledi. Sonra da evden ayrıldı.

“İşte bu da mısır unu, elma, pikan cevizi ve akçağaç şurubuyla yapılan pasta. Yabanmersini sosuyla birlikte de servis edebiliriz.”

Brooke çatlamak üzere olmasına ve saatlerdir Drew’un servis ettiği şeylerin tadına bakmasına rağmen, Andrew yüzünde mağrur bir gülümsemeyle tatlı tabağını kendisine uzatınca ağzının suları aktı.

Brooke, özenle hazırlanan tabaktaki altın sarısı keki, kremayı ve az önce bahsi geçen yabanmersini sosunu görünce kendini cennetin ortasına düşmüş gibi hissetti. En son ne zaman birinin onu böyle şımarttığını hatırlamıyordu. Drew onu gelir gelmez masalardan birine oturtmuş, masasına ardı ardına bir sürü yemek servis etmişti. Şimdi her zamankinin aksine

yemeği hazırlayan kişi Brooke değil, bir başkasıydı ve yemekler harikaydı.

Büyülenmiş gibi mırıldanarak tatlı çatalını enfes kokular yayan pastaya daldırdı, aldığı parçayı ağzına götürüp dilinin üzerinde erimesine izin verdi. Neyse ki oturur vaziyetteydi, çünkü bu eşsiz pasta öyle lezzetliydi ki Brooke resmen eriyip gitmişti.

“Aman Tanrım” diye mırıldandı huşu içinde, gözlerini açıp pastadan bir parça daha aldı. Hoş kokulu sosa batırıp ağzına götürdü.

Bu lezzetli pastanın yaratıcısı, “Ne diyorsun? Tadı güzel mi?” diye sordu.

“Güzel mi?” dedi Brooke gözlerini kocaman açarak; üst-dudağma bulaşan kremayı yaladıktan sonra ağzındaki lokmayı yutmadan, “Parmaklarımı yiyordum az daha!” diye ekledi. Andrew’un karakteristik kahkahasıyla ii titredi.

“İim rahatladı.”

“Hayır, çok ciddiym, Drew. Normal bir insan nasıl olur da bunun gibi bir pasta yapabilir?”

Anlaşılan Brooke’un övgüsü Andrew’u utandırmıştı. Boyununu hafifçe yana eğdi. “Altı üstü bir pasta, Brooke.”

“Bugüne dek yediğim en nefis pasta” dedi Brooke kendinden geçmiş bir halde çatalını yalarken. “Ve eğer bu söylediğim annemin kulağına gidecek olursa, kendine ölümlerden ölüm beğen.”

“Bak sen” dedi Andrew. Elindeki tatlı çatalını alıp pastanın kabarık yumuşacık kekine batırdı, bir parça attı ağzına. Sonra da atalı Brooke’a geri verdi. “Aslında pastayı seni mutlu etmek için yaptım. Ölüm tehdidi alacağımı hiç düşünmemiştim.”

Brooke kısa bir süre çatala baktı, bu yaşananın kendisine ne kadar mahrem bir durummuş gibi göründüğünü Drew’un anlamaması için çaba gösteriyordu. Gecenin bir yarısında baş başa oturmuş, restoranda loş ışık altında aynı çatalı paylaşıyorlardı. Dışarısı zifiri karanlıktı, Brooke tepeden tırnağa ürperdi. Onunla laflamak ve pasta yerken aynı çatalı paylaşmak bile bedeninin her zerresinin sızlamasına yetiyordu.

“Doğru söyle, Drew” dedi Brooke şüphe uyandırmamaya çalışarak, “Nasıl oluyor da böyle güzel pastalar yapabiliyorsun?”

Andrew hafifçe gülümseyerek, “Doğuştan yetenekliyim” dedi.

“Hımm...” Brooke’un kaşları çatıldı. “Yeteneğini böyle boşa harcamamalısın.”

“Nasıl yani?”

Andrew espri yaptığını anlayamadığı için kendini açıklama yapmak zorunda hissetmişti Brooke. Elini kaldırarak, “Halkla ilişkiler alanında çalışacağına aşçı olsan daha iyi olurmuş” dedi.

“Aşçı mı?” dedi Andrew ve ardından kahkahayı bastı. Tuhaf ama kahkahası Brooke’a çok çekici gelmişti. “Yani aşçı olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Neden olmasın?” dedi omuz silkererek. “Bana sorarsan, meslek eğitimi aldıktan sonra iyi bir restoranda çalışma şansın çok yüksek olurdu. Üstelik mutfakta çalışmayı da seviyorsun, bunu görebiliyorum.”

Andrew önce hiçbir şey söylemeden bir süre bekledi, sonra gayet dostane bir biçimde onun söylediğini tekrarladı. “Meslek eğitimi aldıktan sonra mı?”

Brooke başını salladı. “Yanlış anlama Drew, ama eğitim şart. Ben de bu alanda alaylı sayılırım ama her defasında bir kez daha anlıyorum ki...”

Sözlerine devam edemeden Drew atılıp elini tuttu ve onu kendine çekti.

Brooke hızlı hızlı nefes alıp verirken çatalı elinden düşürdü. Tam karşı çıkmak üzere ağzını açacağı sırada kendini Andrew’un kolları arasında buldu.

Dudakları Drew’un dudaklarıyla buluştuğunda tek hissettiği onun yakınlığıydı. Dudaklarını dudaklarına bastırdı, öpüşüne tüm benliğiyle karşılık verdi.

Birkaç dakika önce hiç bu kadar lezzetli bir elmalı pasta yemediğini düşünmüştü. Ancak şimdi Drew’un dudaklarının en muhteşem tatlılardan çok daha lezzetli olduğunu anlıyordu.

Andrew’un elleri sırtına doğru kaydı, Brooke’u iyice kendine

çekti. Sert kaslarını hissedince Brooke'un dizlerinin bağı çözüldü. Parmaklarının ucunda yükseldi, bedenini Andrew'un bedene yasladı. Kollarını boynuna doladığında Drew keyifle inledi.

Andrew'un elleri vücudunda dolaşırken Brooke'un tüm bedeni heyecanla titriyordu, Andrew kalçasını kavrayınca midesinde kelebek ordusu kanat çırpmaya başladı. Brooke artık hiçbir şey düşünmez olmuştu, öpüşmenin yeri ve zamanı mı diye düşünmeyi bile bıraktı.

Andrew'un inanılmaz yumuşaklıktaki sarı saçlarını okşuyordu. Onun erkeksi kokusu etrafım sarmış, hatta içine işlemişti. Hafif iyot kokusuydu bu, yoksa vanilya mıydı? Ona tuzlu karameli hatırlatıyordu. Bundan sonra tuzlu karameli her yediğinde bu anı ve bu adamı hatırlayacaktı. Sakallarının hassas cildine batmasından zevk almıştı, tıpkı koyu renk çikolatanın içine gizlenmiş acı biber gibiydi.

Andrew bir an için dudaklarım dudaklarından ayırıp "Tanrım, seninle öpüşmek o kadar muhteşem bir his ki" dedi. Brooke adamın tahrik edici nefesini teninde hissetti, nabızı gitgide hızlanıyordu. Drew'un sözleri ve onun nabzının da hızlandığını bilmek heyecanını daha da artırıyordu.

"Drew" dedi inleyerek.

Andrew ellerini Brooke'un saçlarının içine gömdü. "Dudaklarında benim pastamın tadı var, Brooke. Benim tadım var" diye mırıldanıp yeniden öpmeye başladı.

"Ben seninle ne yapacağım şimdi?" diye sordu bir an öpüşmeye ara verip. Sesinde endişe var gibiydi.

Brooke başını hafifçe geriye yasladı. Onun gözünde gördükleri kadını derinden sarsmıştı. Bu kadar yoğun bakışlarla ilk kez karşılaşılıyordu.

Dili damağına yapışan Brooke konuşmakta zorlansa da sonunda "Yatağa götürebilirsin" diyebildi.

"Götürebilirim" diye yanıt verdi Andrew boğuk bir ses tonuyla ve gözlerini onun gözlerine dikip "Ama bir centilmen gibi davranarak seni rahat da bırakabilirim" dedi.

Brooke derin bir nefes aldı. "Centilmen mi? Ben senin şehirli bir züppe olduğumu düşünmüştüm."

Hafifçe gülümseyen adamın sesi kulağına müzik gibi geldi. Brooke'un aklından çırılçıplak soyunup bir daha hiç bırakmamak üzere ona sarılmak geçiyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Sanki yer ayağının altından çekilmişti de havada uçuyordu.

Drew'un onu kucaklayıp restoranın konuk bölümüne götürdüğünü anlaması biraz zaman aldı. Karşı koymak yerine daha sıkı sarılıp dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Drew'un öpüşürken çıkardığı inilti ve ellerinin titreyişi Brooke'un tüm bedenini tepeden tırnağa ürpertmişti. Adam da kendisi kadar heyecanlıydı! Bunu düşününce içi vahşi bir hazla doldu.

Brooke o andan sonra üst kata nasıl çıktıklarını bile fark edecek durumda değildi. Varlığını hissettiği tek şey Drew'un, onun bedenini saran elleri ve dudaklarından ayırmadığı dudaklarıydı. Drew, üzerindeki tişörtü çıkarmak isteyince Brooke istemsiz bir şeyler mırıldandı. Öpüşmeye bir an için bile ara vermek istemiyordu. Koridorda Brooke'u geri geri yürümeye zorlayan Drew, Brooke'un yatak odasına doğru yöneldi. Bu sırada Brooke da Andrew'un gömleğinin düğmelerini çözmekle meşguldü. Drew'un sıcak ellerini sırtında hissedince bir kez daha kontrolsüzce titremeye başladı, bu sırada Drew öpüşmeyi bırakıp dudaklarını Brooke'un boynuna kaydırmıştı.

Brooke inleyerek kendi dudaklarını ısırdı. Hassas teninde Drew'un dudaklarının ıslaklığını hissedince kendinden geçer gibi oldu. Sırtına dokunan sıcak parmak uçları Brooke'un başını döndürüyordu.

Brooke kendinden geçmiş bir halde Drew'un gömleğini açmayı başardı, onu yatak odasına doğru ilerlemeye zorladı. Çıplak göğsünü görünce bir an duraksadı, derin bir nefes aldı. Daha fazlasını görmek istiyordu! Yavaş yavaş gömleği omuzlarından aşağıya doğru indirdi. Hayranlıkla kaslarını izledi, bu manzaranın tadını çıkarmak için kendine zaman tanıdı. Drew başını kaldırıp ellerini onun kolunda dolaştırmaya başladığında tekrar hareketlendi. Elini uzatıp baştan çıkarıcı kaslı karnına dokundu. Şimdi derin derin soluma sırası Drew'daydı, ancak yine de karşılık vermek için fazla beklemedi, sutyeni sıyırdı.

Yüzünde beliren hafif gülümseme, gamzesinin belirginleşmesini sağladı. Brooke o an koridorun ortasında durduklarını fark etti, hem de neredeyse çıplak vaziyette. Yatak odasına gitmeyi önerse daha iyi olmaz mıydı?

Ancak Drew başını eğip dudaklarını onun çıplak omuzlarına yapıştırarak büyük bir hünerle sutyeninin kopçasını çözdüğünde Brooke için nerede bulunduklarının hiçbir önemi kalmadı. Ona iyice sokuldu, elinin altında karın kaslarının hareketlendiğini hissedebiliyordu, Drew'un tenindeki baharatlı vanilyamsı kokuyu içine çekti. Drew'un çıkardığı sutyeni yere bıraktığını son anda fark edebildi.

Parmak uçlarında yavaşça yükseldi, çıplak göğüsleri Andrew'un bedenine değdiğinde hafifçe inledi, dilini büyük bir iştahla Drew'un boynunda gezdirdi. Bunu yaptıktan sonra Drew'un bedeninin titremeye başladığını görünce tatlı bir iktidar duygusuyla istemsizce gülümsedi. Drew'un kendine hâkim olmakta zorlandığı gözden kaçacak gibi değildi, bu durum Brooke'u daha da heyecanlandırdı. Başını kaldırıp Drew'un gözlerinin içine baktı. Karanlıkta neredeyse kömür karası gibi görünen gözlerinden okunan vaatler ve karnının altında beliren sertleşme hissi Brooke'un aklını başından aldı.

Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı.

"Hadi odana gidelim" diye fısıldadı Drew. Bir elini kaldırıp başparmağıyla onun hassas göğüs ucuna dokundu. Brooke yanıt vermeden yatak odasına doğru sürükledi Andrew'u. Drew onu sırt üstü yatağa yatırmadan önce başucundaki lambayı yakabilmişti. Brooke kollarından destek alarak yatağa uzandı, kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkaran Drew'u izledi. Çıplak halde yatağın ayak ucunda durmuş kendisine baktığını görünce Brooke arzuyla ellerini yatak örtüsüne bastırdı.

Gözlerini Drew'un atletik bedeninde gezdirdi, her detayı zihnine kaydetti: az önce kendi parmaklarıyla dağıttığı sarı saçları, dikkatli bakıldığında daha da öne çıkan gamzesi, hızla inip kalkan geniş göğsü. Dar kalçaları ve dümdüz karnı da dikkate değerdi. Ama Brooke için büyüleyici olan parmakları ve elleriydi, yemek pişirirken onları arzuyla izlemişti. Bu akşamki en-

fes yemekleri de aynı uzun parmakların yaptığım düşünmeden edemedi.

“Nereye bakıyorsun?” diye sordu Drew. Sesi tutkulu ve boğuktu.

“Ellerini izliyorum” diye yanıt verdi Brooke.

“Ellerimi mi?” Sesinde sanki gizlenmiş bir gülümsemenin tınısı vardı.

“Endişelenme” dedi Brooke ona bakarak. “Gerisini anladım ben çoktan.”

“Gerçekten mi?” diye sordu sessizce ve yatağın ayak ucunda diz çöktü.

Brooke hiçbir şey demeden gülümsedi, Drew yavaş yavaş yaklaştı. Drew’un ereksiyonunu bilerek görmezden geliyordu, iyice geri yaslanıp ellerini başının arkasına koydu.

“Ne anladın bakalım?”

“Ne fark eder ki” diye yanıt verdi Brooke, Andrew çırılçırak üzerine eğilirken.

“Hâlâ soyunmamışsın” diye fısıldadı Drew ve bir kez daha boynuna yapıştı. Brooke inleyerek onun karşısında gerindi. Sonra büyük bir açlıkla kollarını boynuna dolayıp yumuşacık saçlarını okşamaya başladı ve ellerini Drew’un omuzlarına kaydırды.

Güçlü sırt kaslarını hissetmek için elini daha aşağılara indirdi, o sırada Drew boynunu daha şiddetli bir biçimde emmeye başlayınca Brooke’un tüm bedeni arzuyla sarsıldı. İnleyip titreyerek bir yere tutunmaya çalıştı, Drew’un güçlü kollarına sımsıkı tutundu, tırnaklarını kaslarına geçirdi.

Şimdi Drew da inliyordu, olanca ağırlığıyla Brooke’un bedenine yüklendi.

Brooke iki kat kumaşın üzerinden bile Drew’un ereksiyonunu hissedebiliyordu. O an kendisinin hâlâ soyunmamış olduğunu fark etti.

“Soyun lütfen” dedi Andrew yalvarırcasına ve yüzüne düşen saçlarını kaldırdı. Brooke nefes nefese bu isteği yerine getirdi; pantolonunu çıkarıp bir kenara fırlattı, iç çamaşırını çıkarmaya çalışırken Drew atılıp çamaşırı bacaklarından aşağıya indirdi.

Şimdi Drew'un önünde çırlıçıplak uzanıyordu, ansızın içini bir utanç dalgası kapladı. Sonuçta kendini çırlıçıplak bir erkeğe sunmak, biraz... Huzursuzluk içinde bir o yana bir bu yana dönüyordu. Drew maharetli elleriyle kalçalarını kavrayınca durdu; hem öfkeli hem de tutkulu gözlerle ona baktı.

"Tanrım! Bu anın gelmesini günlerdir bekliyorum" dedi Drew.

Brooke'un üzerine eğildi ve az önce onun yaptığı gibi uzun uzun baktı yüzüne. Andrew'un parlayan gözlerine bakınca Brooke'un aklına onu Crab Inn'e getirdiği akşam geldi. Hazırladığı sandviçi yerken de gözlerinde aynı hayranlık vardı.

"Drew" diye fısıldayıp ellerini uzattı.

Ona dokunmak, onu tutmak, tadına bakmak istiyordu.

Ancak Drew başını sert bir biçimde iki yana salladı, endişeyle ayağa kalktı.

Brooke gözlerine inanamıyordu, Andrew odanın orta yerinde duran pantolonunu aldı. Pantolonunu giyip, çekip gideceğini düşündü; tam ağzını açacaktı ki Drew cüzdanından kondom çıkardı ve imalı bir şekilde havaya kaldırdı.

Brooke o kadar rahatladı ki az kalsın kikir kikir gülmeye başlayacaktı. Ancak bunun için vakit yoktu. Drew hızlıca yatağa dönüp onu öpmeye başladı. Küçük paketi komodinin üzerine bırakmaya yeltendi, ama Brooke daha fazla sabredemeyecekti. Paketi elinden alıp açtı. Drew anlamıştı, tek kelime etmeden paketin içinden kondomu çıkarıp gerekeni yaptı.

Sonra başını eğerek bir kez daha onu öpmeye başladı, aynı anda içine girdi. İlk hareketiyle Brooke'un tüm bedeni sarsıldı, sinir uçları uyuşmuştu sanki.

Brooke nefes nefese kendini kaldırdı, dizlerini Andrew'un kalçasına bastırdı. Omzunu ısırdı, teninin tuzlu tadını aldı. Yıldızları gördüğünü sandı.

Nefes nefese kalmıştı, onu sıkı sıkı tutuyor, Drew daha derinine girip de her hareketiyle bedenini titrettikçe Brooke göğüslerini Drew'un çıplak tenine bastırıyordu.

Andrew kulağına anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, sonra yine Brooke'un dudaklarını arıyordu. Nefesinin normalleş-

mesine fırsat vermiyordu. Brooke Andrew'un her hareketine uyum sağlıyor, gitgide daha sıkı sarılıyordu. Şehvet damarlarında hızla dolaşıyordu, sonunda onu doruğa ulaştırdı. İçinde akan bir sıcaklık hissetti. Her an patlayacak bir volkan gibiydi, gerginlik dayanılmaz bir hal almıştı. Son darbeyle Drew zevkin doruklarına ulaştı. Brooke da içinde Drew'u hissedince aynı zevki yaşadı. Drew'un ismini haykırdığı sırada hayatının en iyi seksini yaşadığından emindi.

Brooke yanı başında uyuyan Drew'a bakarak gülümsedi, sonra alnına düşen sarı saçlarını dikkatlice yüzünden kaldırdı.

Neyse ki uykusu derindi, böylece onun ihtişamlı çıplaklığını uzun uzun seyredebiliyordu. Brooke rahatça kendi yas-tığına yaslanıp Drew'u uyandırmamaya özen göstererek örtü-yü hafifçe yukarıya çekti. Geçirdikleri o muhteşem geceden sonra nihayet onu izleme fırsatı bulabilmişti, çünkü gece ona her baktığında Drew yeniden harekete geçmiş, üzerine atlamıştı.

Gerçi dün gece defalarca sevişmeleri onun da çok hoşuna gitmişti, ancak şimdi yanı başında huzurla yatan Drew'u yüzü ona dönük, eli baldırında uyurken izlemek... Bu kesinlikle çok farklı bir duyguydu. Ayrıca sabahları uyanıp da kendini bir adamın kollarında bulmak ve gece aynı adamla durup dinlenip seviştiği için hafif bir kas ağrısı çektiğini fark etmek bambaşka bir duyguydu; üstelik bu adam insanın karnında kelebek sürülerinin dolaşmasına neden olan adamdı. Şimdi, yüzünün ve yaydığı baştan çıkarıcı kokunun büyüüne kapılmış onu izlerken de bu kelebekleri hissedebiliyordu.

Brooke gece çok az uyumasına ve bedensel bir yorgunluk hissetmesine rağmen on dakika önce uyanıp sahile şöyle bir bakınca saatin daha çok erken olduğunu anlamıştı. Drew'un aksine uykusunu almıştı, aslında çalışmaya başlamak için kalkması gerekiyordu. Fakat yataktan çıkmadı, olduğu yerde kalıp uzun uzun Drew'u izlemeye devam etti.

Parmak uçlarıyla hafifçe sırtındaki kabarık kaslara dokun-

du, Drew uykusunda kıpırdanınca onu uyandırmamak için nefesini tuttu.

Gülümseyerek başını eğdi, yüzündeki en ufak detayı bile görebilmek için ona biraz daha yaklaştı. Bedeninden yayılan sıcaklık Brooke'u adeta mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Dikkatlice sokuldu ve hayranlıkla omuz kaslarına dokundu. Burnuna gelen tuzlu karamel kokusu başını döndürüyordu. Meraklı bakışları aşağılara doğru kayıp Drew'un çıplak masumluğunu sergileyen poposunda takıldı kaldı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Uyandığı andan itibaren içine dolan bu dayanılmaz mutluluk hissinin nereden geldiğini kendisi de bilmiyordu. Eğitimli bir 21. yüzyıl kadını olarak, erkeklerle derin anlamlar yüklemekten de harika bir cinsellik yaşayabileceğini biliyordu. Gerçi kendisi o güne dek sadece bir ilişki yaşamış ve –önceki geceyi saymazsa– Will'den başka kimseyle cinsel anlamda bir şey yaşamamıştı; ancak bundan böyle Drew'la sonsuza dek birlikte olacaklarını düşünmeyecek kadar da aklı başındaydı.

Ama yine de...

Boğazı düğümlendi, Drew'un omzundaki küçük bene bakıyor, uzanıp o beni öpmemek için kendini zor tutuyordu. Drew'un yanında uzanmak güzeldi, onunla yatmak ise muhteşem bir histi.

Brooke Drew'un derin derin soluyuşunu dinleyip farkında olmadan ona sokulurken, kendi kendine Will ile birlikteyken kendini hiç bu kadar iyi hissetmediğini düşündü. Bunun nedeni belki de genç yaşta çıkmaya başlamalarıydı. Yetişkin olduklarındaysa ilişkilerini uzaktan yürütmüşlerdi. Aralarında hiçbir zaman büyük bir tutku olmamıştı. Ancak dün gece Drew ile yaşadıkları çok farklıydı. Brooke anlaşıldığını hissetmişti. Ve arzulandığını...

Hem de ne arzulanıma!

Brooke düşüncelerinin ne kadar saçma olduğunun farkına varınca gözlerini devirdi. Başlangıçta bir kaşık suda boğmayı düşündüğü ve neredeyse hiç tanımadığı bir adamla harika bir seks yaşamıştı, şimdi de yanında yatan bu adamı eski sev-

gilisiyle karşılaştırıyordu. Keçileri mi kaçırmıştı yoksa? Drew Knight pek yakında çekip gidecek, büyük olasılıkla Boston'a gider gitmez de onu unutacaktı. Peki o ne yapıyordu? Hülyalara dalıp gönlünü ona kaptırıyordu. Oysa naifliğin kimseye bir faydası olmadığını ondan daha iyi kim bilebilirdi?

Birkaç gün sonra sırta kadem basacak bir adama gönlünü kaptırmak yerine kalkıp çalışmaya başlasa iyi ederdi. Yatağında yatan adamın çok çekici görünüyormuş olması durumu değiştirmezdi.

Hiç ses çıkarmadan yataktan çıkmaya çalışırken Drew kıpırdandı, kolunu uzatıp onu kendine çekti. Yüzünü Brooke'un boynuna gömerken sıcak nefesi tenine değdi. Brooke'un parmaklarını onun sarı saçlarına daldırmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

"Günaydın" diye mırıldandı Andrew mahmur mahmur ve bacasını Brooke'un bacaklarının arasına soktu.

O an Brooke'un midesinde tekrar kelebekler havalandı. "Günaydın" diye karşılık verdi sessizce.

Andrew homurdanır gibi bir şeyler söyledi, anlaşılan tekrar uykuya dalmak üzereydi.

Brooke onun kollarında hapsolmuş gibiydi, ancak istese de istemese de onu uyandırmak zorundaydı. Dikkatlice omzunu okşadı, kulağına "Drew? Kalkmam gerek..." diye fısıldadı.

"Hımm" dedi Andrew, biraz daha sokularak boynunu koklamaya başladı. "Ne?"

Yataktan çıkmak istemese de "Kalkmam gerek" diye tekrarladı Brooke fısıldayarak.

Drew da onun yataktan çıkmak istemediğini anlamış olmalıydı ki boğuk bir sesle, "Yatakta kal, Brooke. Saat henüz çok erken" dedi.

Brooke gülümseyerek altdudağını kemirdi, Drew'un ense sine dokundu, şakağına bir öpücük kondurdu.

"Sen uyumaya devam edebilirsin, ama ben Lauren'a gitmiyorum."

"Kahretsin!" diye homurdandı Andrew ve yanında bir kez daha kıpırdandı. Ani bir manevrayla Brooke'u yatağın ortasına

yatırıp ağırlığını ellerine vererek üzerine eğildi.

Kalbi hızla çarpan Brooke gözlerini Andrew'un gözlerine dikti, odasına giren sabah güneşinde parlak yeşile dönmüşlerdi. Yutkunmakta zorlanıyordu. Andrew hınzır hınzır bakarken, Brooke'un dudaklarında da imalı bir gülümseme belirdi. Sıcak basmaya başlamıştı.

"Ben... Lauren'a... gitmem gerek" diye kekeledi nefes almakta zorlanırken. Dili damağına yapışmıştı. Geceyi birlikte geçirmiş olsalar da gün ışığının altında ikisi de çırılçıplakken onun yüzüne bakmak, farklı bir mahremiyet taşıyordu. Brooke'un yüzü utançtan kızardı. Drew başını ona doğru yavaşça eğip burunun ucuna minik bir öpücük kondurdu. "Benim yanımda kalmak istemiyor musun?" diye sordu baştan çıkarıcı bir edayla. Dudakları kulağına kaydı, hafifçe öpmeye başladı.

Brooke keyifle ayak parmaklarını büktü, pes etmemeliydi, direnmek için kendini zorladı.

Başını hafifçe iki yana sallayıp sabırla "Bugün... açığız... müşteriler gelecek ve yapacak çok işim var" dedi.

"Çok yazık" diye fısıldadı kulağına Drew ve dizini baldırına sürttü.

Brooke anlık bir ürperti hissetti, adeta bütün bedenine yayılmıştı.

Drew boynuna minik ısırmalar atarken "Drew" diye fısıldadı Brooke inlercesine.

Brooke'un gözünün önünde neredeyse yıldızlar dönmeye başlayacaktı, nefes almakta zorlanıyordu; tam kollarını Drew'un boynuna dolayacağı sırada saat ansızın deli gibi çalmaya başladı.

Bir kova buz gibi suyu başından aşağı dökseler, kendisini ancak bu kadar kötü hissederdi.

Drew oflaya puflaya Brooke'un yanına uzandı, kolunu kendi alına yasladı. Brooke çalar saatin sinir bozucu sesini susturmak için hafifçe yana döndü. Sonra da Drew'un yanına uzanıp onun yaptığı gibi gözlerini tavana dikti. Derken, ikisi de aynı anda kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Nedir bu kadar komik olan?" diye sordu Drew.

“Bana mı soruyorsun?” dedi Brooke gülerek. “Gülerken yatağı zangır zangır titreten sensin” diyerek bir kahkaha daha patlattı. “Asıl neyi bu kadar komik bulduğunu sana sormak gerek.”

“Sadece hayal kırıklığı” diye yanıtladı Drew, sesinde hem sızlanma hem de kahkahadan izler vardı.

Brooke yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sağına döndü, gözlerini Drew’un yüzüne dikti.

“Aslında amacım yatağı başka şekilde sarsmaktı” dedi Drew.

Brooke homurdanır gibi yaptı ama kikirdemeden de edemedi. “Aklına bundan daha aptalca bir laf gelemezdi değil mi?”

Çıplak bedeni için aynı şey söylenemese de Drew’un omuz silkişinde çocuksu bir yan vardı.

“Biz şehirli züppeler aptalca lafları severiz.”

Brooke gözlerini devirdikten sonra uzanıp yastığı alarak Drew’un sırttan suratına fırlattı. Drew yastığı yakalayıp başının arkasına koyduktan sonra Brooke’un baldırını okşamaya başladı. Hem kendisiyle hem de dünyayla barışık bir adam izlenimi uyandırıyor. Görünüşe bakılırsa ne kaygıları ne de kendisiyle ilgili endişeleri vardı.

“Efendimiz yataktan kalkmayı düşünmüyorlar mı?” diye sordu Brooke. Halbuki kendisi de yataktan çıkmaya niyeti varmış gibi görünmüyordu pek.

“Aslına bakarsan kahvaltı hazırlanmıştır diye umuyordum” dedi Andrew. Okşayışı yerini sevecen dokunuşlara bırakmıştı.

“Kahvaltı mı?” diye sordu Brooke titreyen bir ses tonuyla; tam karşılık verecekken, Andrew “Aynen öyle” deyip onun çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. “Yatakta kahvaltı, sonra da...” deyip göz kırptı. Bu teklifi kabul etmek için yanıp tutuşsa da onun sesini duyduğunda kalbinin kısa bir an için durduğunu Drew’un fark etmesini istemiyordu. Bu yüzden de yatakta çıtırçıplak bir adamın yanında uyanmak son derece sıradan bir şeymiş gibi davranıyordu.

“Sonrası falan yok...” dedi yumuşak bir ses tonuyla ve gerindi. “Kalkıp Lauren’a gitmeliyim.”

“Beni yataktan kovuyor musun yani?”

Drew’un bacağına hafifçe okşadı. “Sen yatakta kalabilirsin” diye karşılık verdi parmak uçlarındaki karıncalanmayı dikkate almaksızın. “Senin gibi şehirli bir züppenin çalışarak kendini telef etmesini hiç mi hiç istemem.”

“Şehirli züppe kısmını duymadım kabul et.” Drew yan dönüp yüzüne düşen kâkülünü kulağının arkasına yerleştirdi Brooke’u ürküttü. Sonra elini Brooke’un yanağına koydu, dudaklarından öpmek için hafifçe eğildi.

Öylesi ateşli bir gecenin ardından böylesi yumuşak ve şefkatli bir öpücük geleceğini hiç beklemiyordu Brooke. Nefesini tuttu, gözlerini kapayıp kendini tamamen öpüşmeye verdi.

“Lauren’a çabucak git gel de birlikte kahvaltı edelim” dedi Drew.

“Kahvaltı mı?” diye sordu Brooke. Bir an kafasını toparlamamış, öpüşmenin etkisi sürdüğünden Drew’un neden bahsettiğini anlayamamıştı.

Drew yanağını okşayıp yüzüne tatlı tatlı baktı.

“Evet! Sen Lauren’a giderken ben de ikimiz için kahvaltı hazırlarım.”

Brooke’un kalbi yine gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Tabanlarının zonkladığını hissedebiliyordu. Drew ile birlikte kahvaltı edeceğini düşünmek bile öyle güzel bir şeydi ki... İçindeki romantik kadın heyecandan tir tir titremeye başlamıştı. Bu onun uzun zamandır hissetmediği bir duyguydu.

Brooke, Crab Inn’e mümkün olduğunca çabuk dönmek için azami gayret sarfetmiyor olsa, geceyi tüm detaylarıyla Lauren’a anlatırdı. En sevdiği dostuna Drew’dan bahsedip bundan sonra nasıl davranması gerektiğini sormak için yanıp tutuşuyordu. Ne var ki Brooke, Lauren’ın tüm detayları öğrenene kadar ona rahat vermeyeceğini bildiği için konuyu açmıyordu. Gerçi Lauren o gün her şeyi olduğu gibi anlatmadığı için çok kırılacaktı. Yine de arkadaşının hassasiyetine odaklanmak yerine bir an önce Drew’a kavuşmak istiyordu.

Brooke boş yere kafasında planlar yapıp durduğunun far-

kındaydı, çünkü duygusal iniş çıkışlar söz konusu olduğunda Lauren'ın inanılmaz bir altıncı hissi vardı. Lauren yüzüne bakar bakmaz kaşlarını çatarak arkadaşını kuşkulu gözlerle şöyle bir süzdü ve kapı gıcirtısını andıran o gıcık ses tonuyla, "Aman Tanrım! Drew ile yattın demek!" dedi.

Ne yazık ki Brooke usta bir blöfçü değildi. "Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

Lauren'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Demek yanılmamışım! Brooke bana tüm detayları anlatıyorsun, hem de hemen!"

Brooke başını iki yana salladı. Bu esnada kafasını toplama-ya çalışıyordu.

Kapıyı sırtında bornozuyla açan arkadaşı "Ne? Hayır, kesinlikle olmaz!" diye çıktı ve Brooke'u kolundan tutup içeriye çekerek kapıyı kapattı. Görünen o ki Lauren'ın hayatı pek renkli değildi, Brooke'un üstüne bu kadar gelmesinin başka nedeni olamazdı: "Bana her şeyi anlat! Nasıl oldu? Kaç kez seviştiniz? Çıplakken nasıl görünüyor? İyi miydi?"

Brooke resmen bunalmıştı. Ayrıca mama sandalyesinde oturmuş elindeki tost ekmeğini kemirerek annesiyle vaftiz annesinin konuşmalarını dinleyen minik Bessie'yi görünce bir an duraksadı. Zorlanarak yutkundu ve arkadaşına yanaşıp fısıldadı. "Lauren, iki yaşını bile doldurmamış olan Bessie'nin önünde o meseleyi... anlarsın ya... konuşmasak?"

"Aman sen de!" Arkadaşı Brooke'u kolundan tutup sanki bomba düşmüş gibi bir izlenim uyandıran mutfağa götürdü. Anlaşılan meraklı ev sahibesi evyenin içinde biriken bulaşıkları sorun etmiyordu, mutfağa girer girmez dosdoğru kahve makinesine yöneldi, temiz bir kupa buldu ve doldurup Brooke'un eline tutuşturdu. "Hadi anlat artık! Her şeyi bilmek istiyorum."

Brooke huzursuzdu, elindeki kupadan kahvesini yavaş yavaş yudumluyordu. Televizyondan gelen sese bakılırsa, Lauren sabah programlarından birini izliyordu. Brooke, vaftiz kızının kocaman gözlerini de televizyondan gelen sesi de dikkate almamaya çalışıyordu.

Brooke bir kez daha sordu: "Tanrı aşkına, Drew ile birlikte olduğumuzu nasıl bildin?"

Lauren gözlerini devirdi, buzdolabından yoğurdu çıkardı. "Sana kim şöyle bir baksa dün gece biriyle birlikte olduğunu anlar, Brooke. Noel Baba'nın alkolü fazla kaçırmış haline benziyorsun!"

Ak sakallı, göbekli ve sarhoş bir adama benzetilmek pek hoşuna gitmese de Brooke bunu sorun etmedi. "Büyütülecek bir şey yok..." diye mırıldandı.

Lauren "Büyütülecek bir şey yok mu?" deyip ona sanki psikiyatri kliniğine kapatılması gerekiyormuş gibi baktı. Yoğurdun paketini açtı ve "Brooke Day, birkaç gün önce tanıştığı yakışıklı mı yakışıklı bir adamla yattı, bana sorarsan bundan daha büyük bir şey olamaz!" dedi.

Brooke sinirli sinirli dudaklarını sıktı, elindeki ekmeği kemirip aralarındaki konuşmayı dinleyen çocuğu işaret etti. "Sesini biraz daha yükseltsen diyorum, Bessie söylediklerini tam olarak anlayamadı da!"

Lauren başını hafifçe eğdi, elindeki kaşığı yoğurda daldırarak ağzına götürdü, ama kaşıktaki yoğurdun yarısından fazlası üzerindeki bornoza döküldü. Ancak Lauren heyecandan bunu bile fark edemedi. "Bessie daha iki yaşını bile doldurmadı! Geçen geceye ait tüm müstehcen detayları, Drew'unun çıplakken nasıl görüldüğünü anlatsan da bunlar onun ilgisini çekmez."

"Birincisi o benim Drew'um falan değil, ikincisi müstehcen detayları sana anlatacağımı da nereden çıkardın!"

Lauren pis pis sırıtarak "Ahh" dedi.

Brooke yüzünü buruşturdu. "Ahh ne demek?"

İnanması güçtü ama Lauren'ın yüzündeki gülümseme gitgide yayılıyordu. "Farkında mısın bilmem şekerim ama az önce müstehcen detayların varlığını kabul ettin" dedi.

Brooke'un yüzü muhtemelen kıpkırmızı olmuştu. Öfkeyle başını iki yana salladıktan sonra Lauren'a lekeyi işaret etti. "Üzerine yoğurt döküldü."

"Konuyu değiştirme!" dedi Lauren ve yoğurt kabını çöp kutusuna attı. Bu sırada mutfak zemininde pembe lekeler oluştu. Brooke eline paspası alıp yerleri silmemek ve arkadaşının dağınık mutfağını düzenlememek için kendini zor tutuyordu.

“Konuyu değiştiriyor falan değilim” diye çıkıştı Brooke. “Üstelik durup da sana dün gece olanları anlatacak halim yok! Acelem var ve senin de acilen evini silip süpürmen gerek, yoksa Sağlık Bakanlığı kapma dayanacak.”

Lauren kollarını göğsünde kavuşturup keyifle Brooke’u izlemeye koyuldu.

“Harika bir gece geçirmiş birine göre sence de fazla huysuz değil misin? Geceye dair ufacak ipuçları vermeye ne dersin?”

“Tanrı aşkına Lauren” diye çıkıştı Brooke sinirle. “amaşırları almak için geldim ben buraya...”

“ıplakken nasıl görünüyor?”

Drew’un çıplak hali gözünün önüne gelince Brooke gülümsemeden edemedi.

Arkadaşı bu gülümsemenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu, derin derin iç çekti. “Tanrım! Tahmin edebiliyorum.”

“Yorum yok.”

“Ayaklarına kapanmamı mı bekliyorsun?”

Brooke gözlerini devirdi. “Ayaklarıma kapanman gerekmiyor, bana temiz çamaşırları versen yeter, ben de hızlıca evin yolunu tutarım. Halletmem gereken işler var.”

“Ne gibi işler? Ateşli sevişmeler gibi mi?” Lauren iki elini de mutfak tezgâhına yasladı. “Senin yerinde olsam ben de ateşli bir sevişme için seni öylece bırakır mümkün olduğunca çabuk buradan çıkıp gitmeye bakardım.”

“Ben de seni seviyorum, Lauren” diyerek yanıt verdi Brooke, yüzünde aşırıya kaçan dostane bir gülümsemeyle. “Sadece bil diye söylüyorum: Bazı insanlar gerçekten de çalışmak zorunda olabilirler.”

“Yanlış anlama ama karşına çıkan bu fırsatı kaçırmamalı-sın. Crab Inn’i bugünlük kapatabilirsin.”

Bu tavsiye her ne kadar çekici olsa da sorumluluk sahibi Brooke başını sallamakla yetindi.

“Bu mümkün değil Lauren. Biliyorsun ki...”

“Evet, evet biliyorum.” Lauren mutfaktaki saate baktıktan sonra sırf gıcıkılık olsun diye, “Sabah erkenden kalkıp buraya geldin ve şimdi de eve dönmek için sabırsızlanıyorsun, ilginç” dedi.

Brooke, Lauren'a bahsetmek istemese de çekinerek, "Drew kahvaltı hazırlayacak da" dedi.

Lauren'm abartılı kahkahası dayanılacak gibi değildi, buna rağmen Brooke ellerini ceplerine sokmakla yetindi. Yüzündeki aptalca gülümsemenin kendisini haksız çıkardığının farkındaydı. "Artık lisede değiliz" diye çıkıştı Lauren kendini Romeo gibi hisseden arkadaşına. Brooke da bunun üzerine "Sen de artık tiyatro kulübünde değilsin, Lauren. Bırak şunu!" dedi.

"Kahvaltı hazırlıyor öyle mi? Demek ki dün akıllara zarar bir gece yaşanmış!"

"Dalga geçme" diye karşılık verdi Brooke ve istemsizce kıkır kıkır güldü.

"Sen de sıırıslıklam âşırıksın." Lauren bu kadar sevinmek zorunda mıydı?

Brooke Lauren'a dil çıkarıp her şeyi reddetmemek için kendini zor tutuyordu. Bunu yapmak yerine arkadaşına daha makul ve sakın bir biçimde karşı çıktı: "Âşık falan olduğum yok. Sadece seviştik, hepsi bu."

"Hatırlatmak gibi olmasın ama karşında en yakın arkadaşın duruyor" dedi Lauren göz kırparak. "Hamile olduğumu benden önce bilmiştin, şimdi de Drew'a âşık olduğunu sen fark etmeden ben söylüyorum."

Brooke bu tarz bir sohbeta girmek için fazla yorgun ve heyecanlı olduğunun farkındaydı, Lauren'm bir an önce çamaşırları verip onu rahat bırakmasını umuyordu.

"Bu meseleyi başka bir zaman konuşsak olmaz mı Lauren? Çok rica ediyorum."

Ne yazık ki Lauren dur durak bilmiyordu. İlerisini düşünüyordu. "Eğer restoran mutfığında sevişmek gibi bir fantezin varsa, seni Sağlık Bakanlığına karşı uyarmak isterim."

"Sen iyisi mi bir komedi programına katıl" dedi Brooke. "Artık çamaşırları alabilir miyim?"

Lauren onu duymuşa benzemiyordu. Çamaşırları vermek yerine ciddi bir tavırla, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu arkadaşına.

"Eğer hoşlanmasam onunla yatmazdım."

“Sorumun yanıtı bu değil, Brooke.”

Brooke sabırsızca elini kaldırdı. “Ne duymak istiyorsun? Drew harika bir adam; yakışıklı, muhteşem yemekler yapıyor ve çok da iyi biri. Ama pek yakında arabasına binip geldiği yere, Boston’a geri dönecek. Bu yüzden bu tür bir sohbeti sürdürmenin anlamı yok.”

“Ne yani, sırf Boston’a dönecek diye onunla arana mesafe koymak istediğini mi söylemek istiyorsun?”

Brooke kaşlarını çatıp “Mesafe koymak mı? Seviştik. Senin yerinde olsam buna mesafe koymak demezdim” diye mırıldandı.

Lauren Brooke’un yüzüne baktı, arkadaşının zekâsından şüphe ediyor gibiydi. “Duygusal anlamda bir mesafeden bahsediyorum.”

Birkaç saniye sonra Brooke derin bir nefes aldı. Sesinin kararlılık hissi uyandırmasına özen gösterip arkadaşını ikna etmeye çabalayarak, “Bunlar mühim şeyler değil Lauren. Drew ile sadece flört ediyoruz” dedi.

“Bunu yürekten inanarak mı söylüyorsun, yoksa duygusal kırılganlıktan kaçmak için mi? Will’in ardından...”

“Olayın Will’le hiç alakası yok.”

Lauren ona şefkatle bakıp “Tatlım, Will defterini çoktan kapadığını biliyorum. İşte tam da bu nedenle hayatına yeni birini alma vaktinin geldiğini düşünüyorum” dedi.

“O işler öyle kolay olmuyor. Artık eskisini düşünmüyorum diye hemen yeni birini...” deyip cümlesini yarıda kesti.

“Yeni birini?”

Hafifçe başını salladı. “Drew harika bir adam, onunla iyi vakit geçiriyorum, ama o yakında Boston’a dönecek. Bunun neresini anlamadın?”

“Peki, ya Boston’a dönmeyecek olsa?” diye atladı Lauren. Brooke onu gerçekten de çok severdi, ama Lauren’in inadı bugün fazlasıyla sinirine dokunmaya başlamıştı.

“O Boston’a dönecek, Lauren” diye yanıt verdi Brooke kararlı bir biçimde. “Bu nedenle gitmeseydi şöyle olurdu, böyle olurdu diye kafa yormanın kimseye bir faydası yok.”

Arkadaşı anlayışla başını salladı. “Hayal kırıklığı yaşamak istemiyorsun.”

Brooke derin bir nefes aldı. Elbette hayal kırıklığına uğramak istemiyordu. Ayrıca yaralanmak, acı çekmek de istemiyordu. Bu adama âşık olursa işin sonu sadece hüsrana olacaktı. Drew başka bir şehirde yaşıyordu, onun ise Sunport’ta bir hayatı vardı. Tıpkı ağır kırmızı şarap ve deniz ürünleri gibiydiler, yan yana gelmeleri tam bir faciayla sonuçlanırdı. Bu nedenle Brooke eğlenmesine bakacaktı, duygusal bir şey yaşamayacaktı. Çok aptalcaydı ama onun eve döneceğini düşünmek bile mi-desine yumruk gibi bir şeyin oturmasına neden oluyordu.

“Ne yapmalıyım, Lauren? Drew Boston’da yaşıyor ve şehir hayatına alışık biri. Bu işin sonu asla iyi bitmez.”

Lauren omuz silkti. “Boston güzel bir şehir. Sen orada...”

“İşte orada dur bakalım” dedi Brooke hemen. “Biraz fazla acele etmiyor musun? Bu adamı sadece birkaç gündür tanıyorum! Sırf o orada yaşıyor diye bana Boston’a taşınmamı önerecek değilsin herhalde.”

“Arada ziyarete gidebilirsin.”

“Peki, ya sonra?” dedi Brooke başını iki yana sallayarak. “Ben Sunport’ta yaşıyorum; restoranın başında durmak, an-nemle ilgilenmek zorundayım. Drew’un ise Boston’da bir şirketi var. Bu iş nasıl yürüsün?”

“Hayal gücünü zorla biraz. Eğer onu seversen, mutlaka bir yolunu bulursun.”

Bunu düşünmek bile içinin kıpır kıpır olmasına neden oluyordu. Ama bu duyguları enine boyuna düşünmek Brooke’un içinden gelmiyordu.

Anlaşılan Lauren’in söyleyecekleri henüz bitmemişti. “Farkında mısın Brooke, çevrendeki herkesi böylesine önem-serken kendini ihmal ediyor, hatta adeta unutuyorsun?”

Brooke arkadaşının yüzüne şöyle bir baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Lauren derin bir nefes aldı. “Tamam anladık, Crab Inn aile-ne aittir, ama bu restoran için kendini parçalıyorsun Brooke. Kendi evini kapatıp buraya yerleştin, sırf babanın hayalleri gerçek

olsun diye işini bıraktın.”

Brooke donakaldı ve ardından arkadaşını yanıtladı: “Annem hasta!”

“Evet, biliyorum” diye karşılık verdi Lauren yumuşak bir ses tonuyla. “Ama bunu öğrendiğinden beri hayatında başka hiçbir şeye yer kalmadı. Ailenle ilgilenmen, onlara destek olman çok güzel, ama kendi hayatından vazgeçmemelisin, Brooke.”

“Vazgeçmiyorum” diyerek karşı çıktı Brooke.

“Crab Inn babanın hayalimdi, senin değil. Yanılıyor muyum?”

“Aslına bakarsan, kendi hayallerimi çoktan unuttum. Emin olduğum bir şey varsa o da restoranda çalışmayı gazetecilikten daha çok sevdiğim.”

“Peki, baban Crab Inn’e geri döndüğünde ne olacak? Orada çalışmaya devam mı edeceksin? Babanla anlaşabileceğini düşünüyor musun?”

Bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etti. Babasıyla asla çalışmazdı. En ufak meselede bile tartışıyorlardı.

Brooke kaçamak bir cevap verdi: “Şu an benim için önemli olan tek şey annemin sağlığına kavuşması. O iyileştikten sonra ne yapacağımı düşünürüm. O zamana kadar benim için hiçbir şeyin önemi yok.”

“Sana yardım etmek uğruna tatil yapmaktan vazgeçen yakışıklı bir adamın da senin için hiçbir önemi yok mu?”

Brooke yutkunmakta zorlanıyor, Bessie’nin saçlarını okşayarak dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Tost ekmeğini bitiren ufaklığın eline kurabiye tutuşturdu.

“Başkalarına yardım etmek için tatillerini heba edenlerin mutlaka kötü yönleri de vardır” dedi sessizce mırıldanarak.

“Belki de her zaman yaptığının aksine bu sefer bardağın boş tarafını değil, dolu tarafını görmeli; bu hoş adamı tanıyacak kadar şanslı olduğun için mutlu olmalısın.”

O, Drew’un hoş biri olduğunu düşünmüyordu. Brooke için Drew hoş biri olmanın çok daha ötesindeydi. Brooke’un aklında bu sabah yaşananlar ve tir tir titreyen dizleri, gümbür

gümbür çarpan kalbiyle kamyonete binmeden hemen önce Drew'dan aldığı tatlı öpücük vardı.

Başta, şehir züppesi diye yaftaladığı adamın burnu havada tavrılarına katlanamıyorken, şimdi aynı adamın hayallerinin prensine dönüştüğüne inanamıyordu. Dikkatli olmazsa, ona âşık olması an meselesiydi.

“O kadar da şanslı değilim aslında” diye yanıt verdi Brooke yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Elindeki kurabiyeyi yavaş yavaş kemirmeye başlayan Bessie de onun yüzüne bakıp gülümsedi. “Olayı dramatize etme lütfen, Lauren. Drew’u elbette hoş buluyor, ondan elbette çok hoşlanıyorum, ama o Sunport’ta yaşamıyor. O yüzden onun burada oluşunun ve birlikte mutfağa girmenin keyfini sürüyorum. Bu durumun ne kadar süreceğini umursamıyorum.”

“Onunla yatmanın da keyfini sürüyorsun.” Bu bir soru değil, tespitti.

Brooke iç çekerken bir yandan da Bessie’nin bebeklere özgü yumuşaklıktaki dalgalı saçlarını okşadı. “Evet, çok doğru. Yatıyoruz, birlikte mutluyuz, mutfakta da birbirimizi tamamlıyoruz.”

“Buraya taşınmasını ve seninle birlikte yaşamaya başlamasını teklif edebilirsin. Böylelikle bundan böyle mutfağa her da im birlikte girebilirsiniz.”

“Tabii ya” diye yanıt verdi Brooke alaycı bir edayla. “Kendine ait halkla ilişkiler firmasında yöneticilik yapan biri için bulunmaz bir fırsat bu. Kariyerinden vazgeçip mutfakta çalışmak üzere kırsala yerleşmek onun gibi insanların tek rüyasıdır!”

“Kim bilir?” diye karşılık verdi Lauren omuz silkerek. “Drew mutfakta olmaktan son derece hoşnut görünüyor.”

“Şu an tatilde” diye karşılık verdi Brooke ve ufaklığın elinden kurabiyeyi alıp ısırды. “Büyük olasılıkla hava değişimine ihtiyacı var. Hayatının sonuna kadar soğan soymayı göze alabilir mi sence?”

Lauren bunu duyunca kıs kıs gülmeye başladı. “Elbette alabilir. Drew’un seni soğan soyar gibi soymak istediğini gayet iyi biliyorum.”

“Teşekkür ederim, öyle çok yardımcı oldun ki” dedi Brooke

ağızındaki kurabiyei çiğnerken. "Drew tam bir şehir insanı, onun yeri masasının başı, asli görevi şirketi yönetmek. Crab Inn gibi sıradan bir restoranda ne yapabilir?" Drew'un orada kalması halinde yaşanabilecekleri düşündüğünde içinde kabaran coşkuyu gizlemeye çalışıyordu Brooke. Bu saçmalıkları kafasına hep Lauren sokuyordu!

"Neyse ne." Sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. "Sadece flörtleşiyoruz, hepsi bu."

Lauren tepki vermeyince Brooke yüzünü ona döndü ve Lauren'm şaşkın şaşkın televizyona baktığını fark etti. Tek kelime edemeyen Lauren ağız açık vaziyette televizyon izliyordu.

Brooke arkadaşının televizyon ekranında III. Dünya Savaşı'na dair bir haber izlediğini ya da Jared Leto'nun çıplak fotoğraflarını gördüğünü sanmıştı. Dönüp ekrana bakınca Brooke da taş kesildi.

Birkaç metre ötesinde Drew'un fotoğrafı vardı, üstelik bir restoranda ocağın başında dururken. Ardından beliren görüntüde ise Drew yine yemek yapıyordu.

Brooke olduğu yerde donup kaldı. Lauren ise kumandayı eline aldığı gibi televizyonun sesini açtı.

Pek yakında Andrew Knight ile birlikte yıldız şeflere bir yenisi daha eklenecek. Konuklarını sadece enfes yemeklerle şımartmakla kalmayacak olan Knight kendi yemek programında meslek sırlarını da paylaşacak. Ulysses Productions ve Andrew Knights Management, yaptıkları ortak basın açıklamasında birlikte bir projeye imza attıklarını duyurdu. Projenin detayları hakkında net bilgiler vermeseler de birkaç ay önce Boston'da kendi restoranını açan ödüllü şefin artan popülaritesine bakılacak olursa yemek programının prime time'da yayınlanacağını düşünüyoruz.

Brooke, Drew'u gösteren televizyon ekranının önünde donup kaldı. Drew üzerinde basit bir tişört altında kotla lüks bir restoranın önünde dikiliyordu. Restoranın kapısında Knight's yazıyor olması ve kapıda dikilen gamzeli sarışın adamın, Brooke'u Crab Inn'de kahvaltı için bekleyen adama tıpatıp benzemesi tüylerini diken diken etmişti.

"Bu... O..?"

Brooke tek kelime etmeden ellerini yumruk yaptı.

Çamaşırları almadan Lauren'in evinden çıktığı sırada arkadaşı ardından seslendi: "Brooke, bekle, acele etme! Önce bir sakinleş."

Ne var ki Brooke hiç de sakinleşeceğı benzemiyordu.

Andrew Crab Inn'in konukların ağırlandığı kısmında durmuş, huşu içinde kahvaltı sofrasına bakıyordu. Mutfaktan yayılan Fransız tost, kahve ve kızarmış pastırma kokusu insanı kendinden geçiriyordu.

Dün geceki gibi bir gecenin finaline de ancak bunun gibi, insanın ağzını sulandıran bir kahvaltı yaraşırdı. Gece defalarca seviştikten sonra sabah sıcak bir duş alıp kocaman bir Fransız tost yemek... Kendini cennete düşmüş gibi hissediyordu. Aslına bakılırsa Brooke ile yatakta kalıp bir paket kraker yese çok daha mutlu olurdu, fakat olaylar beklediği gibi gelişmeyince bu kahvaltıyla da yetinmeyi bilmişti. Ayrıca belki de kahvaltı bittikten sonra dün gece kaldıkları yerden devam ederlerdi. Ya da bunu kahvaltıya başlamadan önce yaparlardı. Hafifçe gülümsedi.

Saate baktı, Brooke her an kapıdan içeri girebilirdi. Brooke ne yazık ki biraz fazla sorumluluk sahibiydi, bu Andrew için bile fazlaydı. Andrew onun yerinde olsa bugün Crab Inn'i açmaz, onunla birlikte tüm günü yatakta geçirirdi. Elbette ona bu fikrini açıklamamış, restoranın çamaşırlarını almak üzere arkadaşına gitmesini son derece normal buluyormuş gibi davranmıştı, oysa onu bir an olsun gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Elindeki kaşığı özenle masaya yerleştirirken bir yandan da son günlerde yaşananları düşünüyordu.

Boston'daki hayatı ve Knight's ona çok uzak görünüyordu. Bir kez olsun Nick'i arayıp işlerin yolunda olup olmadığını sormak aklına gelmemişti. Hem buna ne gerek vardı? Neticede Sunport'ta işi başından aşkındı. Crab Inn'i kâra geçirmek gi-

bi son derece yorucu bir görev üstlenmişti. Kimi kandırıyordu? Neticede son günlerde başka şeyleri, daha doğrusu başka birini düşünmeye vakit bulmuştu. Bu kişi Brooke Day'den başkası değildi.

Andrew aslında çok romantik biri sayılmazdı, bu nedenle hisleri onu şaşırtıyordu. Hayatına giren kadınların bazılarıyla yatmışlığı sonra da birlikte kahvaltı etmişliği vardı, ancak hiçbirine karşı böyle derin hisler beslememişti. Hiçbirinin gülümseyişini görmek için nefesini tutup beklememişti. Bu kadınlardan hiçbirinin yanında kendini bu kadar huzurlu ve mutlu hissetmemişti. Üstelik ilk kez bir kadının yanında rol yapmak zorunda kalmaksızın, kendisi gibi davranabiliyordu.

Andrew Brooke ile arasındakiin ne olduğunu tam olarak bilemiyordu, ancak sadece cinsellik olmadığından emindi.

Restoranın tüm pencereleri ve kapıları, boya kokusu çıkarsın diye açık bırakılmış olduğundan Andrew otoparka giren aracın sesini hemen fark etti. Tıkırdayan egzoz sesini duyunca gelenin Brooke olduğunu anladı. Nihayet gelmişti.

Drew yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle arkasını dönüp tam onu karşılamak için dışarıya çıkacakken Brooke bir hışımla içeriye girdi.

Andrew kaşlarını çatarak başını eğdi. "Ne oldu?"

"Şef misin? Sen bir şefsin, öyle mi? Hem de kendine ait bir restoranın var, doğru mu?"

Andrew ne diyeceğini bilemiyordu, derin bir nefes aldı, şaşkın bakışlarını Brooke'un yüzüne çevirdi. "Brooke..."

Aralarında bir metre kadar mesafe kaldığında Brooke olduğu yerde durdu. Andrew, ondaki öfkeyi neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordu.

"Yalan söylemeye kalkma! Bunun doğru olduğunu biliyorum!"

"Nereden biliyorsun?"

"Bunun hiçbir önemi yok!" Brooke'un gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. "Bana yalan söyledin!"

"Sana sadece gerçek mesleğimi söylemedim, hepsi bu."

"Bir halkla ilişkiler şirketin olduğunu söyledin bana!" İşa-

retparmağını adamın göğsüne dayamak için Andrew'a biraz daha yaklaştı. "Bir halkla ilişkiler şirketi! Ayrıca adının da Drew olduğunu söyledin!"

Adamın omuzları düştü. "Adım Drew zaten... Andrew."

"Ama bir halkla ilişkiler şirketin yok" dedi Brooke. "Şefsin ve restoran sahibisin! Bana neden yalan söyledin? Kim bilir bana ne kadar çok güldün! Yemek pişirmenin senin için hobi olduğunu düşündüğümde ya da bu kadar lezzetli yemekler pişirmene şaşırdığım zamanlarda çok eğlenmiş olmalısın."

Andrew onun öfkeli yüzüne şöyle bir baktı, yutkundu ve espriyle karışık "Hadi ama Brooke" dedi, "Kötü bir amacım yoktu."

Drew kolunu tutmak için bir hamle yapınca Brooke geri çekildi. "İyi bir amacın mı vardı yani?"

Andrew umarsızca ellerini kaldırdı: "Yanlış anlamışsın."

"Bak sen!"

"Maine'e işten güçten ve restorandan bir nebze olsun uzaklaşmak için geldim."

"Aman ne güzel, görüyor musun, her şey tam da planladığın gibi oldu" dedi Brooke alay eder gibi. "Madem restorandan uzak kalmak istiyordun, o zaman ne diye bana Crab Inn'de yardım etmeye kalktın, bunu anlayamıyorum!"

"Kim olsa aynı şeyi yapardı Brooke. Zorlandığın apaçık ortadaydı. Tek amacım sana yardımcı olmaktı."

Brooke derin bir nefes aldı "Ne? Zorlanıyor muydum?"

O an Andrew elini Brooke'un yanağına koymak istedi, ancak o buna hazır değildi; yüzüne dokunacak eli kesip atabilecek kadar öfkeliydi, bu nedenle vazgeçti Andrew.

"Bunda gücenecek bir durum yok" diye mırıldandı Andrew, "Sana yardım etmek istedim, hepsi bu."

"Ne kadar da aptalım" dedi Brooke, ardından başını sallayarak "Bir de sana tavsiyelerde bulundum. Eğitim alarak çok iyi bir şef olabileceğini söyledim! Daha sen bana sandviçlerden bahsettiğinde anlamalıydım. Normalde kimse bal ve akçağaç şurubu arasındaki fark üzerine kafa yormaz" diye ekledi.

Andrew, Brooke'un fal taşı gibi açılmış olan gözlerine ba-

kar bakmaz, o sabah için kahvaltayı rafa kaldırmak zorunda olduklarını anladı. Ancak asıl mesele bu değildi, çünkü Brooke ya-
kın gelecekte de yatışacak gibi görünmüyordu. Drew'un içini kötü hisler kapladı. "Başlangıçta mesleğimi senden gizlemiş ol-
mam, gerçekten de bu kadar önemli mi?"

Brooke'un gözleri yine çakmak çakmak oldu. "Dün gece se-
viştik!"

Andrew istemsizce güldü. "Hem de nasıl..."

Anlaşılan o ki dalgalı ve dağınık saçlı kadın onun gülüşüne karşı bağıışıklık geliştirmişti. "Kendini olmadığın biri gibi gös-
terdin! Var olmayan bir adamla yattım ben."

Andrew, her ne kadar içten içe gerçekleri anlatmış olma-
sı gerektiğine inanıyor olsa da Brooke'un durumu yavaş yavaş
abartmaya başladığını düşünüyordu. Bu nedenle ağzını açtı-
ğında sesi biraz sert çıktı. "Ben var olmayan biri değilim."

"Ama ben seni hiç tanımıyorum!"

"Tabii ki tanıyorsun. Tek ihtiyacım olan biraz mesafeydi,
restoranı düşünmeden birkaç gün geçirmek istemiştin, bu ne-
denle o beyaz yalanı uydurdum. Mesleğim dışında hakkımda
öğrendiklerinin hepsi gerçek. Ortalığı bu şekilde ayağa kaldır-
mış olmasaydın..."

"Ortalığı ayağa kaldırmak mı?" diye kesti sözünü Brooke.
"Beni kandırdın, gastronomiden hiç anlamayan, sadece zevk
için yemek pişiren biri olduğuna inandırdın! Bunu neden yap-
tın? Crab Inn'i dalgaya almak için mi?"

Andrew'un yüzünde kara bulutlar dolanıyordu. "Bu duru-
mu abartmakla kalmıyor, aynı zamanda beni pislik herifin te-
ki gibi gösteriyorsun. Bunu hak etmiyorum, Brooke! Ben olma-
sam son birkaç gündür çaresizlik içinde kıvranıp duracaktın."

"Sen kendini kandır" diye çıkıştı Brooke. "Senin yardımına
hiç mi hiç ihtiyacım yoktu!"

Andrew gözlerini açarak şunları söyledi: "Bu meseleyi aş-
tık sanıyordum. Crab Inn'in zar zor kâra geçtiğini sen de benim
kadar biliyorsun. Madem her şey yolundaydı, o halde neden ye-
niden açılış yapmak için planlar yapıp durduk?"

Brooke'un dudaklarını sımsıkı kapadığını gören Andrew,

gururunun kırıldığını anladı. Ancak o kadar kızgındı ki karşısındakine hassasiyet gösterebilecek durumda değildi.

“Senin yardımına ihtiyacım yok Bay Knight!”

“Giderek komik olmaya başlıyorsun Brooke. Sakinleş artık.”

“Bana komik oluyorsun falan deme!”

“Nasıl tanıştığımızı bir hatırlasana!” dedi Andrew. “Boston’da bir restoran işlettiğimi sana oracıkta söyleseydim ne olacaktı? Sen beni zaten her şeyin en iyisini bildiğine inanan, şehirli bir züppe olarak görüyordun.”

Brooke’un mavi gözleri kısılmıştı, bir çizgi gibi görünüyordu.

“İlk intiba genellikle doğrudur” dedi Brooke.

“Lanet olsun, Brooke!” dedi. Brooke’u tutup sarsmamak için kendini zor tutuyordu. “Halkla ilişkiler firmamın olmaması ve kendi restoranını işleten bir şef olmam neden bu kadar kötü olsun ki?”

“Beni kandırdın” diye karşılık verdi Brooke ve Andrew’un yüzüne baktı. “Kendimi nasıl aptal gibi hissettiğimi bir nebze de olsa anlayabiliyor musun? Sana Crab Inn’de ne tür sorunlarla karşılaştığımızdan bahsettim, kaygılarımı anlattım sana... Bu süre içinde tüm bunları anlattığım kişi meğer ünlü bir gastro-nommuş. Çok aptal olduğumu düşünmüş olmalısın.”

“Hiç de bile.”

“Peki o halde neden hiçbir şey söylemedin?”

Andrew artık onun gözlerine bakamıyordu. “Bilmiyorum.”

“Sen bilmesen de ben biliyorum” dedi sesi titreyerek. Andrew Brooke’un sesinin öfkeden mi, yoksa kırgınlıktan mı titrediğini anlayamamıştı. “Tüm bunlar egonu tatmin etmek için kullandığın bir araçtı. Çömezlere gastronomide işlerin nasıl yürüdüğünü göstermek istedin. Bu koşullarda ünlü bir şef olarak eninde sonunda enkaz halindeki restoranı ayağa kaldıracaktın. Böylece sarf ettiğin emeğin karşılığını alacaktın. Bu yüzden beni yatağa atmak için elinden geleni yaptın.”

“Saçmalık bu! Seninle yattım, çünkü ikimiz de bunu istiyorduk! Yatakta yaşananların ne benim ne de senin mesleğin-

le bir ilgisi var!”

“Peki o zaman söyle bakalım; tatil yapıp dinlenmek yerine neden burada kalıp köle gibi çalıştın? Kim hiç tanımadığı birine restoran işlerinde yardım eder ki?”

Bu sorunun yanıtını o da bilmiyordu. Belki de Brooke bir noktada haklıydı; Andrew önüne ne zaman bir engel çıkarsa kolay kolay pes etmez, onunla mücadele ederdi. Bu nedenle sıfırdan başlama fikri ona çok cazip gelmişti. Elbette bunda Brooke’un inadının da payı büyüktü. İşte tam da ondaki bu inada rağmen –ya da sırf bu yüzden– ondan hoşlanmıştı. Onu boyundan büyük işlerin altından kalkmaya çalışırken izlemek Andrew’un zoruna gitmişti. Dürüst olması gerekirse, evet, içinden geldiği gibi davranmış ve yaptıklarının sonucunda neler olabileceği konusunda uzun uzadıya kafa yormamıştı. Ama bunda ne vardı ki?

Görünen o ki Brooke ondan mantıklı bir yanıt alamayacağını anlamıştı. Artık Andrew’a sanki karşısında şeytan varmış gibi bakıyordu. Brooke’a kalkıp da ona sıırıslıkam âşık olmasına ramak kaldığı için onunla yattığını nasıl söyleyebilirdi? Üstelik Brooke tam da mutfak makasını alıp üzerine yürüyecekmiş gibi dururken.

Andrew can güvenliğini korumak için duygularını kendine saklamayı uygun buldu, yoksa Brooke onu paramparça edebilirdi.

Andrew duygularını açığa vurmak yerine umursamaz bir tavır takınmayı tercih etti: “Kötü bir niyetim yoktu, Brooke. Crab Inn harika bir restoran, yemekleri de enfes. İşte sırf bu yüzden sana yardım etmek istedim. Tüm bunları unutup kahvaltıya oturmaya ne...” Andrew daha cümlesini tamamlamadan bunun ne kadar aptalca bir öneri olduğunu kavradı.

“Tüm bu yaşananlardan sonra bir de oturup seninle kahvaltı edeceğimi düşünmüyorsun değil mi?”

Hayır, elbette düşünmüyordu. Fakat sırtına çile gömleğini giyip onun önünde diz çökecek hali de yoktu. “Pireyi deve yapıyorsun, Brooke. Bu durum o kadar da kötü değil.”

Brooke patlamak üzere olan bir volkan gibiydi. “O kadar

kötü değil mi?"

"Tanrı aşkına, harika seviştik, muhteşem bir gece geçirdik. Tüm bunları gülünç suçlamalarıyla mahvetmesen olmaz mı?"

Brooke'un ağzı açık kaldı, sonra başını kararlılıkla iki yana salladı. "Her şeyi senin yalanların mahvetti!"

"Sen buna yalan mı diyorsun? Tamam ben halkla ilişkiler uzmanı değil de şefim. Ne yani bu yüzden beni içeri mi tıkmalılar yoksa ölüm fermanımı sen mi imzalamak istersin?"

"Bu hiç de komik değil, Drew!"

"Sana katılıyorum" diye yanıt verdi Andrew, "Enfes Fransız tostları hazırlamıştım ama sanırım çoktan soğumuşlardır!"

Brooke bir kez daha işaretparmağını Drew'un göğsüne bastırarak şöyle dedi: "Enfes Fransız tostları öyle mi? Seni kendini beğenmiş pislik. Peki ya kafanı dinlemek için tatile çıkışına ne demeli? Televizyonda kendi programını yapıyormuşsun!"

Andrew ansızın irkildi, şaşkın gözlerle Brooke'a baktı: "Ne?"

"Kendi televizyon programın diyorum" diye yanıt verdi Brooke.

"Ne programı? Benim programım falan yok" dedi Andrew kendinden emin bir tavırla. "Ben restoran işletiyorum, televizyonla işim olmaz."

Brooke gözlerini kıstı. "Sabah programında söylenenler asparagas o zaman, öyle mi? Üstelik yapım şirketi resmi bir açıklama yapmış bile!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Brooke."

"Masumu oynama! Lauren'a gittiğimde sabah programında fotoğraflarını gördüm. Pek yakında kendine ait bir televizyon programı yapacaktımsın." Elini havada şöyle bir salladı. "Şimdi anladım! Bu yüzden geldin sen Maine'e! Harap haldeki restoranı ziyaret edip kendi programında kullanacaktın."

"Ne?" dedi Andrew şaşkınlıkla. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Sen..."

"Bana haksızlık ediyorsun" diye kesti Brooke'un sözünü. "Ben o kadar aşağılık bir insan değilim, tek istediğim sana yardımcı olmaktı. Lanet olsun Brooke" deyip derin bir nefes aldı.

“Buna gerçekten inanıyor musun; seninle yatıp sonra da seni yem gibi insanların öne atacağıma?”

“Aynen öyle” diye fısıldadı Brooke. Artık patlamak üzere olan volkan değil, kullanılmaktan korkan kırılğan ve güvensiz bir kadındı. “Neye inanmam gerektiğini bilmiyorum. Seviştik ve... ve sonra da bana baştan beri yalan söylediğini öğrendim... Senin için tüm bunlar bir oyun muydu?”

“Hayır değildi, Brooke” dedi Andrew fısıldayarak. Elini yanağına dokundurmak için uzanınca Brooke geri çekildi.

“Boston’a dönmelisin, Drew.”

Drew’un boğazında bir şeyler düğümlendi. İçinde kabarmaya başlayan korkuyu bastırmak için büyük çaba harcıyordu.

“Saçmalama” dedi Andrew. “Hepsinin bir açıklaması var.”

Brooke’un gözleri bir an için parlayıp söndü.

“Senin restoranınla ilgilenmen gerek, benimse burada yapacak bir yığın işim var.”

“Peki ya düzenleyeceğimiz 4 Temmuz bağımsızlık kutlamaları ne olacak? Bunun için bana ihtiyacın var. Daha...”

Brooke başını iki yana salladı. “Yardımanın için teşekkürler, ama... geri kalanını ben tek başıma hallederim.”

Andrew çaresizlik içinde Brooke’un restorandan çıkışını izledi. İştahı kaçmıştı, artık kahvaltı edecek durumda değildi.

“Ne yapsaydım yani, Andrew? Ortalarda yoktun, yapımcıların da sabrı tükenmek üzereydi. En azından telefonun açık olsaydı...”

Andrew gözünü, yatağın bozulmamış örtüsünün üzerinde üst üste dizili duran ve valize konmayı bekleyen katlı, tertemiz tişörtlerden ayırıp kaldığı odaya şöyle bir göz gezdirdi. Anlaşılan, teyzesinin altıncı hissi kuvvetliydi, en olmadık zamanlarda aramayı alışkanlık haline getirmişti. Andrew’un ise tek istediği sakince eşyalarını toplayıp kaldığı odaya veda ettikten sonra kendisini alacak olan servis aracı gelmeden bir kez daha Brooke ile konuşmaktı. Ancak bunun için artık çok geçti.

“Telefonu neden açmadığımı gayet iyi biliyorsun, Daisy” diye sert bir karşılık verdi Andrew, normalde teyzesine karşı her

zaman müsemma gösterirdi. Ama bu sefer Daisy yeğeninin televizyon programı meselesine sıcak bakmadığını biliyordu sonuçta. Üstelik teyzesinin yüzünden Brooke'la tartışmıştı. Evet, Brooke'a mesleği ve işlettiği restoran hakkında hiçbir şey söylememiş olması Daisy'nin suçu değildi, fakat Brooke'un gerçekleri sabah programından öğrenmesi de pek hoş olmamıştı.

"İşten güçten uzaklaşmak istemeni anlıyorum Andrew, ama sen de böyle bir şansını tepmememiz gerektiğini anla lütfen."

"Daisy, televizyon programı yapmayı kabul etmedim ki ben! Sırf sen istiyorsun diye o yapımcılarla buluşmayı kabul ettim! Senin de çok iyi bildiğin gibi ben şefim, şaklaban değil. Benim yerim ocağın başı, kameranın önü değil!"

Telefonun diğer ucunda bir süre sessizlik hüküm sürdü. derken Daisy Teyze şaşkın şaşkın, "Andrew, ben... sandım ki... senin televizyon programı işine sıcak baktığını düşünmüştüm" dedi.

"Hayır, kesinlikle hayır. Bu konuda yanılıyorsun! Her zamanki gibi söylediklerimi dinlemedin." Son aylarda içinde biriktirdiği tüm sıkıntılar, stres ve kaygılar burada kaldığı birkaç gün içinde silinip gitmişti, ancak o sabah yaşananlar hepsini yeniden ortaya çıkarmıştı. "Knight's zaten vaktimin çoğunu alıyor. Hayatımda stresten ve yerine getirilmeyi bekleyen görevlerden başka hiçbir şey yok! İşin en berbat yanı ne biliyor musun? Artık yemek yapmaktan zevk almıyorum. Bu haldeyken nasıl televizyona çıkıp yüzümde sürekli bir gülümsemeyle program yapayım? Hayır!" Başını kararlı bir biçimde iki yana salladı, "Restorana odaklanmalıyım. Televizyon programı falan yapmayacağım."

Telefonun diğer ucundaki teyzesinin derin derin iç çektiğini duyan Andrew neredeyse vicdan azabı çekecekti. "Andy, sen bir Boston'a gel, bu konuyu o zaman konuşuruz."

Daisy, yeğeninin kararını değiştireceğine inanıyorsa, kıyamete kadar beklemesi gerekecekti. Andrew son derece resmi bir biçimde, "Şu televizyon programı işi hakkında konuşmak istersem, sana bildiririm. Fakat büyük beklentiler içine girme. Yapımcı firmaya da uygun olmadığımı söylersin" dedi.

Teyzesi bir an duraksayıp derin bir nefes aldı. Yeğenin-
den böylesi acımasız şeyler duymaya alışık değildi. Ancak And-
rew'un canına tak emişti, çekingen yeğen rolünü daha fazla oy-
namak istemiyordu. Bu kulağa acımasızlık gibi gelse de And-
rew'un kafası şu an teyzesinin hassasiyetlerini göz önünde bu-
lunduramayacak kadar doluydu. Kendine ait sorunları vardı.
Crab Inn'in mutfağında tek başına çalışan, kalbi kırık kadınla il-
gilenmesi gerekiyordu.

Kahretsin, nerede hata yapmıştı?

Tek suçu restoran işleten bir şef olduğunu gizlemektir! Bu
da idamlık bir suç değildi! Ancak Brooke ona sanki restoranı
kundaklamış gibi davranıyordu. Peki ya Brooke'un yersiz şüp-
helerine ne demeli?

"Birini gönderip seni aldırayım mı?" diyen Daisy Teyzesi-
nin sesiyle bölündü düşünceleri.

Andrew derin bir nefes aldı. Brooke'la ilgili düşüncelerin-
den sıyrılıp, "Hayır, gerek yok. Bir servis aracı ayarladım ben"
dedi.

Andrew'un sesindeki sert tavır, Daisy Teyze'nin bir alt per-
deden konuşmasına yol açmıştı. "Peki aracın ne olacak?" diye
sordu.

"Tamiri bitince bana gönderecekler" diye yanıtladı And-
rew.

Kısa süre için aralarında derin bir sessizlik oldu. "Boston'a
dönünce beni ara, lütfen!"

"Tamam, söz arayacağım."

Andrew telefonu kapatır kapatmaz başını arkaya doğru
yasladı, cep telefonunu yatağın üzerine fırlattı.

Bu sabah Brooke'un yanında uyandığında, kısa bir süre
sonra eşyalarını toplayıp Sunport'tan ayrılacağı aklının ucun-
dan bile geçmezdi. Kafasında hep aynı şeyler dönüp duruyordu;
dün gece yaşananlar ve artık Brooke ile birlikte mükemmel bir
uyum içinde çalışarak Crab Inn'in müşterileri için yemek pişi-
remeyecek olması. Kim bilir belki bu gece ilkinden de iyi olabi-
lirdi.

Ancak gerçekler çok farklıydı.

Andrew kıyafetlerini hiç özen göstermeden, rastgele valizine tıktıtırırken bir yandan da buradan neden kavgalı olarak ayrılmak istemediğini sorguluyordu.

Burada on beş gün bile kalmamıştı. Normal koşullarda, canı sıkılmaya başlamadan önce kasaba hayatını ardında bırakacağı için mutlu olması gerekiyordu. Şehirli biri olarak, her zaman için küçük yerlerin sükûnet ve temiz havadan başka sunabileceği hiçbir şeyi olmadığına inanırdı. İnsan bir kez hareketin bir an olsun eksilmediği şehrin tadını aldı mı, küçük yerlerde kendini yalnız hissedirdi. Yoksa yanılıyor muydu? Sunport'ta kendini bir an bile yalnız hissetmemişti. Boston'ın merkezindeki modern dairesinde kendini kimi zaman duvarlarla konuşacak kadar yalnız hissediyordu.

Çantasını kapattıktan sonra bu huzurlu odadan ayrılmamanın kendisine ne kadar zor geldiğini fark edip kendi kendine lanet okudu, aklından zoru olmalıydı.

Kimi kandırıyordu ki?

Brooke'tan ayrılmak ona çok zor geliyordu.

Brooke onunla konuşmak istemediğine göre Andrew'un bunu kabullenmekten başka bir seçeneği yoktu. Onunla kavgalı ayrılmak istemese de olay bu boyuta gelmişti bir kere.

Üzgündü, kaldığı odadan çıktı, koridorda yavaş yavaş ilerlerken eski ahşap zemin ayaklarının altında gıcırdayıyordu. Önceleri hoşuna giden bu gıcırdama şimdi sinirini bozuyordu. Hiç ses çıkarmadan merdivenlerden indi. Kararsızdı, Crab Inn'in kapısında durdu. Brooke ile konuşmak için son bir hamle daha yapmalı mıydı?

Yaklaşık bir saat kadar önce ona Boston'a gideceğini söylemişti. Bunu söylerken Brooke sırtı dönük patates soymakla meşguldü. Yüzünü dönmemişti, konuşma tek taraflı başlamış, öyle de son bulmuştu.

Andrew yemek servis edilen bölüme girmeden önce valizini yere bırakıp ellerini kotunun ceplerine soktu. Mutfağa doğru ilerlerken kendini pek iyi hissetmiyordu.

Normalde mutfaktaki karışıklığın Andrew'un üzerinde yatıştırıcı bir etkisi olurdu, ancak bugün ilk kez tava ve tencerele

rin gürültüsü onu geriyordu.

Tüm dikkatini deniztarağı çorbasına vererek ocağın başında duran Brooke'u ancak profilden görebiliyordu. Çorbaya öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki sanki önünde kutsal kâse duruyordu.

Gerçi Brooke elindeki kepçeyi sallayınca Andrew onu rahat bırakması gerektiğini anlamıştı, ancak bu noktaya geldikten sonra onun istediği gibi kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp gitmeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

Bu yüzden omuzlarını dikleştirdi ve ona biraz daha yaklaştıktan sonra onunkine yakın bir ilgiyle deniztarağı çorbasını izlemeye koyuldu. Çorbadan yayılan koku hiç hoşuna gitmemişti.

Andrew "Servis birazdan burada olur" diyerek böldü sessizliği. "Böylece benden kurtulmuş olacaksın."

Brooke anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı. Andrew o an Brooke'u sıkıca tutup sarstıktan sonra dudaklarına yapışmak istedi.

Ondan bu şekilde ayrılacağını hiç düşünmemişti. "Lanet olsun Brooke! Tamam anladım, kızgınsın ama hiç değilse benimle konuşsan?"

"Konuşacak ne kaldı ki?"

Andrew kaşlarını çatarak Brooke'un dağınık dalgalı saçlarına bakınca küfretmemek için kendini zor tuttu. Brooke hâlâ dönüp de yüzüne bakmadığı için öfkeliydi.

"Bana karşı neden bu kadar kayıtsızsın?" diye sordu. "Mesleğimi senden gizlediğim için senden bildiğim her şekilde özür dileysem bir faydası olur mu? Belki ondan sonra medeni insanlar gibi konuşup birbirimize öyle veda ederiz?"

Brooke tek kelime etmeden çorbayı karıştırıyordu. Andrew içinden bir hiddet dalgasının göğsüne doğru yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Brooke, anlamıyor musun, sana başlangıçta neden..."

Brooke hızla ona döndü ve elindeki kepçeyle onu işaret ederek, "Sen bana hiçbir şey söylemedin ki Drew. Hayır, çok daha kötüsünü yaptın; beni göz göre göre kandırdın. Oysa ben bu

süre zarfında hiç değilse arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm” dedi.

Çakmak çakmak olan mavi gözlerinde öyle bir öfke vardı ki Andrew neredeyse bir adım geri çekilecekti.

Şaşkındı, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. “Mesleğim o kadar da önemli değil.”

“Madem o kadar önemli değil, neden gizleme gereği duydun?”

Bu son derece mantıklı bir cevaptı. Andrew ellerini pantolonun cebinden çıkarıp kendini savunur gibi kaldırdı.

“Evet, bir hata yaptım Brooke. Ama sen de biliyorsun ki bunu hiçbir art niyet gözetmeden yaptım.”

Brooke düşünceli gözlerle yüzüne baktı, kuşku duyduğu her halinden belliydi, Andrew’u tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. Elindeki kepçeyi bir kenara bırakıp sağ elini uzattı.

Şaşkına dönen Andrew, “Bu da ne demek oluyor?” diye sordu.

“Veda etmek istemiyor muydun?” dedi duygusuzca. “Hoşça kal Andrew, yolun açık olsun.”

Andrew ne diyeceğini bilemeden öylece kaldı, içinde bir öfke dalgası kabarırken gözleri önce Brooke’un yüzüne, oradan da kendisine uzanan eline kaydı. Bu davranışın ne anlama geldiğini düşündüğü sırada dışarıdan servisin korna sesi duyuldu. Onu alıp en yakın araç kiralama şirketine götürecekti.

“Servis geldi” dedi Brooke. “Vedalaşmak istiyorsan elini çabuk tut.”

Brooke’un eli hâlâ havadaydı, ancak Andrew bu kadar soğuk bir vedayı kabullenmek istemiyordu.

Bu nedenle kendisine uzanan eli geri itip Brooke’u omuzlarından tutarak sert bir biçimde kendine çekti; dudaklarına öfkeli bir öpücük kondurduğu sırada Brooke şaşkınlığını ifade eden tuhaf sesler çıkarıyordu.

Brooke ona sokulana kadar Andrew onu öpmeyi sürdürdü. İkisi de titriyordu, tutku dolu öpüşmenin sonunda Brooke’un yüzü yanmaya başlamıştı, gözleri hülyalı hülyalı bakıyor, tüm bedeni titriyordu, üstelik bu kez öfkeden değildi.

Dışarıda bekleyen servis aracı ikinci kez korna çaldığında göz gözeydiler.

Derken Andrew ateşteki çorbayı işaret ederek “Dikkat et” dedi, “yanmasın.”

Yüzünü kapıya döndü, bir kez olsun arkasına bakmadan Crab Inn’in mutfağını terk etti.

“Üç numaralı masaya iki porsiyon haşlanmış dana fileto ile kuşkonmaz salatası, taze havuç eşliğinde bir porsiyon dana yanak ve ıspanak püresi yatağında fırında pişmiş deniztarası!” diye seslendi servis elemanlarından siparişleri alan Andrew mutfaktakilere yüksek sesle.

“Öhömm... şef” diyerek yanıt verdi sos şefi Nick. “Haşlanmış dana filetoyu taze havuçla, dana yanağını ıspanak püresiyle, deniztarasını da kuşkonmazla servis ediyoruz.”

Sinirlenmeye başlayan Andrew kaşlarını çatı, elindeki siparişe bir kez daha göz attıktan sonra başını kaldırdı. Keyfi yerinde gibi görünen siyah saçlı Nick neşeyle gülümserken, diğer çalışanlar tek kelime etmeden taş kesilmiş gibi büyük bir dikkatle şeflerini izliyorlardı. Resmen dehşete kapılmışlardı.

Andrew’un onları suçlayacak hali yoktu, bu ilk hatası değildi, bu akşam siparişleri tekrarlarlarken birçok kez hata yapmıştı. Normal koşullarda tüm yemekleri gözü kapalı sayabilmesine rağmen bu akşam mönüdeki yemekleri tanımayan bir çömez gibi davranıyordu.

Sağ elini kaldırıp havada sinirli sinirli salladı, yüzünün alev alev yandığını hissediyordu. “Evet evet, aynen öyle.”

Tüm kriz durumlarını dalgaya alabilen ve kana susamış bir aslan sürüsünün karşısına çıkmış olsa bile bu durumu gülümseyerek karşılayacak karakterde olan Nick, mutfak çalışanlarına dönüp, “Şefin söylediklerini duydunuz! İki porsiyon haşlanmış dana fileto, bir porsiyon dana yanak ve yine bir porsiyon fırında deniztarası!” dedi.

Bunları yüksek sesle söylemek normalde Andrew’un göre-

vi olsa da Andrew bunu umursamadı. Sos şefiyle ters düşmek istemiyordu, yaklaşık iki hafta ara verdikten sonra ilk iş gününün ne kadar yoğun geçtiğini düşünmekle meşguldü.

Dün akşam eve geldiğinde çok yorgundu, bu sabah da kalkar kalkmaz doğrudan Knight's'ın yolunu tutmuştu. Sanki dış-çı randevusuna gidiyormuş gibiydi, ayakları hep geri geri gidiyordu. Restorana girdiğinde de bu bezginlik yakasını bırakmadı. Kapıdan girince Nick'i gelen malzemeleri karşılariken buldu. Anlaşılan her şey sos şefinin kontrolü altındaydı. Andrew'a kal-sa o an çıkıp giderdi. Fakat öyle yapmadı, dışlarını sıkarak işinin başına geçti.

Ve o andan itibaren her şey ters gitmeye başladı.

Andrew, sipariş etmemiş olmasına rağmen balıkçının getirdiği malzemeleri aldı, sonra mahzende yeterince Amarone Monte Lodoletta olmasına rağmen kırmızı şarap siparişi verdi, asistanına bağırdı, değerli beyaz trüflerden bir kökü yere düşürdü. Önlüğünü sırtından çıkarıp atarak koşa koşa buradan uzaklaşmamak için kendini zor tutuyordu. Kendi tariflerini pişirmekte bile zorlanıyordu.

Birer porsiyon daha haşlanmış dana yanağı ve fırında deniz tarağı siparişi aldığı anda yüzü iyice asılmıştı. Kocaman beyaz tabakların içine yerleştirilmiş az miktarda yemeklerden oluşan minimalist porsiyonlar gün boyu midesini ağrıtmıştı. Her tabağı sanat eseri gibi süsleyerek, mükemmel bir görünüm kazandırmayı çok severdi, ancak bugün bunu yapacak ne hevesi ne de enerjisi vardı. Büyük bir titizlikle hazırlanan o pek şık yemekler bile canını sıkarak olmuştu. Ayrıca bir tabağı süslemek için dakikalarca uğraşacak, çırpılarak hazırlanan portakallı köpüğü çipuranın üzerine yerleştirmek için çaba harcayacak sabrı da kalmamıştı.

Akşam yeni bir mönü hazırlamak zorunda olduğunu, bu mönüyü de ertesi sabah şarap mönüsü eşliğinde tüm personele tanıtmayı gerektiğini düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu. Mutfakta olmak bile ağır gelirken nasıl olur da mönüye konacak yeni yemekleri düşünebilirdi?

Buralardan uzaklaşmadan önce, kısa bir tatilin kendisine

iyi geleceğini, döndüğünde her şeye yine eskisi gibi dört elle sarılacağını, daha önce Knight's için kullandığı tüm yaratıcılığını tekrar ortaya koyabileceğini sanmıştı. Şimdiyse hüsrarla durumun hiç de beklediği gibi olmadığını, hatta epey kötü olduğunu kavıyordu. Kendi mutfağında çalışıp çılgınca yemek yaratmak onu artık hiçbir şekilde tatmin etmiyordu. Yıllarca canını dişine takarak elde ettiği şeylerin artık mutluluk vermediğini görmek, Andrew'u çok daha derinden yaralıyordu.

Knight's'ı açmakla hem kendi hayallerini gerçekleştirmek hem de babasına kendini kanıtlamak istemişti. Ancak tüm gerçeğe dönüşen hayaller gibi, Knight's da onu artık mutlu etmiyordu.

Bir an gözünün önünde harabeye dönmüş kıyı restoranının görüntüsü belirdi. Andrew o sakın mekânı ilk gördüğünde oranın *İnsan Eti* isimli filmin Maine versiyonu için harika bir set olacağını düşünse de sonradan harika yemekler sunan bir restoran olduğunu anlamıştı. Crab Inn'i düşününce bile burnuna iyot kokusu geliyordu.

Nick, "Hey, şef" diye seslenince kendine geldi. "Çıkışta birer bira içer miyiz? Hem yeni mönü hakkında da konuşuruz. Akıllara zarar birkaç fikrim var."

Nick öyle kolay kolay pes etmezdi. Andrew'un yemek seçimi konusunda ne kadar titiz olduğunu gayet iyi biliyordu. Ama bu kez Nick çok daha heyecanlıydı. Andrew sadece mırıldanarak başını sallamakla yetindi. Sos şefi, onun bu kadar çabuk kabul edeceğini beklemiyor olsa da bozuntuya vermedi; fındıklı parfeyi karamelize edilmiş incirle servis tabağına yerleştirmeye başladı. Andrew'un iki haftalığına buradan uzaklaşırken Knight's'ı emanet ettiği, kendisinden birkaç yaş küçük bu adam, büyük bir dikkatle küçük bir sanat eserini servis tabağına yerleştirmeye yoğunlaşmıştı.

Andrew tüm dikkatiyle sos şefinin yaptıklarını izliyordu. Nick'in işini ne kadar düzgün yaptığı ortadaydı. Andrew, onun sırtındaki aşçı önlüğünün altında bir sürü dövme olduğunu, barda çıkan her kavgaya balıklama daldığını da gayet iyi biliyordu. Fakat Nick tüm bu tahmin edilemez tavırlarına rağmen işi-

ne âşık bir insandı.

Andrew derin bir nefes alıp tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturarak “Seninle laflayacak vaktimiz olmadı hiç” dedi.

“Laflamak mı?” Sos şefi, üzeri şeker kristalleri bezeli, zar gibi incecik kesilmiş portakal dilimini fındıklı parfenin çevresine yerleştirmeye çalışıyordu. Başını kaldırıp Andrew’a bakmadan “Neden benimle her konuşmak istediğinde içimde kötü bir his uyanıyor? Kovuluyor muyum?” diye sordu.

Andrew sinirlenmiş gibi, “Saçmalama! İşini çok iyi yapıyorsun, seni neden kovayım?” dedi.

“Ne bileyim. Ne zaman biri benimle konuşmak istese panik yapıyorum. Kadınlar insanla ancak ya yaşlanınca ya da ilişkiyi bitirmek istediklerinde konuşur. Ve eğer şef seninle konuşmak istiyorsa bunun sadece tek anlamı vardır: işine son vermek.”

Saf arkadaşı bunları sırtarak söylediği için Andrew onu hiç ciddiye almadı.

“Eğer seninle konuşmak isteyen kişi yakın bir arkadaşınsa” diye devam etti sözlerine Nick, “işte o zaman içini dökecek birini arıyor demektir.”

Andrew, mutfakta çalışan tüm personelin önünde özel hayatından bahsetmek istemediği için sessiz kalmayı yeğledi. Konuşmak yerine servis elemanlarına yemeğin hazır olduğunu bildiren zili çaldı. Nick’in omzuna hafifçe dokundu, sonra da yemekleri kontrol etmek için etrafta gezinmeye başladı.

Sosçunun yanına geldiğinde kırmızı şarap sosunun gayet iyi olduğunu gördü, ancak yine de parmak ısırtacak kadar muhteşem değildi. Çorba ustasının yaptığı nefis domates çorbasından tattı, ama çorba yüzünde sadece yorgun bir gülümsemeye neden oldu. Balık şefinin somon fumesini denedi, o da dilinde eriyip gidiyordu. Sonra etçinin yanına gitti, kuzu pırzolayı az miktarda Cabernet Sauvignon ile terbiye edişini izledi. Şarapla marine edilen kuzu etinden enfes kokular yükseliyordu, ama Andrew omuz silkmekle yetindi.

Burnunda hâlâ geçenlerde bayan ismi lazım değilin pişirdiği

deniz tarağı çorbasının kokusu, damağında akçaağaç musun tadı vardı.

Andrew gün boyu krakerden başka bir şey yememişti, midesi kazınıyordu. Ne var ki kendi yemeklerine bakınca iştahı kapanmıştı. Aklında fikrinde Crab Inn'in mönüsü vardı. Şu an canı hindili, kabaklı ve avokadolu sandviçlerden başka bir şey yemek istemiyordu.

Et şefi İrlanda kuzularının Yeni Zelanda'dan gelenlerden çok daha iyi olduğundan bahsederken Andrew dün öğlen saatlerinden beri ilk kez Brooke'u düşünüyordu. Brooke'un davranışının tuhaf olduğu kanısındaydı. İkisi gayet iyi anlaşıyorlardı, mutfakta uyum içindeydiler, birlikte keyifli zaman geçiriyorlardı. İlk zamanlar gösterdiği inatçı yüzünün ardından kıvrıcık saçlı kadın tüm sevimliliğini ortaya çıkarmıştı, ayrıca çok çalışıyordu. Ve birlikte geçirdikleri o gece de gerçek bir havai fişek gösterisiydi.

Andrew onun yanındayken kendini çok rahat hissediyordu.

Onun da kendisi için aynı şeyleri düşündüğünden emindi.

Bağımsızlık gününde düzenleyecekleri kutlamalar için planlar yaparken Brooke çok mutluydu. Ancak hisleri bu kadarla sınırlı değildi, Andrew ona karşı daha farklı, daha derin bir şey hissediyordu: güven. Andrew bugüne dek kimseye, babasını hayal kırıklığına uğrattığı için üzgün olduğundan bahsetmemişti.

"Şef? Yardıma ihtiyacım var" dedi servis şefi başını uzatıp.

Karmaşık düşünceler içinde debelenen Andrew başını kaldırdı. "Ne oldu, Marah?"

"Belediye başkanı geldi, her zaman oturduğu masa dolu olduğu için şikâyet edip duruyor" dedi Marah. "Bir çift, onun oturduğu masayı otuzuncu evlilik yıl dönümlerini kutlamak için üç ay önce rezerve etmişti. Siz bir konuşabilir misiniz? Kendisi bu meseleyi benimle konuşmak istemiyor. Çiftin yerini neden değiştirmedigimi de anlamak istemiyor." Bir bu eksikti! Sevimsiz belediye başkanının özel istekleri hiç bitmiyordu! Burnundan solumaya başlayan Andrew mutfağı baştan ba

ş a geçerken Nick'in sesi duyuldu: "Kendilerine selamımı ilet lütfen, ş ef. Geri döndüğün için çok mutluyum, artık onunla yüz göz olmak zorunda değilim."

Andrew ona ortaparmağını göstermemek için kendini zor tuttu. Gelecek sefere tutamayabilirdi.

"Rezeneli *carpaccio* yatağında deniztarağını mönüye koymak istemediğini biliyorum Drew, ama bir kere denesen ne kaybedersin ki?"

Andrew bacaklarını uzattı, çenesini eğip birasından bir yudum aldı.

Restoran neredeyse boşalmıştı, son konuklar gideli yaklaşık bir saat oluyordu, işlerini bitiren temizlikçiler de az önce çıkıp gitmişti. Restoran kısmında sadece Andrew ile Nick vardı. Birlikte, şişko belediye başkanının özel mülküymüş gibi gördüğü masada oturmuş bir yandan içkilerini yudumlarken, bir yandan da yeni mönü üzerinde çalışıyorlardı.

Daha doğrusu yeni mönü üzerinde çalışan Nick'ti. Andrew ş ef ceketinin önünü açmış boş boş bakınıyordu. Bugün işten dolayı hem çok yorulmuş hem de gerilmişti. Tüm bunların üzerine bir de belediye başkanıyla uğraşmak zorunda kalınca cinleri iyice tepesine üşüşmüştü. Neyse ki sonunda başkanı farklı bir masaya oturmaya ikna edebilmişlerdi. Daha önce kimse çıkıp da ona şımarık belediye başkanlarını pohpohlamanın bu işin bir parçası olduğunu söylememişti.

"Eğer istersen yarın sana deniztarağı ve *carpaccio*'yu yoktan var edebilirim, sen de..."

"Tamam Nick" deyip başını salladı Andrew, şişeyi bir kez daha ağzına götürdü. "Yemeği mönüye koyacağız."

"Nasıl yani? Bir kez bile denemeden mi?"

Andrew başını iki yana salladı. "Sen ne yaptığını biliyorsun."

Bunun üzerine sos ş ef i sessiz kalınca Andrew başını kaldırdı. Arkadaşı ona bakıyordu, üfürükçü mü yoksa psikiyatr mı çağırması gerektiğini düşünür bir hali vardı.

"Ne var?"

Nick kaşlarını hafifçe çatıp bacaklarını uzattı. Andrew'un aksine o aşçı önlüğünü çoktan çıkarmıştı, üzerinde sağ kolunun üst tarafındaki egzotik dövmeyle açıkta bırakan siyah tişörtü vardı. Dışarıdan bakılınca şarap tadımlarında hasat yılını bile doğru tahmin edebilen bir şefe hiç benzemiyordu.

"Maine'de beynini mi yıkadılar senin? Yoksa uyuşturucu falan mı verdiler?"

"Bunu da nereden çıkarıyorsun?"

Arkadaşı kahkahayı bastı. "Karşımda duran kişi Andrew Knight, öyle değil mi?"

"Aman ne komik" dedi Andrew homurdanır gibi.

"İnsan soru da mı soramayacak? Sonuçta sen oldum olası işine kimsenin karışmasını istemezsin. Kendi restoranın yönetimini bana devrettiğin zaman da çok şaşırmıştım. Bu, senin gibi bir kontrol delisinden beklenecek bir davranış değil."

"Ne yapsaydım yani? Tatile çıkıyordum!"

"Pek dinlenmiş gibi görünmüyorsun ama" dedi Nick.

Andrew omuz silkti.

"Ne yani şimdi tadına bile bakmadan deniz tarağının mönüye konmasına izin mi vereceksin?" Nick'in sesi endişeliydi.

"Bu ara yeni mönüye konacak yemekleri düşünecek durumda değilim, bu yüzden gelen her türlü öneriyi büyük bir memnuniyetle karşılıyorum, tamam mı? İçin rahat etti mi?"

Bunları duyan Nick olduğu yerde sopa gibi dimdik doğruldu, dikkatle şefine bakarak, "Mönüye konacak yemekleri düşünecek halin yok öyle mi? Yanlış anlamadım değil mi, demek senin halin yok?" diye sordu.

Andrew "aşçı tıkanması" benzeri bir durumdan mustaripmiş izlenimi uyandırdığı için utanmıştı, başını yana doğru eğip hafifçe sallamakla yetindi.

"Neden? Daha doğrusu nasıl?"

"Ben nereden bileyim?" dedi Andrew. "Tek bildiğim yeni mönü hakkında düşünecek kadar keyifli olmadığım."

"Lanet olsun! Bu kulağa gerçekten de berbat bir durum gibi geliyor."

Andrew yüzünde alaylı bir gülümsemeyle bira şişesini kal-

dırdı. İçi rahatlamıştı. Şimdi hiç değilse sos şefi içinde bulunduğum durumdan haberdardı.

"Geçip gidecektir. Emin ol uzun sürmez, her şey yine eskiye döner" diyerek hem Nick'i hem kendini teselli etti.

"Öyle diyorsan, öyledir."

"Böyle düşünmüyor olsam, çoktan bileklerimi kesmiştim."

"Bu biraz radikal bir hareket olmaz mıydı sence de?" Arkadaşı eliyle beyaz masa örtüsünü düzeltiyordu. "Depresyonunun altında yatan sebeplerden biri belki de pek yakında televizyon dünyasına adım atacak olmandır. Bu sektörde çalışan herkes depresyonda, değil mi?"

Nick'in kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğunu fark eden Andrew'un yüzünde yine kara bulutlar dolanmaya başladı. Son derece net bir biçimde yanıt verdi: "Birincisi depresyonda falan değilim, ikincisi şaklabanlık yapacak da değilim. Televizyon programı falan olmayacak."

"Dünden beri Knight's'a bir sürü basın bülteni geldi. Program çekimleri burada mı yoksa stüdyoda mı yapılacak?" diye sordu Nick saf saf; Andrew'un son söylediklerini hiç duymamış gibiydi.

Andrew dişlerini gıcırdatarak, "Burada hiçbir şey çekilmeyecek" dedi.

"Demek çekimler stüdyoda olacak?"

"Nick..." dedi Andrew uyarı niteliğinde. "Yeter artık. Yemek programı meselesini konuşmak istemiyorum."

"Seni anlayamıyorum, sonuçta teyzen her fırsatta senin ne kadar fotojenik olduğunu söyleyip duruyor."

"Teyzem senin de akıllı ve tatlı bir çocuk olduğunu söyler her zaman, yani insanları tanıma konusunda pek başarılı olduğu söylenemez."

Nick kahkahalarla gülerken az daha boğulacaktı, başını geri yaslayıp "Teyzen bendeki cevheri görüyor" dedi.

Andrew o an teyzesi hakkında konuşmak istemediği için hiç ses çıkarmadı, konuşmak yerine birasından bir yudum daha almayı tercih etti.

"Sendeki bu keyifsizliğin tek nedeni televizyon programı

olamaz" dedi Nick sakinleşince.

"Keyifsiz olduğumu söyleyen kim" diye homurdandı Andrew.

"Hadi ama!" dedi Nick gözlerini devirerek.

"Önce Alice'e çıktıştın, sonra da yumuşacık tavuk etini Rus masör gibi ezdin. Alice meselesini bir noktaya kadar anlayabiliyorum, ancak zavallı tavuktan ne istedin onu pek anlayamadım."

Andrew tavuğu ya da herhangi bir kanatlıyı Rus masözlerin yaptığı gibi ovduğunu hiç mi hiç hatırlamıyorsa da Alice'e fazla sert davrandığının farkındaydı. Sonuçta o da medyada görünmesiyle ilgili bir sürü soru sorup kafasını şişirmişti.

"İnsanın arada sırada keyifsiz olmak gibi bir hakkı yok mu?"

"Peki ya siparişi tekrarlarlarken yaptığıın hatalara ne demeli? Bir de düşüncelere daldığın için bugün az daha parmağını kesecektin" dedi Nick. "Bana sorarsan kadın meselesi."

Andrew gözlerini Nick'inkilere dikti, birasını içtikten sonra başını sallayışını izledi.

"Demek yanıldım! İşin içinde bir kadın var!"

"Bu mesele hakkında konuşmak istemiyorum" dedi Andrew şişeyi masaya bırakırken. Kollarını göğüs hizasında bağladı. Beden diliyle otorite sağladığına inanıyordu, bunu Nick'in de anlamasını bekledi.

Ama beklediği gibi olmadı.

"Konu Mia mı? Knight's'ta penis resimlerinin sergilenmesini istemediğin için sana kızdı galiba?"

Tanrı aşkına! Eski sevgilisi artık aklının ucundan bile geçmiyordu, dehşet verici o penis tablolarını da tamamen unutmuştu. Brooke'a gelince... Bir an bile onu düşünmeden edemiyordu. Bu gece gözüne uyku girmeyeceğine emindi.

"Mia ve penis tabloları umurumda bile değil" diye yanıt verdi Andrew. Tuhaftı ama Nick bunu duyunca daha da meraklandı.

"O zaman kim bu şanslı kız? Yoksa Maine'de yeni biriyle mi tanıştın? Restoranda zombi gibi dolanıp durmana ve sanki McDonald's'a en az bir Michelin yıldızı vermişler gibi davran-

mana bakılırsa bu seferki taş gibi bir hatun olmalı.”

“Ortalıkta zombi gibi dolanıp durmuyorum ben” diye çıkıştı Andrew.

“Adamım bu kez fena tutulmuşsun” dedi Nick bir elini havaya kaldırarak. “Adı ne? Ne iş yapıyor? Nerede, nasıl tanıştınız?”

“Yarışma programı falan mı sunmaya niyetlisin? Bu sorular da neyin nesi?”

“Sadece merak ettim” diye yanıt verdi Nick. “Kızlar konusunda burnundan kıl aldırmazdın. Başını döndürenin kim olduğunu elbette merak edeceğim, bundan daha doğal ne olabilir?”

Andrew, “Kimsenin başımı falan döndürdüğü yok” diyerek savunmaya geçti hemen. “Bu kocaman bir saçmalık!”

“Ne kadar çok inkâr edersen, sana olan inancımı o oranda azaltırsın.”

Andrew sinirli sinirli, “Çok fazla Oprah izliyorsun, Nick!” dedi.

“Olabilir” dedi sos şefi hiç keyfini bozmadan. “Ama bir şişe Don Pérignon’una bahse girerim ki bu sefer iyice kapılmışsın.”

Andrew bir an duraksadıktan sonra son derece soğuk bir tavırla, “Seninle bahse girmeyeceğim” dedi.

“Oley!” dedi Nick muzaffer bir edayla gözlerini kısarak. “Biliyordum!”

Andrew nedense arkadaşına biraz daha detay vermek istedi. “Adı Brooke, inanılmaz yemekler pişiriyor ve inatçılığıyla resmen insanın aklını zorluyor.”

“Vay canına” dedi Nick gülümseyerek. “Böyle kadınlara bayılırım.”

Andrew Nick’e uzun uzun bakmakla yetindi, sonra da birasına uzandı. “Mönü meselesine dönebilir miyiz artık? Aşk meşk konuşmak istiyorsan teyzemi arayabilirsin.”

Andrew gerinirken gözlerini ovuşturup boş restoranın giriş kapısına doğru baktı. Eve gitmek için taksi çağırıp çağırmamaya karar vermeye çalışıyordu. Üç saatte altı üstü iki şişe bira içmişti, ama aracı hâlâ Maine’deki küçük bir tamirhanede onarılmayı bekliyordu.

Andrew yüzünde hafif bir gülümsemeyle Glen'i düşündü. Aracı tamir ettikten sonra biriyle buraya kadar göndereceğine söz vermişti.

Bunları düşündüğü sırada gözünün önünde Brooke'un yüzü canlandı.

Saatine baktı, gecenin ikisi olmuştu. Andrew normalde bu saatlerde çoktan yatmış olurdu. Sonra cep telefonunu çıkardı, nefesini tutarak ondan haber var mı diye baktı.

Hiçbir şey yoktu; ne bir çağrı ne de bir mesaj.

Mutsuz ve umutsuz, telefonunu masanın üzerine bırakırken gözü mönüye takıldı. İki saat boyunca Nick ile birlikte oturup hazırlamışlardı, daha doğrusu büyük bir kısmını sos şefi hazırlamıştı. Tüm bu enfes ve seçkin yemeklerin isimlerine bakarken üstün nitelikli tariflerini neden artık sıkıcı bulduğunu düşünüyordu.

Tüm bu ordövrler, ara sıcaklar, ana yemekler ve tatlılar hiç şüphesiz çok lezzetliydi ve Knight's gibi bir restorana çok yakışıyordu. Ne var ki damağında kuru bir tat vardı. Bugün mutfakta kendi yemeklerini pişirirken hiç keyif almamıştı. Böyle porsiyonu küçük, haute cuisine yemeklerdense, büyük porsiyon, doyurucu şeyler pişirmeyi tercih ederdi.

Dahası vardı... Yerel lezzetler elinin altında dururken Fransız yemekleri pişirmek hiç hoşuna gitmiyordu.

Yengeç keki, baharatlı shepherd's pie, kızılıcak sos ile servis edilen hindi, o nefis deniztarağı çorbası ve ilahi bir lezzeti olan yabanmersinli pastayı düşünmek bile heyecanlandırıyordu onu. Bu yemekler rüyalarına bile giriyordu.

Ona kalsa, New England yerel mutfağından esinlenerek yepyeni kompozisyonlar ortaya çıkaracaktı. Kafasında bu fikirler dolanırken gözleriyle boş restorani kolaçan ediyordu. Örneğin Crab Inn'de yapılan istakoz çorbasını farklı biçimde hazırlayabilir, ilaveten bezelye, grissini ve baharatlı çedar peyniri kulanabilirdi. Sunport'taki ilk akşamında yediği lezzetli sandviçleri ana yemek haline getirecek; bunun için hindiye akçağaç şurubuna bulayacak ve bunu da balkabaklı gnocchi ve misket limonlu avokado sosuyla servis edecekti. Brooke'un yabanmersinli

pastasını da bir şekilde kullanmalıydı!

O pastadan...

Ansızın ayağa kalktı, gözlerini az önce Nick ile birlikte düzenledikleri mönüye dikti. Mönü masanın üzerinde duruyordu.

Kim ona ne pişirip ne pişirmeyeceğini söyleyebilirdi ki? Neticede kendi kendinin patronuydu!

Heyecan damarlarında dolaşmaya başladı. Hızla mutfağa koştu. Bu gece gözüne uyku girmeyecekti, ama Tanrı'nın huzurunda yemin ederdi ki sonuç, geceyi uykusuz geçirdiğine değecekti!

"Drew neden alellacele Boston'a geri döndü ki, aracı bile tamirden çıkmadan hem de? Bu sabah Glen'le karşılaştım, sipariş ettiği yedek parçaların bugün geleceğini söyledi."

Brooke dişlerini gıcırdatarak önce ona, sonra da önündeki kesme tahtasına baktı. Ardından elinden geldiğince kayıtsız bir biçimde "Sanırım şirketle ilgili bir meseleden dolayı Boston'a dönmesi gerekti, anne. Sorun çıkmış galiba" diye yanıt verdi.

"Çok yazık" dedi yanı başında duran annesi yakınlıkla, sonra da kaldığı yerden patates soymaya devam etti. "Bana kalırsa burada gayet iyi iş çıkardı. Muhabbeti de iyiydi. Mutfak işlerini yaparken bir yandan da onunla laflamak insana iyi geliyordu."

Brooke o ana kadar surat asmamak için gösterdiği insan üstü çabayı bir yana bıraktı. O sırada tuzlu tereyağında yavaş yavaş pişen yengeç kekleriyle meşgul olan annesinin yüzünü görmediğinden emindi.

Annesinin sabahtan beri o mükemmel, sempatik, çekici, yardımsever ve esprili adamdan, yani Drew'dan bahsedip durması; sanki Drew'un hayran kulübünün başkanıymış gibi davranması Brooke'un sinirlerini bozmaya başlamıştı. Eğer annesi dün bir saat boyunca diyalizde kalmamış olsa, Brooke ona çoktan bir kadeh şarap koyup o mükemmel, sempatik, çekici, yardımsever ve esprili Drew'un sandıkları kişi olmadığını, burada kaldığı sürece onları kandırdığını anlatırdı. Ama şövalyenin parlak zırhından dolayı gözleri kör olan saf kızı oynamak iste-

miyordu. Bu nedenle hiçbir şey söylemedi.

Konuşmak yerine annesiyle birlikte Crab Inn'in mutfak-
ğında takılıp hıncını sebzelerden çıkarıyordu. Sinirini patates
püresinden çıkarması belki de çok daha iyiydi, zira et bıçağı-
yla Andrew'un üzerine yürüdüğü için yirmi beş yılını hapisha-
nelerde geçirmek istemiyordu. Onu şu an görse ne yapacağını
kendisi de bilmiyordu. Andrew ansızın Crab Inn'in kapısından
girse nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu.

Brooke'un iç dünyasında sürekli bir karmaşa hâkimdi.
Drew ile birlikte geçirdikleri o muazzam gecenin hemen erte-
sinde ilk günden beri kimliği konusunda onu kandırdığını öğ-
renmişti. Drew'un şef olmasına rağmen bunu gizli tuttuğunu
ve onun sorunlarını da Crab Inn'i de hafife aldığını düşündük-
çe tüyleri diken diken oluyordu.

Kendini sadece aptal yerine konmuş hissetmiyordu, hem
kandırılmış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Uykularını ka-
çıran asıl mesele Andrew'un onunla gerçekten beğendiği için
mi, yoksa onu bir de bu açıdan kandırmak istediği için mi birlik-
te olduğuydu. İki gün önce sorsalar, Drew'un onu kandırmaya-
cağına, kendisine karşı bir şeyler hissettiğine ve birbirlerini çe-
kici buldukları için geceyi birlikte geçirdiklerine dair her bahse
girebilirdi.

Fakat şimdi...

Şimdi Brooke'un zihninde yer eden tek şey, bir adamın var
olmayan, yalan duygularla bir kadını kandırıp yatağa atmayı za-
fer olarak görüşüydü. Neyse ki adamın kamera ekibi yoktu!

"Drew bir daha ne zaman gelecek, biliyor musun Brooke?"

Brooke'un elinden dişlerini gıcırdatmaktan başka bir şey
gelmiyordu. "Hayır, anne. Bilmiyorum" dedi.

"Buradan ayrılırken sana bir şeyler söylemiş olmalı" diye
karşılık verdi annesi.

Vedalaşırken Brooke'un hisleri inanılmaz bir öfkeyle bü-
yük bir acı arasında gidip gelmişti. Drew'un söylediklerini din-
lemek istemediği için çok fazla konuşmamışlardı. Öpücü-
ğü Brooke'u sinirlendirmişti. Andrew onu neden öpmüştü ki?
Böyle yaparak durumu daha da beter etmişti.

“Giderken ne dedi?”

Brooke sanki tüm dikkatini yengeç keke vermiş gibi davranıyordu. Umursamaz bir tavırla, “O sabah işim başımdan aşkındı, anne. Drew’un ne dediğini hatırlayamıyorum” dedi.

“Ben de bunu anlayamıyorum ya” diye mırıldandı Sally Day. “Giderken sana ne zaman döneceğini söylemiş olmalı. Söylediklerine neden kulak asmadın?”

Annesinin sesindeki suçlama sabrını zorluyordu, neredeyse yanardağ gibi patlayacaktı, ama annesinin heyecanlanmaması gerektiğini hatırladı. Bu can sıkıcı muhabbete bir son vermek için, “Tamam anne” dedi; “Senin için o kadar önemliyse yarın öbür gün Drew’u arar, ne zaman geleceğini öğrenirim. Tamam mı? Rahatladın mı?”

“Hiç de rahatlamadım” diye karşılık verdi annesi hüzünle ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak ölmeden-önce-to-run-sevmek-istiyorum muhabbetine girdi. “Bu genç adam düzgün birine benziyordu. Niye biraz daha kalmasını istemedin? Üstelik iyi de anlaşıyordunuz.”

Brooke önündeki yengeç keke bakıp böyle bir işkenceye maruz kalmak için ne tür bir günah işlediğini düşünmeye başladı. Annesi neden özellikle bu aptal adamın torunlarının babası olabileceğine böyle yürekten inanmıştı?

Brooke kararlılıkla ellerini önlüğüne sildi; ciddi bir tavırla patates soyan annesine döndü.

“Biraz ileri gitmiyor musun anne? Drew burada altı üstü iki hafta kalıp bana yardım etti, hepsi bu. Şimdi neden sanki evlenecekmişiz gibi konuştuğunu anlayamıyorum.”

“Ne dedim ki ben? Onunla gayet iyi anlaşıyordunuz. Drew’un Boston’a dönmesi kötü olmuş dedim, hepsi bu.”

Brooke öfkeli olmasına rağmen hafifçe gülümsemeden edemedi. “Ne yapsaydı anne? Boston’da kendine ait bir hayatı var. Ayrıca benim için iyi bir arkadaştan öte biri değil” dedi Brooke. Annesi, konuk ettikleri bu iyi adamla aralarında yaşananları öğrensın istemiyordu. Brooke hafifçe ima edecek bile olsa annesi ayaklı gazete gibi bunu herkese yayardı.

Sally Day kaşlarını kaldırarak imalı imalı baktı. “Artık yir-

mili yaşlarımda olmayabilirim sevgili kızım, ancak aptal da değilim.”

Brooke, “Anne, sana aptalsın diyen mi oldu?” dedi hafifçe elini sallayarak. “Fakat birbirini hiç tanımayan iki insanın, sırf sen yakıştırıyorsun diye kısa süre içinde birbirlerine âşık olacaklarını düşünmen doğru değil. Bu iş o kadar kolay değil.”

“Eğer Drew’dan birkaç gün daha kalmasını isteseydin, kahlırdı” dedi annesi sakın sakın.

Brooke başını eğdi ve nefes alıp vermekte zorlansa da, “Peki, benim onun burada birkaç gün daha kalmasını istediğimi sana kim söyledi anne?” diye sordu.

“Hadi ama Brooke” diyerek karşılık verdi annesi başını sallayarak. “Kör değilim, ona nasıl baktığını fark etmedim mi sanıyorsun?”

“Anne abartıyorsun!”

“Hiç de abartmıyorum!” dedi annesi. “İkinizi izlemek, birbirinize ne kadar yakıştığınızı görmek benim için bir zevkti, tatlım.”

Anlaşılan annesi kızının Boston’dan gelen sempatik halkla ilişkiler uzmanıyla harika bir çift olacağını kafaya koymuştu. Brooke bu beklentinin önünü hemen almalıydı, aksi takdirde annesi ona rahat vermeyecekti.

“Her neyse anne. Drew Boston’da yaşıyor, işi orada. Bense burada, Sunport’ta yaşıyorum. Yani, verdiğin düğün pastası siparişini iptal etsen iyi edersin.”

“Tatlım, sinirlisin sanırım.”

Brooke, annesi yumruk yaptığını anlamasın diye iki elini de ceplerine sokup zorlanarak, “Beni asıl sinirlendiren, senin iki haftanın sonunda dur durak bilmeden Drew’dan, ikimizin iyi bir çift olacağından bahsetmen. İyi bir çift falan olmayacağız anne! Bu adamı doğru dürüst tanımıyorum bile! Artık işimize dönebilir miyiz?” dedi.

Sally Day tam ağzını açıp, “Ama...” diye söze başlayacaktı ki başını iki yana sallayarak “Neyin var senin?” diye sordu.

“Neyim mi var?” dedi Brooke sinirden, hayal kırıklığından ve acıdan titrerken. Derin bir nefes aldı. “Kimi zaman başımı iş-

ten alamıyorum. Restoranı batıracağız ya da senin sağlığın kötüye gidecek diye ödüm kopuyor. İnan bana anne, bu aralar ilişkiye ayıracak ne vaktim ne de enerjim var.”

Annesi hiç vakit kaybetmeksizin endişeyle. “Will ile ilgili bir şey mi var?” diye sordu.

“Tanrı aşkına anne! Will’le ilgisi yok. Will’in Drew ile de uzaktan yakından bir alakası yok!”

“Peki o halde, harika bir çift olduğunuzu her duyduğunda neden hemen savunmaya geçiyorsun?”

“Çünkü çok acelecisin anne, doğmamış çocuğa don biçiyorsun!” Brooke yutkundtu. “Will ve ben bir yıl önce ayrıldık ve sen kasabaya yabancı biri gelir gelmez aramızı yapmak için kolları sıvadın. İster inan ister inanma, ama güzel yürüyen bir ilişkim olmasını ben de en az senin kadar isterdim, ancak şu an böyle birine nasıl zaman yaratırım diye düşünmeden edemiyorum! Ancak yarama parmak basarak sorunu çözemeyeceğin de aşikâr” dedi, ama haksızlık ettiğini o an fark etti.

Tam da beklenen olmuştu, annesinin gözleri hüznle parlıyordu. “Benim yüzümden ilişkiden vazgeçmemelisin!”

“Öyle yaptığımı kim söylüyor, anne” diye karşı çıktı Brooke, kabahatinin farkındaydı.

“Ah, tatlım...”

“Anne, kes şunu” dedi Brooke yumuşak bir tavırla. “Ben gayet iyiyim.”

Annesinin gözünden yaşlar boşalmak üzereydi. “Şimdi kendimi suçlu hissediyorum, sen ve Drew...” deyip sustu. Manalı manalı kızının gözlerinin içine bakıyordu.

“Sanki çıkıyormuşuz gibi sürekli Drew’dan bahsetmekten vazgeç lütfen, anne. O buraya tatil yapmaya geldi, bana da biraz yardım etti. Hepsi bu” diye karşılık verdi Brooke sakince.

Annesi sözlerine kaldığı yerden devam etti: “Çevremizde onun gibi birine rastlamak ne yazık ki çok zor. Sen de takdir edersin ki Glen pek senlik biri değil.”

Brooke iç çekerek başını arkaya yasladı. “Peki Glen senlik biri mi?”

Annesi homurdanmakla yetinince Brooke’un yüzünde ha-

fif bir gülümseme belirdi. Göz göze geldiklerinde ikisi de gülümsüyordu. Ardından daha fazla dayanamayıp kahkahalarla gülmeye başladılar. Kendilerini toparlamaları birkaç saniye aldı.

Glen'le birlikte kendisini düşünmek bile... Tanrım!

Annesinin kıkırdayışları düşüncelerini böldü.

"Glen'le konuştun mu? Drew'un aracını ne zaman alacağını sorabilirsin. Buralara geldiğinde uğrayıp akşam yemeğine kalabilir" diye karşılık verdi annesi her zamanki gibi muzip muzip.

Brooke annesinin keyfi kaçsın istemiyordu, bu nedenle Glen'in kendisine Drew'un aracı birilerini göndertip aldıracağını söylediğinden bahsetmedi.

Ayrıca baş başa yedikleri son akşam yemeğinin ardından hormonları tavan yapmış ergenler gibi birbirlerinin üzerine atladıklarından da hiç bahsetmemişti.

Annesinin bunları asla ama asla öğrenmemesi gerekiyordu.

Brooke elinden geldiğince umursamaz bir tavırla tekrar yengeç kekine döndü ve yapmacık bir neşeyle annesine seslendi: "Oğlun yaşındaki bir adamı düşünüp duracağına babamla baş başa yemeğe çıkmayı düşünsen hiç fena olmaz belki de."

"Demek annenin ilgi ve alakasına bu şekilde karşılık veriyorsun!"

"Aynen öyle" dedi Brooke, "Hadi anne acele et, patateslerle oyalanma daha fazla."

Dışarıda hava bu kadar güzelken, Maine sahilleri turistlerle dolup taşar ve bazıları balinaları görmek için teknelerle denize açılırken, Brooke sabahın bu saatinde koskocaman bir masanın başında oturmuş hesap kitap işleriyle uğraşıyordu.

Aslına bakılırsa çoktan ocağın başında dikiliyor olmalıydı, ancak annesinin bugün diyaliz randevusu olduğu ve Brooke da muhasebe işlerini yetiştiremediği için babası cuma günü Crab Inn'i tatil etme kararı almıştı.

Bu tatil olayı sayesinde Brooke dinlenme fırsatı bulmuştu, kendisini ikiye bölünmek zorundaymış gibi hissetmiyordu, ancak diğer yandan hesap defterindeki olumsuzluklardan dolayı

içi daralıyordu. Bugünkü tatil, Crab Inn'in bilançosu için kötü bir sonuç doğurabilirdi.

Brooke endişeyle ellerini saçlarının arasından geçirirken camdan dışarıya baktı, önünde engin bir deniz manzarası uzanıyordu. Sakin dalgaların üzerinde küçük bir gezi sandalı ilerliyordu. Brooke en son ne zaman böyle bir sandalla denize açıldığını düşündü. Birkaç sene önceydi herhalde.

Denize o kadar yakın oturuyor olmasına rağmen bu yıl şehirden gelen turistler kadar bile deniz kenarına inmemiştii. Böylesi güzel bir yerde yaşarken denizin tadını çıkaramıyor oluşu çok üzücüydü. Ancak Brooke gibi sürekli çalışan ve aklı hep restoranın mutfağında olan biri kumsalda yürüyüş yapma ya da balina göreceğim diye beş saat boyunca denizin üstünde dolaşma fırsatı bulamıyordu. Liseye giderken arkadaşlarıyla birlikte çok sık deniz kenarına inerdi, hatta gezi tekneleriyle denize açılıp balina, yunus, deniz kaplumbağası görme şansı bile olmuştu. Ne var ki üniversiteden sonra hayatın ciddiyetini kavramış, gitgide daha az denize açılır olmuştu. Bu durumu sorun etmiyordu, ama deniz kenarında vakit geçirmeyi özlüyordu.

Brooke pırıl pırıl parlayan güneşin eşlik ettiğı hafif dalgalı deniz manzarasından kendini zar zor uzaklaştırıp eliyle alnını ovuşturdu. Sonra başını eğerek önünde duran rakamlara baktı. O güne dek matematikten nefret etmek için haklı nedenleri olduğunu zaten biliyordu, muhasebenin de ondan aşağı kalır yarı yoktu. Elde ettiğı sayılar da moralini bozunca saat henüz 11 bile olmamasına rağmen sarhoş olma isteğı duydu.

Babasının daha iki gün önce tamirden getirdiğı dedesinden kalma antika saatin çıkardığı mekanik ses kulağını tırmalıyor, önündeki sayılardan daha çok bozuyordu sinirlerini.

Brooke kendini zorlayarak gider pusulalarından oluşan yirğini şöyle bir karıştırıp sıraya dizmeye koyuldu. Bu esnada kendi kendine söz verdi; gelecek sefere muhasebe işleri için annesinden yardım isteyecekti. Sonuçta Sally ondan çok daha sakini ve sabırlıydı.

Eline aldığı her şeyi tek tek bilgisayardaki tabloya geçirmeye henüz başlamıştı ki gazetelerden birinden gelen o faturayı

gördü. Morali bozulan Brooke'un kaşları çatıldı.

Üç gün boyunca her saat başı Drew'u düşünmeden edemeyen Brooke nihayet bu durumdan kurtulduğunu düşünürken, bu aptal fatura huzurunu kaçırmıştı. Onun fikri olan gazete reklamını düşününce, aklına yine Drew düşmüştü. O ateşli öpücüğün ardından çekip giderek Boston'a döndüğünden beri hiç haber almamıştı ondan.

Brooke Drew'un gerçekten iyi iş çıkardığını düşündü. Elindeki faturaları buruşturdu. Önce damdan düşer gibi hayatına girip her şeyi altüst etmiş, sonra sebep olduğu kaosu ardından bırakıp ortadan yok olmuştu!

Drew onu sadece, hâlâ sürmekte olan, kısmi bir tadilat işinin içine sürüklemekle kalmamış, bir de şu bağımsızlık kutlamaları nedeniyle babasıyla gırtlak gırtlığa gelmelerine neden olmuş, bununla da yetinmeyip Brooke'un aklını başından almıştı.

Brooke geceleri zor uyuyordu, keyifsizdi, iştahı yoktu; iyi olduğunu söyleyerek sadece kendini kandırıyordu. Çünkü hiçbir şey yolunda değildi.

Drew onunla dalga geçmemiş olsa bile ona yalan söylemiş ve kendi hatasını kabul etmemişti. Hayır, onu kendi hazırladığı bir karmaşanın ortasında tek başına bırakıp gitmişti. Üstelik tüm bu yaptıklarına rağmen Brooke'un kendisini özlemesi ni sağlayabilmişti.

Brooke ona çok kızgın olsa, kendisini kullanılmış hissetse ve söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığını düşünse de o lanet herifi özlüyordu! Artık bir mazoşist olduğunu düşünmeye başlamıştı, içine düştüğü acıda debelenip duruyordu.

Banyoda dişlerini fırçalarken ya da duş almak istediğinde gözlerinin önüne hep onu cırtlıçplakken gördüğü an geliyordu.

Kamyonetine bindiğinde, aracı Drew'un kullandığı ve sonunda öpüştikleri o geceyi hatırlıyordu.

Aalışverişe gittiğinde, reyonlarda birlikte dolaştıkları anlar canlanıyordu gözünde.

Mutfakta dikkatli olmak, yemekleri fazladan tuzlamamak ya da tencereleri yakmamak için azami çaba göstermesi gere-

kiyordu, çünkü sürekli burada Drew ile birlikte çalıştıkları zamanları yad ediyordu.

Yatak odasına adım attığı anda da ister istemez aklına birlikte geçirdikleri o gece geliyordu.

Brooke her ne kadar hoş olmayan şeylerle baş edebildiğine inanıyor olsa da kabullenmesi gereken bir gerçek vardı: Drew Knight ya da Andrew Knight onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Dahası vardı. Andrew istediği kadar onu kandırmış, oyunlar oynamış olsun, Brooke ona sıırsıklam âşık olduğundan emindi.

Andrew çekip gittikten sonra Brooke onu ve yaptıklarını düşünmekten kafayı sıyrmanın eşiğine gelmişti. Başlangıçta Andrew onda bir an önce gitmek için can atıyormuş izlenimi uyandırmıştı, ancak sonra Sunport'ta kalmış, üstelik zamanının tümünü onunla birlikte mutfakta geçirmiş, planlar yapmış, tadilat işlerinde ona yardım etmişti.

Tüm bunları yapmasının nedeni neydi?

Ondan kimliğini neden gizlemiş, neden halkla ilişkiler firması yöneten Drew Knight değil de restoran sahibi ve şef Andrew Knight olduğunu söylememişti? Brooke bu gerçeği bilse, onun baştaki önerilerine karşı bu kadar ani tepkiler vermez, hatta aksine büyük olasılıkla mutlu bile olurdu.

Neden? Neden? Neden?

Brooke telefona sarılıp onu aramamak için kendini zor tutuyor, onunla konuşmaya can atıyordu, ancak bunu yapmak yerine dirseklerini önünde duran faturalara dayayıp çenesini de avcuna yerleştirdikten sonra gözlerini bilgisayarın ekranına dikti. Kararsızlıkla altdudağını kemirmeye başladı.

Crab Inn'de yalnız olmasına rağmen kaçamak bakışlarla çevresini şöyle bir kolaçan etti; iç çektikten sonra masaya yaklaşıp Drew'un adını arama motoruna girdi.

Ekranında birçok sonuç belirince Brooke, onu araştırmadan edemediği için kendine sövdü, ama karşısına çıkan ilk haberi tıklamaktan da geri durmadı. Haber iki yıl öncesine aitti. Birinci sınıf bir şef olan otuz üç yaşındaki Andrew Knight'm gelecek vaat ettiğinden bahsediliyordu.

Brooke okumaya devam etti. Yemek blogları onun yemek-

lerinden bahsediyorlardı. Boston'daki Knight's adlı restoranın açılışı hakkında yazılanları, yemeklerinden nasıl da övgüyle bahsettiklerini okudu.

Vikipedi'de bile adına açılmış bir başlık vardı.

Brooke yine kendine engel olamadı ve sayfayı açıp, nefesini tutarak yazanları okudu. Andrew varsıl bir ailenin en küçük çocuğu olarak Massachusetts'te doğmuştu; bir ağabeyi, bir de ablası vardı; her ikisi de ebeveynleri gibi avukattı. Andrew liseden sonra seçkin bir üniversitede hukuk eğitimi almaya başlamıştı. Yirmi dört yaşında üniversite eğitimini yarıda bırakıp Kaliforniya'ya giderek aşçılık eğitimlerine katılmıştı. Los Angeles'in gelmiş geçmiş en genç şefiydi, gastronomi alanında bir ödül almıştı. O güne dek çalıştığı yerlerin isimleri listelenmişti, hepsi de gurme restoranlardı. Brooke patates kızartması ya da tencere yemeği çıkarmayan bu restoranların çoğunun ismini bile duymamıştı.

Mesleği hakkında söylediği yalan haricinde kalan her şey doğrudu. Brooke'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, öğrendikleri yüreğine su serpmişti. Ekrandaki fotoğraflardan birine tıkladı. Fotoğrafların çoğunda Andrew'un başında aşçı şapkası vardı, kameraya bakıp gülümsüyordu. Gülümseyen yüzündeki gamzeyi gören Brooke'un yüreği yine kıpır kıpır oldu.

Brooke, portrelerden ziyade onu mutfakta ciddiyle çalışırken gösteren fotoğraflarına odaklandı. En muhteşem sanat eserlerinin yaratıcısı çekici parmaklarını görünce heyecanlandı, için kendi kendine kızdı. Heyecanlanmasa elleri böyle titrer, karnında kelekler uçuşur muydu?

Tam arama yaptığı sayfayı kapatmak üzereyken birkaç saat öncesine ait bir habere rastladı. Başlığı görür görmez nefesi kesildi. Karşısına ne çıkacağını bilse de bağlantıya tıklayıp okumaya başladı.

Mutfakta Devrim: New England, Knight's'a geldi.

Andrew Knight'ın başında bulunduğu şık restoran Knight's yaklaşık bir yıldır haute cuisine yemekler sunuyor. Yakışıklı gastronom bugüne dek servis ettiği yemeklerle sadece ünlü restoran eleştirmenlerini değil, sayısız gitgide artan sadık müdavimlerini de memnun etmeyi başar-

di. Normal koşullarda insanın Knight's'ta yer bulabilmek için haftalarca hatta aylarca beklemesi gerekiyor. Pek yakında kendi yemek programını yapmayı planlayan iddialı şefin söylediğine göre bekleme listeleri daha da uzayacak.

Andrew Knight'ın dün akşam tanıtımını yaptığı yeni mönüler eskilerden oldukça farklı. Görünen o ki Knight's'ta artık geleneksel Bocuse yada Ducasse usulü değil, New England usulü şeyler pişecek. Andrew Knight, bu kez kaz ciğeri, dana yanağı ve sufle yerine, orta sınıf lokantalarda damak zevkimiz için değil, karın doyurmak için yediğimiz deniztarası çorbası, yengeç keki ve yabanmersinli pastayı görücüye çıkardı.

Ancak Knight's'ın en büyük farkı şefinin –New England mutfağından esinlenerek– bu yerel mutfağı haute cuisine ile harmanlaması. İsimleri kulağınıza pek öyleymiş gibi gelmesede tüm yemekler harikaydı.

Bu yazının yazarı harika hazırlanmış bir midye çorbası, yengeç keki ve bir de yabanmersinli pasta yedi. Yabanmersinli pasta tatlı krema eşliğinde servis edildi, badem, vanilya ve limon aroması bu harika pastaya o kadar yakışmıştı ki...

Kendimi bu tür coşkun beğenilere pek sık kaptırmasam da buranın bekleme listesine isminizi yazdırmanızı tavsiye ederim. Gelecek sefere buraya gittiğimde haşlanmış bezelye ve çedar çöreğiyle birlikte ıstakoz çorbası ve akçaağaç şurubunda marine edilmiş, misket limonlu avakado sosu eşliğinde hindi sipariş edeceğim. Söylediğine göre şef bu muhteşem yemeğin ilhamını kırsaldaki bir restoranda yediği basit bir sandviçten almış.

"Basit bir sandviç ha!"

Brooke derin bir nefes alıp zavallı bilgisayarın ekranına doğru haykırdı: "Kırsalda bir restoran ha!"

Şaşkın şaşkın monitöre bakıyordu, okuduklarına inanamıyordu.

Pis herif sadece onu kandırmakla, onunla yatıp sonra da çekip gitmekle kalmamıştı. Hayır! Daha fazlasını yapmış, tüm bunların üzerine bir de tariflerini çalmış, şimdi de o seçkin restoranında eşek yükü paraya başka şehirli züppelere pazarlıyordu!

Brooke öfkeyle elini masanın sert yüzeyine çarptı, parmağındaki derin acıyı fark etmedi bile. Çok sinirlenmişti, ekranın

içine girmek istiyordu, Drew'u bulsa hiç düşünmeden parçalarlardı.

İşte şimdi Drew'un onun yanında neden iki hafta kalıp kendisine yardım ettiğini anlıyordu. Demek ki tüm cazibesiy-le aklını başından alırken aklında başka fikirler vardı. Üstelik Brooke bir de şakayla karışık, tariflerin peşinde olup olmadığını sormuştu!

Brooke birden ellerini sımsıkı sıkarak yumruk yaptı ve hızla restorandan çıktı. Üst kata gidip çantasını aldı, tekrar aşağıya indi. Az kalsın düşüyordu. Crab Inn'in kapısını kilitlerken elleri zangır zangır titriyordu, ancak üçüncü denemede elindeki anahtarı deliğe sokabildi.

Hiç düşünmeden pikaba binip arkadaşı Lauren'ın evinin yolunu tuttu. Glen'in tamirhanesine giden dört yol ağzında kırmızı ışığa yakalanmasaydı kendi hız rekorunu kırabilirdi.

Brooke hem öfkeli hem sabırsız halde kırmızı ışıkta beklerken elleriyle direksiyonda ritim tutuyor ve etrafına bakınıyordu. Tam o sırada Glen'in küçük otoparkında duran kocaman cipi fark etti. Saldırıya hazırlanır gibi gözlerini iyice kıstı, aracı geri vitese aldı, lastikleri gıcırdatarak birkaç metre geri gidip Glen'in tamirhanesine girdi.

Tekerleklerin sesini duyup irkilen Glen atölyeden başını uzatıp bakınca karşısında Brooke'u gördü.

Brooke frene basıp tozu dumana kattı. Glen öksürerek elini yüzünün önünde sallayıp tozları dağıtmaya çalıştı.

"Of Brooke, bu da neyin nesi şimdi?" dedi, Brooke pikabın kapısını açıp dışarı çıkarken. Aracın kapısını kapayıp ellerini beline koyarak, "Bana şu cipin anahtarını ver, Glen" dedi.

"Ne?" dedi Glen aval aval yüzüne bakarken. "Cipi ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım?" diye çıkıştı Brooke, "Süreceğim!"

Glen bir adım geri çekildi: "Mümkün değil! Aracı sana vermem. Bunu benden nasıl istersin?"

"Glen" diye üsteledi Brooke, "Ver şu anahtarı!"

Arkadaşı başını geri attı. "Müşterilerim bana güvenir, burada araçlarının emin ellerde olduklarını bilirler... Bu yüzden..."

“Hadi oradan!” dedi Brooke sinirle. “Bay Carmichael’in arabası burada tamirhanedeyken sarhoş olup içinde uyumuştun.”

Glen gözlerini kocaman açtı. “Lanet olsun Brooke, hani bu konuyu bir daha açmayacaktık!”

Brooke sabırsızca elini uzattı: “Açmıyorum zaten. Ver hadi şu anahtar!”

“Bu Drew’un aracı Brooke” diyerek karşı çıkacak oldu Glen. “Tamir işlerini daha dün bitirebildim. Yarın gelip aracı alacaklar. Arabayı alıp öyle deneme sürüşü yapar gibi dolamazm!”

“Dert etme” dedi Brooke arkadaşının omzuna hafifçe vurarak. “Araç Drew’un eline bugün ulaşacak.”

Glen’in kafası karışmıştı, yaşlı bir baykuş gibi kafasını salladı. “Ne? Nasıl? Anlayamadım...”

Brooke muzaffer bir edayla başını salladı, “Aracı ona ben götüreceğim. Hem de bugün” dedi.

“**H**okkaido kabağı elbette ülkemizde de yetiştiriliyor, ancak anavatanı Japonya” diye atıp tutuyordu Andrew incecik dilimlenmiş balkabaklarını tabağa yerleştirirken. Kendisini dikkatle izleyen mutfak personelinin gözleri önünde kaliteli zeytinyağı, biraz limon ve ufalanmış siyah Hawaii tuzundan oluşan karışımı balkabaklarının üzerine dökerken keyifle anlatıyordu: “Hokkaido kabağı harika görünebilir, aynı zamanda çok tatlı ve hoş kokuludur, fakat bana sorarsanız bizim şu eski balkabağı gibisi yoktur. Bu balkabağı tıpkı iyi şaraba benzer: yaşlandıkça güzelleşir. Ayrıca geleneksel mutfağın bir parçasıdır. Hadi bir deneyin!”

Mutfak ekibi karşı koymadan söylediğini yapıp küçük balkabağı parçalarının tadına baktı.

Andrew yüzünde kendinden son derece emin bir gülümsemeyle başını salladı, çalışanları o lezzetli balkabağının tadına baktıktan sonra memnuniyetlerini belirten sesler çıkarıyorlardı. Andrew aşçıların ve çırakların kabak türleri hakkındaki fikir alışverişlerini gururla izledi

Tekrar ocağın başına döndü. Balkabaklı *gnocchi* ateşte kaynayan tuzlu suyun yüzeyine çıkmaya başlamıştı.

Küçük toprakları büyük bir kepçeyle kaynayan sudan aldı, suyunun süzülmesini bekledi ve meslektaşlarına tattırmak üzere başka bir tabağa koydu.

“Balkabağı kremamsı kıvamı ve findığa benzeyen tadıyla diğerlerinden ayrılır. Bu yüzden *gnocchi*’ye çok yakışır, zira hamurdaki patatesle harika gider.”

Patates, balkabağı ve parmesan karışımından oluşan kü-

çük yumruları ağzına atan Nick gözlerini hevesle yemeğin tabakta kalan kısmına dikmiş, bekliyordu.

"Gnocchi'yi sonbaharda ara sıcak olarak sunabiliriz! Yanına av hayvanı yahnisi ve horoz mantarı da ekleriz."

"Peki ya tereyağı ve adaçayı sosuna ne dersin? Ordövr olarak sunabileceğimiz hafif bir yemek olur" dedi sos şefi tabağa eğilip bir topak daha aşırıırken.

"Aralarında bir seçim yapmam gerekse büyük olasılıkla ikisini de isterdim" dedi et şefi parmaklarını yaladığı sırada.

"Ben de öyle" dedi sosçu ve hiç düşünmeden tabakta kalan son gnocchi'yi mideye indirdi.

Andrew'un keyfi yerindeydi, herkesin yemeği beğenmesi onu öyle mutlu etmişti ki neredeyse kahkaha atacaktı. Uzun zamandır mutfakta hissetmediği türden inanılmaz bir mutluluk yükseliyordu içinde. Gecelerdir uyuyamamış, yemek tarifleri hakkında düşünüp durmuş, yeni tarifler üretmişti. Yatağa yatıp gözlerini kapadığı zaman resmen beyin fırtınası yaşıyordu. Böyle zamanlarda çoğunlukla üzerindeki örtüyü atıp mutfaka koşuyor, gecenin bir yarısı yeni tarifler deniyordu. Bu fikirleri kaleme almayı ise ancak yorgunluktan ayakta duramaz hale gelince akıl edebiliyordu.

Aklına hücum eden fikirler sayesinde not defteri bundan sonraki beş yıla yetecek kadar tarifle dolmuştu.

Artan ve kâsede gnocchi haline getirilmeyi bekleyen balkabağı hamuruna bakarken aklına başka bir şey geldi.

Çalışanlarına döndü. "Sonbahar için gnocchi'den tatlı yapabiliriz."

Nick ağzındaki lokmayı çiğnerken merakla kafasını salladı. "Tatlı mı dedin, şef? Çok ilginç olacağı benziyor."

"Klasik balkabaklı turta yerine, balkabaklı gnocchi yaparız, tatlı mascarpone kreması, şekerlenmiş zencefil ve biraz da tarçınla servis ederiz."

Tarifi düşününce bile ağzının suları akmıştı. Akşam için düzenlemeler yapması ve yemek hazırlaması gerekmesi kolları sıvayıp hemen bu tarifi denerdi. Sonbaharın gelmesine daha çok olsa da Andrew müşterilerine bir an önce bu tatlıyı sunmak

istiyordu.

"Hey, şef" dedi sosçu suratını asarak. "Her ihtimale karşı kilo bekçilerine dikkat etmemiz gerekecek. Gerçi en iyi konuştun ben olacağım, bunu şimdiden görebiliyorum."

Andrew arkadaşına, tahtaların mı eksik der gibi bir el işareti yaptı, sonra da tezgâhı temizlemek için döndü.

Kafasında günlük işler vardı. Akçaağaçlı musun servisini nasıl daha mükemmel yapabileceğini düşünüyordu. sonra eline bir kâğıt alıp servis tabağının nasıl görünmesi gerektiğini bu kâğıda çizdi. Servis ekibinden biri başını kapıdan uzatıp, "Şef, seninle konuşmak isteyen biri var!" dediğinde başını kaldırıp ona bakmadı bile.

Andrew başını hafifçe sallasa da önündeki çizim işiyle ilgilenmeye devam etti. Bu çizim, akşam akçaağaç musunu servis ederken kendisine ve mutfakta çalışanlara yardımcı olacaktı.

"Şimdi olmaz, Marah" dedi dışarıda bir blog yazarı ya da gazetecinin yeni mönüleri hakkında röportaj yapmak için kendisini beklediğini düşünerek.

"Şef şu an çalışıyor" dedi Nick. Andrew'un duyabileceği kadar yüksek bir ses tonuyla; sonra da sesini alçaltarak "Ama eğer istersen sana ben yardımcı olabilirim, Marah" diye ekledi.

Andrew bakmasa da Nick'in bir kez daha cazibesini kullanarak Marah'yı etkilemek için çırpındığını biliyordu. Eğer Andrew iyi bir arkadaş olsaydı, sos şefinin kulağını çeker; servis şefinin, lezbiyen olduğu için onun cazibesine kapılmasının mümkün olmadığını güzelce anlatırdı. Ne var ki hem Nick'i boş kürek çekerken izlemek çok hoşuna gidiyordu hem de Andrew o an yemeklere öyle bir odaklanmıştı ki Eros'u oynayacak durumda değildi.

"Hayır, teşekkür ederim" diyerek soğuk bir tavırla Nick'i geri çevirdi Marah. Sonra Andrew'a dönerek, "Tamam şef, o zaman siz uygun olunca geleyim" dedi.

"Öyle yap" dedi Andrew. Çevresindekilerin varlığını unutup eline bir tabak alarak musun tabakta en iyi nasıl duracağını hesaplamaya girişmişti.

Tam musu hazır bekleyen kâseye koymak üzereyken mut-

fak kapısı bir hışımla açıldı. Andrew başını kaldırdı, içeriye çok iyi tanıdığı, kıvrıcık saçlı bir kadının girdiğini gördü.

Andrew'un ağız açık kalmıştı. Bu Brooke'tu. Onun mutfak-
ğındaydı.

Birden tencere ve tavaların takırtısıyla birlikte tüm diğer sesler de sustu. Brooke çevresine bakındı, terminatörün mini versiyonu gibi öfkeli gözlerle çevresini tarıyordu. İşini bitireceği adamı bulması an meselesiydi.

Büyük olasılıkla Arnold Schwarzenegger bile serinin ilk filminde düşmanını bu kadar çabuk bulamamıştı. Andrew'u görünce ona şeytani bir bakış attı, işaretparmağını ona doğrulttu.

"Pislik herif! Tariflerimi çaldın, pis yalancı! Bunlar yetmezmiş gibi şimdi bir de benimle konuşmayı reddediyorsun, öyle mi?"

Mutfaktan çıt çıkmıyordu. Sadece mutfak aletlerinin sesi duyuluyordu. Herkes nefesini tutmuş gibiydi.

Andrew sadece "Brooke" diyebilirdi. Onu burada, kendi mutfağında görmenin verdiği dehşeti üzerinden atamamıştı. "Sen... Burada ne işin var?"

"Gerçekten soruyor musun?"

"Affedersin, şef" dedi dehşet içinde Brooke'un arkasında duran Marah. "Ona müsait olmadığınızı anlatmaya çalıştım... ama..."

Brooke araya girerek servis şefinin sözünü kesti: "Beni böyle başından savamazsın, Drew Knight! Sana söyleyeceklerimi dinlemek zorundasın!"

"Şef, polis çağırayım mı?" diye sordu Marah. Andrew onu ilk kez bu kadar endişeli görüyordu.

"Polis falan çağırtmaya kalkma Drew" dedi Brooke. Beti benzi atmıştı. "Polisi çağırayım deme... yoksa..."

Andrew başını iki yana sallayarak servis şefine, "Her şey yolunda Marah, polis çağırmayı gerektirecek bir durum yok" diye karşılık verdi.

Sos şefi tüm espritüelliğini ortaya koyarak "Özel timi çağırırsak daha iyi ederiz" deyince Andrew'un içinden onun kışına bir tekme atmak geldi.

Brooke Nick'e dönünce, Drew ortalığın kan gölüne döneceğini sanmıştı, ama öyle olmadı. Nick'i şöyle bir süzüp gürlere gibi bir ses tonuyla, "Bunlar ne, yengeç keki mi yapıyorsunuz?" diye sordu.

Andrew da Nick kadar şaşkındı, Nick ne diyeceğini bilemeden önündeki kâseye baktıktan sonra çekinerek, "Evet, yengeç keki. Nasıl anladınız?" diye sordu.

"Durun tahmin edeyim; ekmek kırıntılarının üzerine porto şarabı damlattınız, biraz da portakal suyu ve kabuğu eklediniz, öyle değil mi?"

"Aynen, öyle" dedi Nick şaşkın şaşkın. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Brooke tüm dikkatini Andrew'un üzerinde yoğunlaştırdığı için Nick'e yanıt vermedi. "Tarifimi çaldığına inanamıyorum" diye gürledi. "Tariflerimi çaldın, üstelik buraya gelmiş sana aitmişler gibi pazarlıyorsun."

Andrew tüm gözlerin üzerlerinde olduğunu hissedebildiği ve Brooke'un suçlamasını havada bırakmak istemediği için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Baş başa konuşabilir miyiz Brooke?"

"Elbette hayır" diye yanıt verdi Brooke. Ellerini buruşuk pantolonunun ceplerine soktu, aracın anahtarını çıkarıp ona doğru fırlattı. Andrew dikkat etmese anahtar az kalsın yüzüne çarpacaktı. "Aracını getirmek ve düşündüklerimi yüzüne söylemek istedim. Seni pislik!" Anlaşılan hiç tanımadığı insanların önünde kirli çamaşırlarını dökmekten çekinmiyordu. "Tarifleri elde etmek için sık sık kadınlarla yatar mısın? Yoksa ben bir istisna mıyım?"

Andrew ensesinin alev alev yandığını hissedebiliyordu. Ne diyeceğini bilemeden bir şeyler mırıldandı. Brooke'un suçlaması onu fazla yaralamıştı. Başını öne eğdi, ateş saçan gözlerini Brooke'un görmesini istemiyordu. Ona yaklaşıp kolunu tutacak oldu.

"Bana dokunma" diye çıkıştı hemen Brooke dişlerinin arasından tıslar gibi.

"Konuşacağız" dedi Andrew kararlı bir şekilde. Brooke'un

kolunu tutarak onu soğutma odalarının bulunduğu tarafa doğru çekti.

“Bırak beni, Drew” dedi Brooke, tökezleyerek onunla birlikte ilerlerken. Mutfak çalışanlarının tümü gözlerinin önünde gerçekleşen bu sahneyi izliyordu.

Andrew buzhanenin kapısını açtığı anda Nick’in arkalarından, “Yardıma ihtiyacın olursa söyle şef!” dediğini duydu.

Andrew bu zevzek herife cevap verecek değildi. Brooke’la birlikte buzhaneye girip kapıyı kapattı. Bir an için Brooke karanlık buzhanede etrafına şöyle bir bakındı, kollarını kendi bedenine doladı. Brooke’un titrediğini gören Andrew onun soğuktan değil öfkeden titrediğini düşünüyordu.

“Beni dondurmak için mi getirdin buraya?” diye sordu Brooke.

Andrew elinden geldiğince sakın kalmaya çalışarak, “Burada baş başa konuşabiliriz” dedi.

“Çalışanlarının, beni nasıl kandırdığını öğrenmeleri senin için önemli değil yani!”

Andrew son sözleri duymazdan geldi ve dondurulmuş balı jambonun önünde bunları tartışmanın ne kadar aptalca olduğunu düşündü. Ama bu tam da Brooke’a yakışan bir durumdu. “Özel hayatımız bize kalsa hiç fena olmazdı” dedi Andrew.

Brooke derin bir nefes aldı. “Özel hayat mı? Güleyim bari! İlk andan beri berbat bir oyun oynuyordun!”

Andrew gözlerini ona dikip başını iki yana salladı. “Hayır, oynamıyordum.”

Brooke dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi.

Birkaç dakika sonra Andrew derin bir nefes aldı. “Burada, Boston’da ne işin var?”

Brooke saçını geriye attı. Saçları darmadağınikti. Buna rağmen nasıl oluyor da böyle güzel görünebiliyordu? “Aslında soru şu Drew: Sen burada ne yapıyorsun?”

“Brooke” dedi Andrew; ellerini alnına götürdü, nefes almakta zorlanıyordu. “Sakin sakın konuşamaz mıyız?”

Haline bakılırsa Brooke’un sakinleşmeye niyeti yoktu.

“Benimle sakın sakın konuşmak mı istiyorsun? Ciddi mi-

sin sen!”

Andrew ellerini kaldırdı. “Sinirin biraz yatışsa...”

“Evet, elbette sinirliyim” diyerek kesti sözünü Brooke öfkeyle. “Benim yerimde kim olsa sinirlenirdi.”

“Sırf bu yüzden kalkıp Sunport’tan Boston’a mı geldin yani? Üstelik benim aracımla?”

“Eğer seni rahatlatacaksa, aracın ufacık bir çizik bile almadı.”

“O aptal araba umurumda bile değil. Beni ilgilendiren tek şey seni buraya kadar neyin getirdiği, Brooke.”

“Yemek tariflerimizi çaldığını okuyunca ne yapmamı bekliyordun?”

“Hiçbir şeyi çalmadım!”

“Öyle mi?” Brooke parmak uçlarında yükselip gözlerini kıstı. “Bunu büyükannene anlat sen, hani şu sana yemek yapmayı öğreten büyükannene!”

Andrew yavaş yavaş midesinin kazındığını hissediyordu.

“Brooke...”

“Bana yalan söyledin!” diyerek suçladı onu, “Bana neden yalan söyledin?”

Andrew tuttuğu nefesini verdi. “Brooke... Sana yalan söylemedim.”

Brooke sanki onun söylediğini duymamış gibiydi. Sesi iyice yükseldi: “Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin; insanın günlerce birlikte çalıştığı, birlikte güldüğü, güvendiği, hatta yattığı adamın onu kandırmakla kalmayıp kendisinden bir şeyler çaldığını öğrenmek nasıl bir duygu biliyor musun?”

Andrew bunları düşünmeden önce Brooke’u kollarından sıkıca tuttu. “Lanet olsun Brooke! Ben seni kandırmadım, senden bir şey de çalmadım. Canını yakmak istemedim.”

Andrew Brooke’un, omuzlarını tutan ellerine hâlâ nasıl baktığını fark edince boğazı düğümlendi.

“Elbette kandırdın” dedi Brooke fısıldar gibi. “Bana halkla ilişkiler şirketin olduğunu söyledin. Oysa kendi restoranında şeflik yaptığını söylemen gerekirdi.”

Andrew omın yutkunmakta zorlandığını görebiliyordu. O an Brooke'a sarılıp teselli etmeyi çok istiyor, ancak yapamıyordu. Brooke ellerinden kurtuldu, hırsıyla ellerini saçlarının arasından geçirdi ve sırtını döndü.

Andrew umarsızca buzhanenin ayna gibi parlayan tertemiz tabanına baktı. "Evet, söylemem gerekiyordu. Brooke. Ama..."

"Ama ne?"

"Bu restorani açtığımdan beri rahat yüzü görmedim. Başarı harika bir şey ama... Sonuçta herkesin senden bir beklentisi oluyor, yardım etmeni bekliyorlar. Sonra bir de teyzem var. O da televizyon programı yapmam gerektiğini söyleyip duruyor. Tüm bunlardan uzaklaşmak istiyordum, Brooke."

"Tamam" diye mırıldandı Brooke biraz çekinerek. "Peki bunun bana yalan söylemenle ne alakası var?"

Andrew bir süre bekledi, bu sırada Brooke çevredeki yemek malzemelerine göz atıyordu, yüzünü tekrar ona dönünce Andrew dürüstçe açıkladı: "Crab Inn'i görünce acilen yardıma ihtiyacınız olduğunu anladım. Belki kulağa bencillik gibi geliyor ama sana mesleğim ve Knight's hakkında hiçbir şey anlatmamamın daha iyi olacağını düşündüm. Amacım sadece kafamı dinlemektir."

Brooke'un gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Evet haklısın, kulağa bencillik gibi geliyor."

Andrew'un midesine kaya gibi bir şey oturmuştu. "Brooke" diyebilirdi sadece.

"Yemeklerimizin hiç de fena olmadığı görünce, aklına tarifleri çalmak geldi öyle değil mi? O yüzden de bize yardım ediyormuş gibi yaptın. Şimdi her şeyi çok daha iyi anlıyorum..."

"Hiçbir şeyi anladığın yok" diye atıldı Andrew. "Olaylar o şekilde gelişmedi."

Brooke "Çok akıllıca, Bay Knight" dedi alayla karışık, sesindeki titreme onu ele veriyordu. "Beni kandırmak senin için çocuk oyuncağıydı, değil mi?"

"Brooke!"

Brooke'un çenesi titremeye başlamıştı. "Yalnız, anlayamadı-

ğım bir mesele var, Drew. Benimle neden yattın? Tarifleri zaten..."

"İlanet olsun" diye haykırdı Andrew ayağını hışımla yere vururken. "Kes şunu! Yattık, çünkü ikimiz de bunu istiyorduk. Kafanı neden bu saçmalığa taktın ki? Ayrıca tariflerinizi çaldığım falan da yok. Bana ilham verdiler hepsi bu. Her zaman olduğu gibi yemeklerimi ben tek başıma yaratıyorum!"

Brooke başını şaşkın şaşkın iki yana salladı. "Hiç utanmıyor musun?"

"Neden utanacakmışım, Brooke?" Ona biraz daha yaklaştı. Alnına düşen saçı kaldırdı. "Dünyanın en güzel yabanmerisinli pastasını yapan kadınla tanıştım ve onunla yattım; çünkü içimden geldi, başka türlüünü yapamazdım. Ne yazık ki aptallık edip ona kendime ait bir restoranım olduğunu söylemedim. Şimdiye buzhanede dikilmiş, bu yanlış anlamayı düzeltmeye çalışıyorum."

Brooke gözlerini ona dikince Andrew'un içinde, kendisine anlayış göstereceğine dair minicik bir umut ışığı belirmişti. Ancak Brooke kaşlarını çatınca bu ışık parladığı gibi söndü.

"Az kalsın sana inanacaktım" dedi homurdanarak ve bir adım geri çekildi. "Bize ait olan yemekleri kendi mönüne koy-masaydın, belki o zaman sana inanabilirdim."

Andrew kafasını toparlamak için gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini tekrar açtı, Brooke'a baktı. "Bana bir iyilik yap ve yemeğe kal. Böylece tariflerinizi çalmadığımı, onların bana sadece esin kaynağı olduğunu anlarsın."

"Yemeğe kalamam" diye karşılık verdi Brooke başını iki yana sallayarak. "Ne yani, teselli etmeye mi çalışıyorsun? Hayır, buna izin veremem!"

Andrew, Brooke'u tutup aklı başına gelinceye kadar sarsmamak için kendini zor tutuyor olsa da sükûnetini korumayı başarıyordu. "Crab Inn'deki yemekler gözlerimi açtı Brooke. Bundan böyle haute cuisine yemekler pişirmeyeceğim. Nihayet ilgimi çeken, bana ilham veren ve inanılmaz mutlu eden bir mutfak buldum. Ama sizin tariflerinizi çalmadım, Brooke. Yemeğe kal..."

"Kalsam ne olacak ki Andrew?"

Bu sorunun yanıtını Andrew da bilmiyordu.

Tek bildiği Brooke'un gidişine izin vermek istemediğiydi. Onun yanındayken kalbi hızla çarpıyordu. Her zaman olduğu gibi şu an da kalbinin atışlarını duyabiliyordu ve avuçları ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Ne var ki Brooke, karşısında buzdan bir heykel gibi duruyor, neredeyse ona bakmaya bile tenezzül etmiyordu. Andrew resmen panik halindeydi, onu bir daha görememekten çok korkuyordu.

Brooke'a, ona âşık olduğunu, onu kaybetmek istemediğini söylemek için yanıp tutuşuyordu.

Ama onun, bunları sırf çıkarı için yaptığını düşünmesinden korktuğu için Brooke'a açılmıyordu.

"Oysa ben sanmıştım ki, sen..." dedi Brooke ve başını iki yana salladı.

"Ne sanmıştın?"

"Hiç" diye mırıldandı Brooke dalgali saçlarını geri atarken.

"Lanet olsun, Brooke" dedi hiddetle Andrew. "Bu yanlış anlamamanın üstesinden gelmeliyiz."

"Neden gelelim ki?" derken Brooke'un gözleri buğulanmıştı.

"Nesini anlamıyorsun?"

Brooke elleriyle çevresini işaret etti. "Etrafına baksana bir... Mutfağın, restoranın... Bunlar öyle..."

Andrew sabırsızlıkla omuz silkti. "Öyle ne?"

Brooke "Öyle seçkin ki" dedi bir seferde ağzındaki baklayı çıkararak. "Şimdi neden Crab Inn'le dalga geçtiğini anlayabiliyorum."

"Crab Inn'le dalga geçmedim ben!" dedi üzerine basa basa.

"Hayır, tabii ki geçtin" diye karşı çıktı Brooke. Andrew meselenin iyice karıştığını görebiliyordu. Nereden başlayıp nasıl anlatacağını bilemiyordu. Bu nedenle şansını bir kez daha denedi: "Lütfen yemeğe kal Brooke."

Brooke "Hayır" dedi fısıldayarak başını eğdi. "Otobüse binip Sunport'a geri döneceğim."

"Yol dört saat sürer, Brooke. Burada kalıp biraz dinlen."

“Dönmek zorundayım” dedi kısık bir sesle.

“Hiç değilse seni arabayla götürmeme izin ver.”

“Sana burada ihtiyaçları var.”

“Brooke...”

“Kes şunu!” Andrew elini ona doğru uzatırken Brooke kendini çekti, başını iki yana salladı. Nemli gözleri ve yüzündeki mahzun ifade Andrew’un iliklerine işliyordu. Hiçbir şey söylemeden Brooke’un diliyle dudaklarını yalayıp sonra da sinirle parmaklarını çıtırdatışını izledi. “Ben... Ben dönüyorum Drew. Sana başarılar dilerim.”

Andrew onun adını fısıldadıysa da Brooke bir an olsun durmadı, yanından geçerek buzhaneden çıktı.

Andrew arkasından gitmek istiyor, ancak bacakları ona itaat etmiyordu.

Sırtını kapıya yaslayıp beklemekten başka şansı kalmamıştı. Brooke’un ondan ne istediğini de, kendisinin nerede hasta yaptığını da anlayamıyordu.

Brooke, eğer onun Crab Inn’le dalga geçtiğini düşünüyorsa, büyük bir yanlışta içindeydi. Andrew bu kadına da yaptıklarını da büyük bir saygı duyuyordu.

Andrew kendi kendine mırıldanırken gözlerini kapayıp buzhanenin tüyleri diken diken eden soğuşundan kendini soyutladı. Brooke ona neden inanmıyordu? Ne kadar harika biri olduğunu nasıl olup da göremiyordu? Ve neden bir yandan fikirlerini çaldığım düşünürken diğer yandan bu tariflerin hiçbir değeri olmadığını düşünüyordu? Bunların doğru olmadığını anlaması gerekirdi. Telefonunu alıp teyzesini aradı.

Teyzesi telefonu açar açmaz, “Daisy? Yardımına ihtiyacım var” dedi.

Havalar pek sıcak olmasa da otobüsün klimasını sonuna kadar açmışlardı, içerisi serindi. Brooke ürperdi, kollarını kendi bednine doladı. Bir yandan da koltuğa yerleşmeye çalışıyordu. Yan koltukta oturan yaşlı kadın farkında olmadan sürekli onu dürtüp duruyordu.

Çerez, naftalin ve deodorant kokusunun birbirine karıştı-

ğı ağızına kadar dolu bir otobüsle yolculuk yapmak pek konforlu bir seyahat biçimi sayılmazdı. İnsan bir de dört saatten fazla süren yolculukta kitap, dergi gibi şeylerle dikkatini dağıtamadığında, yolculuk tam bir eziyete dönüşüyordu.

Brooke o inanılmaz rahatsız koltuğa oturduktan yirmi dakika sonra poposunun uyuşup hissizleşmeye başladığını fark etti. Hafifçe kımıldanıp o bölgeye kan yürüdüğünde ise canı yandı.

Her fırsatta yerinde sağa sola dönerek hareket etmeye çalışıyordu, yüzünü koridora dönüp sırtını cama verdi. Böyle oturmak daha rahattı. Mümkün olsa bugün yaşadıklarını da bu berbat otobüs yolculuğunu da hafızasından siler atardı. Silmeye muhasebe işi ve internette yaptığı araştırma sonucunda karşılaştığı haberle başlamalıydı, sonra sıra araçla Boston'a kadar yaptığı üç buçuk saatlik yolculuğa, ardından Drew ile yaptığı ve onu serseme çeviren konuşmaya gelecekti.

Brooke gözlerini kısmış önündeki koltuğun kırmızı bez geçirilmiş başlık kısmına bakıyordu. Otobüsün iç döşemesi hem eski hem de bakımsız görünüyordu, oysa Drew'un restoranı öyle değildi. Fazlasıyla şık ve bakımlıydı.

Brooke, Knight's'ın pahalı döşemelerini ilk gördüğünde az daha küçük dilini yutacaktı. Birinci sınıf yer döşemeleri, onlara uygun seçilmiş mobilyalar, karbeyaz masa örtüleri, iyi marka tabaklar ve gıcır gıcır bir bar. Brooke bunları gördüğünde adeta taş kesilmişti. Tüm bunlardan sonra Drew'un emrinde kaç kişinin çalıştığını ve o devasa mutfakın nasıl döşendiğini görünce buhar olup uçası gelmişti. Boston'da böylesi bir restoran işleten Andrew'un Crab Inn'de ne işi vardı?

Crab Inn ile Knight's kıyas bile kabul etmezdi.

Durum bu kadar açıktı.

Brooke lüks restoranın giriş kısmında ağız açık bir biçimde kristal avizeleri izlerken, gözünün önüne bir kez daha, ilk gece Drew'un Crab Inn'i nasıl da küçümser bakışlarla incelediği gelmişti. O zaman Brooke çok sinirliydi, onun şehirli bir züppe olduğunu düşünüyordu.

Ancak Drew'un restoranını görünce onu daha iyi anlamış,

Crab Inn'i onun gözünden görebilmeyi başarmıştı.

İşte o an Brooke kendini aptal gibi hissetmişti.

Ve inanılmaz bayağı.

Andrew Knight, şehir züppesi olsa da olmasa da ortada bir gerçek vardı; o asla Brooke gibi birine âşık olamazdı. Drew iki cihan bir araya gelse, küçük şehirde yaşayan, eski bir pikap kullanan, patates soyan, boş vakitlerinde anne babasının muhasebe işleriyle uğraşan birine gönlünü vermezdi. Brooke nasıl olmuştu da böyle bir hayale kapılmıştı? Yanıldığını bugün çok daha net anlamıştı. Gerçi bunu o muhteşem restoranın mutfağında değil, kendi mutfağında anlamış olmayı isterdi. Başlangıçta tam bir cadaloz gibi davranmış, Drew'u tüm çalışanlarının önünde yerden yere vurmuştu. Ancak buzhanede baş başa kaldıklarında neredeyse gözyaşlarına hâkim olamayacak hale gelmişti.

Bir hafta önce, o ve Drew mutfakta yan yana çalışıyorlardı, aralarında bir elektriklenme olmuştu. Bundan tam bir hafta önce Brooke kendi kendine onunla öpüşmenin nasıl olacağını soruyor, onu çıırılçıplak görmenin hayalini kuruyordu. Şimdiyse Maine'e giden ağzına kadar dolu bir otobüste oturuyor, Drew'un teknoloji harikası mutfağında kendinden emin duruşu gözlerinin önünden gitmiyordu.

Her şey değişmişti. Sanki aradan milyonlarca yıl geçmiş gibiydi. Derin derin nefes aldı, dışarıyı seyretmeye başladı. Boston'ın çıkışına doğru ilerleyen yol, bahçeli evlerle doluydu. Brooke kararlılıkla gözlerini kapayıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Drew'u düşünmenin ona bir faydası yoktu. Söylemek istediklerini söylemiş, cipini de teslim etmişti.

Hepsi bu kadardı.

Brooke hayatının bu bölümünü kapatıp önüne bakmalı. Crab Inn'i ileri taşımak için yeniden işinin başına geçmeliydi.

Neden nefes aldıkça bu kadar canı yanıyordu? Boğazındaki lanet düğümünden de bir türlü kurtulamıyordu. Tam o sırada pantolonun cebindeki telefonu çalmaya başladı.

Brooke Drew'un mesaj bırakmış olabileceği gibi aptalca

bir umutla telefona baktı ve bırakılan sesli mesajı dinledi. Mesajı bırakan Drew değil Lauren'di.

"Glen, Drew'un aracıyla Boston'a doğru yola çıktığını söyledi. Tanrı aşkına Brooke, neler oluyor? Endişeleniyorum. Bir delilik yapayım deme ve lütfen dikkatli sür! Mesajımı alır almaz beni ara lütfen, aksi takdirde polisi aramam gerekecek, anlaştık mı?"

Brooke gözlerinde yaşlarla Lauren'ı aradı. Lauren aradan üç saniye geçmeden telefonu açıp "Brooke! Nerelerdesin? Senin için nasıl kaygılandığımı tahmin bile edemezsin" diye haykırdı.

"Merhaba" diyebildi Brooke sesi titreyerek.

"Brooke?" dedi Lauren. "Neredesin?" Brooke'un burnunu çekerken çıkardığı sestten yan tarafta oturmuş örgü ören teyze bile irkilmişti.

Brooke artık hiçbir şeyi umursamaz haldeydi, Lauren'a söyleyeceklerini yanındaki kadının duyması bile umurunda değildi. "Ben... Otobüsteyim, eve dönüyorum" dedi yutkunmakta zorlanarak. "Drew'a... Aracını Drew'a teslim ettim."

"Evet, Glen bundan bahsetmişti" dedi Lauren derin bir nefes aldıktan sonra. "Ama aracı ayağına kadar götürmek için neden Boston'a gittin? Son görüşmemizde onu hadım etmek istediğini söylemiştin!"

"Tanrım, Lauren" diye mırıldandı Brooke gözyaşları sicim gibi akarken. "Restoranını görmeliydin! Öyle... muazzam ki. Böylesi lüks bir restoranı olan adamın Crab Inn ile ne işi olur?"

Arkadaşı bir an için sessiz kaldı, sonra mırıldanır gibi "Neredesin? Seni nereden alayım?" diye sordu.

Brooke bir kez daha burnunu çekti. "Ben... Şu an zaten otobüsteyim."

"Tatlım, sesin pek iyi gelmiyor. Ne oldu?" Daha ne olması gerekiyordu? Brooke, Drew'un kendisine birkaç beden büyük geldiğini öğrenince resmen yere çakılmıştı. Bundan daha fena ne olabilirdi? Kalbi ilk kez böyle kırılıyordu.

"Hiç" diye yanıtladı sessizce ve yanaklarından süzülen yaşları sildi.

“Sen bu hale geldiğine göre aranızda mutlaka bir şeyler geçmiş olmalı! Bir şey mi dedi? Hakaret mi etti?”

“Hayır, hakaret falan etmedi.”

“Brooke!”

“Lauren, lütfen” diye mırıldandı. “Şu an seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“Otobüsün kaçta burada olacak? Seni otobüs terminalinden alayım.”

Brooke başını iki yana salladı. “Hayır... Babamı arayacağım. O gelir beni alır.”

“Ama...”

Brooke arkadaşının sözünü kesti: “Bana kızma, bu gece yatıp uyumaktan başka bir şey istemiyorum.”

“İyi o halde. Ama yarın bana neler olup bittiğini anlatacaksın, Brooke!”

“Tamam, söz.”

“Bu arada boğazına bıçak dayamam gereken birileri olursa, çekinme söyle, anlaştık mı?”

Brooke gözlerinden yaşlar akarken gülmeye başladı, arkadaşına veda edip telefonu kapattı. Sonra da yanında oturan yaşlı kadının hiçbir şey söylemeden uzattığı mendili aldı.

“Beni almaya geldiğin için çok teşekkür ederim baba.”

“Teşekkürlük bir şey yok” diye yanıt verdi babası aracı otogarın park alanından çıkarırken. Brooke, trafikten dolayı yaklaşık beş saat kadar süren bir yolculuğun ardından nihayet eve dönmüştü.

İnanılmaz yorgundu, sabrının sınırlarındaydı. Tek istediği yatağına uzanıp dinlenmekti. Sabahın yedisinde ettiği ayaküstü kahvaltıdan sonra ağzına bir lokma atmamış olmasına rağmen açlık hissetmiyordu. Yorgun başını araç koltuğuna yasladı. Başından geçen son olayları unutmak istiyordu.

“Boston’da neler yaptığını anlatmak ister misin? Yoksa annenin sorgusuna maruz kalmayı mı tercih edersin?” diye sordu babası.

Çaresizlik içindeki Brooke gözlerini ovuşturup esnediği-

ni gizlemeye çalışarak, "Annemin sorgusundan kaçış yok. Onu tanıyorsun" dedi. Babasıyla Drew hakkında konuşmak istemiyordu. Hele Andrew'un onların tariflerinden esinlendiğinden bahsedecek durumda hiç değildi. Bu nedenle konuyu değiştirdi. Bu duruma anlam veremese de ancak anne babasının Drew hakkında kötü şeyler düşünmesini istemiyordu. "Muhasebe işi biraz aksadı. Bakalım zamanında yetiştirebilecek miyim?" dedi.

Babası yanıt vermek için acele etmedi. Bu sırada Brooke babasını meraklı gözlerle süzdü.

"Baba?" dedi Brooke derin bir nefes alarak ve korkarak fısıldadı: "Bir şey mi oldu? Annemle ilgili bir şey?"

"Annen evde televizyonun karşısına geçmiş o tuhaf şovlardan birini izliyor. Hani şu kadınların sokak kadını gibi giyinip genç adamların üzerine atlamaya çalıştıkları şovlardan birini. Yani, rahat ol, annen gayet iyi."

Ancak Brooke öyle kolay kolay kül yutmazdı. Gerçi babasının tavrı gayet rahattı, ama beden dili ve asık suratı bambaşka şeyler söylüyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Brooke onun dalgalı kıır saçlarına ve asık suratına bakarken babası ağzındaki baklayı çıkardı. "Annenin henüz haberi yok ve uzun süre de olmayacak, Brooke. Ama seninle önemli bir karar hakkında konuşmamız gerek."

"Konuşalım..." dedi Brooke dikkati elden bırakmadan ve yüzünü tamamen babasına döndü. Kollarını önünde kavuşturdu. İçinden bir ses konuşulacakların hiç hoşuna gitmeyeceğini söylüyordu.

Babasının yüz ifadesi bunu doğrular gibiydi. Hayatının son günlerini yaşadığını henüz öğrenmiş biri gibi görünüyordu.

"Adamın biri geldi, Crab Inn'i almak istiyor."

"Bu yeni bir durum değil ki" dedi Brooke omuz silkerek. Annesi bunu ona daha önce söylemişti, yoksa ağzından mı çıkarmıştı? Yoksa babası, annesi olayın farkında değilmiş gibi mi davranıyordu?

"Bir yatırımcı var. Araziyi almak istiyor, burada seyir tepesi tarzında bir yer açmak istiyor. Altı ay önce bana ulaşmıştı, yine aradı. Sanırım bu kez teklifini kabul edeceğim."

Brooke gözlerini kocaman açtı: "Baba!"

Babası dişlerini sıkarak, "Ne yapayım Brooke?" dedi.

"Ciddi olamazsın!"

"Elime para geçince son zamanlarda içinde bulunduğumuz zorluklar da nihayete erer. Annenin doktor masraflarını kolayca ödeyebiliriz. Ve sen de..." deyip duraksadı.

"Ne olmuş bana?"

"Böylece sen de Crab Inn için saçım süpürge etmek zorunda kalmazsın, kendine ait bir hayatın olur."

Babası bunlardan bahsederken Brooke nefes bile almadan dinlemişti. Şimdi konuşma sırası ondaydı. "Baba, benim yüzümden restoranı ve üzerinde bulunduğu araziyi satmamalısın!"

"Kızımın, benim yüzümden kendi hayatından vazgeçmesini istemiyorum."

"Bunda ne var ki? Biz bir aileyiz, ben de sizin kızınızım! Elbette size yardım edeceğim, baba."

"Brooke" dedi babası; kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. "Evet, kızımızsın. Sana destek olmak bizim görevimiz. Bizde ise tam aksi oluyor."

Brooke dudaklarını büzdü.

"Crab Inn'den kurtulduğumuz zaman..."

"Baba restoranımız hakkında nasıl konuşuyorsun öyle?" dedi. Hayatı bir günde adeta altüst olmuştu. Başım iki yana salladı. "Crab Inn senin hayalindi, şimdiyse karşıma geçmiş ondan kurtulmaktan bahsediyorsun, öyle mi?"

Babası zorlukla nefes alırken, "Burada söz konu olan benim hayallerim değil kızım, söz konusu olan gerçekler. Annenin hastalığı nedeniyle tüm birikimimiz eridi, paraya ihtiyacımız var. Crab Inn'in de pek kazandırdığı söylenemez, bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Restoranı satarsak, Sally iyileşinceye kadar kenarda paramız bile olur" dedi.

Brooke buna şiddetle karşı çıktı. "Tek ihtiyacımız daha çok müşteri, baba. Reklamlar ve bağımsızlık günü kutlamaları sayesinde daha çok müşteri çekebiliriz."

"Evet, ama ne pahasına?"

"Ne demek istiyorsun?"

Babası sinirlenmişti. "Müşteriler sayesinde kazancımız artsa bile sen yine restoranda kalıp çalışmak zorunda olacaksın. Ve eminim ki hayal ettiğin gelecek bu değil."

"Baba..."

"Senin için en iyisini istiyorum."

Brooke'un içine tatlı bir sıcaklık yayılıyordu. "Benim için endişelenmene gerek yok. Crab Inn benim bir parçam. Kapanmasını istemiyorum."

"Crab Inn için harcayacak paramız yok, Brooke. İflas bayrağını çekmenin eşiğindeyiz" deyip kararlılıkla başını iki yana salladı. Anlaşılan planını hayata geçirecekti. "Satış gerçekleştiğinde elimize nakit geçecek. Her ay hesap yapmak zorunda kalmayacağız. Böylece sen de kendi mesleğine geri döneceksin, üstelik artık konuk odalarının üst katındaki minicik odaya sıkışıp kalmam da gerekmeyecek. Tüm bunlar olsun istemiyor musun?"

Brooke babasının bu kadar duygusal bir adam olduğunu hiç bilmiyordu.

Ayrıca babasının onun eski hayatına, eski mesleğine dönebileceğini söylemesinin altında ancak tek bir neden yatıyor olabilirdi: babası her şeyden bihaberdi. Bu iş o kadar kolay değildi. Ardında bıraktığı bütün köprüleri yakmamış bile olsa, bu çok zordu. Gerçi Brooke yaktığı için pişmanlık duymuyordu. Son dönemde hayatı sadece ve sadece Crab Inn'in etrafında dönmeye başlamıştı. Tüm sıkıntılara rağmen Brooke ailesinin restoranında olmaktan hoşnuttu. Orada çalışmak ona mutluluk veriyordu. Restoranlarının yerle bir edilip yerine devasa zincir restoranlarından herhangi birinin dikileceğini düşünmek bile onu çileden çıkarıyordu. Canını sıkan başka bir şey de bu durumu babasının göremiyor olmasıydı. Babasına göre kızı kendini ailesi için feda ediyordu. Oysa Brooke ait olduğu yeri ancak şimdi bulmuştu, onun yeri gazetedeki redaksiyon masası değil, ailesinin işlettiği Crab Inn'di.

Bu nedenle babasıyla bu konuyu konuşurken sesi daha heyecanlı çıkıyordu. "Sen şu turist yuvası lokallerden nefret edersin baba! Şimdiyse böyle bir holdinge arsayı satmak istiyorsun, öyle mi?"

“İstiyorum demedim” diye homurdandı babası. “Sırf ayın sonunu getirebilelim diye kızımı gece gündüz demeden restoranımın mutfağında saçını süpürge ederken görmek çok mu hoşuma gidiyor sanıyorsun?”

“Crab Inn sadece senin restoranın değil, baba. Orası bana ve anneme de ait” diye çıkıştı Brooke. “Orada çalışmayı seviyorum. Ve bunu istediğim için yapıyorum. Orayı öylece başkalarına satamazsın, eğer satarsan oranın yıkılışına seyirci olmamız gerekecek, bunu hiç düşündün mü?”

“Anlasana artık Brooke. Annen hasta ve sürekli hastaneye gitmesi gerekiyor. Benim de yaşımla ilerledi, artık emekli olup bunun keyfini çıkarmak istiyorum.”

“Ama sırf bu yüzden restoranı satamazsın!”

“Çok iyi bir teklif geldi Brooke. Eğer restoranı bu yatırımcıya satarsak evi elimizde tutabiliriz ve artık öyle büyük kaygılarımız da olmaz.”

Brooke şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. “Kısa zaman öncesine kadar sana ne zaman yeni bir fikirle gelsem bana hep karşı çıktın, baba. Daha fazla turist gelmesini sağlayacak ne yapmak istediysem hepsini engelledin. Ve şimdi gelmiş bana Crab Inn’i satmaktan bahsediyorsun. Bunu anlayamıyorum.”

“Kızım kendini parçalarken ben buna seyirci...”

Brooke sesini yükselterek, “Baba, lütfen beni karıştıрма! Koskocaman bir insanım. Kendi kararlarımı kendim verebilirim” diye haykırdı.

Kısa bir aranın ardından babası tekrar konuşmaya başladı: “Hayatın boyunca gazeteci olmak istedin, Brooke. Crab Inn’i devralmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Bu yüzden seni bir gün olsun suçlamadım. Peki ama şimdi nereden çıktı bu restoranı elde tutma sevdası?”

Brooke dudaklarını birbirine bastırıp karanlık gecede başını dışarı çevirdi. Ne söylemesi gerektiğini bilmediği için yanıt veremiyordu.

Crab Inn’e giden yolun kalanında ikisi de tek kelime etmedi.

A lışveriştten dönen Brooke malzemeleri pikaptan alıp içeriye taşımak üzere Crab Inn'in otoparkına girer girmez gözüne restorana yaklaşan cip takıldı. Araç ona tanıdık gelmişti. Yoksa?..

Bir an için kalbi duracak gibi oldu. Umut, öfke ve güvensizlik karışımı bir ruh hali içinde cipin pikabın yanma yanaşıp park edişini izledi. Birkaç dakika sonra motor sustu.

Brooke sebzelerin bir süre daha pikabın içinde kalmasında bir sakınca olmadığını düşünerek aracının kapısını kapattı. Kollarını kavuşturup pikabın etrafından dolanarak yeni gelen araca yaklaştı. Elini kaldırıp kendisini selamlayan Drew'un cip-ten inişini izledi.

"Günaydın, Brooke."

Brooke yanıt vermek için ağzını açtı, fakat anlaşılmas bir şeyler mırıldandı. Onu burada görmeyi beklemediği için büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

Suratı asılmış olsa da karnında kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Drew üzerinde aşınmış bir kot, ayağında spor ayakkabı ve ince bir kapüşonlu kazakla karşısında duruyordu. Günlerden pazartesiydi, sabah güneşi gözlerini kamaştırıyordu, sapsarı saçları dağılmıştı.

Brooke, elini kaldırıp Drew'un alnına düşen saçları kaldırmamak için kendini zor tutuyordu. Ama düşmanca bakışlarla süzmekle yetindi.

"Burada ne işin var?"

Andrew hiç çekinmeden sırtıyordu. Gözleri, kulağında telefonla aracından inen adama kaydı. Brooke adamın varlığını o

an fark etti. Şaşkın gözlerle boyu kendisinden pek de uzun olmayan kel adama baktı. Adamın telefon konuşması bitmişti, aracın yanından ayrılıp onlara doğru gelerek Brooke'un elini sıktı.

"Merhaba. Siz Brooke olmalısınız, değil mi? Adım Stuart. Drew Boston'dan buraya gelene kadar sürekli sizden bahsederek yolda resmen başımın etini yedi. Duyduğum kadarıyla Maine'in en iyi yemekleri sizdeymiş. Büyükanнем Augusta'lıdır, bize sık sık deniztarağı çorbası ve shepherd's pie yapardı. Drew, bana yemeklerinizin büyükanнемinkiler kadar, hatta çok daha iyi olduğunu söyledi."

Brooke karşısında duran ve elini hâlâ bırakmamış olan bu hiç tanımadığı adamın coşkusu karşısında tek kelime edemedi. Başım sallamakla yetindi. Drew'a dönüp fısıldayarak "Drew?" dedi.

Drew, Stuart denen heyecanlı adamdan çok daha sakin bir edayla yanıt verdi: "Stuart yönetmendir."

Brooke'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu beni neden ilgilendirmeli?"

Drew'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Çünkü yeni televizyon programımızın ilk bölümünü burada. Crab Inn'de çekmek istiyoruz."

Brooke yönetmenin tuttuğu elini çekince adam ona ki-barca, "Tüm bunları bir fincan kahve eşliğinde konuşsak nasıl olur?" diye sordu.

Brooke o an kahve yerine daha sert bir şeyler içmeyi tercih ederdi. Ama tabii bir fincan sıcak kahve daha uygundu. Sıcak kahveyi Drew'un başından aşağı dökmeyi yeğlese de "Elbette. İçeri buyurun" diyerek nazik bir yanıt verdi.

Birkaç dakika sonra üçü de Crab Inn'in müşterilerin ağırlandığı kısmında oturmuş kahvelerini içiyordu. Bu esnada Brooke'un kafasında tek bir soru vardı: Kim daha aptaldı, kendisi mi Drew mu? İzin gününde Drew'u karşısında görür görmez hayırlı bir iş için burada olmadığını anlaması gerekirdi. Acaba karşısına bir yönetmenle birlikte çıkınca yaptıklarının unutulup gideceğini mi sanıyordu? Peki Brooke onları neden

içeri davet etmişti? Evet, onları resmen kendi iradesiyle içeri almıştı!

“Biz şöyle bir konsept düşündük; siz ve Drew mutfakta duracaksınız ve o muhteşem yemeklerinizden birini pişireceksiniz. Aynı zamanda seyirciye yemeğin tarifini verecek, hangi bölgeye ait olduğunu anlatacaksınız.”

Brooke’un, Stuart’ın ne önerdiğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Kameraların önünde Drew ile birlikte yemek pişirecekti, öyle mi? Bir televizyon programı için hem de? Bu gerçek olamazdı, rüya mı görüyordu?

Brooke başını iki yana salladı. “Kesinlikle olmaz. Bunu yapamam. Televizyon programına falan katılamam.”

Stuart şaşırılmıştı. “Ama neden canım?”

Telaşla ellerini havada sallayan Brooke “Utangaç biriyim ben, ve...” diyebilirdi.

Drew “Öfff” deyip gülünce Brooke’un tepesi attı: “Nedir bu kadar komik olan?”

“Utangaç mı?” dedi Drew; gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Pardon ama, ne zamandır utangaçsın?”

Brooke’un sesi tıslar gibi çıktı. “Kameranın önünde olmak çok farklı bir duygu, hiç benzemez ... öyle...”

“Neye benzemez?”

Brooke önündeki sıcak kahveyi alıp Drew’un başından aşağı dökmek için kendini gerçekten de zor tutuyordu, tam ağzını açıp Drew’a dersini vereceği sırada araya Stuart girdi. Onu teselli etmek ister gibi, “Bu konuda endişelenmenize hiç gerek yok” dedi neşeyle ve elini hafifçe okşadı. Eşcinsel olduğu her halinden belli olan adamın fiziksel temas kurmaktan çekinmediği ortadaydı. Fazlasıyla sempatik olan bu adamı geri çevirmek Brooke için pek kolay değildi, bu nedenle sesini fazla yükseltmeden, “Kameraların önünde nasıl davranmam gerektiğini bile bilmem ben” dedi.

Drew atladı hemen. “Yalnız değilsin ki, ben de yanında olacağım, Brooke.”

Brooke onu duymazdan geldi; Stuart’a dönerek, “Hem ben gerçek bir şef bile sayılmam!” diye ekledi.

“Eğitiminizin hiçbir önemi yok, şekerim. Bunu sorun etmemelisiniz.”

“Ama...”

“Crab Inn’i tek başına döndürüyorsun” dedi Drew; “Bunu yapabilen biri rahatlıkla bir televizyon programı da yapabilir.”

Brooke gözlerini iyice kıstı. Stuart’ı reddetmekte zorlansa da söz konusu Drew olunca bunu rahatlıkla yapabiliyordu. “Bu televizyon programı fikri belli ki senden çıkmış, Drew! Hem, söylesene...” derken sesi gitgide yükseliyordu; “Crab Inn ve benim senin programında ne işimiz var? Programı burada çekmelerine neden izin vereyim?”

“Çünkü bundan daha iyi bir reklam olamaz” diye karşılık verdi Drew.

Brooke onun haklı olduğunu farkındaydı, üstelik bu teklifi reddetmenin ekonomik bir intihar olacağını da çok iyi biliyordu. Bu teklifi kabul ederse babasının Crab Inn’i satmak için bir nedeni kalmayacaktı. Ancak Brooke, Drew’un burada olmasından hoşnut değildi.

Peki, bu o kadar hayati bir şey miydi? Üstelik Drew ona Crab Inn’i kurtarma olanağım resmen altın tepside sunarken... Dişlerini sıkıp kısa bir süreliğine Drew’a katlanamaz mıydı? Kafasında başka bir soru daha vardı: Bunu neden yapıyordu? Programı Crab Inn’de çekmenin ona ne faydası olacaktı?

Belli ki Stuart uzlaşmalarım istiyordu: “Restoranınızı çok sevdim Brooke, seyirciler de sevecektir. Program yayınlandıktan sonra seyircilerimizin peşinizi bırakmayacağından emin olabilirsiniz.”

Brooke’un sağ gözü seğirmeye başlamıştı, müşterilerin gruplar halinde Crab Inn’e hücum edeceklerini düşünmek Brooke’u heyecanlandırmaya yetmişti. Bu, iki yıl boyunca çilekli sütü ücretsiz almaya hak kazanmaktan bile iyi bir şeydi.

“Ayrıca sizi ve Drew’u en iyi şekilde takdim edeceğimizden hiç şüpheniz olmasın. Program yayınlanmadan önce size göndereceğiz. Elbette bir sözleşme de yapacak, ücret ödeyeceğiz. Programımız restoranların test edilip üstünlükü tanıtıldığı bir program olmayacak. Bizim için önemli olan restoranınızın am-

biyansı ve geleneksel Amerikan mutfağının çekiciliği.”

Brooke derin bir nefes aldı. “Söylediğiniz gibi derdiniz sadece mutfak ve ambiyans ise benim kamera önüne geçmeme gerek yok demektir” diyerek şansını bir kez daha denedi. “Bu konuda neden bu kadar ısrarcı davranıyorsunuz?” diye sordu Stuart’a.

Drew’a gülümseyerek, “Öyle istiyor da ondan” dedi.

Brooke ne diyeceğini bilemez halde Drew’a baktı. Drew önce omuz silkti, sonra da kahvesinden bir yudum aldı.

Brooke bu yanıt karşısında ne diyebilirdi ki? Nasıl davranacağını düşünüp durduğu sırada Stuart’ın telefonu çaldı. Yönetmen önce bir tarafına iğne batırıyorlarmış gibi zıpladı, sonra da izin isteyip telefonla konuşmak için dışarıya çıktı.

Drew ve Brooke içerde baş başa kalmıştı.

Brooke çok merak ettiği o soruyu sormak için daha fazla bekleyemedi. Sandalyesinde ileri geri sallandıktan sonra Drew’a yanaşarak, “Sen bana bu televizyon programını yapmak istemediğini söylememiş miydin?” diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

“Evet, aynen öyle söyledim. Ve bunu söylerken de çok ciddi dim.”

“O halde neden şimdi burada oturuyorsun? Üstelik yanında bir de yönetmen getirmişsin, hepimiz birlik olmuş programın içeriğini konuşuyoruz.”

Drew önce bir yutkundu, sonra “Bunu senin için yapıyorum Brooke” dedi.

“Ne?”

“Evet doğru duydun” dedi Drew kahve fincanını daha sıkı kavrayarak. “Beni birçok şeyle itham ettin, hatta Crab Inn ile dalga geçtiğimi bile söyledin. Bunu yapmadım. Asla ama asla yapmadım.”

Brooke’un kaşları çatıldı. “Ama...”

“Bana inanman için bu televizyon programı işine ilk programı senin restoranında çekmeleri ve senin de yanımda görünmen şartıyla evet dedim. Ne de olsa New England mutfağını denememe sebep olan kişi sensin.”

Brooke, üzerinden kamyon geçmiş gibi hissediyordu.

Neye uğradığını şaşırmış halde arkasına yaslandı. Ona inanmayı her geçen saniye biraz daha istiyordu. Ancak bir kez daha hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordu.

“Sana öyle hemen inanacağımı mı sanıyorsun, Drew?”

Drew başım iki yana salladı. “Elbette hayır, ama bir noktadan sonra senin de benim gerçek niyetimi anlayacağım umuyorum. Televizyon programı bir başlangıç olabilir.”

Televizyon programı.

Brooke önce yutkundu, sonra başını hafifçe yana eğdi. Düşünceli düşünceli masanın yüzeyine bakıyor, ahşabın desenini dikkatle inceliyor ve aklını kaçırmış olması gerektiğini düşünüyordu. Delirmiş olmalıydı. Çıldırılmıştı. Kendine hâkim olamıyordu.

Başını salladı. “Tamam, ben varım” dedi ve bunu onun için değil, restoranı için yaptığını iyice anlasın diye keskin bakışlarını dikip şöyle dedi: “Crab Inn’in daha fazla müşteriye ihtiyacı var, sırf bu yüzden bu işe giriyorum.”

Andrew hafifçe başını salladı. “Tamam.”

“Çekim ne zaman olacak?”

Drew sırtarak “Bugün” dedi.

“Bugün!” diye yineledi Brooke ve saçının berbat görüldüğünü, kuaföre gitmesi gerektiğini, giyecek hiçbir şeyinin olmadığı ve hazırlanmak için zamana ihtiyacı olduğunu düşündü. Başını sallayarak: “Mümkün değil! Bugün olmaz!” dedi.

“Neden olmaz? Bugün kapalısiniz zaten, öyle değil mi?”

Brooke nefes almakta zorlanır gibiydi. Kendisiyle ilgili nedenleri sıralayacak hali yoktu, o yüzden restoranı bahane etti. “Çünkü mutfakı temizleyip konuk ağırlanan kısmı düzenlemem gerek. Ve bir de...”

“Brooke, her yer tertemiz” diye araya girdi Andrew.

Brooke iki eliyle yüzünü sıvazladı. “Bana neler yapıyorsun böyle?”

“Fikrimi beğeneceğini biliyordum” dedi Andrew.

Brooke tam ona gerçek fikrini söylemeye hazırlanırken Stuart içeri girdi. “Evet, ne aşamadayız?”

“Brooke teklifi kabul etti” diye yanıt verdi Drew. “Bu iş için çok hevesli.”

Bunun üzerine Brooke hiçbir şey söylemedi, Drew'a öldürücü bakışlar atmakla yetindi.

"Az önce bana tuvalete giderken mikrofonu kapatmak gerektiğini söylediler, yoksa utanç verici durumlar yaşanabilirmiş. Seni uyarsam iyi olur diye düşündüm."

Brooke titreyen dizleriyle, üç saat içinde stüdyoya dönüşürülen mutfağın ortasında dikiliyor, titreyen parmaklarıyla ses teknisyeninin aşçı önlüğünün yakasına astığı mikrofonla oynuyordu.

Korktuğu şey, tuvalette çıkardığı sesleri çekim ekibinin duyması değildi, o daha ziyade tuvalete gitmesi gerekmeden herkesin gözü önünde koyuvermekten korkuyordu. Sinir krizinin eşiğindeydi, böyle bir şeye neden girdiğini soruyordu kendi kendine. Eğer televizyona çıkacaksa, üzerine şuh bir kıyafet giymeli, annesinin severek izlediği popstar programlarından birine katılmalıydı. O zaman hiç değilse eline bir şey geçerdi. Hem bunu yapmak için aşçı önlüğünü giyip Crab Inn'in mutfağında dikilerek kendini rezil etmesi de gerekmezdi.

"Benimle birlikte yemek programı yapmak istediğini keşke daha önce söyleseydin" dedi Brooke azarlar gibi. Titreyen sesi acınası bir etki yaratmıştı.

"Brooke, eğer yapmak istemiyorsan, bu işi burada bırakabiliriz" dedi Drew.

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye sordu Brooke kaşlarını çatarak. Ellerinin titremesine hâkim olmayı hâlâ başaramıyordu. Drew'un önünde sinirli ve acınası bir kadın profili çizmek istemiyordu. Neden onun gibi rahat davranamıyor, olaya profesyonelce yaklaşamıyordu?

"İzin ver ben takayım" diye mırıldandı Drew. Brooke'un parmaklarını yana itip yakasındaki mikrofonu düzeltti.

Brooke nefesini tutmuş öylece duruyordu. Drew maharetli parmaklarıyla onun yakasındaki mikrofonu düzeltip eliyle hafifçe çenesine dokundu. Bu dokunuş Brooke'un tüylerini diken diken etti.

Drew'un bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu, gözlerine

bakmamak için başını önüne eğdi. Bu yüzden burnunun dibindeki boynuna dikti gözlerini.

Brooke kendi kendine bugünün tam bir felaket olacağını söyledi.

“Gergin misin?”

Ağzına gelen mide asidini yutkunarak bastıran Brooke Drew’un sorusuna soruyla karşılık verdi. “Sen?”

“Altıma yapmak üzereyim” diye yanıt verdi Andrew samimiyetle ve ellerini yavaşça geri çekti.

Brooke, Drew ellerini çektikten sonra içinde yükselen boşluk duygusunu görmezden gelerek fısıldar gibi “Gerçekten mi?” dedi.

“Hı hı. Bir cesaret öpücüğüne ne dersin?”

“Aklından bile geçirme!” dedi Brooke tehdit edercesine. Ama Drew’un yanağındaki gamzeyi görür görmez içine ılık ılık bir şeylerin aktığını hissetti.

Neyse ki tam o sırada ışık denemesi yapmak isteyen kameraman gelerek muhabbetlerini böldü. Sonra sayısız talimat geldi, farklı perspektiflerden çekimler yapıldı, deneme fotoğrafları çekildi. Makyöz Drew ve Brooke’un yüzlerini pudralarken yönetmenin son talimatı da ulaştı.

Brooke Drew’un yanında dururken kendini bir filmin içinde gibi hissediyordu. İçinden gelen o inanılmaz isteği bastırıyor, elini tutmamak için kendini zor tutuyordu. Yönetmen onlara nereye bakmaları gerektiğini, kameralara sırtlarını dönmelerini söylüyordu. Brooke heyecan yüzünden kendini hiç iyi hissetmiyordu. Daha ilk anda parmağını kesecekti, sonra da başı dönecek, bayılınca mutfağı kan gölüne çevirecekti. Ya da en basit tarifleri bile hatırlayamayacağı için kendini rezil edecekti. Ya da programın yarısında kameranın karşısında tıpkı Glen gibi sırtıtmaktan başka bir şey yapamayacaktı. Ya da...

Brooke tüm bunları dile getirmeye fırsat bulamadan Stuart ellerini çırpı ve üç kameraman, iki ses teknisyeni, bir yapımcı, bir makyöz ve farklı bölümlerden on asistandan oluşan ekip çil yavrusu gibi dağılıp işlerinin başına geçti.

Brooke’un düşünmeye zamanı kalmamıştı. Yüzüne vuran spot ışığının altında terliyordu. Tüm bu fiyaskonun tek sorum-

lusu o olmasına rağmen Brooke yine de farkında olmaksızın usul usul Drew'a yaklaştı.

"Kameralar kayıttâ" diye seslendi Stuart heyecanla. "Başla-
yın ve doğal davranın. İyi eğlenceler!"

Doğal davranmak mı? Eğlence mi? Brooke yüzünde do-
nuk bir gülümsemeyle kameraya bakarken ne yapacağını bil-
mez haldeydi.

Neyse ki Drew nasıl başlayacağını biliyordu.

"Herkes merhaba, ben Drew Knight, yanımda gördüğün-
üz kişi ise şu an bulunduğumuz restoranın, yani Crab Inn'in
şefi Brooke Day. Bugün New England mutfağına özgü üç çe-
şitten oluşan bir mönü hazırlarken bize eşlik edeceksiniz. Tam
olarak nerede olduğumuzu merak edenler için size öncelik-
le Maine bölgesinin en iyi restoranı olan Crab Inn'i daha ya-
kından tanıtmak istiyorum. Sunport'tan sadece birkaç daki-
ka uzaklıkta bulunan denize sıfır restoran aynı zamanda hari-
ka bir deniz manzarası sunuyor. Sizlere bugün aromatik yengeç
çorbası ve harika bir yengeç keki yapacağız. Her iki tarifimizde
de taze deniz mahsulleri kullanacağımızı belirteyim. Tatlı ola-
rak ise balık kullanmayacağız, ancak klasik Amerikan tarzı bir
tatlı, yabanmersinli pasta hazırlayacağız – hamuru mısır unun-
dan olan pastamızda bir de pikan cevizi kullanacağız. Pastayı
görür görmez ağzınızın sularının akacağına ve bu pastayı de-
nemek için ilk fırsatta Maine'e gelip Crab Inn'e uğrayacağınızı-
za dair sizlerle bahse girebilirim." Sözlerini bitirip nihayet so-
luk almak üzere duraksadığı sırada Brooke'a dönerek şöyle de-
di: "Neden beni konuşturuyorsun ki Brooke? Sonuçta burası
senin mutfağın ve az sonra da senin yemeklerini pişireceğiz."

Brooke hiç düşünmeksizin yüzünü ona dönüp esprili bir
biçimde "Neden bu sanki ilk kez oluyormuş gibi davranıyorsun
ki Drew?" dedi. "Senin çenen her zaman düşüktür." Kamera-
lar çekimdeyken dudaklarından dökülenlere kendisi bile inan-
makta zorlanıyordu. Tam aklından Stuart'a dönüp çekimi dur-
durmasını rica etmek geçerken, Drew yüreklendiren gözlerle
ona bakıp gamzesini göstererek gülümsedi.

"Pekâlâ şef. O halde nereden başlamam gerektiğini söyle

bana. Bu esnada seyircilerimize New England mutfağım diğerlerinden ayıran özelliklerden bahsedebilirsiniz.”

Brooke hapı yutmuştu. Aslında, Drew programı yönetirken kendisinin arka planda kalabileceğini ummuştu, ama pek de öyle olmamıştı.

Kayıtsızlıkla başını salladı, kameraya baktı ve diğerleri fark etmeden Drew’un ayağına bastı.

Drew ne yazık ki bu fiziksel saldırıyı ifşa etmek istedi. “Az önce ayağıma mı bastın sen?”

Brooke’un keyfi yerindeydi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kameraya bakmayı sürdürdü. “Evet, bastım. Hadi bir an önce işe giriş ve yengeç çorbasının malzemelerini hazırlamaya başla. Çorbanın tadını alması için en azından iki saat dinlenmesi gerekecek. Bu işi bitirir bitirmez pastanın hamurunu da hazırlamaya başlayabilirsin.”

“Bu arada sen ne yapacaksın?”

Brooke yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kameraya baktı. “Şefler ne yaparsa onu yapacağım; hiç durmadan konuşup büyüklük taslayacağım.” Drew’a hadi der gibi baktı. “Yengeç çorbası seni bekler, Drew.”

“Emredersin, şef” diye karşılık verdi Drew ve selam çaktıktan sonra rezene, kereviz, soğan, domates, beyaz şarap gibi gerekli malzemeleri tezgâha dizmeye başladı. Bu sırada Brooke bir yandan titreyen ellerini kontrol etmeye ve heyecanını bastırmaya çabalarırken diğer yandan da seyircilere kendi yengeç çorbasının özelliklerini anlatıyordu. Drew yanı başında sessizce talimatlarına uyuyordu.

Çorbanın yapım aşamasına gelindiğinde Brooke işin başına kendisi geçerek o an kendisine sos şefliği yapan Drew’un meraklı bakışları altında kabuklu hayvanı parçalara ayırdı. Brooke için onun varlığını yakınında hissetmek kameralar önünde olmaktan çok daha sinir bozucuydu. Neyse ki hayvanın yumuşak etini kabuklarından sıyırırken beklenmedik bir şeyle karşılaşmadı; kırmızı kabuklar elinden fırlasaydı Brooke utançtan yerin dibine girerdi.

“Uсталık işte” dedi Drew. “Gerçi ne zaman bir kadının bir

yengeci bu kadar maharetle parçaladığına şahit olsam içimi hafif bir korku kaplar.”

Brooke yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Elinden geldiğince rahat olmaya özen göstererek “Büyükbabam yengeç avcısıydı, yani bu iş benim kanımda var” dedi. Muzip bakışlarını dosdoğru Andrew’un yeşil gözlerine dikti. “Peki ya senin gibi şehirli bir züppe bunu yapabilir mi? Yengeç parçalamayı becerebilir misin?”

Drew’un yüzü kızarmaya başlamıştı. Mutluluktan mı? Brooke bunu bilmiyordu, düşünecek zamanı da yoktu; çünkü Drew tam bu sırada soğukkanlılıkla, “Denememi ister misin?” diye sordu ona.

“Elbette” dedi Brooke omuz silkerek ve pişmiş olan ikinci yengeci alıp onun önüne koydu. “Beceremezsen de sorun değil, sonuçta ilk yengecin eti kullanılabilir.”

“Teşekkür ederim” dedi Drew alaycı bir biçimde. “Bana güvenmen, gerçekten gururumu okşadı.”

Brooke ona sataşmak için yanıp tutuşuyordu. Onu yengeç ayıklarken izlemek büyük bir eğlenceydi. “Elini biraz çabuk tutsan hiç fena olmaz, seyircilerimizin o kadar vakti yok, ayrıca açlıktan ölmek de istemezler.”

Drew yüzünü buruşturduğunda Brooke az kalsın kahkahalarla gülecekti. “İnanılmaz bir otoriten var” dedi Drew yakınarak.

“Benim mutfağımda disiplin ve düzen esastır. Burada sadece güzel ve çekici olmak para etmez Bay Knight.”

Elbette Drew yüzünü ona dönüp hemen soruyu yapıştırdı: “Demek kendinizi güzel ve çekici buluyorsunuz, Bayan Day?”

Brooke yanıt vermedi, sadece yengeçleri işaret ederek şöyle dedi: “Acele etsen iyi edersin. Yoksa birazdan program bitecek. Unutma, pastanın hamurunu da sen hazırlayacaksın.”

“Temizliğe yardım etmemizi istemediğinizden emin misin?”

Drew başını iki yana salladı, Stuart’a gülümsedi ve yapım şirketinin araçlarından birini işaret etti: “Yapacak pek bir şey kalmadı. Gerisini Brooke’la birlikte hallederiz. Siz yavaş yavaş yola koyulun, yoksa gece yarısına doğru Boston’a anca varırsı-

nız. Malum, uzun bir gün oldu.”

Sempatik yönetmen başını eğip elini yüzünde gezdirdi. “Sağ ol. O halde ben de ekipmanların toplanmasını bekleyeyim. Çektiklerimizi yarın montaja ulaştırırım, sonraki birkaç gün de üzerinde çalışırım. Dış çekimler büyük olasılıkla yeterlidir, eksik olması halinde yeniden buraya gelmemiz gerekir. Bir saatlik bir program bir güne zor sığıyor.”

Drew’un keyfi çekimden bu yana fazlasıyla yerinde olduğu için başını sallamakla yetindi. “Sanırım seninle birlikte çekime bakmak, Brooke için sorun olmayacaktır. Yemekten sonra parmaklarını yalayıp ona evlenme teklif ettiğinden beri, öyle ya da böyle senden gelecek hiçbir teklifi geri çeviremeyecektir.”

“Kendisine söyle, onun pastasını yiyene dek eşcinsel olduğum için hiç bu kadar üzülmemiştim. Sırf bu pasta nedeniyle cinsel yönelimim hakkında bir kez daha düşünebilirim” dedi Stuart.

Drew gülümsedi. Yönetmen iyi adamdı. Belki de sırf Brooke’la olan ilişkisinde bir tehdit oluşturmayacağı için seviyordu onu. Yüzündeki gülümseme derinleşti, çekimi başarıyla tamamlamışlardı.

Stuart bu gülümsemenin ardında yatan nedeni doğru çözümlendi ve ansızın şöyle dedi: “Harika bir iş çıkardığını söyle ona. Bugün ikiniz de harika ve komiktiniz. Arada ekip gülme krizine girecek de çekimi kesmek zorunda kalacağız diye korkmadım değil. Çıkardığımız işi görünce yapımcılar bayılacak.”

Drew bunların laf olsun diye söylenmiş sözler olmadığını anlamıştı. Brooke onunla dalga geçip dursa da harika vakit geçirmişti. Ayrıca aralarında bir elektrik –hem de nasıl bir elektrik– vardı!

Emin olduğu bir şey de şuydu: Bu kesinlikle sıkıcı bir yemek programı olmamıştı.

“Sence programı yayınlarlar mı?”

“Yayınlayacaklarından adım gibi eminim” diye yanıtladı Stuart ve ekipten birine malzemelerin geri kalanını büyük araca yüklemesi için işaret verdi. “Sonra da büyük olasılıkla devamını çekmek isteyecekler. Hatta ben afişleri görür gibiyim:

'Knight ve Day - yemek programı dünyasının yeni rüya çifti!'"

"Knight ve Day mi?" dedi Drew; gülerken az daha boğulacaktı. "Bu kulağa..."

"Harika geliyor değil mi?" dedi Stuart. "Sıra düğün çekimlerinize geldiğinde beni aramayı unutma" diye de ekledi.

Drew başparmağıyla arkasını işaret ederek, "Şehirlerarası yol bu saatte yoğun olur. Yavaş yavaş yola çıksanız iyi edersiniz" dedi.

Stuart ve ekibi hızlıca toplanıp onlara veda ettikten sonra araçlara dağılarak yola koyuldu.

Drew yorgun elleriyle saçlarını geri atıp yüzünü Crab Inn'e döndü. Brooke bir süredir ortalarda yoktu, gidip onu arasa iyi olurdu. Tam bunları düşündüğü sırada telefonu çaldı.

Drew pantolonunun cebinden telefonu çıkarıp ekranda Daisy Teyze'nin numarasını görünce başını geri attı. Teyzesi bu çekim işini anında ayarlayarak, Drew'un fikrini hayata geçirmesini sağladığı için ona borçlanmıştı. Bu yüzden telefonu açtı. Açar açmaz da karşı tarafın heyecanlı sesi kulağına ulaştı.

"Eee? Nasıl geçti? Brooke kabul etti mi? Yönetmen söyledikleri kadar iyi miydi?"

Drew önce derin bir nefes aldı sonra da başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yaz akşamında gökyüzü tatlı kızıl bir renk almıştı. Denize doğru bakınca alacakaranlıkta kaybolmaya başlayan ufuk çizgisini gördü, bu manzaranın tam karşısında ise hâlâ güneş huzmeleri vardı. İkisinin ortasında toprağı sıcak bir örtü gibi örtmeye hazırlanan parlak bir kızılık göze çarpıyordu.

"Sakin bana olmadı deme, Andrew!"

"Her şey gayet yolundaydı" diye yanıt verdi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Önce Brooke'u ikna etmemiz gerekti ama çekimler muhteşemdi. Yönetmen, yapımcıların çekimi begeneceğinden emin olduğunu söyledi."

Telefonun diğer ucundan teyzesinin sevinç nidaları yükseldi: "Ben sana demedim mi? Bu program harika olacak! Senin nasıl karşı çıktığını da hâlâ unutmadık" dedi teyzesi kinayeli bir biçimde. "Neyse ki sonunda dediğime geldin de sonradan pişmanlık duymaktan kurtuldun."

Drew, bu aptal televizyon programı işini sırf Brooke'a bir şeyleri kanıtlamak için kabul ettiğini teyzesine söylemedi. Ona kalsa asla ama asla bu işe girmez, yemek programı yapmayı kesinlikle reddederdi. Brooke'a ithamlarının doğru olmadığını göstermek istemişti. Bu televizyon programı işine girmesinin tek nedeni oydu.

Otuz beş yıllık hayatında Drew'un bir kez olsun ciddi bir ilişkisi olmamıştı, ancak bu kez iki hafta içinde bir kadına sırılsıklam âşık olmuş, kendi isteğiyle resmen maymuna dönmüştü. Onun için Brooke'u mutlu görmek, Michelin yıldızı almaktan çok daha önemliydi. Bu saçları dalgalı kadın karşısına çıkıp da ona şehriri züppe dedikten sonra tüm öncelikleri değişmişti.

Başını tekrar eğdiğinde kumsala oturmuş denize bakan silüeti fark etti. Ufak tefek bedeni ve dalgalı saçlarından bunun hemen Brooke olduğunu anladı.

"Dinle Daisy" diye homurdandı boğazında bir düğümle. "Acilen kapatmalıyım. Organizasyon için tekrar çok teşekkür ederim. Yarın öbür gün seni tekrar arayım" dedi ve karşı tarafın yanıtını beklemeden telefonu kapattı. Sonra derin bir nefes aldı, iyotlu deniz havasını içine çekip hiç acele etmeden yavaş yavaş sahile doğru yürümeye başladı.

Drew daha ahşap merdivenlerdeyken Brooke onun geldiğini fark etmiş, kumların içinden yürüyüşünü izlemişti.

Drew sahile inip tek kelime etmeden Brooke'un yanına oturdu. O kadar yakınlardı ki kalçaları birbirine değiyordu.

Ona değil denize bakıyor, kumsala vuran küçük dalgaları izliyordu.

Normalde konuşmakta zorlanan biri değildi. ancak o an sanki dili tutulmuş gibiydi. Brooke'a onu bir daha asla kaybetmek istemediğini, her zaman yanında olmayı arzuladığını nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

Neyse ki konuşmaya nasıl başlayacağını uzun uzadıya düşünmek zorunda kalmadı: çünkü Brooke başını omzuna yaslayıp fısıldar gibi, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Drew başını ona çevirdiğinde kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Kızgın mı? Sana neden kızgın olayım ki?”

Brooke gözlerinin içine bakıp “Kameraların önünde sana şehirli züppe dedim, hem de birden fazla kez” diye karşılık verdi.

Drew’a eğer ona dokunmazsa aklını kaçıracakmış gibi geliyordu. Derken sağ elini uzatıp Brooke’un hafifçe kızaran yanağını okşadı. Sonra boğuk bir ses tonuyla, “Bana şehirli züppe demen hoşuma gidiyor, bunu sen de biliyorsun” dedi.

“Biliyor muyum?” diye mırıldandı Brooke yanağını Drew’un eline sürterken. “Bunu nasıl bilebilirim? Bana böyle bir şey demedin ki hiç.”

Zihninde doğru sözcükleri ararken göğsü yükselip alçalıyordu. “Brooke...” diyerek yutkundu. “Özür dilerim.”

“Neden özür diliyorsun?” diye sordu Brooke.

Drew derin bir nefes aldı ve başparmağıyla Brooke’un yanağını okşadı. “Baştan beri sana gerçekleri söylemeliydim. Ve öyle ansızın çekip gitmemeliydim. Tarifler meselesine gelince, seni incitmeyi ya da senden bir şeyler çalmayı asla istemedim. Ayrıca...” Dudaklarını yalayıp gözlerinin içine baktı; “Burada, Crab Inn’de kalma sebebim çekim yapacak uygun yerler bulmak değildi. Seninle yatma sebebim de tariflerini çalmak değildi.”

Brooke dudaklarını hafifçe büzerek “Bunu anladım zaten” dedi.

Söyleyecekleri bitmeyen Drew ciddiyetini hiç bozmadan boşta kalan kolunu Brooke’un omzuna attı. “Brooke” diye girdi bu kez söze. “Burada seninle vakit geçirmek ve sana yardım etmek istedim. çünkü elimden başka türlü sü gelmiyor. Anlıyor musun?”

“Pek değil” diye yanıtladı Brooke fısıldayarak.

Drew nefes almakta zorlanıyordu; başını yana eğdi, saçları neredeyse burnuna değecekti. Brooke’un karşısında küçük düşmeyi göze alarak, “Bana kızgın olmana ve beni bir daha asla görmek istememene dayanamam” dedi.

“Drew...”

“Brooke, seni seviyorum” diye fısıldadı Drew.

Brooke’un karşılık vermesi uzun sürdü. Bekleyen Drew deliye dönmek üzereydi. Ancak ona yaklaşıp kolunu beline do-

layınca Drew'un kalbi mutluluktan kısa bir anlığına duracak gibi oldu.

"Sorun yok o zaman" diye fısıldadı Brooke ve burnunu onunkine sürttü.

Drew boğazında bir düğümle "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet" dedi Brooke bakışları yavaşça Drew'un dudaklarına kayarken. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu, yukarıda yataktayken ve sen bana elmalı pasta servis ederken bir kez daha tekrarlar mısın? Açlıktan ölüyorum" dedi.

Drew ellerini Brooke'un saçlarında dolaştırdı. "Anlaştık" diye karşılık verdi. "Senin de bana bir porsiyon Fransız tostu borcun var."

"Tamam, sözüm söz" dedi Brooke ve ona iyice sokuldu. "Bu akşam burada kalmak ister misin?"

Drew Brooke'un yüzünü iki eliyle sıkıca kavrayıp başını iki yana sallayarak "Hayır" dedi.

Bunu duyan Brooke'un gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

Drew'un yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "Sonsuza kadar kalmak isterim."

“**B**rooke bu seneki rezervasyonlar geçen senekinden de fazla” diye gururla açıkladı annesinin tabağına bir dilim yabanmersinli pasta koyarken. “Ayrıca bu sene banka ve gazete bağımsızlık kutlamamıza sponsor olduğu için havai fişek gösterisi çok şaşalı olacak, hatta canlı müzik bile var.”

“Canlı müzik mi?” diye mırıldandı babası. Tabaktaki pastadan bir parça daha almayı düşündüğünü fark etmek Brooke için gurur kaynağıydı.

Drew da adamın düşüncesini fark etmiş olmalı ki göz kırparak tabağı tezgâhın üstünden Angus Day’e doğru itti. Bu sırada Brooke’un annesi kaygıyla kaşlarını kaldırmış ona bakıyor olsa da Angus bu fırsattan yararlanıp tabağına büyük bir parça daha yabanmersinli pasta aldı.

Sally ve Angus iki ay önceki Avrupa seyahatlerinde Londra’da sağlıklı yemek ve spora önem veren çiftle tanıştıktan sonra Sally sağlıklı yaşam tutkunu olmuştu. Canlanarak, yoga ya başlamış, kısa zaman önce yaşlılar için bir koşu grubu kurmuştu. Brooke’un babası da çok sevdiği pirzolasından vazgeçmek zorunda kalmış, her sabah kendisini yoga şiltesinde bulmaya başlamıştı. Bunu birkaç gün önce Drew ile balığa çıktıklarında anlatmıştı. Hatta ona yoga şiltesini yakmasına, masaya doğru dürüst yiyecekler gelene kadar açlık grevine girmesine ne kadar az kaldığından bahsetmişti. Herhalde Drew ve Brooke’un hazırladığı akşam yemeğine bu kadar iştahla saldırmasının nedeni de buydu. Dikkat etmezlerse yakında babası her akşam Drew ile Brooke’un yeni evindeki buzdolabını silip süpürecekti. Annesine sağlıklı yaşam tutkusunu biraz daha

azaltmasını söyleseler iyi olurdu.

“Canlı müzik hoşuna gidecektir Angus.” Drew sandalyesini Brooke’un yanına doğru çekip elini Brooke’un sırtına koydu. Brooke elinin muhteşem sıcaklığını hissetti.

“Neden, ne tür müzik çalıyorlar ki?”

Andrew “Country müzik” diye yanıtladı bu soruyu, bir yandan da Brooke’un sırtını okşuyordu. “Sen bana gençlik yıllarında Johnny Cash’i canlı izlediğini söylemiştin, bunlar da sık sık onun parçalarını çalıyorlar, üstelik epey başarılılar.”

“Drew ve ben çok beğenmiştik” dedi Brooke; sırtını okşayan ele biraz daha yakın olmak için arkaya yaslandı. Andrew’un yaptığı yabanmersinli pastadan yiyordu. Her zamanki gibi nezaketini koruyan Drew, Brooke’un yeni banyosunda uzun süre küvet sefası yapabilmesi için bütün akşam yemeğini hazırlamıştı.

Bir ay önce taşındıkları Crab Inn’e birkaç dakika uzaklıkta olan orman kenarındaki sevimli evlerine henüz alışamamıştı. Crab Inn’in adının artık Crab Inn değil Knight and Day olmasına, modernleştirilmesine de alışamamıştı. Son on iki ayda bu kadar çok şeyin değişikliğe uğraması Brooke’un başını döndürmüştü adeta.

“Gerçekten bağımsızlık kutlamalarına ihtiyaç var mı ki? Demek istediğim Knight and Day’in ek gelire ihtiyacı yok herhalde, gayet iyi yürüyor işler. Yanlış mı düşünüyorum?” diye sordu Sally Day.

“Organizasyonu çok teferruatlı olmasına rağmen, Drew ve ben her sene bağımsızlık günü kutlaması düzenlememizin uzun vadede bizim için iyi olacağını düşünüyoruz anne.”

“Geçen sene bile büyük yankı uyandırdı, Sally. Hem kızını zı çakırkeyif görmek de çok eğlenceli.” Drew, Brooke’un annesine tatlı tatlı gülümseyince kadın güneş altında kalmış tereyağı gibi erimişti, bunu gören Brooke da sırtıtmaya başladı. Annesi Andrew’u öyle övüyordu ki sanki ona âşık olmuş gibi geliyordu. Maalesef Drew da kız arkadaşının annesinin onu şımartmasından o kadar hoşlanıyordu ki annesi etraflarındayken eski bir Chevrolet’deki koku spreyinden daha fazla cazibe fışkırtıyordu.

Brooke, “Ben çakırkeyif değildim” diye kararlı bir şekilde kendini savunurken, son parça yabanmersinli pastayı ağzına attı.

Drew’un eli yukarı doğru yavaşça çıktı, Brooke’un kolunun üst kısmını okşarken kulağına bir öpücük kondurmak için eğildi. “Epey çakırkeyiftin Brooke.”

Ağzı dolu bir şekilde kafasını sallayarak homurdandı Brooke. “Hafızan sana oyun oynuyor.” Drew hiç utanmadan ailesinin önünde yine tekrarladı: “Hayatım, karaya çıkmış denizci gibi içmiştin, seni yatağa taşıyıp soymak zorunda kalmıştım.” Drew ile bir seneden fazladır birlikte olmalarına, hatta aynı çatı altında yaşamalarına ve birlikte bir restoran işletmelerine rağmen böyle bir yorum duyduğunda hâlâ yanakları kızarıyordu Brooke’un. Drew babası ile yalnız kalınca ne konuştuklarım duymak bile istemiyordu.

“E yanılıyorsun işte. Eğer karaya çıkmış denizci gibi içtiysem buna ‘çakırkeyif’ denemez” dedi Brooke sahte bir somurtmayla. Ama Drew’un moralinin çok iyi olması ve mavi polo yaka tişörtünün içinde çok yakışıklı görünmesi gülümsemesine sebep oluyordu. “Ayrıca beni bilerek sarhoş ettin. Bu sene bir yudum bile içki içmeyeceğime söz veriyorum.”

Annesi şakalaşmaları yapmacık bir öksürükle kesti. Annesinin yüz ifadesi ve gözlerindeki isterik ışıldama Brooke’un mezuniyet balosuna gitmek üzere karpuz kollu berbat elbisesiyle evden çıkarkenki bakışına benziyordu, hiç hayra alamet değildi.

“Alkol almayacaksın öyle mi tatlım? Yani bu demek oluyor ki...”

Brooke aniden “Hayır” dedi ve eski masanın altında ayaklarına dokunan Drew’un ayağına bastı. “Hayır anne, o anlama gelmiyor!”

Bu tartışma maalesef ayda en az bir kere oluyordu. Artık saatini bile buna göre kurabilecek hale gelmesine az kalmıştı. “Anne sana kaç kere söyledim, ben de Drew da şu sıralar çok yoğunuz. Bir restoran işletiyoruz, yeni bir ev aldık, Drew’un televizyon programına bir sezon daha devam edeceğini düşünüyoruz. İzin ver de bir mola verelim.”

Annesi on ay önce geçirdiği ameliyattan sonra çabucak iyileşmişti, enerji doluydu. Geziler planlıyor, kocasını boş bırakmıyor, farklı farklı etkinliklere katılıyor ve kızını düğün yapma ve anneanne olma isteğiyle çıldırıyordu.

Aslında Crab Inn'i onlara devrettikten sonra babasının onları deli edeceğini düşünmüştü Brooke. Ama artık restoran işlerine hiç karışmıyordu. Ancak karısı her fırsatta torunu –veya torunları– olsa onu (onları) nasıl şımartacağından bahsetmekten kendini alamıyordu.

Aslında Brooke'un içinden annesine kafayı mı yedin demek geliyordu.

Onlar da zamanı gelince çocuk yapmayı düşünüyorlardı, ama şu an bebekleri Knight and Day idi. Birlikte mutfakta çalışıyor, en ufak finansal sorumluluğu bile paylaşıyorlardı ki bu normal bir evlilik cüzdanından daha anlamlıydı.

Crab Inn'i kapatıp yepyeni bir restoran olan Knight and Day'e başlamak büyük bir adımdı. Drew bunun için Knight's'ı satmış, Boston'dan taşınmıştı. Drew bu kararın onu kalbinden yaraladığı izlenimi vermiyor olsa da Knights'ı bırakmanın onun için kolay olmadığından emindi Brooke. Aylardır süren ağır çalışmaların ve güvensizliklerin üstesinden gelmişlerdi.

Restoranlarının özellikle üç ay önce başlayan televizyon şovu sayesinde çok iyi yürüyor olmasına ve herkes tarafından konuşulmasına rağmen Brooke düğün pastası ve alt değiştirme masası mevzularına pek girmek istemiyordu.

"Daha dün Debbie Murphy bana kitap kulübünde Sunport'un yarısının sizin neden çoktan evlenmiş olmadığınızı sorduğunu söyledi. Ne de olsa bu kadar zamandır birlikte yaşayıp bir restoran işletiyorsunuz."

"Hım" dedi Brooke kaşlarını çatarak. "Ben kitap kulübünde kasaba dedikodusu yapıldığını değil de kitap okunduğunu sanıyordum."

Babası ona alaycı bir bakış atıp yabanimersinli pastadan üçüncü dilimini tabağına aldı. Karısının başka işlerle meşgul olmasından yararlanıp kalorileri mideye indirmeye devam ediyordu.

“Kimse dedikodu yapmıyor” diye reddetti annesi kızgın bir şekilde. “Küçük kasabalarda hiçbir şey gizli kalmaz.”

“Küçük kasabada yaşayanların kafayı yiyip silahla sağa sola ateş etmelerinin nedeni bu olmalı” diye düşündü Brooke.

“Gizli mi?” dedi Andrew bir annesine bir Brooke’a bakarak. “Annen bizim gizli cinsellik pratiğimizden mi bahsediyor yoksa resmi bir şeyden mi?”

“Drew” dedi utanmış olan Brooke. “Şu anda hiç yeri değil!”

“Biliyorum” dedi Andrew ve yanağına bir öpücük kondurdu. “Bu yüzden çıldırıyorum seni.”

Brooke “Vurgu çılgında” diye dalgın bir şekilde mırıldansa da karnında kelebeklerin uçuştüğünü hissediyordu.

Bir seneyi aşkındır birlikte olmalarına rağmen Andrew’un her dokunuşu ile eriyip gidiyordu hâlâ, birkaç dakika görüşmeler durmadan onu düşünüyordu. Tabii ki geçen aylarda deli gibi tartıştıkları da olmuştu ama ikisi de bir an bile ayrılmayı düşünmemişti.

Brooke, Drew ile yaşlanmak istediğinden kesinlikle emin-di.

“Bu kasabada sadece dedikodu yapılır Sally.” Angus Day mendiliyle ağzını silerken başıyla Drew’u onayladı. “Evi restorana yakın inşa etmek iyi fıkirdi oğlum. Burada dedikoducular en azından seni biraz daha rahat bırakırlar.”

Brooke’un annesi derin bir nefes alarak “Angus!” dedi.

“Sağol Angus” dedi Drew hoşnut bir şekilde. “Eğer Brooke yine Sunport’a taşınmak isterse bunu aklımda tutacağım.”

“Benim bu evden ancak ölüm çıkar” diyen Brooke Drew’un elini tutmak için uzandı. “İnşaat çok fazla stres yarattı. Bunu bir kere daha kaldıramam.”

“Ne kadar da romantik” diye fısıldadı Andrew. “Yani sen beni sadece ev yüzünden mi terk etmeyeceksin?” Alaylı bir şekilde ona bakarak burnunun ucuna konsantre olmuştu.

“Sadece ev yüzünden değil, çok güzel yemek yapıyorsun. Bunu da göz ardı etmemek lazım.”

“Kızınız ve ilanı aşkları” diye hayranlığını bildirdi Drew Brooke’un masanın öbür ucunda oturan anne babasına yönele-

rek. "Her zaman kalbimi ısıtmayı başarıyor."

Brooke eliyle Drew'un ağzını kapattıktan sonra "Bir kahve daha isteyen var mı?" diye sordu.

"Çay daha iyi olur hayatım" dedi annesi. "Hatta yeşil çay şahane olur."

Babası ise birden garipleşip Drew'a anlamlı bakışlar atmaya başlamıştı. "Drew sen bana dışarıda bir şey göstermeyecek miydin?"

Önce yaşlı adamın ne istediğini anlamayan Drew, birden anlayışla iç geçirdi. "Ahhhh evet, tabii ki. Biraz dışarı çıkalım mı Angus?"

Başka bir işarete ihtiyacı olmayan adam birden özür dilercesine ellerini havaya kaldırıp ayağa kalktı ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Brooke bu olaya bir anlam verememiş, kafasını arkaya yatırıp aniden ayağa kalkan Drew'a meraklı bakışlar atmakla yetinmişti.

Yüzünde bir gülümsemeyle hiçbir yorum yapmadan alnına bir öpücük kondurmak için eğildi Drew. O da babası gibi aniden odadan çıkınca annesine doğru dönüp umarsızca omuzlarını kaldırdı Brooke. "Az önce ne olduğunu anladın mı?"

Annesinin olay karşısındaki tavrı pek hayranlık içermiyordu, yılgın bir ses tonuyla mırıldandı: "Kesin babana dışarıda sigara içmek için arkadaş lazım olmuştur."

"Sigara mı?"

Annesi umutsuzca kafasını sallıyordu. "Baban bahçedeki kulübede sigara içtikten sonra üstündeki sigara kokusunu oda spreyiyle gizlemeye çalıştığını bilmediğimi sanıyor."

Babasının gizlice bahçe kulübesinde sigara içtiğini ve sağlık tutkunu karısının bunu fark etmemesi için üstüne oda spreyi sıkıldığını düşünmek Brooke'un kıkırdamasına neden oldu. "Bunu bildiğini neden söylemiyorsun ona?"

Sally rahat bir şekilde omuzlarını kaldırarak, "Ben eğlencemi neden bozayım ki?" dedi.

"Anlaşılan Drew'un da haberi var." Brooke'tan sakladıkları bir sırları olsa da babasıyla Drew'un arasının bu kadar iyi olması çok hoşuna gidiyordu. Drew'un kendi ailesiyle ilişkisi pek iyi

değildi. Brooke onun ailesini bir kez annesinin doğum gününe gittiklerinde görmüştü. Drew'un elit ailesi pek Brooke'un tarzı değildi. Ama Daisy Teyze ile görüşmek hoşuna gidiyordu, zaten o da sık sık ziyarete geliyordu. Ailenin öteki fertleri pek uğramıyorlardı.

Ablası Knights and Day'in açılışına gelmiş olsa bile ailesinin geri kalanının olmaması Drew'u çok üzmüştü. Bunu Brooke'tan saklamaya çalışsa da Brooke sahte umursamazlığının farkındaydı. Brooke şimdi bile o hayal kırıklığını düşün­dükçe üzü­lüyordu. Bu yüzden de annesi Drew'u şımarttığı, babası büyük bir hayranlıkla onunla zaman geçirdiği için çok mut­luydu. Ailesinin erkek arkadaşıyla bu kadar iyi anlaşması çok hoşuna gidiyordu.

"Drew tabii ki biliyordur, baksana Edi ile Būdū gibiler." Annesi biraz hüzün, biraz da gururla iç çekti. "Yalnız kaldığımızı göre belki ciddi planlarınız hakkında konuşabiliriz, Brooke."

Brooke şaşkınlıkla, "Planlar mı?" derken tabağındaki son yabanmersinli pasta parçasına saplamak için çatalına davrandı.

"Evet planlar" dedi annesi imalı bir biçimde. "Bir seneden fazla zamandır birliktesiniz. Artık evlenip çocuk yapmayı düşünmenin zamanı gelmedi mi?"

Yabanmersinli pasta gayet leziz olsa da Brooke sanki limon ısırmış gibi ekşitti suratını.

"Tanrı aşkına anne. Bana neden hep bu soruyla eziyet ediyorsun? Önümüzdeki haftalarda pilates kursunda sana eşlik etme sözüm yetmedi mi?"

"Bu hiç komik değil Brooke."

"Bence de" diye homurdandı. "Çünkü pilates hiç benlik bir şey değil."

"Lütfen ciddiyetini korur musun?"

Brooke ellerini havaya kaldırdı. "Anne ben çok ciddiyim. Sen de benim şu anda her anlamda mutlu olduğumu kabul eder misin? Restoran çok iyi gidiyor, Drew ile birlikte muhteşem bir eve taşındık ve harika bir ilişkimiz var. Hiçbir eksikimiz yok. Ama evlenip çocuk yapmaya karar verdiğimizde ilk sana söyleyeceğiz. Söz."

Bu cevap annesini pek mutlu etmişe benzemiyordu. Ama en azından Brooke'un babası ve Drew eve baskın bir oda spreyi kokusuyla dönene kadar bir şey demedi.

Angus ve Sally çok geçmeden veda ettiler. Brooke ve Drew etraflı toplamaya başladı.

"Babam yine annem masaya hiç düzgün yemek getirmiyor diye başının etini mi yedi?"

Drew bulaşıkları kuruluyordu. "Sally'nin bu kadar aktif olması Angus'u biraz zorluyormuş. Aramızda kalsın, bana seks hayatlarından bahsetti..."

Brooke şaşkınlıktan elindeki bardağı su dolu lavabonun içine düşürüp suyun yarım metre havaya fışkırmasına sebep oldu.

"Drew!" diyerek şok içinde kafasını salladı. "Beni böyle ürpertmesene."

Kahkahalar atan Drew bir eliyle de bulaşık suyuyla dolu lavaboya düşen bardağı arıyordu. "Ne oldu ki? Anne babanın hâlâ birlikte yatması seni utandırdı mı?"

Brooke eğlenmiyordu. Bu yüzden ona kötü kötü bakıp homurdandı. "Onlar benim anne babam! Seks hayatlarının nasıl gittiğini hiç mi hiç merak etmiyorum."

Drew temiz bardağı bir kenara koyup tabaklardan birini kurulamaya başlamıştı. "Bense onların yaşındaki insanların seks hayatı olmasını çok olumlu buluyorum. Bu geleceğe dair umudumu artırıyor."

Brooke düşünceliydi, şüpheyle sordu: "Beni asıl ilgilendiren, babamla onun cinsel hayatı hakkında konuşurken bizimkinden bahsedip bahsetmediğin."

Andrew dehşete düşmüş gibiydi. "Sen benim sapık olduğumu filan mı düşünüyorsun Brooke? Ne de olsa o senin baban!"

Şaşkınlığı çok sevimliydi.

"Hımm." Brooke ona bir tane daha tabak verdi. "Siz erkeklerin kendi aranızda nasıl kurallarınız olduğunu nereden bileyim? Zaten bana babamın sigara içtikten sonra üstüne oda spreyi sıkıttım da söylemedin."

Drew neşeyle kıkırdamaya başladı. “Sen bunu nereden biliyorsun? Angus yakalanmaktan çok korkuyor.”

Brooke gülümseyip omuz silktikten sonra, “Annem söyledi” dedi.

“E o zaman Angus boşuna servetinin yarısını oda spreylene yatırıyor. Belki de bunu ona söylemeliyim.”

“Bu arada annemle pilates kursuna gidip beni azat etmesini de rica edebilirsin. Birkaç dakika dışarıda kaldınız, beni utanç verici sorulara boğdu. Bir saat arabada yalnız kalınca neler olacağım düşünmek bile istemiyorum.”

“Utanç verici sorular mı?”

Brooke suratını komik bir şekilde sokarak annesinin sesini taklit etti. “Evlenmek istemiyor musunuz? Ne zaman çocuk yapacaksınız?”

Drew merakla, “Peki sen ne dedin?” diye sordu.

“Ne diyebilirim ki? Evlenip çocuk yapmaya karar verirse ilk ona haber vereceğimi söyledim.”

“Anladım.”

“Gelecek sefere dışarıya çıkarken ben de sizinle geleceğim; sigara dumanına, oda spreyi kokusuna maruz kalsam ve anne babamın cinsel hayatı hakkındaki detayları öğrenmek zorunda olsam bile.” Brooke bulaşık bezini sıktıktan sonra tezgâhtaki su damlalarını temizlemeye başladı.

Drew’dan cevap gelmeyince Brooke meraklı gözlerle ona döndü. Bulaşık bezini iki hafta süren tartışmaların sonunda seçebildikleri granit tezgâha atarak ellerini beline koydu. “Ne oldu?”

Drew epey eğleniyor gibiydi. “Annen bizi evlendirmek konusunda ısrarlı galiba.”

Brooke ne demek istediğini anlayamamıştı. Bezi yine eline alıp çok sevdiği seramik lavaboyu temizlemek gibi daha önemli işlerle uğraşmaya karar verdi. “Annem, babamın golf oynayıp yeşil çay içmesini de istiyor. İnsanın her istediği olmuyor.”

“Peki sen... Sen evlenmek istiyor musun?”

Brooke bugüne kadar temizlik bezlerinin bu derece etkile-yici olduğu fark edememişti. Drew yanında cevap beklerken o

sarı beze konsantre olmuştu. Sahte bir umursamazlıkla, "Hım... ya sen?" diye sorarken ağzının kuruduğunu fark etti.

"Bu bir cevap değil" dedi Drew. Dikkatle gözlerini kaçırın Brooke altdudağım ısıırıyordu. Drew'un gözlerindeki parlama ve ona tamamen dönmeden havluyu rahat bir şekilde omzuna atması Brooke'u hem heyecanlandırmış, hem sinirlendirmiş hem de paniklemesine neden olmuştu.

"Drew..."

Andrew, "Elindeki bezi bırakır mısın?" deyip Brooke'un sağ elini tuttu.

Brooke kocaman gözlerle önünde sırtarak elini kalbinin üstüne yerleştiren Drew'a bakıyordu.

"Bayan Day, benim gibi bir şehir züppesiyle evlenerek beni onurlandırır mısın?"

Andrew bu teklifi kahkahasını bastırmaya çalışan bir sesle taçlandırdığı için Brooke şüpheyle "Ciddi misin sen?" diye sordu.

"Hem de çok ciddiğim" dedi Andrew.

Brooke derin bir nefes alarak heyecanla fısıldadı: "Gerçekten mi?"

Andrew'un elleri Brooke'un kıvrırcık saçlarında kayboldu. Bu sefer kahkahasını bastırmaya çalışmadan, Brooke'un başını döndüren son derece ciddi bir ifadeyle bakıyordu. "Gerçekten Brooke, benimle evlenir misin?"

Gülümsemeye başlayan Brooke şefkatle kafasını salladı.

Ardından gelen öpücükle birlikte elindeki bulaşık bezini de Drew'un omzundaki havluyu da unuttu.

TEŞEKKÜR

Anneme, çocukluğumda mutfakta ne istersem onu pişirmeme izin verdiği ve Noellerde bana en az bir kitap hediye ettiği için.

Babama, mutfak sanatı ve *Grappa* türleri hakkında verdiği bilgiler için.

Kız kardeşlerime, hazırladıkları sayısız tatlılar için; onlar olmasa masa başında açlıktan ölürdüm herhalde.

Ricardo "Amcama" büyük olasılıkla ayak bağı olmama rağmen restoran mutfağı hakkında bir fikrim olmasını sağladığı için.

Julia'ya sayısız aşçılık oturumu için.

Harika ajansım Copywrite'a, onlarsız olmak istemediğim ve onlar olmasaydı yaptığım işten bu kadar zevk alamayacağım için. Georg, Caterina ve Lisa inanılmaz insanlarsınız! Georg benim için tehlikeli dediği halde yine de anlaşma yaptığından beri size tamamen bağlıyım.

Lisa Volpp'a cesaret verdiği, ilgilendiği, telefonda saatlerce benimle konuştuğu ve en önemlisi de sarsılmaz inancı için.

Felix Rudolff'a başından beri bu proje için yanıp tutuştuğu ve tutkusunu bana da bulaştırdığı için.

Mario Giordano'ya yaratıcılığı ve yaptığımız verimli sohbetler için.

Harika redaktörüm Bettina Steinhag'a, yalnızca romanımla bu kadar ilgilendiği ve elimden tutup her soruna bir çare bulduğu için değil, aynı zamanda köfteli spagettimi beğendiği için – bu her yazarı mutlu eder.

Olağanüstü işler çıkaran tüm Bastei Lübe yayınevi çalışan-

larına, beni bu kadar sevgi dolu bir şekilde karşıladıkları için. Bu harika ekip olmadan bu kitap asla yazılamazdı.

Ve son olarak da okurlarıma, beni son yıllarda bu kadar çok destekleyerek işime her gün sevinçle devam etmemi sağladıkları için.

larına, beni bu kadar sevgi dolu bir şekilde karşıladıkları için. Bu harika ekip olmadan bu kitap asla yazılamazdı.

Ve son olarak da okurlarıma, beni son yıllarda bu kadar çok destekleyerek işime her gün sevinçle devam etmemi sağladıkları için.

Poppy J. Anderson için hikâye anlatmak her zaman bir tutkuydu, yazmaya henüz on iki yaşındayken başladı. Üniversite eğitiminin ardından tüm cesaretini toplayarak yazdıklarını daha büyük kitlelerle paylaştı. Büyük çapta bir başarı elde etti. Yazmadığı ve yeni öyküler üzerinde düşünmediği zamanlarda dünyanın ücra köşelerine seyahat etmekten ya da köpekleri Anton ve Zipi ile oynamaktan büyük keyif alıyor.